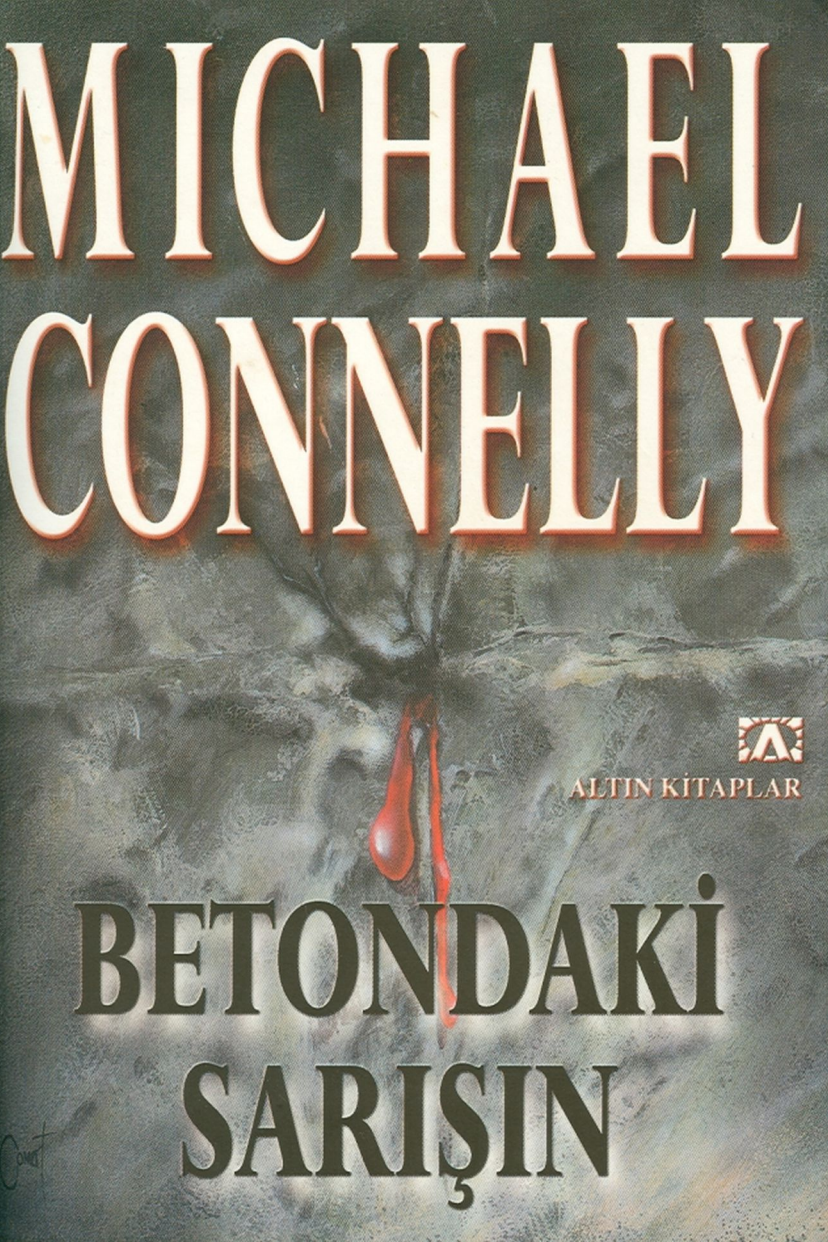
MICHAEL CONNELLY

ALTIN KİTAPLAR

BETONDAKİ SARIŞIN

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

KİTABIN ORİJİNAL ADI THE CONCRETE BLONDE
YAYIN HAKLARI © MICHAEL CONNELLY
KESİM Telif Hakları Ajansı
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

KAPAK RESMİ CÖMERT DOĞRU

BASKI 1. BASIM / EKİM 2000
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0122 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0212) 526 80 11
www. altinkitaplar. com
info @altinkitaplar. com.tr.

MICHAEL CONNELLY

BETONDAKİ SARIŞIN

TÜRKÇESİ
FÜSUN DORUKER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı:

KARANLIK AY

Bu kitap
Susan, Paul ve Jamie,
Bob ve Marlen, Ellen,
Jane ve Damian içindir.

Silverlake'deki kapkaranlık evin pencereleri bir ölünün gözlerindeki ifade kadar boştu. Eski Kaliforniya tipi evin geniş bir verandası ve yüksek çatısında iki yatık pencere vardı. Ama ne camların ardında bir ışık parlıyor, ne de giriş kapısının üzerindeki lamba yanıyordu. Evin gölgesi öyle karanlıktı ki, sokak lambalarının ışığı bile aydınlatmaya yetmiyordu. Bosch verandada bir adam dursa göremeyeceğini düşündü.

"Burası olduğundan emin misin?" diye sordu kadına.

"Evin olduğu asıl bina değil," dedi kadın. "Arka tarafta. Garajın üstü. Biraz daha yaklaş, yoldan içersini görebilirsin."

Bosch gaz pedalına dokununca Caprice model araba garaja giden yola girdi.

"İşte," dedi kadın.

Bosch arabayı durdurdu. Evin arkasındaki garajın üzerinde yandan ahşap merdivenle çıkılan bir kat vardı; hem kapısının üzerindeki lamba yanıyor, hem de iki penceresinden ışık sızıyordu.

"Tamam," dedi Bosch.

Bir süre durdukları yerde garaja baktılar. Bosch ne görmeyi beklediğini bile bilmiyordu. Belki de hiçbir şey. Fahişenin parfümü arabayı kaplamıştı. Bosch camı indirdi. Kadının söylediklerine güvenilir mi güvenilmez mi, emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, destek ekip çağıramayacağıydı. Yanına telsiz almamıştı, arabanın da telefonu yoktu.

"Ne yap... bak işte orda!" dedi kadın aniden.

Daha küçük olan pencerenin ardından geçen gölgeyi Bosch da görmüştü. Orası herhalde banyoydu.

"Adam banyoda," dedi kadın. "Zaten ben de her şeyi orda gördüm."

Bosch gözlerini pencereden ayırıp kadına baktı.

"Ne gördün?"

"Ben, şey banyo dolabına bir göz attım. Evde neler bulunduğuna baktım. Bir kızın dikkatli olması gerekir. Her şeyi gördüm. Yani makyaj malzemeleri. Bilirsin işte, rimeller, rujlar, pudralar filan. Böylece adamın o olduğunu anladım. İşi bittikten sonra onları işte bu malzemelerle boyuyordu. Yani öldürdükten sonra."

"Bunu bana niye telefonda söylemedin?"

"Sormadın ki."

Adamın gölgesi öteki pencerenin perdesinde göründü. Bosch'un beyni hızla çalışırken, kalbi de aynı tempoda atmaya başlamıştı.

"Sen burdan çıkalı ne kadar oldu?"

"Ne bileyim. Bulvar'a gitmek için Franklin Caddesi'ne kadar yürüyüp otostop çekmek zorundaydım. O arabada da on dakka falan kaldım. Yani bilmiyorum."

"Bir tahmin yürüt. Bu çok önemli."

Allah kahretsin, dedi Bosch içinden, polisi aramadan önce bir müşteri daha kapmış anlaşılan. Ne kadar endişeli olduğu belli. Şimdi evde başka biri olabilir ve ben hâlâ burda oturmuş bakıyorum.

Arabaya gaz verip sokağa girdi ve bir yangın musluğunun önüne park etti. Motoru durdurdu ama anahtarları almadı. Arabadan inince dönüp açık pencereden kadınla konuştu.

"Dinle, ben oraya gidiyorum. Sen burda kal. Eğer silah sesi duyarsan ya da ben on dakika içinde dönmezsem, bir evin kapısını çal ve polis çağırmalarını iste. Bir polis memurunun yardı-

ma gereksinimi olduğunu söyle onlara. Arabanın saatine iyi bak. Tam on dakika."

"On dakka bebeğim. Sen kahraman olacaksın. Ama ödülü ben alacağım."

Bosch acele adımlarla garaja yaklaşırken, tabancasını çıkardı. Yukarı çıkan merdivenin zaman içersinde eğrildiği belliydi. Gürültü etmemeye çalışarak basamakları üçer üçer tırmandı. Yine de çıkardığı gürültü varlığını tüm dünyaya ilan ediyormuş gibiydi. Yukarıya ulaşınca tabancanın kabzasıyla kapının üzerindeki çıplak ampülü kırdı. Karanlıkta gerileyip korkuluğa yaslandı. Sol ayağını kaldırıp tüm gücüyle kapı kolunun üzerine topuğuyla vurdu.

Kapı büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Bosch yere çömelip karanlık hole girdi. Yatağın uzak tarafında ayakta duran adamı anında fark etti. Kel kafalı adam çırılçıplaktı ve vücudunda bir tek kıl bile yoktu. Bakışları karşılaşınca adamın gözlerinin korkuyla dolu olduğunu fark etti. Gergin bir sesle haykırdı.

"POLİS! SAKIN KIPIRDAMA!"

Adam bir an donup kaldı, sonra eğildi ve sağ eli yastığın altına doğru uzandı. Bir an durakladı ve kolunu uzatmaya devam etti. Bosch gözlerine inanamadı. Ne halt etmeye çalışıyordu? Zaman durmuş gibiydi. Bosch'un vücudunda dolaşan adrenalin görüşüne açıklık kazandırmıştı. Adam ya yastığın altında üzerini örtecek bir şey arıyordu ya da...

Adamın eli yastığın altına girdi.

"SAKIN YAPMA!"

Eli yastığın altında bir şey tuttu. Adam gözlerini bir an bile Bosch'dan ayırmamıştı. Bosch gözlerindeki o ifadenin korku olmadığını anladı. Başka bir duyguydu. Öfke mi? Nefret mi? Adamın eli yastığın altından çıkıyordu.

"HAYIR!"

Bosch tetiği çekti ve iki eliyle tuttuğu tabanca yukarı doğru sarsıldı. Çıplak adam geriye savruldu. Arkasındaki ahşap kaplı duvara çarptı ve çırpınarak yatağın üzerine düştü. Bosch hızlı adımlarla odaya girip yatağa yaklaştı.

Adamın sol eli yine yastığa doğru gidiyordu. Bosch sol ayağını kaldırıp adamın sırtına abandı ve hareket etmesini önledi. Kemerinden kelepçelerini çıkarıp adamın bileklerine taktı. Çıplak adam inliyordu.

"Ben... yapamam..." dedi, ama kan tükürerek öksürmeye başlayınca cümlesini tamamlayamadı.

"Sana söylediğimi yapamaz mıydın?" dedi Bosch. "Sana kıpırdamamanı söylemiştim!"

Ölsen iyi olur, dedi içinden ama yüksek sesle tekrarlamadı. Hepimiz için daha kolay olacak.

Yatağın etrafında dönüp yastığa yaklaştı. Altında duran nesneye baktı ve yastığı tekrar yerine bıraktı. Gözlerini bir an sımsıkı kapattı.

"Allah kahretsin!" diye haykırdı çıplak adama doğru. "Ne yaptın sen? Elimde silah vardı ve sen yastığın altına uzanıp... Sana kıpırdamamanı söylemiştim!"

Adamın yüzünü görmemek için yatağın öbür tarafına geçti. Kirli beyaz çarşafa ağzından kan boşalıyordu. Bosch kurşunun akciğerine saplandığını biliyordu. Çıplak adam artık ölmek üzereydi.

"Ölmek zorunda değildin," dedi Bosch.

Ve adam öldü.

Bosch gözleriyle odayı taradı. Başka kimse yoktu. Evden kaçan fahişenin yerine bir başkası gelmemişti. Banyoya geçip lavabonun altındaki dolabı açtı. Fahişenin dediği gibi makyaj malzemeleriyle doluydu. Bosch bazı markaları tanıyordu. Max Factor, L'Oréal, Cover Girl, Revlon, her şey tabloya uygundu.

Banyonun kapısından yatağın üzerindeki cesede baktı. Oda hâlâ barut kokuyordu. Bir sigara yaktı. Evin içi öylesine sessizdi ki rahatlatıcı dumanı ciğerlerine çekerken, tütünün yanarken cızırdadığını duyabiliyordu.

Evde telefon yoktu. Küçük mutfakta bir iskemleye oturup beklemeye başladı. Odanın öteki köşesindeki cesede bakarken, kalbinin deliler gibi attığını ve başının döndüğünü hissetti. Duygularından arınmış gibiydi. Yatağın üzerindeki adama karşı ne sempati, ne suçluluk, ne de üzüntü duyuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Dikkatini gitgide yaklaşan siren sesine verdi. Bir süre sonra birden fazla siren sesinin geldiğini fark etti.

BİR

Los Angeles'ın merkezindeki Eyalet Mahkemesi'nin koridorlarında oturacak bir tek bank bile yoktur. Soğuk mermer zemine oturmak için sırtını duvara dayayıp yere çökenleri önlerinden geçen polisler derhal ayağa kaldırır. Zaten polisler hiç durmaksızın koridorları dolaşırlar.

Etrafta konuksever bir hava olmamasının nedeni; federal hükümetin, mahkemelerin uzun sürdüğü, adalet mekanizmasının ağır işlediği ya da hiç işlemediği görüntüsünü vermek istememesidir. İnsanların sıra sıra bankların üzerine ya da yere serilerek yorgun gözlerle mahkeme salonunun kapılarının açılıp sevdiklerinin ya da kendi davalarının başlamasını beklemelerini hükümet hiç istemiyor. Bu manzara Spring Sokağı'ndaki Eyalet Ceza Mahkemesi'nin koridorlarında her gün yaşanmaktadır. Gün boyu her katın koridorları kocalarını, babalarını ya da sevgililerini bekleyen kadın ve çocuklarla doluyor. Genelde bu insanlar ya kara ya da kahverengi derili. Banklar açık denizde kaybolmuş, dalgalara kapılmış, kurtarılmayı bekleyenlerle tıkış tıkış dolu cankurtaran sandallarını andırıyor. Adliyenin ukalaları onlardan "kayıkçılar" diye söz ediyor.

Eyalet Mahkemesi'nin basamaklarında sigarasını tüttüren Harry Bosch aradaki farkları aklından geçiriyordu. Bir şey daha vardı. İçerdeki koridorlarda sigara içmek yasaktı. Yani davaya ara verilince asansörle aşağı inip dışarı çıkmak zorundaydı. Adalet terazisini elinde tutan gözleri bağlı kadın heykelinin beton kaide-

sinin arkasında içi kum dolu büyük bir küllük vardı. Bosch heykele bakarken adını bir türlü anımsayamıyordu. Yunancaydı galiba, diye düşündü ama emin değildi. Bakışlarını elindeki gazeteye çevirip öyküyü bir kez daha okudu.

Son zamanlarda sabahları gazetelerin yalnızca spor sayfalarına bakar olmuştu. Gollerin, sayıların dikkatle alt alta sıralandığı sayfaları okurken rakamların ve yüzde hesaplarının kendisini rahatlattığını hissediyordu. Karmakarışık bir dünyada, bu açık ve kesin rakamlar belirgin bir düzen oluşturur gibiydi. Dodgers beysbol takımında en fazla sayıyı kimin yaptığını okurken, yaşadığı kent ve kendi yaşamı arasında bir bağ varmış gibi hissediyordu.

Ama bugün spor sayfalarını mahkeme salonundaki iskemlenin altında duran çantasında bırakmıştı. *Los Angeles Times*'ın kent haberleri bölümünü, otoyolda sürücülerin araba kullanırken bir yandan da okumak için yaptıkları gibi, incecik katlamış, birinci sayfanın alt köşesinde yer alan davayla ilgili haberi dikkatle okuyordu. Kendisi hakkında yazılanları bir kez daha okurken, yüzüne ateş bastığını hissetti.

POLİSİN "PERUKLU" ADAMI ÖLDÜRME DAVASI BAŞLIYOR

Joel Bremmer, *Times* muhabiri

Bugün olağandışı bir yurttaşlık hakları davası başlıyor. Los Angeles Emniyeti'nden bir dedektif dört yıl önce, seri katil olduğu varsayılan bir kişiyi, tabancasına uzandığını zannederek vurup ölümüne yol açtığı için aşırı güç kullanmakla suçlanıyor. Oysa gerçekte katil zanlısı peruğunu almaya çalışmıştı.

Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Harry Bosch (43), Bebekçi ölümleri diye adlandırılan seri cinayetlerin soruşturması sırasında ölen, uzay sanayisi dalında çalışan Norman Church'ün dul karısı tarafından Eyalet Mahkemesi'nde dava ediliyor.

Olaydan yaklaşık bir yıl kadar önce, polisler 11 kurbanını öldükten sonra yüzlerine makyaj yaptığı için medya tarafından "Bebekçi" adıyla anılan seri katilin peşindeydi. Katilin sürekli olarak hem Bosch'a, hem de *Times*'a şiirler ve notlar göndermesiyle soruşturma çok ünlenmişti.

Church'ün ölümünden sonra polis, mühendisin aranan katil olduğu konusunda kesin kanıtlara sahip olduğu açıklamasını yapmıştı.

Bosch bir süre açığa alınmış ve daha sonra Los Angeles Emniyeti Gasp-Cinayet Masası'ndan Hollywood Beldesi Cinayet Masası'na atanmıştı. Bu rütbe indiriminin, Church'ün öldürüldüğü Silverlake semtindeki eve girerken Bosch'un destek çağırmamak gibi bir usul hatası yaparak disiplin suçu işlediği gerekçesiyle gerçekleştirildiği vurgulanmıştı.

Polis müdürleri Church'ün öldürülmesinin 'iyi' bir atış olduğunu söylemişlerdi. Meslek terminolojisine göre Bosch gerektiği gibi davranmıştı.

Church'ün ölmüş olması davanın görülmesini zorlaştırdığından, polisin topladığı kanıtların çoğu yeminli ifadelerde açıklanmamıştı. Bu durumun federal mahkemede değişeceğine inanılıyor. Bir hafta süren jüri üyelerinin seçiminin bugün tamamlanması ve ardından avukatların açılış konuşmalarını yapmaları bekleniyor.

Bosch öykünün devamını okumak için gazeteyi yeniden katlamak zorunda kaldı. İç sayfada kendi fotoğrafına gözü takılınca bir an dikkati dağıldı. Eski bir fotoğraftı ve suçluların emniyette çekilen resimlerinden pek farklı görünmüyordu. Ruhsatında da aynı fotoğraf vardı. Yazıdan çok, resminin kullanılması Bosch'u rahatsız etmişti. Fotoğrafının gazetede yayınlanmasını özel yaşamına tecavüz olarak algılıyordu. Dikkatini yazıya vermek için kendini zorladı.

Öldürme olayı gerçekleştiğinde Bosch görevde olduğundan, hükümet avukatı tarafından savunuluyor. Eğer davacı taraf kazanırsa, davanın giderlerini Bosch değil, kentin vergi veren halkı ödeyecek.

Church'ün karısı Deborah'yı ise, özellikle polisin gücünü kötüye kullanması konusunda uzman olan yurttaşlık hakları avukatı Honey Chandler temsil ediyor. Geçen hafta yapılan bir görüşmede Bayan Chandler, jüriye Bosch'un son derece dikkatsiz davranarak Church'ün ölümünü kaçınılmaz bir hale getirdiğini kanıtlayabileceğini açıklamıştı.

"Dedektif Bosch kovboyculuk oynamaya kalkışınca bir adam öldü," dedi Chandler. "Yalnızca dikkatsizlik mi etti yoksa daha kötü bir amacı mı vardı bilmiyorum, ama her şey mahkemede ortaya çıkacak."

Duruşmaya verilen ilk arada aldığı gazetenin bu satırını Bosch en az altı kez okumuştu. Kötü amaç. Avukat ne demek istiyordu? Chandler'ın bir gazeteciyle yaptığı konuşmayı psikolojik bir savaşa çevirmekten kaçınmayacağını bildiği halde, tedirgin olmamaya gayret ediyordu. Aslında bu sözler bir uyarı gibiydi ve arkasının geleceğine işaret ediyordu.

Chandler ayrıca polisteki Church'ün Bebekçi katil olduğunu gösteren kanıtları sorgulamaya hazırlanıyor. Açıkladığına göre iki kız babası olan Church, polisin aradığı seri katil değildi ve emniyet Bosch'un hatasını örtmek için onu böyle tanımlamıştı.

"Dedektif Bosch soğukkanlılıkla masum bir adamı öldürdü," dedi Chandler. "Biz bu yurttaşlık hakları davasını açarak, emniyetin ve bölge savcısının yapmayı reddettiği şeyi yapacağız. Gerçekleri ortaya çıkarıp Norman Church'ün ailesi için adaletin yerine gelmesini sağlayacağız."

Bosch ve onu temsil eden hükümet avukatı yardımcısı Rodney Belk, bu olay konusunda açıklama yapmaktan kaçındılar. Bir ya da iki hafta sürecek olan duruşmalar boyunca Bosch'un yanı sıra ifade verecek kişilerin..."

"Bozuk paran var mı ahbap?"

Bosch gözlerini gazeteden ayırıp mahkeme binasının önünü kendi mekânı ilan eden evsiz adamın tanıdık kirli yüzüne baktı. Jüri üyelerinin seçildiği bir hafta boyunca her gün Bosch, adamın bozuk para ve sigara dilenme turlarına çıkmasını izlemişti. Adamın üzerinde iki kazak, kadife pantolon ve artık incelmiş bir tüvit ceket vardı. Elinde eşyalarının bulunduğu plastik torbadan başka bir de bozuk para isterken insanlara uzattığı kâğıt bardağı taşıyordu. Ayrıca her tarafı kargacık burgacık yazılarla dolu sarı bir defteri de vardı.

Bosch hiç düşünmeden cebini yoklayıp omzunu silkti. Bozuk parası yoktu.

"Bir dolar da alabilirim."

"Fazladan bir dolarım yok."

Evsiz adam onunla ilgilenmekten vazgeçip, kumların üzerine kanser gibi yayılan sararmış sigara izmaritlerine baktı. Sarı defterini koltuğunun altına sıkıştırıp, halen birkaç nefes çekilecek kadar tütün kalmış olan izmaritleri toplamaya başladı. Ara sıra eline neredeyse bütün bir sigara geçince ne denli hoşnut olduğunu anlatmak istercesine dudaklarını şaplatıyordu. Küllükte bulduğu ganimetlerini, üzerinde Big Gulp yazan kâğıt bardağa yerleştirdi.

İzmaritleri bulduğuna sevinerek küllükten uzaklaştı ve heykele baktı. Bosch'a göz kırparak, cinsel çağrışımlar yaparcasına kalçasını sallamaya başladı.

"Sevgilim nasılmış bakalım?" dedi.

Sonra elini öpüp uzattı ve heykeli okşadı.

Bosch söyleyecek bir şey bulamazken kemerine takılı çağrı aygıtı çınlamaya başladı. Evsiz adam iki adım geriledi ve boş elini bilinmeyen bir kötülükten korunmak istercesine havaya kaldırdı. Adamın yüzündeki yoğun panik ifadesi Bosch'un dikkatini çekti. Gözlerine, beynindeki sinir uçları birbirinden çok uzakta, aralarındaki bağlantılar kopmuş birinin bakışları yerleşmişti. Elinde izmarit dolu bardağıyla Spring Sokağı'na doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Adamı gözden kaybolana dek izleyen Bosch çağrı aygıtına baktı. Minik ekrandaki numarayı tanıyordu. Hollywood Karakolu'ndaki Teğmen Harvey Pounds'un özel telefonundan aranmıştı. Sigarasını söndürüp mahkeme binasına girdi. İkinci katta asansörün yanında bir dizi jetonlu telefon vardı.

"Harry orda neler oluyor?" diye sordu Pounds.

"Her zamanki şeyler. Yalnızca bekliyorum. Jüri üyeleri seçildi. Şimdi de avukatlar açılış konuşmaları hakkında yargıçla görüşüyorlar. Belk bunları dinlememe gerek olmadığını söyledi, ben de buralarda takılıyorum."

Saatine baktı, on ikiye on vardı.

"Birazdan öğle tatili verecekler," diye ekledi.

"İyi. Sana ihtiyacım var." Bosch yanıt vermedi. Pounds dava bitene dek görevden alınacağına dair söz vermişti. Davanın bir ya da en fazla iki hafta sürmesi bekleniyordu. Üstelik Pounds'un bu sözü vermekten başka çıkar yolu yoktu. Bosch haftanın dört gününü mahkemede geçirirken bir cinayet soruşturmasını sürdürmesi beklenemezdi doğrusu.

"Neler oluyor? Adımı listeden çıkardığını sanıyordum."

"Listede değilsin, ama bir sorunumuz var. Seni ilgilendiriyor."

Bosch bir kez daha durakladı. Pounds ile çalışmak böyleydi işte. Bosch ona güvenmektense bir yankesiciye güvenmeyi yeğlerdi. Pounds'un açık ve gizli amaçları arasında oldukça fark vardı. Teğmen şimdi de her zamanki oyunlarından birini oynuyor

gibiydi. Anlaşılmayan cümleler kurup, Bosch'un yemi yutmasını bekliyordu.

"Sorun mu?" diye sordu Bosch sonunda. Kendini bağlamayan bir cümleydi.

"Bugünkü gazeteyi görmüşsündür. *Times*'daki senin davanla ilgili yazıyı demek istiyorum."

"Evet şimdi okuyordum."

"Şey bir not geldi."

"Not mu? Neden söz ediyorsun sen?"

"Birinin ön masaya bir not bıraktığını söylüyorum. Sana yazılmış. Üstelik cinayetler işlendiği sırada Bebekçi'den gelen notlara çok benziyor."

Pounds'un öyküyü uzattıkça uzatmaktan keyif aldığını hissediyordu.

"Eğer bana yazılmışsa içeriğini sen nerden biliyorsun?"

"Postayla gelmedi. Zarfı filan yok. İkiye katlanmış tek bir sayfa. Dış tarafta senin adın vardı. Biri kâğıdı ön masaya bırakmış. Birisi de okumuş ve gerisini tahmin edebilirsin."

"Ne yazıyor?"

"Zamanlama kötü oldu ama Harry yazılanlardan hiç hoşlanmayacaksın. Temel olarak senin yanlış adamı zımbaladığını söylüyor. Bebekçi'nin hâlâ ortalıkta gezindiğini söylüyor. Yazan kişi, gerçek Bebekçi olduğunu ve cesetlerin sayısının artacağını bildiriyor. Yani senin yanlış adamı vurduğunu söylüyor."

"Saçmalık bu. Bebekçi'nin mektupları Bremmer'ın makalelerinde yayınlanmıştı. Herhangi biri onları taklit ederek bir not yazabilir. Sen..."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun Bosch? Herhangi birinin bunu yazabileceğini biliyorum. Üstelik notu yazan da bunu biliyor. Ciddi olduğunu kanıtlamak için bir de küçük define haritası çizmiş. Yeni bir kurbanın cesedine işaret ediyor."

Bosch düşünüp Pounds beklerken uzun bir sessizlik oldu.

"Yani?" dedi Bosch sonunda.

"Bu sabah Edgar'ı gösterilen adrese gönderdim. Western Caddesi'ndeki Bing'in Yeri'ni anımsıyor musun?"

"Bing'in Yeri mi? Evet Bulvar'ın güneyinde. Bilardo salonuydu. Geçen yılki ayaklanmalarda orası yanmamış mıydı?"

"Doğru," dedi Pounds. "Tümüyle yandı. Her şeyi talan edip, yakıp yıktılar. Yalnızca yerdeki beton zemin ve üç duvarı kaldı. Kent yönetimi tümüyle yıkılması için karar aldı ama mülk sahibi henüz harekete geçmedi. Her neyse, bu sabah gelen notta cesedin orda olduğu yazıyor. Genç kızın döşemenin altına gömüldüğü açıklanıyor. Edgar betonu kırdırmak için yanına kompresör filan da alıp oraya gitti..."

Pounds lafı uzatıyordu. Ne kadar alçak bir herif diye geçirdi içinden Bosch. Bu kez daha fazla bekletecekti. Sessizlik sinir bozucu bir hal alınca Pounds tekrar söze başladı.

"Edgar bir ceset buldu. Tıpkı notta yazıldığı gibi. Betonun altında. Ceset ortaya çıktı. Aynen..."

"Ne zaman ölmüş?"

"Henüz bilinmiyor. Ama eski gibi görünüyor. Bu yüzden aradım seni. Öğle tatilinde oraya gidip, ortalıkta neler döndüğünü anlamanı istiyorum. Bakalım gerçekten Bebekçi'nin kurbanı mı yoksa başka bir çılgın mı bizi işletiyor? Sen uzmansın. Yargıç öğlen için ara verince oraya gidersin. Orada buluşuruz. Açılış konuşmaları başlayana kadar geri dönersin."

Bosch duygularından arınmış gibiydi. Derhal bir sigara yakması gerekiyordu. Pounds'un anlattıklarını kafasında toparlamaya uğraşıyordu. Bebekçi, yani Norman Church dört yıl önce ölmüştü. Bu işte bir hata olamazdı. Bosch dört yıl önceki o gece de, bugün de Church'ün Bebekçi olduğundan kesinlikle emindi.

"Yani bu sabah bu not birdenbire ortaya çıkıverdi?"

"Masadaki memur dört saat kadar önce orda bulmuş. Kimin bıraktığını gören olmamış. Bilirsin, sabahları gelen giden çok olur.

Üstelik nöbet değişimi de yapıldı. Meehan'ı gönderip masadaki adamlarla görüştürdüm. Hiç kimse notu bulana dek olan, dikkate değer bir olay hatırlamıyor."

"Lanet olsun, okusana bana."

"Okuyamam. Olay Yeri İnceleme Bölümü aldı kâğıdı. Birilerini tutuklayacağımızı sanmıyorum ama bir şeyler yapıyormuş gibi davranmamız gerek. Yazının bir kopyasını alıp oraya getiririm, olur mu?"

Bosch yanıt vermedi.

"Aklından neler geçtiğini tahmin ediyorum, ama orda neler olduğunu görene dek beklemeliyiz. Kaygılanmak için şimdilik bir neden yok. Belki de şu Chandler denen avukat bir hınzırlık yapmıştır. Ondan her şey beklenir. Bir polis memurunu duvara çivilemek için her şeyi yapabilecek bir tiptir. Adını gazetelerde görmekten zevk alıyor."

"Medyadan n'aber? Haberi duydular mı?"

"Bulunan ceset hakkında bilgi isteyenlerden birkaç telefon aldık. Anlaşılan çıkan sevk emrinden işin kokusunu aldılar. Şimdilik kimseyle konuşmuyoruz. Ayrıca bırakılan notu ve Bebekçi-'nin konuyla ilgisini henüz kimse bilmiyor. Yalnızca orda bir ceset olduğunu biliyorlar. İsyanda yakılan yerlerden birinde bulunmuş olması onlara fazlasıyla çekici bir fikir gibi gelmiş olmalı. "Her neyse, bir süre için Bebekçi konusunu gizli tutuyoruz. Tabii notu yazan kişi kopyalarını medyaya göndermediyse. Eğer öyle yaptıysa, akşam olmadan haber alırız."

"Cesedi nasıl beton zeminin altına gömebilmiş?"

"Binanın tamamı bilardo salonu değilmiş. Arka tarafta depolar varmış. Bing orayı işletmeye başlamadan önce, bina bir stüdyonun aksesuar deposuymuş. Bing binanın ön tarafını alınca, arkadaki odaları depo olarak kiraya vermişler. Bunları Edgar anlattı, mal sahibiyle görüşmüş. Katil herhalde odalardan birine girdi ve betonu kırıp cesedi altına yerleştirdi. Her taraf isyanda yanıp

kül oldu. Ama yangın beton döşemeye zarar vermedi. Zavallı kızın cesedi bunca zamandır orda duruyormuş. Edgar mumyaya benzediğini söylüyor."

Bosch 4 numaralı duruşma salonunun kapısına doğru bakınca Church ailesiyle avukatlarının dışarı çıktığını gördü. Öğle yemeği için ara verilmişti. Deborah Church ile iki kızı ona bakmadılar. Ama polislerin ve federal mahkeme binasında çalışanların çoğunun Money(*) Chandler dediği avukat Honey(**) Chandler öldürücü bakışlarını yüzüne dikti. Sert çeneli, güneşten yanmış yüzünün ortasında gözleri maun gibi kapkaraydı. Altın sarısı saçlarıyla oldukça çekici bir kadındı. Vücut hatlarını mavi tayyörünün sert çizgileri örtüyordu. Bosch, yanından geçen gruptan yükselen düşmanlık duygusunun, üzerine bir dalga gibi geldiğini hissetti.

"Orda mısın Bosch?" diye sordu Pounds.

"Evet. Galiba öğle tatili yapıyoruz."

"Çok iyi. Doğruca Bing'in Yeri'ne git, seninle orda buluşalım. Bunu söylediğime inanamıyorum ama katilin başka bir kaçık olduğunu umuyorum. Senin için en iyisi bu olur."

"Haklısın."

Tam ahizeyi bırakırken Pounds'un sesi tekrar duyuldu.

"Bir şey daha var. Eğer medya mensupları oraya gelirse, işi bana bırak. Sonuç ne olursa olsun, eski olaydan dolayı hâlâ davalı olduğundan, bu yeni olayla resmen ilgilenemezsin. Yani seni oraya sadece uzman bir tanık olarak götürüyoruz, tamam mı?"

"Pekâlâ."

"Orda görüşürüz."

(*) Money: Para. Yazar ses uyumundan yararlanarak kelime oyunu yapıyor. (Ç.N.)
(**) Honey: Bal. (Ç.N.)

İKİ

Bosch kent merkezinden Wilshire Caddesi'ne doğru girdi, Mac-Arthur Parkı'nın yanından geçip Üçüncü Cadde'ye saptı. Kuzeye, Western Caddesi'ne dönünce devriyelerin, dedektiflerin, Olay Yeri İnceleme ve adli tıp görevlilerinin sol tarafa park edilmiş arabalarını gördü. Uzaklarda, harfleri sis ve hava kirliliği arasında zar zor okunan HOLLYWOOD yazısı gözüne çarptı.

Bing'in Yeri'nden geriye, kararmış üç duvar ve yanık enkaz kalmıştı. Çatısı yoktu ama devriyeler binanın ön tarafındaki tel korkuluğa arka duvarın üzerinden mavi plastik bir branda germişlerdi. Bosch, brandanın araştırmacılara gölge sağlamak için çekilmediğini biliyordu. Ön cama doğru eğilip yukarı bakınca, tepede dönüp duran kentin leş kargalarını, yani medya helikopterlerini gördü.

Arabasını kaldırım kenarına yanaştırırken, gözü malzeme kamyonunun yanında duran işçilere takıldı. Hepsinin yüzü sapsarı kesilmişti ve sigaralarından derin nefesler çekiyorlardı. Taş kırıcı kompresörler kamyonun arkasına sıralanmıştı. İşçiler buradaki görevlerinin sona erdiğini umarak bekliyorlardı.

Kamyonun öte yanında Pounds, adli tıptan gelen mavi minibüsünün yanında duruyordu. Kendini toplamaya çalıştığı belliydi ve Bosch, yüz ifadesinin işçilerinki kadar hastalıklı göründüğünü fark etti. Gerçi Pounds, Hollywood Beldesi Cinayet Masası da dahil olmak üzere tüm dedektiflerin şefiydi, ama hiçbir zaman Cinayet Masası'nda çalışmamıştı. Bölüm yöneticilerinin ço-

ğu gibi, kariyerinde ilerlemesi deneyimden çok, girdiği sınavların sonuçlarına bağlıydı. Pounds gibilerin, gerçek polislerin her gün karşılaştığı türden olaylara tanık olması onu her zaman keyiflendirirdi.

Arabadan inmeden önce saatine baktı. Açılış konuşmalarını dinlemek için mahkeme salonuna dönmek üzere bir saati vardı.

"Harry," diye seslendi Pounds yaklaşırken. "Gelebildiğine sevindim."

"Bir cesedi incelemeye her zaman hazırım teğmen."

Bosch ceketini çıkarıp koltuğa bıraktı ve bagajdan çıkardığı bol mavi tulumu üzerine geçirdi. Terleyecekti ama mahkeme salonuna kir ve toz içinde dönmek istemiyordu.

"İyi fikir," dedi Pounds. "Keşke ben de getirseydim."

Getirecek bir tulumu olmadığını Bosch biliyordu. Pounds ancak televizyon kameralarının gelme olasılığı yüksek olduğu zamanlarda cinayet yerlerinde boy gösterirdi. Üstelik yazılı basına aldırış etmeyip yalnızca görsel basınla ilgilenirdi. Bir gazete muhabiriyle konuşurken mantıklı sözler bulmak zorundasınız. Çünkü sözleriniz kâğıda dökülür ve ertesi gün, hatta ömür boyu yakanızı bırakmaz. Yazılı basınla konuşmak emniyetin politikasına dahil değildir. Televizyon ise daha geçici ve daha az tehlikeli bir heyecan yaratıyordu.

Bosch mavi brandalı yere doğru ilerledi. Ortalıkta her zamanki araştırmacılar vardı. Kırık betonun ortasında binanın temeline doğru inen bir çukur kazılmıştı. Yukarıya bakınca televizyon helikopterlerinden birinin iyice alçaktan uçtuğunu gördü. Binanın üstündeki branda doğru dürüst görüntü almalarını engelliyordu. Herhalde kısa bir süre sonra yaya olarak da geleceklerdi.

Binanın kovuk gibi kalmış enkazının arasında yanık tavan krişleri, ahşap parçalar, kırılmış beton kalıntıları ve daha bir sürü çerçöp vardı. Pounds, Bosch'a yaklaştı ve birlikte çöplerin üzerinden atlayıp kendilerine yol açtılar.

"Herhalde buraya kepçeleri sokup yeni bir otopark yaparlar," dedi Pounds. "İsyanlar kente bine yakın park yeri kazandırdı. South Central bölgesinde bir park istiyorsan mesele yok. Ama bir şişe soda almak ya da arabana benzin doldurmayı düşünüyorsan, işin var demektir. Her tarafı yakıp yıktılar. Noel'den önce South Side bölgesinden geçtin mi? Her tarafta çam ağaçlarının satıldığı geniş alanlar oluşmuştu. Şu adamların kendi mahallelerini niçin yaktıklarını hâlâ anlamış değilim."

Bosch, "şu adamların" böyle davranmalarının bir sebebinin de Pounds gibilerin onların niçin böyle yaptıklarını anlayamamaları olduğunu ve vakti geldiğinde yine öyle davranacaklarını biliyordu. Bu olayları bir kısırdöngü olarak görüyordu. Yaklaşık yirmi beş yılda bir, kentin ruhu gerçeklerin ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Ama sonra her şey olduğu gibi devam ediyordu. Geriye dönüp bakmadan, tıpkı trafikteki vur-kaç kazaları gibi.

Birdenbire Pounds taş parçacıklarının üzerinde sendeledi ve yere düştü. Elleriyle düşüşünü kesip, utanarak ayağa kalktı.

"Lanet olsun," diye bağırdı. Sonra da Bosch sormadığı halde, "İyiyim, iyiyim," diye bildirdi.

Açılmakta olan tepesini örttüğü saçlarını aceleyle düzeltirken eline bulaşmış olan is karasını alnına sürdüğünü fark etmedi ve Bosch da gördüğü halde bir şey söylemedi.

Sonunda çukurun yanında duran gruba yaklaştılar. Bosch, yanında tanıdığı birkaç dedektif ve tanımadığı iki kadınla duran eski ortağı Jerry Edgar'a yaklaştı. Kadınların üzerinde adli tıptan ceset kaldırmak için gelenlerin giydiği yeşil tulumlar vardı. Asgari ücretle, cinayetten cinayete koşup cesetleri mavi minibüse yüklüyor ve morga götürüyorlardı.

"Nasıl giriyor Harry?" diye sordu Edgar.

"İyidir."

Edgar kısa bir süre önce New Orleans'taki müzik festivaline gitmiş ve bu selamlama biçimiyle geri dönmüştü. Öyle sık

kullanıyordu ki çevresindekiler rahatsız olmaya başlamıştı, ama kendisi bunun farkında değildi.

Bosch'unki gibi bir tulum giymeyen Edgar grubun içinde hemen dikkati çekiyordu. Nordstrom marka takım elbisesini buruşturmamak için hiçbir zaman tulum giymezdi ama olay yeri incelemesine gittiğinde paçalarına bile toz bulaştırmadan işini görmeyi becerirdi. Bir zamanlar iyi para getiren, ek iş olarak uğraştığı emlak alım satımı gerçi son üç yıldır kötüye gitmişti ama hâlâ bölümün en iyi giyinen dedektifi olmayı sürdürüyordu. Karaderili dedektifin dikkatle bağlanmış açık mavi ipek kravatına bakan Bosch, fiyatının kendi gömleğiyle kravatının toplam fiyatından muhtemelen daha fazla olduğunu düşündü.

Bosch başını çevirip Olay Yeri İnceleme Bölümü teknisyeni Art Donovan ile selamlaştı ama ötekilere hiçbir şey söylemedi. İşin raconuna göre davranıyordu. Herhangi bir cinayet mahallinde dikkatle düzenlenmiş ve asla dışına çıkılmayan bir hiyerarşi vardı. Dedektifler genellikle ya kendi aralarında ya da Olay Yeri İnceleme Bölümü teknisyeniyle konuşurlardı. Üniformalılar soru sorulmadıkça ağızlarını açmazdı. Hiyerarşik düzenin en aşağı sınıfı olan ceset taşıyıcılar adli tıp teknisyeni dışında kimseyle konuşmazlardı. Adli tıp teknisyeni de aynasızlarla sohbet etmezdi. Polisleri sürekli olarak bir şeyler isteyen, yok otopsi hemen yapılsın yok toksin testi bitmiş olmalıydı diye sızlanıp duran kişiler olarak görüp tepeden bakardı.

Taş kırıcılar betonu delip iki buçuk metre boyunda, yüz yirmi santim derinliğinde bir çukur açmışlardı. Sonra da betonun altından yanlara doğru çukuru genişletip, yüzeyden doksan santim kadar aşağıda bulunan bir başka betona erişmişlerdi. Bu betonun içinde bir boşluk vardı. Bosch diz çöküp daha yakından bakınca, çimento yığınının arasında bir kadın bedeninin dış hatlarını fark etti. Sanki bir vitrin mankeni yapmak için alçı dökmek üzere bir kalıp hazırlanmıştı, ama boştu.

"Ceset nerde?" diye sordu.

"Çıkarıldı," dedi Edgar. "Arabadaki torbada. Bu beton yığınını kırıp dökmeden tek parça olarak nasıl götürebileceğimizi düşünüyoruz."

Bosch birkaç dakika sesini çıkarmadan boş çukura baktı ve ayağa kalkıp brandanın örttüğü yerden çıktı. Adli tıp araştırmacısı Larry Sakai, onun ardından minibüse geldi ve arka kapının kilidini açtı. Aracın içi fırın gibiydi ve Sakai'nin soluğu dezenfektan kokusunu bastırıyordu.

"Seni buraya çağıracaklarını biliyordum," dedi Sakai.

"Öyle mi? Niye?"

"Çünkü Bebekçi'nin işine benziyor, dostum."

Bosch onaylar gibi görünmemek için yanıt vermedi. Sakai dört yıl önceki Bebekçi cinayetlerinin bir kısmında görev almıştı. Ayrıca medyanın katile bu ismi takmasından Sakai'nin sorumlu olduğunu düşünüyordu. Biri Kanal 4'teki habercilerden birine, katilin kurbanlarına yaptığı makyajın ayrıntılarını sızdırmıştı. Habercilerde katile Bebekçi adını vermişti. Sonrasında polisler bile ondan aynı adla söz eder olmuştu.

Bosch başından beri bu isimden nefret etmişti. Kurbanlar kadar katil konusunda da bir şeyler ima eder gibiydi. Kurbanları kişiliklerinden arındırıyor ve ekrana yansıyan Bebekçi öykülerinin korkutucu değil, eğlendirici olmasını kolaylaştırıyordu.

Minibüsün içinde iki sedye ve iki ceset vardı. Cesetlerden biri, siyah torbayı tamamen doldurmuştu, görünmeyen ceset ya çok iriyarıydı ya da ölünce bedeni şişmişti. İkinci torba ise neredeyse boştu. Bosch betondan çıkarılan cesedin bunun içinde olduğundan emindi.

"Evet işte bu," dedi Sakai. "Ötekinde Lankershim'de bıçaklanan biri var. Kuzey Hollywood Karakolu ilgileniyor. Zaten tam onu morga götürürken, buraya gelmemiz gerektiğini öğrendik."

Medyanın haberi bu kadar çabuk almasının nedeni ortaya çıkmıştı. Adli tıpın cankurtaranlarını yönlendiren telsiz kentteki tüm basın kuruluşları tarafından dinleniyordu.

Siyah torbaya bir an daha baktı ve Sakai'nin işe karışmasına fırsat vermeden fermuarını açtı. Torbadan yükselen keskin koku, ceset daha önce bulunsa herhalde daha dayanılmaz olurdu. Sakai torbayı aralayınca Bosch kadından geri kalanlara baktı. Cildi kararmış ve kemiklerin üzerine sımsıkı gerilmişti. Bu sahnelere alışkın olan Bosch, kendini olayın dışında tutmayı başarıyordu. Bazen cesetlere bakmanın yaşamının bir parçası olduğunu düşünüyordu. Daha on iki yaşına basmadan polisler için annesinin cesedine bakıp kimliğini onaylamış, Vietnam savaşında sayısız ölü görmüş ve yirmi yıllık meslek yaşamında karşılaştıklarının sayısını unutmuştu. Adeta bir kameranın arkasından bakar gibiydi. Bir psikopat kadar mesafeli olduğunun farkındaydı.

Torbanın içindeki kadının ufak tefek olduğu belliydi, ama çürüyen bedeni daha da küçülmüş gibiydi. Saçından geri kalanlar omzuna kadar inen boyalı sarı saçları olduğunu gösteriyordu. Yüzünde makyaj malzemelerinin tozlaşmış kalıntıları vardı. Küçülmüş bedeniyle inanılmaz bir zıtlık yaratan iri göğüslerine takıldı gözleri. Gergin derinin altında yusyuvarlak, iri göğüsleri dipdiri gibiydi. Olması gerektiğinden farklı göründüğü için cesedin en garip uzuvları sayılırdı.

"Silikon," dedi Sakai. "Bu madde bozulmuyor, hatta çıkarıp göğüslerini büyütmek isteyen herhangi bir aptal pilice tekrar satabilirsin. Geri dönüşüm programı bile başlatabiliriz."

Bosch yanıtlamadı. Kendisini daha çekici kılmak için bedenini böylesine değiştiren ve sonunda bir çukura gömülen kadını düşünürken içi sızladı. Acaba kendini yalnızca katiline mi beğendirebilmişti?

Sakai düşüncelerini yarıda kesti.

"Eğer bunu Bebekçi yaptıysa, demek ki en azından dört yıldır betonun içinde duruyor, di mi? Eğer böyleyse, bu süre için ceset fazla çürümüş sayılmaz. Saçlarının bir kısmı, gözleri ve bazı iç dokuları yerinde duruyor. Bunlarla çalışabiliriz. Geçen hafta Soledad Kanyonu'nda bulunan bir doğa yürüyüşçüsünün cesedini taşıdım. Dediklerine göre adam geçen yaz kaybolmuş. Geriye kemikten başka bir şey kalmamıştı. Tabii açık havada olunca, hayvanları da unutmamak gerekir. Biliyorsun adamın kıçından içeri girerler. En yumuşak noktadır ve hayvanlar..."

"Biliyorum Sakai. Şimdilik bununla ilgilenelim."

"Her neyse, betona gömülmesi cesedin çürümesini yavaşlatmış. Tabii tümüyle durdurmamış ama epey yavaşlatmış. Anlaşılan mezarı hava geçirmiyormuş."

"Kadının ne zaman öldüğünü sizinkiler saptayabilecek mi?"

"Herhalde bunu cesedi inceleyerek bulamayız. Kadının kimliğini ortaya çıkarırız, sizler de ne zaman kaybolduğunu araştırırsınız. Sanırım böyle yapılacak."

Bosch cesedin neredeyse kurşunkalem inceliğindeki kararmış parmaklarına baktı.

"Parmak izi alabilecek misiniz?"

"Alacağız ama parmaklarından değil."

Bosch yüzüne bakınca Sakai'nin sırıttığını gördü.

"Ne? Kadın betonda iz mi bırakmış?"

Sakai'nin sırıtışı bir anda uçup gitti, Bosch sürprizi berbat etmişti.

"Aynen öyle. Bir iz bırakmış da diyebilirsin. Betonun burda kalan kısmını çıkarabilirsek, parmak izi dışında yüz kalıbını da alacağız. Betonu hazırlayan fazla su koymuş. Çok ince bir harç yapmış. Yani bize iyilik etmiş. İstediğimiz izleri alabiliriz."

Bosch sedyenin üzerine eğilip cesedin boynundaki düğümlü deri şeridi inceledi. İnce, siyah derinin kenarında üreticinin dikiş izleri görünüyordu. Bir el çantasının sapından kesilmişti. Tıp-

kı ötekiler gibi. Başını biraz daha eğince ceset kokusu ağzına burnuna doldu. Boynundaki derinin çevresi ancak bir şarap şişesi sığacak kadardı. Ölümcül olacak kadar dardı. Şeridin üzerindeki düğüme dikkatle baktı. Sağ tarafa sol elle atılmıştı. Tıpkı ötekiler gibi. Church solaktı.

İncelemesi gereken bir nokta daha, yani katilin imzası kalmıştı.

"Üzerinde giysileri yok mu? Ya ayakkabıları?"

"Hiçbir şey yok. Tıpkı ötekiler gibi."

"Fermuarı aç, tamamını görmek istiyorum."

Sakai fermuarı torbanın alt ucuna kadar çekti. Bosch adamın, Bebekçi'nin imzasından haberi olup olmadığını bilmiyordu, ama bu konuyu açmaya niyetli değildi. Cesedin tümünü inceliyormuş gibi davranıyordu ama yalnızca ayak tırnaklarıyla ilgileniyordu. Ayak parmakları büzüşmüş, kararmış ve kırılmıştı. El tırnakları da kırılmıştı ve birkaç parmağının tırnağı yoktu. Ama bazılarının ojesi bozulmamıştı. Pembe renkli oje zaman içinde solmuştu. Yine de, sağ ayağının başparmağında aradığı imzayı gördü. Minik beyaz bir haç dikkatle çizilmişti. Bebekçi'nin imzası. Tüm cesetlerde bu işarete rastlamışlardı.

Bosch kalbinin gürültüyle çarptığını hissediyordu. Aracın içine bakarken klostrofobiye kapıldı. Paranoya beynini kemirmeye başlıyordu. Aklında tüm seçenekleri sıralamaya başladı. Eğer bu cesedin üzerinde Bebekçi'nin bilinen tüm izleri bulunursa, katil Church demekti. Eğer bu kadının katili artık öbür dünyada bulunan Church ise, Hollywood Karakolu'nun ön masasına o notu kim bırakmıştı?

Doğrulup ilk kez cesedin tümüne birden baktı. Çıplak, büzüşmüş, unutulmuş bir beden. Bu betonun altında bulunmayı bekleyen başka cesetler olup olmadığını merak etti.

"Kapatabilirsin," dedi Sakai'ye.

"Katil o, di mi? Yani Bebekçi?"

Bosch yanıtlamadı. Minibüsten dışarı çıkınca biraz hava almak için tulumunun fermuarını açtı.

"Hey Bosch," diye seslendi Sakai aracın içinden. "Yalnızca merak ettim. Bu cesedi nasıl buldunuz? Eğer Bebekçi öldüyse, nerede arayacağınızı size kim söyledi?"

Bosch bu soruya da yanıt vermedi. Ağır adımlarla mavi brandanın örttüğü yere doğru yürüdü. Anlaşılan gruptakiler cesedi çıkardıkları beton parçasıyla ne yapacaklarına henüz karar verememişlerdi. Edgar üstünü kirletmemeye özen göstererek yanlarında duruyordu. Bosch ona ve Pounds'a işaret etti. Kazılan çukurun solunda, seslerinin duyulmayacağı bir noktada konuşmaya başladılar.

"Eeee?" dedi Pounds. "Elimizde ne var?"

"Church'ün işine benziyor," dedi Bosch.

"Lanet olsun," dedi Edgar.

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Pounds.

"Gördüğüm kadarıyla Bebekçi'nin kullandığı tüm ayrıntıları içeriyor. İmzası da dahil olmak üzere. İmzasını gördüm."

"İmza mı?" diye sordu Edgar.

"Ayak parmağındaki beyaz haç işareti. Soruşturma sırasında bunu açıklamamış ve tüm habercilerle de yayınlamamaları için anlaşma yapmıştık."

"Kopya olamaz mı?" diye önerdi Edgar umutla.

"Olabilir. Dava dosyasını kapatıncaya dek beyaz haçtan hiç söz edilmemişti. Ancak ondan sonra *Times* yazarı Bremmer bu olay konusunda bir kitap yazdı ve beyaz haçtan da söz etti."

"Yani elimizde bir kopyacı var," dedi Pounds.

"Kadının ne zaman öldüğüne bağlı," dedi Bosch. "Bremmer'ın kitabı Church'ün ölümünden bir yıl sonra yayınlandı. Eğer kadın bu tarihten sonra öldürülmüşse, bir kopyacıdan söz edebiliriz. Ama eğer bundan önce betona gömülmüşse, bilemeyeceğim..."

"Durum bombok," dedi Edgar.

Bosch bir an düşünüp tekrar konuşmaya başladı.

"Bu işte birbirinden çok farklı olasılıklar var. Bir kopyacı olabilir. Ya da belki Church'ün bir ortağı vardı ve biz onu hiç görmedik. Ya da belki... ben yanlış adamı vurdum. Belki bu notu yazan gerçeği söylüyor."

Bu sözler sessizliğin içinde, kaldırımın üzerindeki köpek pisliği gibi durdu. Herkes bakmamaya özen göstererek, çevresinden dolanıp yürürdü.

"Not nerde?" diye sordu Bosch sonunda.

"Arabamda. Getiririm. Bir ortağı vardı derken neyi kastediyorsun?"

"Yani eğer bunu Church yaptıysa notu kim yazdı? Kadını onun öldürdüğünü ve nereye gömdüğünü bilen birinin yazmış olması gerekir. Eğer durum böyleyse, bu ikinci kişi kim? Ortağı mı? Yoksa Church'ün cinayetlerine ortak olan biri vardı da, biz mi bilmiyorduk?"

"Hillside Canavarı'nı anımsıyor musunuz?" diye sordu Edgar. "Sonunda birden fazla kişi olduğu anlaşılmıştı. Genç kadınları öldürme zevkini paylaşan iki kuzendi katiller."

Pounds mesleğini tehlikeye atabilecek olaydan uzaklaşmak istercesine bir adım gerileyip başını salladı.

"Chandler'dan ne haber?" diye sordu. "Diyelim ki, Church'ün karısı cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor. Kadın bildiklerini ona anlatıyor ve Chandler da bu senaryoyu hazırlıyor. Bebekçi'nin notlarına benzer bir yazı hazırlıyor ve karakola bırakıyor. Senin davanı berbat edeceği kesindir."

Bosch bu senaryoyu aklından bir kez daha geçirdi. Önce akla yatkın göründü ama sonra çelişkilerini fark etti. Anlaşılan, yazılabilecek tüm senaryoları tüketmişlerdi.

"Peki ama Church niçin bazı cesetleri gömdü ve bazılarını açıkta bıraktı? O tarihte görevlilere yardım eden deli doktoru,

kurbanlarını açıkta bırakmasının bir amacı olduğunu söylemişti. Katilin teşhirci olduğunu açıklamıştı. Ancak sonlara doğru, yedinci kurbandan sonra bize ve gazetelere not göndermeye başlamıştı. Yani kurbanlarının bir kısmını betona gömmesi, bir kısmını da kolayca bulunacak yerlere bırakması mantıklı değil."

"Doğru," dedi Pounds.

"Ben bir kopyacının varlığını yeğlerim," dedi Edgar.

"Ama niçin birini imzasına kadar taklit ettikten sonra cesedi betona gömüyor?" diye sordu Bosch.

Aslında bu soruyu onlara sormuyordu. Kendisinin yanıt vermesi gereken bir soruydu. Uzun süren bir dakika boyunca sessizlik içinde durdular ve hepsi de en mantıklı olasılığın Bebekçi'nin hâlâ yaşıyor olması olduğunu düşünmeye başladı.

"Bunu her kim yaptıysa, niçin not yazsın?" diye sorarken Pounds çok tedirgindi. "Niçin notu bize iletsin? Kaçıp kurtulabilirdi."

"Çünkü dikkat çekmek istiyor," dedi Bosch. "Tıpkı Bebekçi gibi. Tıpkı bu davanın ilgi çekmesi gibi."

Yine upuzun bir sessizlik oldu.

"Çözüm yolu kadının kimliğinin ortaya çıkmasına bağlı. Ne zamandan beri betonun içinde yattığını öğrenmeliyiz. Ancak ondan sonra elimizde neler bulunduğunu anlayacağız," dedi Bosch sonunda.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" dedi Edgar.

"Ne yapacağımızı söyleyeyim," diye atıldı Pounds. "Bu konuda hiç kimseye, hiçbir şey söylemeyeceğiz. Şimdilik susacağız. Elimizde ne bulunduğundan emin olmadıkça konuşmayacağız. Otopsi ve kimlik arama çalışmalarının sonucunu bekleyeceğiz. Bu kızın ne zaman öldüğünü ve ortadan kaybolduğu sırada ne yaptığını öğrenmek zorundayız. Ancak ondan sonra ne yapacağımızı söyleyebilirim. "Bu arada kesinlikle konuşmayın. Eğer yanlış anlaşılırsa, bölüm için hiç de iyi olmaz. Gördüğüm kada-

rıyla bazı medya mensupları buraya gelmiş bile. Ben onlarla ilgilenirim. Başka kimse konuşmayacak. Anlaşıldı mı?"

Bosch ile Edgar onaylayınca Pounds ağır ağır enkazın arasından yürüyüp, üniformalıların çektiği sarı bantın arkasında bekleşen habercilere yaklaştı.

Bosch ile Edgar birkaç dakika sessizce ardından baktılar.

"Umarım neler söyleyeceğini iyi biliyordur," dedi Edgar.

"İnsana ne kadar da güven veriyor, değil mi?"

"Yaa, evet."

Bosch çukura doğru ilerleyince Edgar onu izledi.

"Cesedin betona bıraktığı izler konusunda ne yapacaksınız?"

"Taş kırıcılar çıkarılabileceğini sanmıyorlar. Dediklerine göre betonu hazırlayan kişi, talimatları doğru uygulamamış. Çok fazla su ve küçük taneli kum kullanmış. Betondan çok alçıya benziyor. Tek parça halinde çıkarmaya çalıştığımız zaman, kendi ağırlığıyla paramparça olabilir."

"Öyleyse?"

"Donovan alçı hazırlıyor. Yüzün kalıbını alacak. Çukuru kazarken sağ el izine hasar vermişiz. Donovan sol elinin izi üzerinde kauçuk silikon kullanmayı deneyecek. İzleri bozmadan kalıbını almak için en iyi yöntem buymuş."

Bosch başıyla onayladı. Birkaç dakika habercilerle konuşan Pounds'u izledi ve gün boyu ilk kez gülümsemesine neden olan manzarayı fark etti. Pounds kameralara konuşuyordu ama kimse alnındaki kara lekeden ona söz etmemişti. Bosch sigarasını yakıp tekrar Edgar'a döndü.

"Demek eskiden depo olarak kiralanan yer burasıydı?"

"Evet öyle. Binanın sahibi biraz önce burdaydı. Arkadaki bölümün küçük depolar halinde tek tek kiralandığını söyledi. Bebekçi ya da bir başka katil, adı her ne haltsa, burda bir oda kiralayıp istediğini gizlice yapabilirdi. Tek sorun, deponun zemin betonunu kırarken çıkaracağı gürültüydü. Herhalde geceleri çalıştı. Binanın

sahibi genelde insanların gece vakti buraya gelmediklerini söyledi. Kiracılarda arka sokağa açılan dış kapının anahtarı da varmış. İsteyen buraya gece gelip işini bitirebilirmiş yani."

Bundan sonra gelebilecek soru öylesine açıktı ki, Bosch'un sormasına fırsat vermeden Edgar yanıtladı.

"Bina sahibi bize kiracıların isimlerini veremiyor. En azından kesin olarak değil. Tüm belgeler yangında kül olmuş. Sigorta şirketi zarar bildirenlerle anlaşmalar yapmış, hiç olmazsa o isimleri alabileceğiz. Ama dediğine göre isyandan sonra ortadan kaybolup sigortaya başvurmayanlar da varmış. Hepsinin adını da anımsamıyor. Üstelik içlerinden biri bizim adamsa, herhalde takma bir ad kullanmıştır. Binanda bir oda kiralayıp oraya mezar kazacaksam, gerçek adımı vermeyeceğimden emin olabilirsin."

Bosch başıyla onaylayıp saatine baktı. Biraz sonra mahkeme salonuna dönmesi gerekiyordu. Karnı acıkmıştı ama yemek yemeye vakti olmayacağını biliyordu. Kazılan yere dikkatle bakınca eski ve daha yeni betonlar arasındaki renk farkı dikkatini çekti. Eski beton neredeyse beyazdı, kadının gömüldüğü yeni beton ise koyu griydi. Çukurun dibinde gri bir beton kütlesinin arasında duran kırmızı bir kâğıt parçası gözüne takıldı. Çukura atlayıp yumuşak harcı aldı ve eski betona çarpıp kırdı. Boş bir Marlboro paketinin bir parçası kaldı elinde. Edgar takım elbisesinin cebinden bir kanıt torbası çıkardı ve Bosch'un bulduğu kâğıdı içine atması için torbanın ağzını açtı.

"Bunu cesedin yanına koymalı," dedi. "İyi bir kanıt olabilir."

Bosch çukurdan çıkıp tekrar saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti.

"Kimliğini saptayınca bana haber verin," dedi Edgar'a.

Tulumunu bagaja atıp, bir sigara yaktı. Arabasına yaslanıp, Pounds'un hazırlık yapmadan düzenlediği basın toplantısını beceriyle sona erdirmesini izlemeye başladı. Kameralar ve habercilerin pahalı giysileri, çoğunun televizyon kanallarından geldiği-

ni gösteriyordu. *Times*'dan Bremmer, grubun biraz dışında duruyordu. Bosch uzun zamandır görmediği yazarın biraz kilo almış olduğunu ve sakal bıraktığını fark etti. Anlaşılan Pounds'a düşünerek yanıtlaması gereken daha önemli sorularını sorabilmek için televizyoncuların işlerini bitirmesini bekliyordu.

Bosch sigarasını tüttürerek beş dakika daha bekledi. Mahkemeye geç kalabilirdi, ama yine de notu görmek istiyordu. Pounds görüşmesini bitirince arabanın yanına gelmesi için Bosch'a işaret etti. Arabaya binince, Pounds bir fotokopi uzattı.

Bosch uzun bir süre kâğıdı inceledi. Kolayca tanınan bir el yazısıyla yazılmıştı. Kuşkulu Belgeler Bölümü'ndeki analizci, yazı karakterini Philadelphia blok stili olarak tanımlamış ve sağdan sola eğimli olmasını da eğitimsiz bir elden çıkmasına bağlamıştı. Belki de solak biri, sağ eliyle yazmıştı.

Gazeteler der ki dava yeni başladı
Bebekçi'nin işleri için karar verilecekmiş
Bosch'un kurşunu gerçek ve isabetliydi
Ama bebekler işimin bitmediğini bilirmiş

Western Caddesi'nde çarpıyor yüreğim
Bing'in Yeri'nde yatan bebeği düşündükçe
İşin kötüsü Bosch'un ıskalamış olması
Yıllar geçti ama ben hâlâ oyundan çıkmadım

Bosch yazı stilinin kopya edilebileceğini biliyordu ama şiirin ona tanıdık gelen bir havası vardı. Tıpkı ötekilere benziyordu. Ancak bir okul çocuğunun bilgisiyle bulunabilecek uyaklar ve gösterişli laflar etmeye çalışan, pek de parlak olmayan bir zekâ. Aklının karıştığını, göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Bunu yazan o, diye düşündü. Kesinlikle o.

ÜÇ

"Bayanlar baylar," diye söze başladı Eyalet Yargıcı Alva Keyes, jüri üyelerine bakarak. "Duruşmaya avukatların açılış konuşmalarıyla başlıyoruz. Söylenenleri kanıt olarak algılamamanız gerekir. Bu konuşmalar avukatların izleyecekleri yolu gösteren birer harita gibidir. Bu sözlere sakın kesin kanıt olarak bakmayın. Belki çok gösterişli iddialarda bulunacaklar, ama söylenenlerin doğruluğu kesin değildir. Eninde sonunda onlar birer avukat."

4 numaralı duruşma salonundaki jüri üyeleriyle izleyiciler arasında gülüşmeler duyuldu. Güneyli aksanıyla konuşan yargıç bazı sözcükleri yayarak söyleyince, sanki avukatlara yalancı demiş ve dinleyenleri neşelendirmişti. Hatta Money Chandler bile gülümsedi. Savunmaya ayrılmış masada oturan Bosch çevresine bakınca, duvarları ahşap kaplı, tavanı altı metre yüksekliğinde olan duruşma salonunda, izleyicilere ayrılan bölümün yarı yarıya dolu olduğunu gördü. Davacı tarafında Norman Church'ün dul karısının yanı sıra akraba ve dostlarından oluşan sekiz kişilik bir grup vardı. Ayrıca salonda yarım düzine kadar, insanların hayatını izlemek dışında bir heyecanları olmayan, adliye müdavimi yaşlı adam vardı. Ünlü Honey Chandler'ın gösterisini izlemeye gelen birkaç stajyer avukat ve hukuk öğrencisi dışında, kâğıt kalemleri hazır bekleyen bir grup muhabir de salondaydı. Açılış konuşmalarından daima haber konusu çıkabilirdi. Yargıcın da açıkladığı gibi avukatlar bu aşamada istedikleri her şeyi söyleyebilir-

lerdi. Habercilerin bundan sonra ara sıra salona uğrayacaklarını ve kapanış konuşmalarıyla karar duruşması dışında davaya pek ilgi göstermeyeceklerini Bosch çok iyi biliyordu.

Tabii arada olağandışı bir şey gerçekleşmezse.

Bosch tam arkasındaki koltuklarda kimsenin olmadığını gördü. Sylvia Moore'un gelmeyeceğini biliyordu; bu konuda anlaşmışlardı. Onun bu davayı izlemesini istemiyordu. Bunun yalnızca bir formalite olduğunu, bir polisin görevini yaptığı için mahkemelik olmasının, bu işe başlarken üstlendiği sorumluluğun bir parçası olduğunu söylemişti Bosch. Aslında içinde bulunduğu durum kendi kontrolü altında olmadığı için onun salonda olmasını istemiyordu. Savunma makamının masasında oturacak, insanların en isabetli atışlarını yapmalarını izleyecekti. Her şey olabilirdi ve herhalde olacaktı. Bunları görmesini istemiyordu.

Jüri üyelerinin, savunma tarafının izleyicilerine ayrılan bölümün boş olduğunu görünce kimsenin desteklemek için gelmediğini ve onun suçlu olduğunu düşünüp düşünmeyeceklerini merak etti.

Gülüşmeler kesilince tekrar yargıca baktı. Yargıç Keyes'in etkileyici bir görünümü vardı. Siyah cübbesini çok iyi taşıyan iriyarı yargıç, kalın kollarını, büyük ellerini geniş gövdesinin önünde kavuşturmuş oturuyordu. Güneşten kızarmış, tepesinde saçları iyice seyrelmiş başı büyük ve yuvarlaktı. Yüzünü çevreleyen kır saçları, önemli ölçüde hukuk bilgisi ve görüş açısıyla dolu bir beyni vurgular gibiydi. Güney eyaletlerinde doğup büyümüş ve yurttaşlık hakları davalarında uzmanlığıyla ün salmıştı. Özellikle zenci vatandaşların tutuklanmaları sırasında polislerin aşırı davranışları nedeniyle yaşamlarını yitirdikleri olaylarda Los Angeles Emniyeti'ni dava ederek ününe ün katmıştı. Görevi bitip Georgia eyaletine geri gönderilmeden önce Başkan Jimmy Carter tarafından federal mahkemenin başkanlığına atanmıştı. O tarihten bu yana Yargıç Keyes 4 numaralı mahkemenin tek yöneticisi olmuştu.

Bosch'u savunan kamu avukatı Rod Belk, duruşma öncesinde yargıcı usul açısından reddedip başka birinin atanması için çok çırpınmıştı. Yurttaşlık haklarının savunucusu olarak ünlenmemiş bir yargıcı elbette yeğlerdi ama başarılı olamamıştı.

Ne var ki bu durum Belk'i üzdüğü kadar Bosch'u üzmemişti. Yargıç Keyes'in davacı avukatı Honey Chandler ile aynı hukuksal dokuya sahip olduğunu, polislere karşı kuşkucu olduğunu, hatta bazen onlardan nefret ettiğini, ama bunun yanı sıra son derece adil bir insan olduğunu hissediyordu. Kendi açısından iyi bir sonuca ulaşmak içinse yalnızca buna gereksinimi olduğunu düşünüyordu. Silverlake semtindeki evde doğru davrandığına yürekten inanıyordu.

"Avukatların söylediklerinin dava sürecinde kanıtlanıp kanıtlanmadığına karar vermek sizin göreviniz," diyordu yargıç jüriye. "Bunu unutmayın. Şimdi Bayan Chandler ilk konuşmayı siz yapacaksınız."

Honey Chandler başını sallayarak ayağa kalkıp davacıyla davalı tarafların arasında duran kürsüye yaklaştı. Yargıç Keyes kesin kuralları önceden bildirmişti. Başkanlık ettiği mahkeme salonunda avukatlar ortalıkta dolaşamaz, tanık sandalyesine ya da jüri bölmesine yaklaşamazdı. Bir avukat yüksek sesle söyleyeceği her şeyi iki makamın arasındaki kürsüden söylemek zorundaydı. Hatta Chandler ağır maun kürsüyü jüriyi görebilmek amacıyla biraz çevirmek için yargıçtan izin istedi. Ve Keyes yüz hatlarını yumuşatmadan bu isteği onayladı.

"İyi günler," diye başladı Chandler. "Sayın Yargıç bu konuşmanın bir yol haritasından farklı olmadığını söylerken haklıydı."

İyi bir strateji, diye düşündü Bosch davaya karşı daldığı alaycılık kuyusunun derinliklerinden. İlk cümlenle yargıca yağ çekersin. Chandler'ın kürsünün üzerine yerleştirdiği notlara bakarak konuşmasını sürdürmesini izledi. Bluzunun üst düğmesinin üzerindeki ortasında siyah yuvarlak bir onniks taş olan broş

gözüne çarptı. Bir köpekbalığının gözü kadar düz ve cansızdı. Saçlarını başının arkasında kalın bir örgüyle sıkıca toplamıştı. Ama örgüden çözülmüş bir tutam saç, Chandler'ın kendi görünümünden çok; hukukun, davanın ve davalının yaptığı adalet dışı hatanın üzerinde yoğunlaştığını gösteriyordu. Bosch kadının o saç tutamını bilinçli olarak örgüye katmadığına inanıyordu.

Açılış konuşması başlarken, Chandler'ın Church'ün karısının avukatlığını yapacağını ilk kez duyduğunda göğsünde hissettiği ağırlığı anımsadı. Bosch'a göre Chandler'ın işe karışması Keyes'in yargıçlığa getirilmesinden daha tedirgin ediciydi. Kadın işte bu kadar yetenekliydi. Zaten bu nedenle ona Money diyorlardı.

"Sizlere biraz bilgi vermek istiyorum," diye sözlerini sürdürürken Bosch, Chandler'ın neredeyse Güneyli aksanıyla konuşmaya başlayıp başlamadığını merak etti. "Kararını vereceğiniz davanın temel noktalarını ve kanıtların neyi doğrulayacağını göstermek istiyorum. Bu bir yurttaşlık hakları davasıdır. Norman Church adında bir erkeğin, bir polisin tabancasından çıkan kurşunla öldürülmesiyle ilgilidir."

Bir an durakladı. Amacı notlarına bakmak değil, bundan sonra söyleyeceklerine dikkat çekmekti. Bosch jüri üyelerine baktı. Beş kadın ve yedi erkek. Üç zenci, üç Güney Amerikalı, bir Asyalı ve beş beyaz. Tüm dikkatleri Chandler'a yönelmişti.

"Bu dava, görevinden ve görevinin kendisine tanıdığı geniş güçten tatmin olmayan bir polis memuruyla ilgili. Bu memur sizin görevinizi de, Yargıç Keyes'in görevini de yapmak istiyordu. Ayrıca yargıçlar ve jüriler tarafından verilen kararların ve cezaların infazı konusundaki devletin görevini de üstlenmeyi istiyordu. Hepsini birden istiyordu. Bu dava, savunma masasında oturan Dedektif Harry Bosch'un davasıdır."

Sa-vun-ma sözcüğünü yayarak söylerken parmağıyla Bosch'u işaret etti. Belk derhal ayağa fırlayıp itiraz etti.

"Bayan Chandler'ın benim müvekkilimi parmağıyla jüriye işaret etmesine ya da alaycı bir tonla konuşmasına hiç gerek yok. Evet biz savunma makamıyız. Çünkü burası bir özel hukuk mahkemesidir ve bu ülkede herkesin birbirini dava etme hakkı vardır. Hatta bir..."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," diye bağırdı Chandler. "Avukat bey itiraz hakkını kullanarak henüz hiçbir konuda suçu kanıtlanmamış olan Bay Church'ün temiz adını mahvetmeye çalışıyor..."

"Yeter!" diye gürledi Yargıç Keyes. "İtiraz kabul edildi. Bayan Chandler, insanları parmağımızla göstermek zorunda değiliz. Hepimiz kim olduğumuzu biliyoruz. Ayrıca sözcüklere de tahrik edici vurgulamalar yapmak zorunda değiliz. Sözcükler kendi içlerinde güzel ya da çirkin olabilirler. Bırakın onlar kendilerini anlatsın. Size gelince Bay Belk, tarafların açılış konuşması ya da kapanış iddiaları sırasında sözlerinin kesilmesini doğru bulmuyorum. Sizin de konuşma sıranız gelecek. Müvekkilinize karşı hoşgörü sınırlarını aşan bir durum olmadıkça, Bayan Chandler'ın konuşmasını kesmemenizi öneriyorum. Müvekkilinizin parmakla işaret edilmiş olması bence itiraz nedeni olmamalı."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi Belk ile Chandler aynı anda.

"Devam edin Bayan Chandler. Bu sabah odamda açıkladığım gibi açılış konuşmalarının bugün tamamlanmasını istiyorum ve saat dörtte başka bir davam daha var."

"Teşekkür ederim Sayın Yargıç," diye yineledi Chandler ve tekrar jüriye döndü. "Bayanlar baylar, hepimizin polise gereksinimi vardır. Polisimize saygı duyarız. Onların büyük çoğunluğu işlerini çok iyi yapar ve karşılığında bir teşekkür bile almaz. Emniyet güçleri toplumumuzun vazgeçilmez bir parçasıdır. Bizi korumaları ve hizmet etmeleri için polislere güvenemezsek, kime güvenebiliriz? Ama bu davanın konusu bu değil. Duruşmalar ilerledikçe

bunu anımsamanızı istiyorum. Bizim konumuz emniyet kuvvetlerinden bir kişinin kuruşulun yasaları, kuralları ve politikalarını hiçe sayarak kendi başına iş yapmasıdır. Bizim konumuz serseri bir polistir. Kanıtlar size Harry Bosch'un başına buyruk bir polis olduğunu, dört yıl önce bir gece hem yargıç, hem jüri, hem de celladın görevini üstlendiğini gösterecektir. Katil olduğunu varsaydığı birini öldürdü. Onun iğrenç bir seri katil olduğunu sanıyordu evet, ama tabancasını çekip Bay Norman Church'e ateş ettiği zaman, elinde hiçbir kanıt yoktu.

"Şimdi savunma makamı size polisin elinde Bay Church'ü bu cinayetlerle ilişkilendiren varsayımlı kanıtlar olduğunu söyleyecektir. Ama bu kanıtların yine polislerden geldiğini unutmayın. Üstelik bu kanıtlar Bay Church'ün öldürülmesinden sonra ortaya çıkarılmıştır. Sanırım bu varsayımlı kanıtların tartışılabilir olduğunu göstereceğiz ve hatta kanıtları çürüteceğiz. Davanın sonunda sizler evli, iki çocuk babası, bir uçak fabrikasında yüksek ücretle çalışan Bay Church'ün gerçekten de Bebekçi adıyla bilinen seri katil mi, yoksa içlerinden birinin işlediği suçu örtmek için polisin ortaya attığı bir günah keçisi mi olduğuna karar vereceksiniz. Silahsız bir adam son derece acımasız, gereksiz ve desteksizce öldürülmüştü."

Chandler bundan sonra emniyetin uyguladığı sessizliği bozmama kuralından, şiddete yatkınlığın uzun geçmişinden, Rodney King'in dövülmesinden ve isyanlardan uzun uzun söz etti. Her nasılsa Honey Chandler'a göre bunların hepsi Harry Bosch'un, Norman Church'ü öldürmesinden sonra ortaya çıkan bir tohumdan üreyen kara çiçeklerdi. Bosch kadının sözlerini duyuyor ama artık dinlemiyordu. Gözleri açıktı, ara sıra jüri üyelerinden biriyle göz göze geliyordu ama kendi dünyasına dalmış gibiydi. Bu dava onun kendi savunmasıydı. Bosch'un beş saniye bile sürmeyen bir zaman diliminde düşünüp, karara varıp, uyguladığını avukatların, jüri üyelerinin ve yargıcın incelemesi belki bir, belki

iki hafta sürecekti. Bu süre içinde bu salonda oturabilmesi için kendine özel bir dünya yaratması şarttı.

Daldığı düşünceler arasında Church'ün yüzünü gözlerinin önünde canlandırdı. Hyperion Sokağı'ndaki evde her şeyin sonundaki ifadesini düşündü. Bakışları kenetlenmişti. Bosch'un gördüğü gözler, Chandler'ın boğazındaki broşun taşı kadar kara, katil gözleriydi.

"... tabancasını almak için uzansa bile, böyle davranılması gerekir miydi?" diyordu Chandler. "Adamın biri tekmeyle evin kapısını açmış. Elinde silah olan bir adam. Bu durumda, kendini korumak için bir silaha doğru uzansa bile onu suçlayabilir miyiz? Gerçekte ise peruğunu almak için uzanmış olması bu sahneyi daha da iğrençleştiriyor. Bu adam soğukkanlılıkla öldürüldü. Bizim toplumumuz bunu kabul edemez."

Bosch tekrar kulaklarını tıkadı ve yıllardır beton bir mezarın içinde yatan son kurbanı düşünmeye başladı. Acaba bir kayıp raporu hazırlanmış mıydı? Onu arayan bir anne, bir baba, bir koca ya da bir çocuk va mı? Olay yerinden dönünce Belk'e bu cesetten söz etmiş ve Yargıç Keyes'den bu cinayetin ayrıntıları ortaya çıkana dek davanın ertelenmesini istemesini söylemişti. Ama Belk bu konuda ne kadar az bilgisi olursa, o kadar iyi olacağını söyleyerek sözünü yarıda kesmişti. Belk yeni bulunan cesedin ortaya çıkaracaklarından öylesine ürkmüştü ki, Bosch'un önerisinin tam aksi yönde davranmayı yeğlemişti. Cesedin ortaya çıkışı ve Bebekçi'yle bağlantılı olabileceği haberinin halk tarafından duyulmasından önce davayı sonuçlandırmak istiyordu.

Chandler açılış konuşması için kendisine tanınan bir saatlik sürenin sonuna yaklaşıyordu. Emniyet teşkilatının ateş etme politikası üzerinde o kadar uzun durmuştu ki, Bosch, onun jürinin ilgisini yitirmeye başladığını fark ediyordu. Hatta bir süre için kendi konuşmasının provasını yapan Belk'in ilgisini bile yitirmişti.

Belk iriyarı bir adımdı ve yaklaşık kırk kilo fazlası vardı. Gereğinden fazla soğutulan salonda bile sürekli terliyordu. Jüri seçi-

mi sırasında Bosch avukatın terlemesinin fazla kilolarının yükünden mi, yoksa Chandler ile Yargıç Keyes'e karşı bir dava sürdürmenin zorluğundan mı kaynaklandığını merak etti. Belk otuzundan fazla olamaz diye düşündü Bosch. Orta karar bir hukuk fakültesinden mezun olalı herhalde en fazla beş yıl geçmişti ve şimdi de Chandler'a karşı koymak fikriyle başa çıkmaya çabalıyordu.

"Adalet" sözcüğü Bosch'un dikkatini yine Chandler'a vermesini sağladı. Bu sözcüğü neredeyse her cümlede kullanmaya başlaması, belirli bir noktaya ulaşıp, insanları etkilediğini ve artık inişe geçtiğini gösteriyordu. Özel hukuk mahkemelerinde adalet ile para sözcükleri aynı anlamı taşıdıklarından birbirinin yerine kullanılabilirdi.

"Norman Church açısından adalet yitip gitmek üzereydi. Her şey yalnızca birkaç saniye sürdü. Adalet, Dedektif Bosch'un kapıyı bir tekmede açıp 9 milimetrelik Smith & Wesson tabancasıyla nişan alıp tetiği çektiği süre kadardı. Dedektif Bosch'un Bay Church'ü öldürmek için seçtiği kurşun XTP yani aşırı öldürücü performans gösterdiği bilinen bir kurşun tipidir. Hedefe isabet ettiği anda eninin 1,5 katı kadar genişler ve yoluna çıkan tüm uzuvlardan ve dokulardan büyük parçalar koparır. Bu olayda Bay Church'ün kalbini parçaladı. Adalet buydu işte."

Bosch bazı jüri üyelerinin Chandler yerine davacı masasına baktıklarını fark etti. Biraz öne eğilince, kürsünün kenarından, Church'ün dul karısı Deborah'nın kâğıt mendille gözyaşlarını kurulamakta olduğunu gördü. Koyu renk kısa saçlı, küçük açık mavi gözlü, bedeni aşağıya doğru genişleyen bir kadındı. Bosch kocasını öldürene dek banliyöde yaşıyan iyi bir eş ve anne örneği idi. Ama o sabah polisler ellerinde arama izniyle, gazeteciler ise sorularıyla kapısına dayanmışlardı. Aslında Bosch zamanında ona acımış ve Money Chandler'ı avukat olarak tutup, kendisine katil diyene kadar, onun da olayın bir kurbanı olduğunu bile düşünmüştü.

"Bayanlar, baylar, kanıtlar Dedektif Bosch'un bağlı bulunduğu bölümün bir ürünü olduğunu size gösterecektir. Adaleti kendisinin dağıttığına inanan duygusuz, kibirli bir makine. Emniyet teşkilatından bunu mu beklediğiniz sorulacaktır size. Bir yanlışı düzeltmeniz, babası, kocası koparılıp alınan bir aile için adaleti sağlamanız istenecektir."

"Sözlerimi bitirirken Alman filozof Friedrich Nietzsche'nin yaklaşık yüz yıl önce yazdıklarını, içinde bulunduğumuz duruma çok uygun olduğu için aktarmak istiyorum. Nietzsche, 'Canavarlarla savaşanlar, bu süreç içinde canavarlaşmamaya dikkat etmelidirler. Ve bir derinliğin içine baktığınız zaman, derinlik de size bakar...' demişti.

"Bayanlar, baylar işte davamızın konusu budur. Dedektif Harry Bosch yalnızca derinliğe bakmakla kalmadı, Norman Church'ün öldürüldüğü gece, derinlik de ona baktı. Karanlık onu sarıp sarmaladı ve Dedektif Bosch savaştığı canavarın ta kendisi oluverdi. İnanıyorum ki, sunulacak kanıtlar bizi yalnızca bu sonuca götürecektir. Teşekkür ederim."

Chandler yerine oturdu ve Deborah Church'ün kolunu teselli edercesine okşadı. Bosch bu hareketin dul kadını rahatlatmaktan çok jüriyi etkilemek için yapıldığına emindi.

Yargıç salon kapısının üzerindeki maun kaplamaya gömülmüş saatin pirinç kollarına baktı ve Belk'i kürsüye çağırmadan önce on beş dakika ara verileceğini ilan etti. Jürinin dışarı çıkışını beklemek üzere ayağa kalkan Bosch, izleyici bölümünün ön sırasında oturan Church'ün kızlarından birinin dikkatle kendisine baktığını gördü. Kız on üç yaşında filan olmalıydı. Herhalde Nancy adlı büyük kızıydı bu. Derhal gözlerini kaçırdı ve suçluluk duygusuna kapıldı. Jüri üyelerinin bunu fark edip etmediklerini merak etti.

Belk verilen arayı yapacağı konuşmayı gözden geçirerek değerlendirmek istediğini söyledi. Hâlâ karnını doyurmamış olan

Bosch altıncı kattaki kafetaryaya çıkmayı düşündü, ama herhalde birkaç jüri üyesi ve daha da kötüsü Church ailesinin bireyleri orada olabilirdi. Asansörle aşağıya inip giriş kapısının dışındaki küllüğe yöneldi. Bir sigara yakıp heykelin kaidesine yaslandı. Birdenbire terlemiş olduğunu fark etti. Chandler'ın bir saat süren konuşması hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti ve sanki dünyanın gözü Bosch'un üzerindeydi. Giydiği elbisenin bir hafta dayanmayacağını düşünüp öteki takımını kuru temizleyiciye götürmesi gerektiğine karar verdi. Böyle ayrıntılarla uğraşmak, onu rahatlatıyordu.

İlk sigarasını söndürüp ikincisini yakarken, mahkeme binasının çelik ve cam kapısı açıldı. Sırtıyla kapıya dayanıp açan Honey Chandler onu görmeden arkasını döndü ve başını eğip altın çakmağıyla sigarasını yaktı. Doğrulup dumanı üflediğinde Bosch'u fark etti. Küllüğe yaklaşıp sigarasını söndürmeye niyetlendi.

"Zararı yok," dedi Bosch. "Bildiğim kadarıyla burda başka küllük yok."

"Doğru ama duruşma salonu dışında yüz yüze gelmemizin ikimize de yararı dokunacağını sanmıyorum."

Bosch omzunu silkti ve yanıtlamadı. Adım atma sırası Chandler'daydı, isterse çekip gidebilirdi.

"Birkaç nefes daha çekeyim," dedi Chandler. "Sonra içeri girmem gerek."

Bosch başıyla yanıtlayıp Spring Sokağı'na doğru baktı. Eyalet Ceza Mahkemesi'nin önünde dedektörlü metal kapıdan geçmek için sıra bekleyenler vardı. Kayıkçıların sayısı artıyor, diye düşündü. Evsiz adamın küllüğü kontrol etmek üzere yaklaştığını gördü. Adam ani bir hareketle arkasını dönüp Spring Sokağı'nda gözden kayboldu. Uzaklaşırken tedirgin bir hareketle omzunun üstünden bir kez geriye baktı.

"Beni tanır."

Bosch merakla Chandler'a baktı.

"Sizi tanıyor mu?"

"Bir zamanlar avukattı. Adı Tom bilmemneydi. Soyadını anımsamıyorum ama galiba Faraday. Evet doğru. Sanırım kendisini bu halde görmemi istememiştir. Burdaki herkes onu bilir. İşler kötüye gittiği zaman neler olabileceğinin canlı bir örneğidir."

"Ne oldu?"

"Uzun bir öykü. Belki avukatınız size anlatır. Bir şey sorabilir miyim?"

Bosch yanıt vermedi.

"Niçin eyalet bu davayı halletmedi? Rodney King, isyanlar. Bir polisi dava etmek için en kötü zamanlama. Bulk'ın(*) başarılı olacağını sanmıyorum. Ona Bulk diyorum çünkü onun da bana Money dediğini biliyorum. Sonunda kabak sizin başınıza patlayacak."

Bosch yanıtlamadan önce bir süre düşündü.

"Kayda geçmeyecek Dedektif Bosch," dedi avukat. "Sadece sohbet ediyoruz."

"Anlaşmaya yanaşmamasını ben söyledim. Eğer anlaşma yapmak istiyorsa, gidip kendi paramla avukat tutacağımı da söyledim."

"Kendinize bu kadar güveniyorsunuz demek?" Bir an duraklayıp sigarasından bir nefes çekti. "Neyse, göreceğiz bakalım."

"Evet göreceğiz."

"Bunun kişisel bir mesele olmadığını biliyorsunuz."

Kadının bunu söyleyeceğinden emindi. Oyunun en büyük yalanıydı bu.

"Belki sizin için değil."

"Ya sizin için? Silahsız bir adamı vuruyorsunuz ve karısı itiraz edince, size karşı dava açınca, kişisel bir sorun olarak algılıyorsunuz."

(*) Bulk: Cüsseli. (Ç.N.)

"Müvekkilinizin kocası kurbanlarının el çantalarının sapını kesip boğazlarına geçiriyor ve bir yandan onlara tecavüz ederken, bir yandan da attığı düğümü sıkıyordu. Deri saplı çantaları tercih ediyordu. Böyle davrandığı kadınlara hiç acımıyordu. Yalnızca deri çanta saplarını seviyordu."

Chandler irkilmedi bile. Bosch da irkilmesini beklemiyordu zaten.

"Müvekkilimin *merhum* kocasından söz ediyoruz. Ve bu davada kesin olarak kanıtlanabilecek tek nokta, sizin onu öldürmüş olmanızdır."

"Doğru ve bunu yine yaparım."

"Biliyorum Dedektif Bosch. Onun için burdayım."

Dudaklarını donuk bir öpücük biçiminde büzünce, çenesinin hatları gerildi. Saçları öğleden sonrasının güneşinde parladı. Öfkeyle sigarasını söndürüp uzaklaştı. Mahkeme binasının kapısını tüy kadar hafifmiş gibi ardına kadar açtı.

DÖRT

Bosch, Wilcox Caddesi üzerindeki Hollywood Karakolu'nun otoparkına girdiği zaman saat dört olmamıştı. Belk açılış konuşması için kendisine ayrılan bir saatlik sürenin yalnızca on dakikasını kullanmış ve Yargıç Keyes, jüri üyelerinin, konuşmalarla tanık ifadelerini birbirine karıştırmamaları için duruşmayı ertesi güne bırakıp erkenden tatil etmişti.

Belk'in kısa konuşması Bosch'u huzursuz etmiş ama avukat endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti. Binaya arka kapıdan girip, dedektiflerin bürosuna doğru yürüdü. Saat dörtte genellikle boşalmış olurdu ve içerde yalnızca Jerry Edgar vardı. Bir daktilonun başına oturmuş, 51 kod adıyla bilinen Soruşturma Memuru Kronoloji Raporu'nu yazıyordu. Başını kaldırıp Bosch'a baktı.

"Nasıl gidiyor be Harry?"

"İyidir."

"İşin erken bitmiş. Sakın karar verildi deme bana. Demek yargıç, Money Chandler'ı kıçının üstüne oturttu."

"Keşke."

"Evet, biliyorum."

"Şimdiye kadar neler oldu?"

Pek bir şey olmadığını söyledi Edgar. Cesedin kimliği henüz saptanamamıştı. Bosch masasına oturup kravatını gevşetti. Pounds'un odasında ışık yanmadığına göre, sigara içmesinde sakınca yoktu. Düşünceleri davaya ve Money Chandler'a kaydı. Ko-

nuşmasının büyük bir bölümünde jüriyi avucunun içine almış ve Bosch'a katil damgası vurup duygusal düzeyde bir darbe indirmişti. Belk ise hukuk ve polis memurlarının tehlike karşısında öldürücü güç kullanma hakkı konusunda bir söylev vermişti. Ortada bir tehlike yoksa, yani yastığın altında bir tabanca bulunmuyorsa bile, Church'ün davranışları bir tehlike havası yaratmıştı ve Bosch'un bu biçimde davranmasına neden olmuştu.

Sonunda Chandler'ın Nietzsche'den yaptığı alıntıya Sun Tzu'nun *The Art of War* adlı yapıtından bir alıntıyla karşılık vermişti. Belk'in anlattığına göre Church'ün kapısını bir tekmede açtığı anda Bosch "Ölüm Tarlasına" adımını atmış sayılırdı. Bu noktada artık ya savaşacak ya yok olacak, ya ölecek ya da öldürecekti. Davranışlarını daha sonradan yorumlamak haksızlıktı.

Edgar'ın karşısındaki masasında otururken, Belk'in konuşmasının işe yaramadığını düşünüyordu. Chandler ne denli inandırıcı ve ilgi çekici olmuşsa, Belk de o denli sıkıcı konuşmuştu. Bir an Edgar'ın artık konuşmadığını fark etti ama şimdiye dek söylediklerini de duymamıştı.

"Parmak izleri ne oldu?" diye sordu.

"Harry beni dinliyor musun? Kauçuk silikon işini yaklaşık bir saat önce bitirdiğimizi daha şimdi söyledim. Donovan elin izlerini aldı ve izlerin çok iyi çıktığını söyledi. Bu gece karşılaştırmaları yapacak ve sanırım yarın sabah bir sonuç alırız. Herhalde bitirmesi yarım gün sürecektir. Ama en azından bu olayı bir kenara atmıyorlar. Pounds öncelik tanınmasını istedi."

"Çok iyi. Sonuçları bana bildir. Sanırım bütün hafta boyunca ara sıra buraya uğrayabileceğim."

"Kaygılanma Harry. Sonuçları sana bildiririm. Ama serinkanlı olmaya çalış. Şey, sen doğru adamı zımbaladın, di mi? Bundan kuşku duyuyor musun?"

"Bugüne kadar duymuyordum."

"Öyleyse merak etme. Güçlü olan haklıdır. Money Chandler yargıcı ve jüriyi üfleyebilir ama gerçeği değiştiremez."

"Haklı olan güçlüdür."

"Ne?"

"Yok bir şey."

Edgar'ın Chandler için söylediklerini düşündü Bosch. Bir kadından gelen bir tehdidi polislerin genellikle bir cinsel tehdit düzeyine indirgemesi ne kadar ilginçti. Polislerin çoğu Edgar gibidir, diye geçirdi içinden. Chandler'ın cinsel çekiciliğinin kendisine bir şeyler kazandırdığına inanıyorlardı. Kadın işini çok iyi yaparken, şişko hükümet avukatının başarısız olduğunu itiraf etmek istemiyorlardı.

Bosch ayağa kalkıp dosya dolabına yürüdü. Kendi çekmecesini açıp en arkada duran cinayet dosyaları diye bilinen iki mavi klasörü çıkardı. Bebekçi cinayetlerini içeren dosyalardan birincisinin kapağında BİYOGRAFİLER, diğerinde ise BELGELER yazıyordu.

"Yarın kim ifade veriyor?" diye sordu Edgar.

"Sıralamayı bilmiyorum. Yargıç, Chandler'ın açıklamasına izin vermedi. Ama beni, Lloyd'u ve Irving'i tanık olarak çağıracak. Adli tıp koordinatörü Amado ve hatta Bremmer bile tanıklık çağrısı almış. Herkes yarın orada olacak ve Chandler kimleri hangi sırayla çağıracağını söyleyecek."

"*Times* Bremmer'ın ifade vermesine izin vermez. Gazeteler hep buna karşı çıkar."

"Evet ama onu *Times* muhabiri olarak çağırmıyor. Bremmer bu olay hakkında bir kitap yazmış. Chandler da kitabın yazarı olarak çağrı çıkartmış. Yargıç Keyes bu durumda onun gazeteci kalkanı ardına sığınmaya hakkı olmadığını söyledi. Belki *Times* avukatları karşı çıkmak için boy gösterebilirler ama yargıç kararını verdi bile. Bremmer ifade verecek."

"Ne dediğimi anladın, di mi? Kadın herhalde şu morukla arka odada işini bitirdi bile. Neyse önemli değil, Bremmer sana zarar veremez. Kitap seni dünyayı kurtaran kahraman olarak gösteriyordu."

"Sanırım."

"Harry buraya gelip şuna bir göz atsana."

Edgar daktilonun başından kalkıp dosya dolaplarına yaklaştı ve üstte duran bir kutuyu dikkatle alıp masaya yerleştirdi. Bir şapka kutusu boyutlarındaydı.

"Dikkatli olmak gerek. Donovan ancak sabaha kadar donacağını söyledi."

Kapağını açınca, beyaz alçıdan bir kadın yüzü göründü. Yüz biraz yana döndürülmüş ve sağ tarafı tümüyle kalıptan çıkarılmışken, çenesinin sol tarafı eksik kalmıştı. Gözleri kapalı, ağzı aralıktı. Saçlarının başladığı çizgi belirsizdi. Sağ gözünün çevresi şişmiş gibiydi. Bosch'un mezarlık ya da müzede gördüğü klasik kabartmaları andırıyordu. Ama güzel değildi. Bir ölüm maskesiydi.

"Anlaşılan herif gözüne bir tane patlatmış ve iyice şişmiş."

Bosch başını salladı ama konuşmadı. Kutudaki surata bakmak, cesedin kendisine bakmaktan daha fazla huzursuzluk vermişti ama bunun nedenini çözemedi. Sonunda Edgar kutunun kapağını kapattı ve dikkatle dolabın üzerine yerleştirdi.

"Bununla ne yapacaksınız?"

"Emin değilim. Eğer izlerden bir sonuç alamazsak, belki de kimliğini öğrenmenin tek yolu bu olacak. Northridge Kaliforniya Eyalet Üniversitesi'nde, adli tıpla çalışıp cesetlerin yüzlerini yeniden yaratan bir antropolog var. Genelde iskeletler ya da kafataslarıyla çalışıyor ama bunu ona götüreceğim, bakalım belki yüzünü tamamlayabilir, sarı bir peruk takabilir. Cilt rengi vermek için alçıyı boyayabilir. Bilmiyorum, belki boşa çabalayacağız, ama yine de denemeye değer olduğunu düşünüyorum."

Edgar daktilonun başına dönünce, Bosch kapağında BİYOGRAFİ yazan cinayet dosyasını açtı ve birkaç dakika arkadaşına baktı. Olayla böylesine özveriyle ilgilenmesine hayran olup olmaması gerektiğini düşündü. Bir zamanlar ortak çalışmışlardı

ve Bosch bir yıl boyunca onu cinayet araştırmacısı olmak üzere yetiştirmişti. Ama ne kadarını öğrendiğinden emin değildi. Edgar sık sık satılık evlere bakmak için işten kaytarıyor, öğle tatillerini iki saate çıkarıp açık arttırmalara katılıyordu. Cinayet masasında çalışmanın yalnızca bir iş değil bir misyon olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. Katiller için nasıl cinayet işlemek bir sanat ise, bu misyonu yüklenenler için de soruşturmalar bir sanat sayılırdı. Ayrıca siz bu işi değil, bu iş sizi seçerdi.

Aklından bu fikirler geçerken Edgar'ın doğru nedenlerle bu olay üzerinde böylesine canla başla çalıştığını kabul etmek Bosch'a zor geliyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Edgar yazısına ara vermeden.

"Hiçbir şey. Olayı düşünüyordum."

"Endişelenme Harry. Her şey yoluna girecek."

Bosch sigarasını bir kahve fincanında söndürüp yenisini yaktı.

"Pounds bu olaya öncelik verilmesini isterken fazla mesaiye de yeşil ışık yaktı mı?"

"Elbette," diye gülümsedi Edgar. "Şu anda karşında kafası fazla mesai konusuyla dolu biri var."

En azından bu açıdan dürüst davranıyor, diye düşündü Bosch. Edgar hakkındaki ilk izlenimlerinin bozulmadığından emin olarak cinayet dosyasına döndü. On bir ayrı bölümün üzerinde Bebekçi'nin kurbanlarının isimleri sıralanmıştı. Bölümden bölüme geçip olay yeri resimlerine baktı ve kurbanların yaşam öykülerini karşılaştırdı.

Kadınların hepsi benzer bir geçmişi paylaşıyordu; hayat kadınları, daha üst düzeyde eskort servislerinde çalışanlar, striptizciler, özel müşteriler bulan porno film artistleri. Bebekçi kentin alt katmanında elini kolunu sallayarak dolaşmıştı. Bu kadınlar onunla birlikte karanlığa ne kadar rahat dalabiliyorlarsa, o da kurbanlarına o kadar rahat ulaşabiliyordu. Cinayetleri aydınlat-

mak için kurulan özel ekibin psikoloğu, öykülerin aralarında bir benzerlik olduğunu söylemişti.

Ama resimlerdeki ölü yüzlere bakarken, özel ekibin kurbanların ortak fiziksel yönleri üzerinde bir saptama yapamadığını anımsadı. Bir kısmı sarışın, bazıları esmerdi. Birkaç tanesi iri yapılı, birkaçı da sıska, uyuşturucu bağımlısıydı. Altısı beyaz, ikisi Güney Amerikalı, ikisi Asya kökenli ve biri siyahiydi. Hiçbir benzerlik yoktu. Bu açıdan Bebekçi kurbanlarını rastgele seçmişti. Ama yalnızca seçenekleri kısıtlı olan, yabancılarla çekinmeden birlikte olabilecek yaşamın kıyısında dolaşan kadınlar arasından seçiyordu. Psikolog bu kadınların, yaralı balıklar gibi eninde sonunda köpekbalıklarını çağıran görünmez bir işaret verdiklerini söylemişti.

"Kadın beyazdı, değil mi?" diye sordu Edgar'a.

Edgar yazıya ara verdi.

"Evet, adli tıp öyle söyledi."

"Otopsi yaptılar mı? Kim yaptı?"

"Hayır otopsi yarın ya da öbür gün yapılacak ama cesedi getirdiğimiz zaman Corazón baktı. Beyaz bir kadın olduğunu söyledi. Niye sordun?"

"Yok bir şey. Sarışın mı?"

"En azından öldüğünde öyleymiş. Boya sarısı. Eğer dört yıl önce ortadan kaybolan sarışın beyaz bir kadın için kayıp listesini araştırıp araştırmadığımı soruyorsan, yazıklar olsun sana. Fazla mesaiden yararlanabilirim ama bu tanım, arananların sayısını ancak üç ya da dört yüze indirecektir. Yarın parmak izlerinden kimliği ortaya çıkabileceğine göre, niye bununla uğraşayım. Zaman kaybı."

"Evet, biliyorum. Ama keşke..."

"Keşke tüm yanıtları bulsaydım diyorsun. Hepimiz diyoruz. Ama bazen çözüme ulaşmak zaman alıyor dostum."

Edgar tekrar yazmaya başladı ve Bosch da dosyalara döndü. Kutudaki alçı suratı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ne adı,

ne mesleği vardı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama alçı maske, Bebekçi'nin izlediği yola uyduğunu açıkça gösteriyordu. Yüz hatlarının alçıdan kaynaklanmayan bir sertliği vardı; o da yaşamın kıyısından gelmişti.

"Ben ayrıldıktan sonra beton blokların arasında başka bir şey buldunuz mu?"

Edgar derin bir soluk verip, başını salladı.

"Yani sigara paketi gibi mi?"

"Bebekçi öteki kurbanların yanına çantalarını bırakmıştı. Onları boğmak için çanta saplarını kesmişti ama çantalarını ve giysilerini cesetlerin yakınına bırakmıştı. Yalnızca makyaj malzemelerini bulamamıştık. Onları alıp götürmüştü."

"Bu kez bir şey bulamadık. En azından betonun arasında böyle bir şey yok. Betonu kırmayı sürdürdükleri için Pounds olay yerinde bir devriye bıraktı. Ama başka bir şey bulunmadı. Belki eşyalarını depoya saklamıştı ve yangında kül oldu ya da talan edildi. Ne düşünüyorsun Harry, bir kopyacı filan mı?"

"Sanırım."

"Ben de aynen öyle."

Bosch sık sık işini yarıda kestiği için özür dileyerek dosyalarına geri döndü. Birkaç dakika sonra Edgar raporu daktilodan çıkarıp Cinayet Masası Bölümü'ne geldi ve yeni olayın ince dosyasına iliştirip iskemlesinin arkasındaki dolaba kaldırdı. Her gün yaptığı gibi karısına telefon ederken, masasının üzerindekileri özenle yerlerine yerleştirdi. Eve gelirken birkaç dakikalığına bir yere uğrayacağını söyledi. Konuşmayı dinleyen Bosch, Sylvia Moore'u ve ilişkilerindeki yerleşmiş bazı alışkanlıkları anımsadı.

"Ben çıkıyorum Harry," dedi Edgar telefonu kapatınca.

Bosch başını sallamakla yetindi.

"Sen biraz daha takılacak mısın?"

"Bilmem. İfade verirken ne dediğimi bilmek için şunları bir kez daha okuyorum."

Aslında bu bir yalandı. Bebekçi konusunda belleğini tazelemek için cinayet dosyalarına kesinlikle gereksinimi yoktu.

"Umarım Money Chandler'ı bozguna uğratırsın."

"Herhalde o beni paramparça edecektir. İşini iyi biliyor."

"Neyse gitmem gerek. Görüşürüz."

"Hey, yarın kimliğini saptarsanız, beni aramayı sakın unutma."

Edgar çıkınca Bosch saatin beş olduğunu fark edip, dosya dolabının üstünde, alçı kafanın bulunduğu kutunun yanında duran televizyonu açtı. Bulunan ceset hakkındaki haberin yayınlanmasını beklerken Sylvia'ya telefon etti.

"Bu gece sana gelemeyeceğim."

"Harry ne oldu? Açılış konuşmaları nasıl geçti?"

"Sorun dava değil. Yeni bir olay var. Bugün bir ceset bulundu ve Bebekçi'nin işine çok benziyor. Karakola da bir not geldi. Özet olarak benim yanlış adamı vurduğumu söylüyor. Gerçek Bebekçi hâlâ ortalıktaymış."

"Doğru olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bugüne kadar böyle bir kuşku yoktu."

"Ama nasıl..."

"Bir dakika, haberler başladı. İkinci kanal."

"Televizyonu açıyorum."

Erken haber saatinde olay anlatılırken ayrı ayrı televizyonlardan izleyip konuşmayı sürdürdüler. Sunucu Bebekçi konusunda hiçbir şey söylemedi. Olay yeri gösterildi, Pounds'un pek fazla bilgi olmadığı, kaynağı belirsiz bir ipucundan yola çıkarak cesedin bulunduğu konusundaki konuşması ekrana geldi. Pounds'un alnındaki is lekesi Harry ile Sylvia'yı epey güldürdü. Gülmek Bosch'a iyi gelmişti. Haberler sona erince Sylvia ciddileşti.

"Yani medyaya bilgi vermedi."

"Emin olmak zorundayız. Önce neler olup bittiğini anlamalıyız. Ya Bebekçi ya da bir kopyacı... Belki de hiç haberimiz olmayan bir ortak var karşımızda."

"Hangi yöne gideceğine ne zaman karar vereceksin?"

Masum birini öldürüp öldürmediğini ne zaman öğreneceğini sormanın zarif bir yoluydu bu sözler.

"Bilmem, herhalde yarın. Otopsi bize bazı bilgiler sağlayacaktır. Ancak kimliğinin açığa kavuşması ne zaman öldüğünü kesin olarak bildirecek."

"Harry bunu yapan Bebekçi olamaz, sakın kaygılanma."

"Teşekkürler, Sylvia."

Genç kadının kuşku içermeyen sadakatinin ne kadar güzel olduğunu düşündü ve ardından her ikisini de ilgilendiren konularda her zaman tümüyle açık davranmadığı için suçluluk duygusuna kapıldı. Bu ilişkiye kendini tüm benliğiyle vermeyen kendisiydi.

"Hâlâ bugünkü duruşmanın nasıl geçtiğini ve daha önce söz verdiğin halde niçin bu akşam buraya gelemeyeceğini söylemedin."

"Bugün bulunan cesetle ilgili. Ben de olaya dahil oldum... Biraz üzerinde düşünmek istiyorum."

"Her yerde düşünebilirsin Harry."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet anlıyorum. Ya mahkeme nasıldı?"

"Sanırım fena gitmedi. Yalnızca açılış konuşmalarını dinledik. İfadeler yarın başlayacak. Ama bu yeni olay... Sanki her şeyi gölgeliyor gibi."

Konuşurken kanalları değiştiriyordu, yeni bulunan ceset konusunda diğer kanallardaki haberlere rastlayamadı.

"Senin avukatın bu konuda ne diyor?"

"Hiçbir şey. Bilmek bile istemiyor."

"Ne kötü."

"Davanın çabucak sonuçlanmasını istiyor. Bebekçi ya da ortağı hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa, dava bitmeden önce bunun onaylanmasını istemiyor."

"Ama Harry bu meslek ahlakına aykırı bir davranış. Kanıtlar davacının lehine bile olsa, ortaya çıkarmak zorunda değil mi?"

"Eğer haberi varsa, evet. Mesele bu zaten. Bu nedenle bilmek istemiyor. Böylece kendini emniyete alıyor."

"Sen ne zaman ifade vereceksin? Orda olmak istiyorum. Bir gün izin alıp gelebilirim."

"Yoo hayır, kaygılanma. Her şey bir formalite. Bu konu hakkında bildiğinden fazlasını öğrenmeni istemiyorum."

"Niçin? Bu senin öykün."

"Hayır, değil. Onun öyküsü."

Ertesi gün arayacağını söyleyip telefonu kapattı Bosch. Uzun bir süre masanın üzerinde duran telefondan bakışlarını ayıramadı. Yaklaşık bir yıldır Sylvia Moore ile haftada üç, dört gece birlikte oluyorlardı. Aralarındaki ilişkiye yeni bir düzen getirmek isteyen Sylvia'ydı. Hatta bu yüzden kendi evini satışa bile çıkarmıştı, ama Bosch onun yanındayken hissettiği rahatlığın bıçak sırtındaki dengesine zarar vermekten korktuğundan konuyu aklına bile getirmek istemiyordu.

Şu anda da dengeyi bozup bozmadığını düşündü. Sylvia'ya yalan söylemişti. Yeni olayla belirli bir noktaya kadar ilgileniyordu, bugün için işi bitmişti ve evine gidecekti. Yalnız kalmak istediği için yalan söylemişti. Düşünceleriyle, Bebekçi'yle baş başa kalmak istiyordu.

İkinci dosyayı açıp, yazılı kanıtların bulunduğu ağzı mühürlü naylon torbaları çıkardı. Bebekçi'nin bundan önce yazdığı üç mektup vardı bunların içinde. Medyadaki haberler kendisini unutup orman yangınına yönelince katil mektup yazmaya başlamış ve bundan sonra ona Bebekçi adı verilmişti. On birinci ve sonuncu cinayetten hemen önce bir mektup da Bosch'a gelmişti. Diğer ikisi yedinci ve on birinci cinayetlerden sonra *Times*'daki Bremmer'a yollanmıştı. Harry kendisine gelen mektubun zarfını inceledi ve ardından katlı kâğıdın içindeki şiire bir göz attı. Ezbere bildiği sözleri bir kez daha okudu.

Uyarmak ve çekip gitmek zorundayım.
Bu gece av peşindeyim... kabardı arzularım.
Ötekiler gibi rafa bir bebek daha konacak.
Ben sıkarken boynunu, son soluğunu verecek.

Ana baba biraz geç ağlayacak
Çan kulemin altında genç bir kız olacak.
Onu boyamadan önce çanta sapını sıkıştırırken,
Son soluğunu duyacağım, sanki Boschhhh der gibi.

Bosch dosyaları kapatıp evrak çantasına yerleştirdi. Televizyonu kapatıp, binanın arkasındaki otoparka yöneldi. Elleri kelepçeli bir sarhoşu içeri sokmaya çalışan iki devriyenin girmesi için kapıyı açık tuttu. Sarhoş adam ona bir tekme savurdu ama Harry darbe almamayı başardı.

Kuzeye dönüp Mulholland'a doğru Outpost Caddesi'nden ilerledi ve sonra Woodrow Wilson'a saptı. Otoparka girince uzun bir süre elleri direksiyonun üzerinde oturdu. Mektupları ve Bebekçi'nin kurbanlarının tırnağına attığı beyaz haç biçimindeki imzasını düşünüyordu. Ancak Church(*) ölünce, bunun anlamını çıkarabilmişlerdi. Haç işareti bir çan kulesini simgeliyordu. Bir kilisenin çan kulesi.

(*) Church: Kilise. (Ç.N.)

BEŞ

Sabahleyin Bosch evinin arka verandasında oturup, güneşin Cahuenga Geçidi'nin üzerinden yükselmesini izledi. Sabah sisi yavaş yavaş dağılırken, geçen kış donan kır çiçekleri güneşte parlamaya başladı. Vadiden geçen Hollywood Otobanı'nın uğultusu iyice yükselene dek kahve ve sigara içerek çevresini izlemeyi sürdürdü.

Koyu mavi takım elbisesinin içine beyaz gömleğini giyip üzerinde altın sarısı gladyatör miğferleri bulunan kestane rengi kravatını aynanın önünde bağlarken, jüri üyelerinin gözüne nasıl göründüğünü merak etti. Bir gün önce, içlerinden herhangi biriyle göz göze geldiğinde, bakışlarını önce onların kaçırdığına dikkat etmişti. Bunun anlamı neydi? Bunu Belk'e sormak isterdi, ama adamdan hoşlanmıyordu ve herhangi bir konuda fikri sorulduğu zaman huzursuzlandığını fark ediyordu.

Dikkatle taktığı gümüş kravat iğnesinin üzerindeki "187" rakamı Kaliforniya eyaletinin cinayetlerle ilgili ceza yasasını simgeliyordu. Kırlaşmaya başlayan ıslak kahverengi saçlarını plastik tarağıyla düzeltip, bıyığını taradı. Gözlerine Visine damlattıktan sonra aynaya yaklaştı. Uykusuzluktan kızarmış gözlerinin içinde irisleri asfaltın üzerindeki buz gibi kapkara parlıyordu. Niçin bakışlarını benden kaçırıyorlar, diye sordu kendine. Chandler'ın kendisini tanımlaması aklına gelince, nedenini anladı.

Elinde evrak çantasıyla kapıya yaklaşırken, kapı açıldı ve kilitten anahtarını çıkaran Sylvia içeri girdi.

"Merhaba," diyerek gülümsedi genç kadın. "Çıkmadan önce seni yakalayacağımı umuyordum."

Üzerinde haki rengi pantolon ve yakası düğmeli pembe bir bluz vardı. Salı ve perşembe günleri okulun bahçesinde nöbetçi olduğundan elbise giymediğini biliyordu Bosch. Bazen öğrencilerin peşinden koşmak, bazen kavgaları ayırmak zorunda kalıyordu. Kapıdan içeri dolan güneş, koyu sarı saçlarını altın rengine boyamıştı.

"Ne yaparken yakalayacaktın?"

Gülümseyerek Bosch'a yaklaştı ve öpüştüler.

"Seni geciktirdiğimi biliyorum ama ben de geç kaldım. Yine de sabah seni görüp iyi şanslar dilemek istedim. Gerçi ihtiyacın yok ama."

Saçlarının kokusunu içine çekerek ona sarılmayı sürdürdü Bosch. Tanışalı neredeyse bir yıl olmuştu ama her an Sylvia'nın kendisine duyduğu ilginin yanlış olduğunu ilan ederek çekip gidebileceğinden korkuyordu. Sylvia belki de yitirdiği kocasının yerine koyuyordu Bosch'u. Üstelik narkotik bölümünde çalışan kocası intihar ettiğinde, soruşturmayı da Bosch yürütmüştü.

Aralarındaki ilişki zamanla her ikisine de huzur veren bir düzeye ulaşmıştı, ama son günlerde belirgin bir durgunluk çökmüştü. Sylvia da bunu hissetmiş ve hatta tümüyle kendisine açılmadığından şikâyet etmişti. Sözlerinde haklı olduğunu biliyordu Bosch. Yaşamının büyük bir bölümünü yalnızlık çekmeden tek başına yaşamaya alışkın olduğundan, çok derinlere gömdüğü sırlarını açmaya henüz hazır değildi.

"Geldiğin için teşekkürler," diyerek biraz geri çekilip Sylvia'nın yüzünde parlayan ışığa baktı. Ön dişlerinden birinde hafif bir ruj izi kalmıştı. "Bahçe nöbetinde dikkatli ol."

"Pekâlâ," dedi ve kaşlarını çattı. "Ne dediğini biliyorum, ama yine de hiç olmazsa bir tek gün mahkemeye gelmek istiyorum. Senin için orada olmak istiyorum."

"Bana destek olmak için mahkemeye gelmek zorunda değilsin. Anlıyorsun, değil mi?"

Sylvia başını salladı ama Bosch onun bu yanıtla tatmin olmadığını hissediyordu. Birkaç dakika havadan sudan söz ettiler ve Bosch bu akşam Bouquet Kanyon semtindeki evine geleceğini söyledi. Tekrar öpüştüler ve ikisi de kendine özgü tehlikelerle dolu işlerine gitmek üzere ayrıldılar.

Her sabah yargıcın kapıyı açıp içeri girmesini beklerken salona dolan sessizlik orada bulunanların adrenalinini yükseltiyordu. Saat 9:10 olduğu halde yargıcın görünmemesi herkesi şaşırttı, çünkü jüri seçiminin yapıldığı hafta boyunca son derece dakik biri olduğu kanıtlanmıştı. Çevresine bakınan Bosch salondaki habercilerin sayısının belki de bir gün önceye oranla fazlalaştığını fark etti. Genelde açılış konuşmaları medyanın ilgisini çektiğinden, bu durumu ilginç buldu.

Belk arkasına yaslanıp Bosch'a fısıldadı. "Herhalde Keyes odasında *Times*'daki yazıyı okuyor. Sen okudun mu?"

Sylvia yüzünden geç kaldığı için Bosch gazeteyi okumadan kapının önünde bırakmıştı.

"Ne yazıyor?"

Belk'in yanıtlamasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve yargıç salona girdi.

"Jüriyi çağırmayın Bayan Rivera," dedi kâtibe. Koltuğuna yerleşip gözleriyle salonu taradı. "Sayın avukatlar, jüriyi salona almadan önce tartışmak istediğiniz bir konu var mı? Bayan Chandler?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Chandler kürsüye doğru ilerlerken.

Bugün gri takımını giymişti. Jüri seçiminin başladığından bu yana üç değişik kıyafetini sırayla giyiyordu. Belk, zengin bir kadın olduğu izlenimini jüriye vermemek için kıyafetlerine kısıtlama getirdiğini söylemişti. Kadın avukatlar farklı davrandıkları zaman jürideki kadınların sempatisini yitiriyorlardı.

"Sayın Yargıç, davacı tarafı Dedektif Bosch ile Bay Belk için ceza kurallarının işletilmesini istiyor."

Times'ın kent haberleri sayfasında öykünün yine dünkü gibi sağ alt köşede yer aldığını gördü Bosch. BETONDAKİ SARIŞIN, BEBEKÇİ'NİN İŞİ başlığı atılmıştı. Belk ayağa fırladı ama yargıcın konuşmacının sözünü kesmeme kuralına saygı göstererek sesini çıkarmadan bekledi.

"Hangi açıdan ceza verilmesi gerekiyor Bayan Chandler?" diye sordu yargıç.

"Sayın Yargıç dün bu cesedin bulunması davanın üzerinde kanıtlayıcı bir durum ortaya çıkarmıştır. Mahkemenin bir görevlisi olarak Bay Belk'in bu bilgiyi gündeme getirmesi gerekiyordu. Kanıt bulunması konusundaki 11 sayılı kurala göre, davalı avukatı..."

"Sayın Yargıç," diye atıldı Belk. "Bu gelişmeden benim ancak dün akşam haberim oldu. Niyetim öğrendiğim bilgileri bu sabah size sunmaktı. Avukat hanım..."

"Bir dakika durun Bay Belk. Benim duruşma salonumda herkes teker teker konuşur. Galiba bunu size her gün hatırlatmak zorundayım. Bayan Chandler, sözünü ettiğiniz yazıyı ben de okudum ve Dedektif Bosch'un adı geçtiği halde, hiçbir yorumda bulunmadığını gördüm. Ayrıca Bay Belk de oldukça kaba biçimde bu haberi dün duruşma bittikten sonra aldığını söyledi. Açıkçası, cezalandırılması gereken bir hareket göremiyorum. Tabii elinizde henüz oynamadığınız başka bir koz yoksa."

Ama vardı.

"Sayın Yargıç, Dedektif Bosch gazetecilerle konuşmamış olsa bile, bu gelişmeden haberi vardı. Dün öğle tatilinde olay yerindeydi."

"Sayın Yargıç?" dedi Belk ürkek bir sesle.

Yargıç Keyes, Bosch'a baktı.

"Söylenenler doğru mu Dedektif Bosch?"

Bosch bir an Belk'e bakıp ayağa kalktı. Lanet olsun Belk. Söylediği yalanla topu şimdi Bosch'a atmıştı.

"Olay yerindeydim Sayın Yargıç. Öğleden sonraki duruşmaya katılmak üzere buraya geldiğimde bu gelişmeyi Bay Belk'e anlatacak zamanım olmadı. Dünkü duruşmanın bitiminden sonra anlattım. Bugünkü gazeteleri henüz görmedim ve ne yazdığını bilmiyorum, ama bulunan cesedin Bebekçi ya da başka bir katille bağlantısı henüz kurulmadı. Hatta kimliği bile saptanmadı."

"Sayın Yargıç," dedi Chandler. "Öğleden sonraki duruşma sırasında on beş dakika ara verildiğini Dedektif Bosch unutmayı yeğliyor. Sanırım bu süre böylesine önemli bir konuyu avukatına aktarması için yeterliydi."

Yargıç tekrar Bosch'a baktı.

"Ara verildiği zaman kendisine anlatmak istedim, ama Bay Belk açılış konuşmasının üzerinde çalışması gerektiğini söyledi."

Yargıç sesini çıkarmadan birkaç saniye ona baktı. Gerçeğin sınırını zorladığımı biliyor sanki, diye düşündü Bosch. Keyes önemli bir karar verir gibiydi.

"Pekâlâ Bayan Chandler," dedi sonunda. "Sizden farklı olarak ben bu olayda bir art niyet görmüyorum. Ama her iki tarafı da uyarmak isterim. Benim mahkememde işleyeceğiniz en ağır suç, kanıtları gizli tutmaktır. Eğer bunu yaptığınızı görürsem, sizi baro sınavına girdiğinize pişman ederim. Şimdi bu yeni gelişme konusunda konuşmak istiyor musunuz?"

"Sayın Yargıç," diye atıldı Belk kürsüye doğru ilerleyerek. "Bu gelişmenin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmedi. Bu nedenle iyice araştırılıp bizim davamızla ilişkisi saptanıncaya dek duruşmanın ertelenmesini öneriyorum."

Şimdi soruyor ama erteleme önerisinin artık kabul edilmeyeceğini de biliyor, diye düşündü Bosch.

"A-ha," dedi yargıç. "Siz ne diyorsunuz Bayan Chandler?"

"Erteleme istemiyoruz Sayın Yargıç. Bu aile bu davanın açılması için dört yıl bekledi. Biraz daha ertelemek bence suçun devam ettirilmesi anlamına gelir. Ayrıca Bay Belk bu araştırmayı kimin yürütmesini öneriyor? Dedektif Bosch'un mu?"

"Eminim Los Angeles Emniyeti'nin araştırmayı yürütmesi davalı tarafı tatmin eder," dedi yargıç.

"Ama beni etmez."

"Tatmin olmayacağınızı biliyorum Bayan Chandler ama bu sizin sorununuz değil. Daha dün bu kentteki polislerin büyük çoğunluğunun yetenekli, dürüst insanlar olduğunu söylediniz. Sözlerinizin arkasında durmanız gerekir... Ama duruşmanın ertelenmesi önerisini reddediyorum. Bir davaya başladık ve durdurmayacağız. Emniyet bu araştırmayı yapar ve mahkememize bilgi verir ama bekleyecek değilim. Olayların yeniden gündeme getirilmesi zamanı gelene dek dava sürecektir. Başka bir şey var mı? Jüri çağırılmayı bekliyor."

"Gazetedeki haber ne olacak?" diye sordu Belk.

"Ne olmuş?"

"Sayın Yargıç, jüri üyelerinin gazeteyi okuyup okumadıklarının araştırılmasını istiyorum. Ayrıca kendilerine gazeteleri okumamaları ve televizyon haberlerini izlememeleri de söylenmeli. Sanırım tüm TV kanalları *Times* haberini sunacaktır."

"Jüri üyelerini gazete okumamaları ve TV izlememeleri konusunda dün uyardım, ama bu yazıyla ilgili olarak tekrar soracağım. Bakalım ne yanıt verecekler. Aldığımız yanıtlara göre, eğer usul yönünden mahkemeyi hatalı bulursanız, yeni bir jüri seçilir."

"Mahkemenin hatalı bulunmasını istemiyorum," dedi Chandler. "Davalı bunu istiyor. Duruşmaları en az iki ay ertelemek istiyorlar. Bu aile adaletin yerine getirilmesi için dört yıldır bekliyor. Onlar..."

"Bakalım jüri ne diyecek. Sözünüzü kestiğim için özür dilerim Bayan Chandler."

"Efendim, ceza kurallarının işletilmesi konusuna değinebilir miyim?" dedi Belk.

"Gerekli olduğunu sanmıyorum Bay Belk. Bayan Chandler'ın bu önerisini reddettim. Söylenecek başka ne var?"

"Bunu biliyorum Sayın Yargıç. Kuralların Bayan Chandler'a karşı işletilmesini isteyecektim. Kanıtları gizli tutmakla beni suçlayarak mesleki onurumu kirletmek istedi ve ben..."

"Oturun Bay Belk. İkinize de bir sözüm var; aranızdaki gereksiz dalaşmalara son verin, sizi bir yere götürmeyecektir. Ceza kuralları her iki taraf için de işletilmeyecektir. Son kez soruyorum, başka bir şey var mı?"

"Evet efendim," dedi Chandler.

Elinde bir koz daha vardı. Not kâğıtlarının altından bir belge çıkarıp yargıca iletmesi için kâtibe verdi ve tekrar kürsüye döndü.

"Efendim, emniyet için bir celp hazırladığımın kayıtlara geçmesini istiyorum. *Time*s gazetesindeki yazıda Bebekçi'nin dün gönderdiği nottan söz ediliyor. Bu notun bir kopyasının tarafıma gönderilmesini istiyorum."

Belk ayağa fırladı.

"Durun biraz Bay Belk," diye azarladı yargıç. "Sözünü bitirmesini bekleyin."

"Sayın Yargıç bu not bu davada bir kanıttır. Derhal tarafımıza gönderilmelidir."

Yargıç Keyes başıyla işaret edince kamu avukatı Belk kürsüye ilerledi ve Chandler kenara çekildi.

"Sayın Yargıç bu not görülen dava için bir kanıt değildir. Kimden geldiği henüz saptanmamıştır. Yalnızca görülen davayla bağlantısı olmayan bir cinayet soruşturmasında bir kanıttır. Üstelik katil zanlısı henüz ele geçirilmeden Los Angeles Emniyeti elindeki kanıtları kamuya açık bir davada sunmak eğiliminde değildir. Bu nedenle bu isteğin reddedilmesini istiyorum."

Yargıç Keyes ellerini kavuşturup bir süre düşündü.

"Bakın ne diyeceğim Bay Belk. Siz bu notun bir kopyasını bulup buraya getirin. Ben okuduktan sonra kanıtların arasına alınıp alınmayacağına karar veririm. Hepsi bu kadar. Bayan Rivera lütfen jüriyi içeri alın, zaman yitiriyoruz."

Jüri yerini alınca Yargıç Keyes sözü edilen yazıyı okuyup okumadıklarını sordu. Kimse el kaldırmadı. Okumuş olsalar bile hiçbirinin itiraf etmeyeceğini biliyordu Bosch. Bunu yapmak jüriden atılmak olurdu. Doğruca, dakikaların saatler kadar uzun sürdüğü jüri toplantı odasına geri gönderilmek demekti.

"Pekâlâ," dedi yargıç. "İlk tanığınızı çağırın Bayan Chandler."

Terry Lloyd tanık sandalyesine, her gece televizyonun karşısında sarhoş olup yayıldığı koltuk kadar alışkınmış gibi yerleşti. Kâtibin yardım etmesine gerek duymadan mikrofonu bile ayarladı. Altmışına yaklaşan Lloyd'un içkiciliğini gösteren kıpkırmızı bir burnu ve bu yaşta bir erkek için olağanüstü koyu kahverengi saçları vardı. Anlaşılan peruk taktığını herkesin bildiğini kendisi fark etmiyordu. Chandler kurallara uygun olarak rutin sorularla sorguya başlayıp Los Angeles Emniyeti'nin seçkin bir bölümü sayılan Gasp-Cinayet Masası'nda teğmen rütbesiyle görev yaptığını saptadı.

"Dört buçuk yıl önce bir seri katilin bulunması için kurulan özel ekibin başında görevlendirilmiş miydiniz?"

"Evet görevlendirilmiştim."

"Ekibin nasıl kurulduğunu ve nasıl çalıştığını jüriye anlatır mısınız?"

"Beş cinayetin aynı kişi tarafından işlendiği saptanınca bir ekip kuruldu. Çalıştığımız bölümde bize gayri resmi olarak Westside Canavarı Özel Ekibi adı verildi. Medya işin kokusunu alınca, kurbanlarının yüzlerini kendi makyaj malzemeleriyle taş bebek gibi boyayan katile Bebekçi adını taktı. Özel ekipte on sekiz de-

dektif görev yapıyordu. A ve B grupları olarak dedektifleri ikiye ayırdık. A grubu gündüzleri, B grubu ise geceleri görevliydi. Cinayetleri araştırmaya ve elimize ulaşan ipuçlarını izlemeye başladık. Konu medyanın ilgisini çektikten sonra her hafta Bebekçi'nin şu ya da bu kişi olduğunu söyleyen en az yüz ihbar alıyorduk. Hepsini araştırmak zorundaydık."

"Adı ne olursa olsun, bu özel ekip başarısız oldu, değil mi?"

"Hayır efendim bu doğru değil. Başarıya ulaştık. Katili yakaladık."

"Katil kimdi?"

"Katil Norman Church idi."

"Katil olduğu öldürülmesinden önce mi sonra mı ortaya çıktı?"

"Sonra. Tüm cinayetlerden sorumluydu."

"Tabii bölümünüz için de bu durum çok iyi oldu, değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Onu bu cinayetlerle ilişkilendirmeniz, bölümünüz için iyi oldu. Yoksa siz..."

"Soru olarak sorun Bayan Chandler," diyerek sözünü kesti Yargıç Keyes.

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Teğmen Lloyd, katil olduğunu söylediğiniz Norman Church, özel ekibin kurulmasının ardından, altı cinayet daha işlendikten sonra öldürüldü, doğru değil mi?"

"Doğru."

"Yani altı kadının daha öldürülmesine izin verildi. Bölümünüz bunu nasıl bir başarı olarak nitelendirebilir?"

"Biz hiçbir şeye izin vermedik. Bu katili yakalamak için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Sonunda da ele geçirdik. Böylece başarılı olduk. Benim görüşüme göre, çok başarılı olduk."

"Size göre demek. Söyleyin bana Teğmen Lloyd, silah taşımadığı bir sırada Dedektif Bosch tarafından öldürülen Norman Church'ün adı soruşturma sırasında ortaya çıkmış mıydı? Kendisinden hiç söz edilmiş miydi?"

"Hayır edilmemişti, ama biz aradaki bağlantıyı..."

"Yalnızca sorduğum soruları yanıtlayın teğmen. Teşekkür ederim."

Chandler kürsünün üzerinde duran not kâğıtlarına bakarken Bosch, avukat Belk'in bir kâğıda notlar alıp, bir başkasına da hazırladığı soruları yazmakta olduğunu gördü.

"Pekâlâ teğmen," dedi Chandler. "Kurduğunuz özel ekip işe başladı ve ancak altı kadın daha öldükten sonra katil olduğu varsayılan birini buldu. Siz ve dedektiflerinizin katili yakalayıp bu dosyayı kapatmak için baskı altında olduğunuzu söylemek doğru olur mu acaba?"

"Evet baskı altındaydık."

"Baskı yapan kimdi? Kimler size baskı yapıyordu Teğmen Lloyd?"

"Şey, gazeteler televizyon. Bölüm başkanı bana yükleniyordu."

"Nasıl yapılıyordu? Yani bölümün içindeki baskı. Şeflerinizle toplantı mı yapıyordunuz?"

"Her gün gasp-cinayet masası şefiyle toplantımız vardı. Ayrıca haftada bir, pazartesi günleri polis müdürüyle toplantı yapılıyordu."

"Olayın çözümlenmesi için size neler söylüyorlardı?"

"Bu olayı çözün diyorlardı. İnsanlar ölüyordu. Söylenmesine gerek yoktu, ama onlar yine de söylüyordu."

"Siz de bunları özel ekip dedektiflerine aktarıyordunuz?"

"Elbette. Ama onlara söylememe de gerek yoktu. Her yeni cinayette bu adamlar başka bir cesede bakmak zorundaydılar. İşleri çok zordu. Bu adamı ele geçirmeyi gerçekten istiyorlardı. Olayın çözümlenmesi gerektiğini gazetelerden okumaya, televizyonlardan duymaya, müdürden ya da hatta benden dinlemeye gereksinimleri yoktu."

Lloyd polis-yalnız-avcıdır öyküsüne iyice dalmış gibiydi ama Chandler'ın kurduğu tuzağa düşmek üzere olduğunu fark

etmemişti. Bosch ise Chandler'ın duruşmanın sonunda dedektiflerin böylesine büyük bir baskı altında olduklarından, Church öldürülünce onu aranan katil ilan edip bu cinayetlerle arasında bağlantı kurduklarını iddia edeceğini tahmin ediyordu. Zavallı kurban öyküsü. Mola verilmesini isteyip Lloyd'a çenesini tutmasını söylemek geçiyordu içinden.

"Yani özel ekip bir katili bulmak için baskı yapıldığını biliyordu?"

"Bir katil değil. O katili. Evet baskı vardı ama bu zaten görevimizin bir parçasıdır."

"Özel ekipte Dedektif Bosch'un görevi neydi?"

"B grubunun şefiydi. Gece nöbetinde çalışıyordu. Kıdemi dolayısıyla ben olmadığım zaman işleri yürütebilirdi. Ben daha değişik konumda çalışıyordum ve genelde A grubuyla birlikte gündüzleri göreve çıkıyordum."

"Acaba Dedektif Bosch'a, 'Bu herifi yakalamalıyız,' dediniz mi hiç?"

"Özel olarak hayır. Ama grup toplantılarında buna benzer laflar ettim. O da toplantılara katılıyordu. Ama zaten amacımız katili yakalamaktı ve bu noktada hatalı bir şey yoktu. Katili ele geçirmek zorundaydık. Aynı durumda kalırsam, bugün yine aynısını söylerim."

Bosch, olayı tek başına sonuçlandırdığı ve kendisiyle paylaşmadığı için Lloyd'un bunun borcunu ödetmekte olduğunu hissetti. Yanıtları artık sempatik bir aptallık değil, kötülük içermeye başlamıştı. Bosch eğilip Belk'e fısıldadı. "Church'ü kendisi öldürmediği için benim canıma okumaya çalışıyor."

Belk parmağını dudaklarına değdirip susmasını işaret etti ve hızla notlarını yazmayı sürdürdü.

"FBI'ın Davranış Bilimi Bölümü'nü duymuş muydunuz?" diye sordu Chandler.

"Evet, duydum."

"Ne iş yapar bu bölüm?"

"Başka konuların yanı sıra seri katilleri de incelemeye alırlar. Psikolojik profil, kurban profili çıkarırlar, öneriler getirirler, böyle işler yaparlar."

"Elinizde on bir cinayet varken FBI'ın Davranış Bilimi Bölümü size ne gibi önerilerde bulundu?"

"Hiçbir şey."

"Neden? Şaşkına mı dönmüşlerdi?"

"Hayır, biz onlarla temas kurmadık."

"Yaa, neden temas kurmadınız?"

"Şey efendim, kendi çabamızla başa çıkacağımızı düşündük. Profilleri kendimiz çıkardık ve FBI'ın bize daha fazla yardımcı olamayacağını düşündük. Bir zamanlar FBI'a seks cinayetlerinde danışmanlık yapmış olan Kaliforniya Üniversitesi'nden adli tıp psikoloğu Dr. Locke bize yardımcı oluyordu. Hem onun deneyimlerinden, hem de kendi kurumumuzun psikiyatrlarından yararlanıyorduk. Bu açıdan iyi bir konumda olduğumuzu varsayıyorduk."

"FBI yardım önerdi mi?"

Lloyd bir an durakladı. Avukatın konuyu nereye götürmek istediğini ilk kez fark etmişti.

"Aa şey, olay basına yansıdıktan sonra biri bizi aradı. Olaya sahip çıkmak istediler. İyi durumda olduğumuzu, yardıma gerek duymadığımızı söyledim."

"Bu kararınızdan şimdi pişman mısınız?"

"Hayır. FBI'ın bizden daha başarılı olacağına hâlâ inanmıyorum. Genellikle daha küçük karakolların üzerinde çalıştığı ya da medyada çok fazla yankı uyandıran olaylarla ilgilenirler."

"Siz de bunun haksızlık olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Sanırım buna rol çalmak diyorsunuz. FBI'ın işe karışıp, olayı çözümleyip, sahip çıkmasını istemediniz değil mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, onlarsız da bu işi başarabilirdik."

"Los Angeles Emniyeti'yle FBI arasında çok eski tarihlere dayanan kıskançlık ve rekabetten dolayı, iki kuruluşun pek seyrek iletişim kurduğu ya da birlikte çalıştığı doğru değil mi?"

"Hayır, bunu kabul edemem."

Önemli olan Lloyd'un kabul etmesi değildi. Chandler'ın jürinin gözünde puan kazandığını biliyordu Bosch. Jüri üyelerinin kabul edip etmemesi daha önemliydi.

"Sizin özel ekibiniz bir zanlı profili çıkardı, doğru değil mi?"

"Evet. Galiba biraz önce söylemiştim."

Chandler, Yargıç Keyes'e dönüp, davacı tarafın 1A sayılı belgesini tanığa gösterip gösteremeyeceğini sordu. Kâtip belgeyi Lloyd'a uzattı.

"Elinizdeki belge nedir teğmen?"

"Katilin tanık ifadesine dayanarak çizilmiş resmi ve psikolojik profili. Sanırım yedinci cinayetten sonra hazırlanmıştı."

"Zanlının resmini nasıl çizebildiniz?"

"Yedinci ve sekizinci cinayetlerin arasında katilin elinden bir kadın kurtulmayı başarmıştı. Adamdan kaçıp polisi aradı. Bu kadınla birlikte çalışıp bu resmi çizdik."

"Pekâlâ, Norman Church'ün yüz hatlarını biliyorsunuz, değil mi?"

"Çok iyi değil. Ancak öldükten sonra gördüm."

Chandler bu kez 2A sayılı belgeyi sunmak için izin istedi. Church'ün bir kartona yapıştırılmış çeşitli resimlerini tanığa kâtip aracılığıyla ulaştırdı. İncelemesi için birkaç dakika süre tanıdı.

"Çizdirdiğiniz resimle Bay Church'ün fotoğrafları arasında benzerlik var mı?"

Lloyd tereddütle yanıtladı. "Aradığımız katilin sık sık kılık değiştirdiğini biliyorduk. Elinden kurtulmayı başaran kurban ise uyuşturucu kullanıyordu. Porno film artistiydi. Fazla güvenilir bir tanık değildi."

"Sayın Yargıç yalnızca sorduğum soruları yanıtlaması için tanığa talimat verebilir misiniz?"

Yargıç istenileni yaptı.

"Hayır," dedi Lloyd azarlanmış bir çocuk gibi başını eğerek. "Benzerlik yok."

"Pekâlâ," dedi Chandler. "Şu profile dönersek, onu kim hazırladı?"

"Öncelikle Kaliforniya Üniversitesi'nden Dr. Locke ve Los Angeles Emniyeti psikiyatrı Dr. Shafer. Sanırım hazırlık aşamasında başkalarına da danışmışlardı."

"Birinci paragrafı okur musunuz?"

"Tabii. 'Zanlının beyaz, erkek, yirmi beş-otuz beş yaşları arası, en fazla lise öğrenimi gördüğü varsayılıyor. Fiziksel açıdan güçlü bir yapıya sahip, ama görünümü iriyarı olmayabilir. Dostlarından ve ailesinden uzaklaşmış, yalnız yaşıyor. Kadınlara karşı nefreti, benliğinin derinliklerinde yatıyor. Nedeni belki ona kötü davranan bir anne ya da kadın bir bakıcı olabilir. Kurbanlarının yüzlerini boyaması belki kadınları kendisine gülümseyen, mutlu etmeye çalışan taş bebekler biçimine getirme çabasıdır. Oyuncak bebek haline gelince, onu tehdit edemezler.' Cinayetlerde yinelenen özellikleri anlatan bölümü de okumamı ister misiniz?"

"Hayır gerekli değil. Bosch tarafından öldürüldükten sonra Bay Church konusunda yapılan soruşturmada da görev aldınız, değil mi?"

"Doğru."

"Özel ekibinizin hazırladığı profille Bay Church'ün çakışan özelliklerini jürinin öğrenmesi için sayabilir misiniz?"

Lloyd uzun bir süre ağzını açmadan elindeki kâğıda baktı.

"Başlamanıza yardım edeyim, teğmen," dedi Chandler. "Beyaz erkekti, değil mi?"

"Evet."

"Başka benzerlik? Yalnız mı yaşıyordu?"

"Hayır."

"Aslında karısı ve iki kızı vardı, doğru mu?"

"Evet."

"Yirmi beş, otuz beş yaşları arasında mıydı?"

"Hayır."

"Otuz dokuz yaşındaydı, değil mi?"

"Evet."

"Öğrenim durumu çok düşük müydü?"

"Hayır."

"Makine mühendisliği dalında master yapmıştı, değil mi?"

"Öyleyse o odada ne işi vardı?" diye atıldı Lloyd öfkeyle. "Kurbanların makyaj malzemeleri orda ne arıyordu? Niçin..."

"Size sorulanları yanıtlayın, teğmen," diye araya girdi Yargıç Keyes. "Soru sormayın. Sizin göreviniz sormak değil."

"Özür dilerim efendim," dedi Lloyd. "Evet master yapmıştı. Hangi dalda olduğunu bilmiyorum."

"Biraz önce makyaj malzemelerinden söz ettiniz. Ne demek istediniz?"

"Church'ün öldürüldüğü, garajın üzerindeki evde bulundu. Kurbanlardan dokuzuna ait makyaj malzemelerini bulduk. En azından bu cinayetlerle arasında bir bağlantı vardı. On bir cinayetten dokuzuyla ilişkilendirilmesi inandırıcıydı."

"Makyaj malzemelerini kim buldu?"

"Harry Bosch buldu."

"Tek başına gidip onu öldürdüğü zaman mı buldu?"

"Bu bir soru mu?"

"Hayır teğmen, geri alıyorum."

Jüri üyelerinin düşünmelerine olanak vermek için duraklayıp not kâğıtlarını karıştırmaya başladı.

"Teğmen Lloyd, bize o geceyi anlatın. Neler yaşandı?"

Lloyd ekranlarda, gazetelerde, Bremmer'ın kitabında defalarca anlatılmış olan öyküyü bir kez daha yineledi. Gece yarısın-

da B grubu nöbeti devrederken karakolun acil telefonu çalmış ve Bosch yanıtlamıştı. Dixie McQueen adında bir sokak kadını biraz önce Bebekçi'nin elinden kaçtığını söylemişti. B grubunun diğer dedektifleri evlerine gittikleri ve bu ipucunun da gerçekdışı olabileceğini düşündüğü için Bosch çağrıya tek başına gitmişti. Kadını Hollywood ile Western caddelerinin kesiştiği yerden almış ve Silverlake semtine kadar onun verdiği tarifle gitmişti. Hyperion Sokağı'nda kadın Bosch'u, gerçekten Bebekçi'nin elinden kaçtığına inandırmış ve bir garajın üzerindeki evin ışık yanan pencerelerini işaret etmişti. Bosch oraya yalnız gitmişti. Birkaç dakika sonra da Norman Church ölmüştü.

"Kapıyı tekmeleyerek mi açmış?"

"Evet. Adamın kaçan fahişenin yerine bir başkasını bulup getirmiş olabileceğini düşünmüş."

"Polis olduğunu bildirmiş mi?"

"Evet."

"Nerden biliyorsunuz?"

"Kendisi söyledi."

"Tanığı var mı? Kimse duymuş mu?"

"Hayır."

"Ya şu fahişe, Bayan McQueen duymamış mı?"

"Hayır. Bosch bir olay çıkabileceğini düşünerek onu sokağa park ettiği arabasında bırakmış."

"Yani siz şimdi Dedektif Bosch'un anlattıklarına dayanarak, başka biri daha olduğundan kuşkulandığını, kendini tanıttığını ve Bay Church'ün yastığa doğru tehdit edici bir harekette bulunduğunu söylüyorsunuz."

"Evet," dedi Lloyd isteksizce.

"Görüyorum ki Teğmen Lloyd, siz de peruk takıyorsunuz."

Arka sıralardan kısık gülüşme sesleri duyuldu. Bosch geriye doğru bakınca medya mensuplarının sayısının arttığını fark etti. Bremmer da salondaydı.

"Evet," diye yanıtlarken tüm yüzü burnu kadar kızarmıştı.

"Peruğunuzu hiç yastığınızın altına koyar mısınız? Durması gereken yer orası mıdır?"

"Hayır."

"Başka sorum yok, Sayın Yargıcım."

Yargıç Keyes önce duvar saatine sonra Belk'e baktı.

"Ne dersiniz Bay Belk? Sorgulamanızın yarım kalmaması için öğle tatilini şimdi yapalım mı?"

"Yalnızca bir tek sorum var."

"Öyleyse tanık sizin."

Belk not kâğıtlarıyla birlikte kürsüye geldi ve mikrofona doğru eğildi.

"Teğmen Lloyd, bu olay konusundaki bilgilerinizin ışığında, Norman Church'ün Bebekçi olmadığından hiç kuşku duydunuz mu?"

"Hayır. Hiç kuşku duymadım."

Jüri üyeleri dışarı çıkınca Bosch kulağına eğilip ısrarla fısıldadı. "Ne demekti bu? Chandler onu paramparça etti ve sen yalnızca bir tek soru sordun. Church'ü bu cinayetlere bağlayan diğer noktalar ne olacak?"

Belk onu sakinleştirmek için elini kaldırdı ve sakin bir sesle yanıtladı.

"Bu konularda sen tanıklık edeceksin. Bu dava seninle ilgili Harry. Seninle birlikte ya kazanacağız ya da kaybedeceğiz."

ALTI

Ekonomik durgunluk sırasında Code Seven, lokanta bölümünü kapatınca, kentin merkezinde çalışanlara hizmet sunabilmek için biri oraya bir pizza ve salata salonu açmıştı. Seven'ın barı hâlâ çalışıyordu ama lokantası Parker Center'dan yürüme mesafesinde olduğundan Bosch yemeklerini orada yemeyi tercih edenlerdendi. Mahkemeye ara verilince Parker'daki otoparktan arabasını çıkarıp tekstil merkezi olarak bilinen mahalledeki Gorky adlı lokantaya yöneldi. Rus lokantası gün boyu kahvaltı servisi de sunduğundan, yumurta, jambon ve özel patateslerden ısmarlayıp, tepsisini daha önceki müşterinin bir *Times* gazetesi bırakmış olduğu masaya yerleştirdi.

Betondaki sarışınla ilgili makalede Bremmer'ın imzası vardı. Davanın açılış konuşmalarından alıntılara yer verildiği gibi, cesedin bulunuşundan ve bu davayla bağlantılı olma olasılığından da söz ediliyordu. Ayrıca polisten sızan bilgiye göre, kendisinin gerçek Bebekçi olduğunu ileri süren biri Dedektif Bosch'a bir not göndermişti.

Anlaşılan Hollywood Karakolu'nda bilgi sızdıran biri vardı ama kim olduğunu bulmanın olanaksız olduğunu Bosch da biliyordu. Not ön masaya bırakıldığına göre devriyelerin hepsi açıp okumuş ve içlerinden biri Bremmer'a haber uçurmuş olabilirdi. Ne de olsa Bremmer dostluk gösterilmesi gereken biriydi. Bosch bile geçmişte ona haber sızdırmış ve ara sıra onun bilgilerinden yararlanmıştı.

Adı açıklanmayan kaynaklar, emniyet güçlerinin notun gerçekliğini henüz saptamadığını ve bulunan cesedin dört yıl önce kapanan Bebekçi dosyasıyla bağlantısının ortaya çıkarılamadığını açıklamıştı. Öyküde Bosch'un ilgisini çeken tek nokta Bing'in bilardo salonunun bulunduğu binanın kısa tarihçesiydi. İsyanın ikinci gecesi kundaklanmıştı ve hiç kimse tutuklanmamıştı. Yangını araştıranlar depoların arasındaki duvarların, alevlere ancak tuvalet kâğıdının suya gösterdiği dayanıklılık kadar karşı durabildiğini söylemişlerdi. İlk kıvılcımın parlamasıyla alevlerin tüm binayı sarması arasında yalnızca on sekiz dakika geçmişti. Depoların çoğu film endüstrisi tarafından kiralandığından bazı değerli mallar ya yangında kül olmuş ya da talan edilmişti. Bina tümden gözden çıkarılmıştı. Araştırmacılar yangının Bing'in Yeri'ndeki bir bilardo masasından başladığını saptamışlardı.

Bosch gazeteyi bırakıp Lloyd'un ifadesini düşünmeye başladı. Davanın kendisinin üzerine kurulduğunu söylemişti Belk. Chandler da bunu biliyor ve onu bekliyordu, Bosch'un öyle bir canına okuyacaktı ki, Lloyd'un ifadesi bunun yanında çocuk oyuncağı kalacaktı. Kadının yeteneğine, katılığına saygı duyduğunu istemeden de olsa itiraf etmek zorundaydı. Bunları düşünürken aklına başka bir şey takıldı ve kalkıp telefona gitti. Edgar'ın öğle yemeğine çıkmak yerine masasında çalıştığını öğrenince şaşırdı.

"Kimliğini saptayabildiniz mi?" diye sordu Bosch.

"Hayır dostum, parmak izleri tutmadı. Hiç tutmadı. Sabıka kaydı yokmuş. Şimdi başka kaynakları, örneğin eğlence yerinde çalışmak için alınması gereken vesikaları araştırıyoruz."

"Lanet olsun."

"Ama bir şey daha var. Sana sözünü ettiğim antropologu anımsıyor musun? Bütün sabah bir öğrencisiyle birlikte burdaydı ve alçı modelin yüzünü boyayıp hazırladı. Saat üçte basın buraya gelecek. Rojas sarı bir peruk almaya gitti. Eğer ekranlara iyi bir biçimde yansıtabilirsek, kimliğini ortaya çıkarabiliriz."

"İyi bir bir plana benziyor."

"Doğru. Dava nasıl gidiyor? Her şey bugünkü *Times*'daydı. Bremmer denen herifin sıkı kaynakları var."

"Dava iyi. Bir şey soracağım, dün sen olay yerinden ayrılıp karakola döndüğünde Pounds neredeydi?"

"Pounds mu? O şey... aynı zamanda buraya geldik. Ne oldu?"

"Ne zaman çıktı?"

"Biraz sonra. Daha doğrusu sen gelmeden biraz önce."

"Odasından telefon etti mi?"

"Sanırım birkaç kez telefon etti. Ama onu izlemiyordum. Neler oluyor? Bremmer'a laf uçuranın o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir sorum daha var. Telefonda konuşurken kapıyı kapattı mı?"

Pounds'un paranoyak olduğunu biliyordu Bosch. Sürekli oda kapısını açık ve cam bölmedeki jaluzileri aralık tutardı. Bölüm odasında olanları görüp duymak isterdi. Kapıyı ya da jaluzileri örttüğü zaman, herkes içerde bir şeyler döndüğünü bilirdi.

"Şimdi sen söyleyince hatırladım. Galiba bir ara kapıyı kapattı. Neler oluyor?"

"Ben Bremmer konusunda endişelenmiyorum. Ama biri Money Chandler ile konuşmuş. Bu sabah mahkemede, benim dün olay yerine çağırıldığımı biliyordu. Bu haber *Times*'da yoktu. Biri bunu ona söylemiş olmalı."

Edgar kısa bir sessizlikten sonra sordu.

"Ama niçin Pounds onunla konuşsun?"

"Bilmiyorum."

"Belki de Bremmer öttü. Yazısında belirtmediği halde ona açıklamış olabilir."

"Gazetede Chandler'a ulaşılamadığı söyleniyor. Yani başka birinin konuşmuş olması gerek. Belki de Bremmer ve Chand-

ler ile konuşan aynı kişidir. Benim canıma okumak isteyen biri olmalı."

Edgar yanıt vermeyince Bosch üzerinde daha fazla durmadı.

"Mahkemeye dönmek zorundayım."

"Hey, Lloyd nasıldı? Radyodan onun ilk tanık olduğunu duydum."

"Ondan bekleneceği gibi davrandı."

"Allah kahretsin. İkinci tanık kim?"

"Bilmiyorum. Chandler, Irving ile şu deli doktoru Locke'a da celp göndermiş. Bence önce Irving tanıklık edecek ve öyküyü Lloyd'un bıraktığı yerden sürdürecek."

"Neyse, iyi şanslar. Bu arada yapacak bir şey arıyorsan, basın toplantısı bu akşam televizyonların haber bültenlerinde yayınlanacak. Ben burda telefonların başında olacağım. Eğer birkaç tanesini yanıtlarsan, bana yardım etmiş olursun."

Bosch, Sylvia ile akşam yemeği için plan yaptığını anımsadı. Sylvia anlayışlı davranırdı.

"Tamam, gelirim."

Öğleden sonraki duruşmada ifadelerin alınması olaysız geçti. Bosch'a göre Chandler'ın stratejisi iki kısımlı soruları jüri üyelerinin dikkatine sunup, müvekkiline bir taşla iki kuş vurdurtmaktı. Sorunun bir kısmı yanlış adam kuramıydı ve böylece Bosch'un masum birini öldürdüğü varsayılıyordu. İkinci kısım ise aşırı güç kullanımıydı. Jüri üyeleri aile babası Norman Church'ün Bebekçi adıyla tanınan seri katil olduğuna inansalar bile, Bosch'un davranışlarının içinde bulunduğu duruma uygun olup olmadığına karar vermek zorunda kalacaklardı.

Öğle tatilinden sonra Chandler tanık sandalyesine müvekkili Deborah Church'ü çağırdı. Dul kadın harika kocasıyla ne denli iyi bir yaşam sürdüğünü, Norman Church'ün kendisine, kızlarına,

annesine, kayınvalidesine ne kadar iyi davrandığını, herkese iyilik yaptığını gözyaşları içinde anlattı. Anlattığı Norman Church'te kadın düşmanlığının izi yoktu. Çocukluğunda kendisine kötü davranıldığı da söylenemezdi. Deborah Church elinde bir kâğıt mendil kutusuyla yerini almıştı ve iki soruda bir yeni bir mendil çıkarıyordu.

Kadının üzerinde geleneksel siyah yas giysileri vardı. Bosch, kocasının cenazesinde Sylvia'nın siyahlar içindeki çekici görüntüsünü anımsadı. Deborah Church ise insanı ürkütür gibiydi. Sanki zavallı masum adamın dul karısı rolünü oynamaktan keyif alıyordu. Chandler onu çok iyi eğitmişti.

İyi bir gösteriydi ama inandırıcı olamayacak kadar iyiydi ve Chandler da bunun farkındaydı. Kötü noktaların çapraz sorguda ortaya çıkmasını önlemek için sonunda Deborah Church'e, evliliği bu kadar iyi gittiğine göre kocasının sahte bir isimle garajın üzerindeki evi niçin kiraladığını sordu.

"Bazı sorunlarımız vardı," dedi Bayan Church ve susup gözlerini kuruladı. "Norman büyük bir stres içindeydi. Uçak tasarımı bölümünde ağır sorumluluklar yüklenmişti. Bu dönemle başedebilmek için bu evi kiraladı. Yalnız kalmak istediğini söyledi. Düşünmek istiyordu. Eve getirdiği söylenen kadını bilmiyorum. Sanırım ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Çok saf bir adamdı. Belki de kadın da bunu fark etti. Cebindeki parasını alıp kaçtı ve polisi arayıp onun Bebekçi olduğu hikâyesini uydurdu. Biliyorsunuz, katil için bir ödül konmuştu."

Bosch önündeki not kâğıdına bir şeyler karalayıp, Belk'e uzattı ve yazılanları okuyan avukat kendi kâğıdına bir not aldı.

"Peki Bayan Church orda bulunan makyaj malzemeleri için ne diyeceksiniz?" diye sordu Chandler. "Bunu açıklayabilir misiniz?"

"Eğer benim kocam sözü edilen canavar olsaydı, ben bunu hissederdim. Bunu bilirdim. Eğer orda makyaj malzemesi bulun-

duysa, herhalde başka biri bıraktı. Belki de kocam öldükten sonra bırakıldı."

Bu noktadan sonra Chandler sorularını, Norman Church'ün kızlarıyla ilişkileri gibi daha güvenli konulara çevirdi ve herkesin içini burkacak bir biçimde sorgulamasını bitirdi.

"Kızlarını sever miydi?"

"Çok severdi," diye yanıtladı Bayan Church gözyaşlarına boğularak. Artık gözlerini kurulamıyordu. Jüri üyelerinin yaşların yanaklarından çift gerdanının kıvrımlarına kadar inmesini izlemelerine izin vermişti.

Kadına kendini toplaması için biraz süre verdikten sonra Belk kürsüye geldi.

"Fazla soru sormayacağım Sayın Yargıç. Bayan Church, jüriye bir noktayı açıklamanızı istiyorum. İfadenizde kocanızın bu evi kiraladığını bildiğinizi ama oraya kadın getirip getirmediğini bilmediğinizi söylediniz, değil mi?"

"Evet, doğru."

Belk notlarına baktı.

"Öldürülme olayının yaşandığı gece dedektiflere, bu evden hiç haberiniz olmadığını söylemediniz mi? Kocanızın bir ev kiraladığını kesinlikle reddetmediniz mi?"

Deborah Church yanıtlamadı.

"Eğer anımsamanıza yardımcı olacaksa, verdiğiniz ifadenin bantını burada dinletebilirim."

"Evet öyle söyledim, yalan söyledim."

"Yalan mı söylediniz? Niçin polise yalan söylediniz?"

"Çünkü kocamı bir polis öldürmüştü. Polislerle uğraşmak istemiyordum."

"Aslında o akşam gerçeği söylediniz, öyle değil mi Bayan Church? Bu evden hiç haberiniz yoktu değil mi?"

"Hayır, doğru değil. Evi kiraladığını biliyordum."

"Kocanızla bu konuyu görüşmüş müydünüz?"

"Evet bu konuda konuşmuştuk."

"Fikrini destekliyor musunuz?"

"İstemeyerek de olsa evet. Böyle davranırsam, evinden kopmayacağını, yaşadığı stresi atlatmasına yardımcı olacağımı düşündüm."

"Pekâlâ Bayan Church, kocanızın bu evi kiralayacağını öğrendiniz ve hatta istemeyerek de olsa desteklediniz. Öyleyse kocanız niçin evi sahte bir isimle kiraladı?"

Kadın yanıt vermedi. Belk isabetli bir vuruş yapmıştı. Dul kadının Chandler'a baktığını fark etti Bosch. Ama Chandler ne kıpırdadı, ne de yüz ifadesi değişti.

"Sanırım, Bay Bosch soğukkanlılıkla kocamı öldürmemiş olsaydı bu soruyu kendisine sorabilirdiniz," dedi sonunda.

Belk'in müdahelesine gerek kalmadan, Yargıç Keyes'in sesi duyuldu. "Jüri üyeleri son sözleri dikkate almayacaktır. Böyle konuşmamanız gerektiğini biliyorsunuz Bayan Church."

"Özür dilerim Sayın Yargıç."

"Başka sorum yok," dedi Belk kürsüden ayrılırken.

Yargıç duruşmaya on dakika ara verdiğini bildirdi.

Ara verilince Bosch binanın dışındaki küllüğe gitti. Money Chandler gelmedi, ama ortada dolaşan evsiz adam uzattığı içilmemiş sigarayı sevinçle gömleğinin cebine attı. Yine traş olmamıştı ve gözlerinde aynı çılgın bakışlar vardı.

"Senin adın Faraday," dedi Bosch küçük bir çocukla konuşur gibi.

"Eee, n'olacak teğmenim?"

Bosch gülümsedi. Bir serseri onun kim olduğunu anlamıştı. Rütbe dışında bilgileri doğruydu.

"Yok bir şey. Geçen gün adını ve bir zamanlar avukat olduğunu duydum."

"Hâlâ avukatım ama çalışmıyorum."

Arkasını dönüp Spring Sokağı'ndaki mahkeme binasına yaklaşan hapishane otobüsüne baktı. Siyah çelik telle kaplı pencereleri, dışarı bakan öfkeli yüzlerle doluydu. İçlerinden biri Bosch'un polis olduğunu anlayıp, tellerin arasından uzattığı parmağıyla bilinen işareti yaptı. Bosch adama gülümsedi.

"Adım Thomas Faraday idi. Ama artık Tommy Faraway(*) adını yeğliyorum."

"Ne oldu da avukatlıktan vazgeçtin?"

"Adalet yerini buldu, olan bu. Sigara için teşekkürler."

Elinde bardağıyla hükümet konağına doğru yürümeye başladı. Herhalde orasını da kendi arazisi olarak parsellemişti.

Duruşma başlayınca Chandler, adli tıptan Victor Amado adında bir laboratuvar araştırmacısını tanık olarak çağırdı. Ufak tefek yapılı, çalışkan görünümlü adamın bakışları yargıçla jüri arasında gidip geliyordu. En fazla yirmi sekiz yaşında gibi duruyordu ama tepesi şimdiden açılmaya başlamıştı. Dört yıl önce gür saçları olduğunu ve özel ekibin ona "Ufaklık" adını taktığını anımsadı Bosch. Eğer Chandler çağırmasaydı Belk'in onu tanık olarak çağıracağını biliyordu.

Belk kulağına eğilip Chandler'ın bir iyi-adam, ardından bir kötü-adam taktiğini uyguladığını ve tanık olarak polislerle, kendi tarafı için sempati toplayacak kişileri sırayla çağırdığını söyledi.

"Herhalde Amado'dan sonra kızlardan birini çağıracak," dedi Belk. "Stratejik olarak pek de orijinal olduğu söylenemez.

Bosch ona, uyguladığı bize-güvenin-biz-polisiz biçimindeki savunma taktiğinin medeni hukuk davalarının başlangıcı kadar eski olduğunu anımsatmadı.

Amado, Church'ün Hyperion Sokağı'ndaki evinde ele geçen makyaj malzemelerinin nasıl incelendiğini ve izlerinin Bebek-

---

(*) Faraway: Çok uzaklarda. (Ç.N.)

çi'nin bazı kurbanlarının üzerinde nasıl bulunduğunu tüm ayrıntılarıyla anlattı. Church'ün evinde dokuz ayrı marka makyaj malzemesi bulunmuştu ve kurbanların yüzlerinden alınan örneklerin kimyasal analizlerinden sonra hangi markanın kime ait olduğu saptanmıştı. Bundan sonra da dedektifler kurbanların akraba ve arkadaşlarıyla görüşüp kullandıkları makyaj malzemelerinin markalarını bir kez daha öğrenip kanıtları sağlamlaştırmışlardı. Hepsinin birbirine uyduğunu söyledi Amado. Örneğin Church'ün banyo dolabındaki bir rimel fırçasının üzerinde bulunan kirpiğin iki numaralı kurbana ait olduğu bile ortaya çıkmıştı.

"Peki ya makyaj malzemeleri bulunamayan diğer iki kurban?" diye sordu Chandler.

"Bu nokta çözülemedi. İki kurbanın makyaj malzemelerini bulamadık."

"Aslında banyo dolabında rimel fırçasının üzerinde olduğu söylenen kirpiğin iki numaralı kurbana ait olduğunun kanıtlanması dışında, polisin garajın üstündeki evde bulduğu varsayılan makyaj malzemelerinin kurbanlara ait olduğu yüzde yüz doğru olarak kabul edilemez değil mi?"

"Bu malzemeler fabrikalarda üretiliyor ve dünyanın her yerinde satılıyor. Yani etrafta binlercesi var, ama bence dokuz ayrı markanın kurbanların kullandıklarına tümüyle uyum göstermesinin rastlantı olma olasılığı ancak astronomik sayılarla anlatılabilir."

"Sizden bir tahmin yürütmenizi istemeyim Bay Amado. Yalnızca sorumu yanıtlayın."

Azarlandığı için irkilen Amado bir an duraklayıp yanıt verdi. "Yüzde yüz emin olmak diye bir durum söz konusu değil."

"Pekâlâ, şimdi de jüriye Norman Church'ü on bir cinayetle ilişkilendiren DNA testlerinden söz edin lütfen."

"Böyle bir test yapılmadı. Gerek..."

"Yalnızca soruları yanıtlayın. Ya Bay Church'ü cinayetlere bağlayan kan testlerinin sonuçları nasıldı?"

"Bu testler yapılmadı."

"Yani yalnızca makyaj malzemelerinin arasındaki benzerlik üzerinde duruldu. Bay Church'ün Bebekçi olduğunu saptamak için bu kanıt yeterli mi bulundu?"

"Benim için yeterliydi. Dedektiflerin görüşünü bilmiyorum. Benim raporum..."

"Eminim dedektifler için cinayetlerle Church'ü bağlayan nokta, ölümüne neden olan kurşundu."

"İtiraz ediyorum," diye bağırdı Belk ayağa fırlarken. "Sayın Yargıç, avukat..."

"Bayan Chandler," diye gürledi Yargıç Keyes. "Bu konuda ikinizi de uyarmıştım. Önyargılı ve yersiz olduğunu gayet iyi bildiğiniz bir lafı niçin söylüyorsunuz?"

"Özür dilerim, Sayın Yargıç."

"Özür dilemek için biraz geç oldu. Jüri salondan çıktıktan sonra sizinle bu konuyu tartışırız."

Ardından jüri üyelerine Chandler'ın son sözlerini dikkate almamaları için uyardı. Ama her şeyin Chandler'ın çok iyi planladığı bir oyun olduğunu biliyordu Bosch. Jüri şimdi onu haksızlığa uğramış biri olarak görecekti. Hatta yargıç, bile ona karşı olduğunu düşüneceklerdi ama gerçekte böyle değildi. Üstelik olanları düşünmeye daldıkları için Belk'in kürsüye gelip Amado'nun ifadesini düzeltmeye çalışmasını da belki dikkatle izlemeyeceklerdi.

"Başka sorum yok Sayın Yargıçım," dedi Chandler.

"Bay Belk," diye seslendi yargıç.

Yine 'yalnızca birkaç sorum olacak' deme sakın, diye geçirdi içinden Bosch, avukatı kürsüye doğru ilerlerken.

"Yalnızca birkaç sorum olacak Bay Amado," dedi Belk. "Davacı taraf, DNA ve seroloji testlerinden söz etti ve siz de yapılmadığını söylediniz. Niçin?"

"Çünkü test yapılacak bir şey yoktu. Cesetlerin hiçbirinde sperm kalıntısı bulunamadı. Katil prezervatif kullanmış. Elimizde

örnek olmayınca, DNA ya da kan testi yapmanın anlamı yoktu. Kurbanlardan örnek alabilecektik, ama kıyaslayacağımız bir şey olmayacaktı."

Belk not kâğıdındaki sorulardan birinin üstünü çizdi.

"Sperm örnekleri bulunmadığına göre bu kadınların tecavüze uğradığını ya da kendi istekleriyle cinsel ilişkiye girdiklerini nasıl saptadınız?"

"Otopsilerde on bir kurbanın da cinsel organında istek dahilinde kurulan ilişkiler için olağan ya da olası kabul edilemeyecek derecede yara bere izi olduğu saptandı. Hatta iki kurbanın cinsel uzuvlarında yırtılma vardı. Benim tahminlerime göre hepsine acımasızca tecavüz edilmişti."

"Ama bu kadınlar cinsel etkinliğin fazla ve sık olduğu, hatta 'sert seksin' bile yaşandığı bir yaşam katmanından geliyorlardı. İçlerinden iki tanesi pornografik filmlerde rol almıştı. İstekleri dışında tecavüze uğradıklarından nasıl emin olabilirsiniz?"

"Yara izleri o denli kötüydü ve özellikle uzuvlarındaki yırtıklar çok acı vermiş olmalıydı. Kanamaların ölüm anında olduğu saptandı. Otopsileri yapan uzmanlar bu kadınların tecavüze uğradıkları konusunda fikir birliğindeydiler."

Belk not kâğıdına bir çizgi daha çizip sayfayı çevirdi. Amado'nun sorgusunda çok başarılı gidiyor, diye düşündü Bosch. Hatta Money'den bile daha iyiydi. Belki de davacı tarafın onu tanık olarak çağırması hataydı.

"Katilin prezervatif kullandığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu Belk. "Sperm örneği olmadığına göre, bu kadınlara herhangi bir cisimle tecavüz edilmiş olamaz mı?"

"Olabilir ve belki de bedenlerindeki hasarın bir kısmı böylece açıklanabilir. Ama beş cesette, prezervatif kullanan bir erkekle cinsel ilişki yaşadıklarını gösteren kesin kanıtlar var."

"Nedir bu kanıt?"

"Tecavüz kanıt kutusu hazırladık. Bulduğumuza göre..."

"Bir dakika Bay Amado. Tecavüz kanıt kutusu nedir?"

"Tecavüz kurbanı olduğundan kuşkulanılan kişilerin bedeninden çeşitli kanıtlar toplanır. Kişi eğer kadınsa, vajinadan ve makattan örnekler alınır, yabancı kıl taraması yapılır. Zanlı ile kıyaslama olanağı olduğu zaman kurbanın kan ve saç örnekleri alınır. Bunların hepsi bir kanıt kutusunda toplanır."

"Pekâlâ. Sözünüzü kestiğim zaman, beş kurbanın prezervatif kullanan bir erkekle cinsel ilişki yaşadığına dair kanıtlar bulunduğunu söylüyordunuz."

"Bebekçi'nin tüm kurbanları için aynı araştırmaları yaptık ve beş kurbanın vajina örneklerinde yabancı bir madde bulduk. Beşinde de bulunan madde aynıydı."

"Bu madde neydi Bay Amado?"

"Prezervatif yağlayıcısı olduğu saptandı."

"Bu maddeyle belirli bir prezervatif tipi ya da markasının arasında bağlantı var mıydı?"

Belk'e bakarken şişman avukatın nasıl ilerlediğini düşünüyordu Bosch. Amado her soruya ağır ağır yanıt veriyor ve her seferinde Belk yeni bir soru sormak için sabırsızlıkla bekliyordu. Belk yürümeye başlamıştı.

"Evet," dedi Amado. "Maddenin ne olduğunu saptadık. Özel uçlu, Trojan-Enz yağlı prezervatifin iziydi."

Amado mahkeme kâtibine bakarak, "Sonu E-N-Z olarak bitiyor," dedi.

"Beş kurbandan alınan örneklerin hepsi aynıydı, öyle mi?"

"Evet, doğru."

"Size teorik bir soru soracağım. On bir kadına saldıran kişi aynı marka prezervatifi kullanmışsa, yalnızca beş kurbandan alınan örneklerde yağlandırıcının izi nasıl bulunabilir?"

"Bence işin içinde çeşitli unsurlar vardır. Örneğin kurbanın ne kadar mücadele ettiği. Ama prezervatiften ne kadar yağlandırıcı sızdığı ve vajinada kaldığı temel alınır."

"Polisler size Norman Church'ün Hyperion Sokağı'nda kiraladığı evden analiz etmeniz için makyaj malzemelerinin yanında bir şey daha getirdiler mi?"

"Evet, getirdiler."

"Neydi bu?"

"Bir kutu özel uçlu Trojan-Enz yağlı prezervatif."

"Kutuda kaç tane vardı?"

"Ayrı ayrı paketlenmiş on iki tane."

"Polis kutuyu size getirdiği zaman içinde kaç tane prezervatif kalmıştı?"

"Üç tane kalmıştı."

"Başka sorum yok."

Belk kürsüden zafer kazanmış bir ifadeyle yerine döndü.

"Bir dakika Sayın Yargıç," dedi Chandler.

Bosch kadının polis belgeleriyle dolu kalın bir dosyayı açmasını izledi. Kâğıtları hızla karıştırıp, bir ataşla tutturulmuş bazı belgeleri eline aldı. En üsttekini okuyup, diğerlerine kısaca göz attı. En üstteki belgenin tecavüz araştırması tutanağı olduğunu fark etti Bosch. On bir kurbanın tutanaklarını okuyordu şimdi.

Belk eğilip kulağına fısıldadı. "Şimdi boka battı işte. Bu konuyu daha sonra sen ifade verirken gündeme getirecektim."

"Bayan Chandler?" diye seslendi yargıç.

"Evet Sayın Yargıcım. Hazırım. Bay Amado'ya birkaç sorum var."

Tutanaklarla birlikte kürsüye geldi, son ikisini sessizce okudu ve adli tıp araştırmacısına baktı.

"Bay Amado, tecavüz araştırması sırasında yabancı kılların incelendiğini de söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bu işlemi biraz daha açar mısınız?"

"Şey, işlem olarak kurbanın cinsel uzvundaki kıllar taranır ve bedene bağlı olmayanlar tarağın üzerinde toplanır. Çoğu za-

man kurbana saldıran kişiye ya da daha önce cinsel ilişkiye girdiği kişilere ait kıllar böylece toplanır."

"Kıllar oraya nasıl gitmiş olabilir?"

Amado'nun yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Şey... yani... seks sırasında... hani şey.. bedenler arasında sürtünme olur diyebiliriz, değil mi?"

"Soruları ben soruyorum Bay Amado. Siz yanıt veriyorsunuz."

Seyirci sıralarından kısık gülüşme sesleri duyuldu. Amado adına utandığını düşünen Bosch belki kendi yüzünün de kızarmakta olduğunu hissetti.

"Evet, peki, bir sürtünme vardır," dedi Amado. "Ve böylece bazı kıllar yer değiştirir. Bir insanın üzerindeki kıl parçaları diğerine geçer."

"Anlıyorum," dedi Chandler. "Şimdi siz Adli Tıp Kurumu'nun Bebekçi cinayetleri kanıtlarını araştıran görevlisi olarak on bir kurbanda bulunan kanıtları biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Kurbanların kaç tanesinde yabancı kıl örneği bulundu?"

Bosch neler olduğunu anlayıp Belk'in haklı olduğunu düşündü. Chandler testereye doğru kolunu uzatıyordu.

"Hepsinde," dedi Amado.

Deborah Church'ün sertçe başını kaldırıp kürsüdeki Chandler'a baktığını fark etti Bosch. Sonra bakışları Bosch'a doğru kaydı ve göz göze geldiler. Kadın aceleyle başını çevirdi, ama Bosch biliyordu. Neler olacağını kadın da anlamıştı. Bosch'un son gecesinde gördüğü gibi kocasının görünümünü o da iyi biliyordu. Çıplak olarak neye benzediğinden emindi.

"Yaa, hepsinde demek," dedi Chandler. "Şimdi jüriye kurbanlarda bulunan kıl örneklerinden kaç tanesinin Norman Church'ün bedeninden gelmiş olduğunu açıklar mısınız?"

"Hiçbiri Norman Church'e ait değildi."

"Teşekkür ederim."

Chandler not kâğıtlarını ve belgelerini toplamadan önce Belk yerinden kalkıp kürsüye yaklaşmıştı. Yerine oturunca dul kadının ona eğilip ısrarlı bir biçimde fısıldadığını gördü Bosch. Chandler'ın bakışları bir anda soluverdi. Kadına yeterince konuştuğunu belirtmek için elini kaldırdı ve arkasına yaslanıp derin bir soluk verdi.

"Bir noktayı aydınlatalım," dedi Belk. "Bay Amado, on bir kurbanın bedeninde kıl örnekleri bulduğunuzu söylediniz. Bu örneklerin hepsi bir tek erkeğe mi aitti?"

"Hayır. Çok çeşitli örnekler bulduk. Genelde her kurbanın bedeninde iki ya da üç ayrı erkeğe ait örnek bulduğumuzu söyleyebiliriz."

"Sizce bu durum neden kaynaklanabilir?"

"Yaşam biçimlerinden. Bu kadınların çok sayıda erkekle birlikte olduklarını biliyorduk."

"Aralarında benzerlikler olup olmadığını saptamak için kıl örneklerini araştırdınız mı? Başka bir deyişle bir erkeğe ait kılların farklı kadınlarda olup olmadığını saptanız mı?"

"Hayır araştırmadık. Bu olaylarda ele geçen örneklerin sayısı çok kabarıktı ve elimizdeki insan gücü böyle araştırmalar yerine katilin kimliğini saptamaya yarayacak araştırmalara yönelmemiz gerektiğini gösteriyordu. Örnekler çok olduğundan, bir zanlı ele geçirildiği zaman onun kuşkulanılan kişi olup olmadığını kıyaslama yoluyla kesin olarak saptayabilirdik."

"Anlıyorum. Norman Church öldürülüp, Bebekçi katil olarak tanımlandıktan sonra kurbanlardan alınan örnekleri onun beden kıllarıyla kıyasladınız mı?"

"Kıyaslamadık."

"Niçin?"

"Çünkü Bay Church tüm bedenini traş etmişti. Kıyaslama yapabileceğimiz bir tek kıl yoktu."

"Niçin böyle bir şey yapsın?"

Chandler, bu konuda Amado'nun Church'ün yerine yanıt veremeyeceğini söyleyerek itiraz etti ve yargıç da itirazını kabul etti. Mahkeme salonunda bulunan herkes Church'ün niçin tüm bedenini traş ettiğini biliyordu: kanıt olarak geride kıl örneği bırakmak istememişti.

Bosch jüriye bakınca iki kadın üyenin mübaşirlerin dağıttığı defterlere not aldıklarını gördü. Belk'e ve Amado'ya bira ısmarlamak geçti içinden.

YEDİ

Kutunun içindeki, bir pastaya ya da Marilyn Monroe'ya benzemesi için yapılan garip oyuncaklara benziyordu. Antropolog, alçı kalıbın yüzüne bej cilt rengi vermiş, mavi gözlerine uyması için dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Bir pastanın üzerindeki kremayı anımsatıyordu. Bir de dalgalı bir peruğu vardı. Odanın ortasında durup alçı kalıba bakarken, gerçek bir insana benzeyip benzemediğini düşündü.

"Gösteri zamanına beş dakika var," dedi Edgar.

İskemlesini dosya dolabının üzerinde duran televizyona çevirmiş, elinde uzaktan kumanda aygıtıyla oturuyordu. Mavi takım elbisesinin ceketi, masanın bir ucundaki askıya özenle asılmıştı. Bosch da ceketini çıkarıp askıya tutturdu, mesaj kutusunda kendisine ayrılan bölmeye baktı ve Cinayet Masası'ndaki yerini aldı. Sylvia aramıştı, diğer mesajlar önemli değildi. Kanal 4'te haberler başlarken Sylvia'nın numarasını çevirdi. Betondaki sarışın konusundaki raporun birinci haber olarak verilmeyeceğini bilecek kadar kentin önceliklerini tanıyordu.

"Bizim konuya gelince, o telefona gereksinim duyacağız," dedi Edgar.

"Bir dakika bile sürmez. Hemen göstermeyeceklerdir. Tabii eğer göstereceklerse."

"Yayınlayacaklar. Hepsiyle gizli anlaşmalar yaptım. Kimliği ortaya çıktığı takdirde her kanal kendisine öncelik tanıyacağımızı sanıyor. Kızın ailesiyle görüşmek için hepsi can atıyor."

"Ateşle oynuyorsun dostum. Böyle bir söz veriyorsun ve onlar da atlatıldıklarını anlayınca..."

Sylvia telefonu açtı.

"Alo, benim."

"Merhaba, nerdesin?"

"Büroda. Bir süre telefonlara bakmak zorundayız. Dün ortaya çıkan kurbanın resmi haberlerde yayınlanacak. ".

"Duruşma nasıldı?"

"Şimdilik davacının lehinde. Ama sanırım biz de birkaç puan aldık."

"Bugünkü *Times*'ı öğleyin okudum."

"Yazdıklarının yarısı doğru."

"Gelecek misin? Geleceğini söylemiştin."

"Er geç gelirim. Hemen değil. Telefonlara cevap vermekte yardımcı olmak zorundayım ve tabii sonunda ne elde edeceğimize bağlı. Eğer başaramazsak, erken gelirim."

Edgar'ın konuştuklarını duymaması için farkında olmadan sesini alçalttığını hissetti.

"Ya bir ipucu yakalarsanız?"

"Bakarız."

Derin bir soluk sesi ve uzun bir sessizlik. Harry bekledi.

"Son zamanlarda çok sık 'bakarız' demeye başladın Harry. Bu konuda konuşmuştuk. Bazen..."

"Biliyorum."

"Senin yalnız kalmak istediğini düşünüyorum. Tepenin üstündeki evine tek başına çekilip, ben de dahil olmak üzere tüm dünyayı dışlamak istiyorsun."

"Seni değil, bunu biliyorsun."

"Bazen bilmiyorum. Şu anda da bildiğimi sanmıyorum. Benim ya da bir başkasının yakınlığına gerek duyduğun zamanlarda bile beni iteliyorsun."

Bosch'un verecek yanıtı yoktu. Telefonun öbür ucundaki kadını getirdi aklına. Herhalde mutfaktaki taburede oturuyordu. Her-

halde ikisi için akşam yemeği hazırlamaya başlamıştı. Ya da belki kendisinin huylarına alıştığından, hazırlık yapmak için telefon etmesini beklemişti.

"Bak, üzgünüm," dedi Bosch. "Nasıl olduğunu bilirsin. Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey ve akşam da hiçbir şey yapmayacağım."

Edgar alçak sesle ıslık çalınca Harry ekrana baktı ve kurbanın boyalı yüzünü gördü. Kanal 7 haberi geçiyordu. Kamera kadının yüzünü yakından gösterdi. Ekranda hiç de fena görünmüyordu. En azından kremalı pastaya benzemiyordu. Büronun halka açık olan iki telefon numarası ekranda göründü.

"Haberi veriyorlar," dedi Bosch, Sylvia'ya. "Bu hattı açık tutmalıyım. Seni daha sonra, bir şeyler öğrenince ararım."

"Pekâlâ," dedi Sylvia ve telefonu kapattı.

Edgar şimdi Kanal 4'e geçmişti ve yine kurbanın yüzü ekrandaydı. Sonra Kanal 2'de raporun son birkaç saniyesini izlediler. Haberciler antropologla bile görüşme yapmışlardı.

"Bugün haberler hızlı değil," dedi Bosch.

"Lanet olsun," dedi Edgar. "Şu anda tüm kapıları çalmış bulunuyoruz. Yapacağımız yalnızca..."

Çalan telefona uzanıp açtı.

"Hayır, şimdi bitti," dedi bir dakika dinledikten sonra. "Tamam, tamam, yaparım. Pekâlâ."

Almacı yerine bırakırken başını salladı.

"Pounds mu?" diye sordu Bosch.

"Evet. Haberin yayınlanmasından on saniye sonra isminin bize bildirileceğini sanıyor. Tanrım, ne kadar salak."

Ondan sonra arayan üç kişi, televizyon izleyicilerinin genel zekâ seviyesinin ve yaratıcılık yoksunluğunun göstergesiydi. Her üçü de, "Anandır!" ya da benzeri laflar edip kahkahalarla güldüler. Yirmi dakika sonra çalan telefona bakan Edgar not almaya başladı. Öteki telefona Bosch cevap verdi.

"Dedektif Bosch, kiminle görüşüyorum?"

"Konuşma kayda geçiyor mu?"

"Hayır geçmiyor. Kimsiniz?"

"Adımı boş ver. Bu kızın adının Maggie olduğunu öğrenmek istersin diye düşünmüştüm. Maggie bilmemne. Güney Amerika kökenli. Onu videolarda görmüştüm."

"Ne videosu? MTV filan mı?"

"Hayır Sherlock Holmes. Büyüklere miki filmleri. Filmlerde sevişiyordu. Yetenekliydi. Ağzıyla adama prezervatif takıyordu."

Telefon kapandı. Bosch önündeki not kâğıdına bir şeyler yazdı. Güney Amerika kökenli mi? Alçı kalıbın boyanış biçiminin kurbanın kökeni hakkında bilgi verdiğini sanmıyordu.

Edgar konuşması bitince, arayanın kızın adını Becky olarak verdiğini ve birkaç yıl önce Studio City'de yaşadığını anlattığını söyledi.

"Sende ne var?"

"Bana Maggie dediler. Soyadı yok. Ama Latin kökenli olabilirmiş. Porno artisti olduğunu söyledi."

"Olabilir gibi geliyor bana, ama hiç de Meksikalıya benzemiyor."

"Biliyorum."

Telefon çalınca Edgar atıldı ve birkaç dakika dinleyip kapattı.

"Annemi tanıdığını söyleyen bir başkası."

Bir sonraki telefonu Bosch yanıtladı.

"Televizyonda gösterilen kızın porno filmlerde oynadığını söylemek istiyorum," dedi telefondaki ses.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ekrandaki yüzü tanıdım. Bir zamanlar bir video kiralamıştım. Yalnızca bir kere, o kız oynuyordu."

Bir kere izlemiş ama anımsıyor, diye düşündü Bosch. Evet, tabii.

"Adını biliyor musun?"

Öteki telefonu Edgar açtı.

"Hiç isim bilmem dostum," dedi telefondaki ses Bosch'a. "Nasıl olsa hepsi takma ad kullanır."

"Video filmin adı neydi?"

"Anımsamıyorum. Şey filmi izlerken epey içmiştim. Dediğim gibi yalnızca bir tek film izledim."

"Bak burada günah çıkartmıyorsun. Başka bir şey biliyor musun?"

"Hayır ukala, bilmiyorum."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Söylemek zorunda değilim."

"Dinle beni, biz burda bir katili bulmaya çalışıyoruz. Videoyu kiraladığın yerin adı neydi?"

"Bunu sana söylemem. Benim adımı onlardan öğrenebilirsin. Ayrıca bu filmler yetişkinlere film kiralayan her dükkânda var."

"Eğer yalnızca bir tek film kiraladınsa, bunu nerden biliyorsun?"

Telefon kapandı.

Bosch büroda bir saat daha kaldı. Sonunda aldıkları bilgileri sıraladılar. Beş kişi boyalı yüzün bir porno artistine ait olduğunu söylemişti. Bir tanesi adının Maggie olduğunu iddia ederken, diğer dört erkek isimlerle ilgilenmediklerini açıklamışlardı. Bir telefon kızın adının Becky olduğunu ve Studio City'de yaşadığını belirtmişti. Bir başkası ise La Brea semtindeki Booby Trap adlı striptiz kulübünde çalıştığını bildirmişti. Adamın biri ekrandaki yüzün kayıp olan karısına benzediğini iddia etmiş, ama birkaç soru daha sorunca kadının ancak iki aydır kayıp olduğunu öğrenmişti Bosch. Betondaki sarışın ise çok daha önce yaşamını yitirmişti. Telefondaki adamın sesindeki umut Bosch'a gerçek gibi gelmişti, ama ekrandaki yüzün karısına ait olamayacağını söylerken

adamı yine boşlukta bıraktığı için bu haberin iyi mi kötü mü olduğuna karar verememişti.

Arayan üç kişi daha sarışın kadınla ilgili biraz bilgi vermek istemiş, ama sordukları bazı sorular bu seslerin polisleri aramaktan keyif alan telefon sapıklarına ait olduğunu ortaya çıkardı.

En olağandışı haber Beverly Hills'de yaşayan bir medyumdan geldi. Kadın haberi izlerken elini ekrana dayadığını ve ölen sarışının ruhunun çığlığını duyduğunu söylüyordu.

"Ne diyordu?" diye sordu Bosch sabırlı bir sesle.

"Şükrediyordu."

"Neye şükrediyordu?"

"Tanrım, bildiğimi sanmıyorum. Yalnızca bu kadar algıladım. Eğer alçı kalıba dokunabilirsem, daha fazlasını duyabilirim ama..."

"Peki, şükreden bu ruh, kimliğini de açıkladı mı? Biz burda bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Şükran çığlıklarından çok isimler bizi ilgilendiriyor."

"Bir gün inanacaksınız ama o zamana kadar zaten yitip gideceksiniz," dedi medyum ve telefonu kapattı.

Saat yedi buçukta Bosch gitmesi gerektiğini söyledi.

"Sen ne yapacaksın? Saat on bir haberlerini bekleyecek misin?"

"Evet ben halledebilirim, eğer çok telefon gelirse, ön masadaki salaklardan birini yardıma çağırırım."

Fazla mesai iyi geliyor, diye geçirdi içinden Bosch.

"Bundan sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Sen ne dersin?"

"'Anandır' diyenlerin dışındakiler porno artisti olduğu konusunda fikir birliğine varmış gibiler."

"Anamı bu konunun dışında tut. Porno işini nasıl kurcalayabilirim?"

"Ahlak Masası'ndan Dedektif Ray Mora porno işiyle uğraşır. En iyisi odur. Ayrıca Bebekçi özel ekibindeydi. Onu ara ve

gelip alçı kalıba bir bakmasını iste. Belki de onu tanıyordur. Arayanlardan birinin kızın adını Maggie olarak verdiğini söyle."

"Tamam. Bebekçi'ye çok uygun di mi? Yani işin porno kısmı demek istiyorum."

"Evet uygun düşüyor," dedi ve bir an düşünüp ekledi. "Kurbanlardan ikisi de aynı meslektendi. Elinden kurtulmayı başaran kadın da porno artistiydi."

"Şanslıymış. Hâlâ aynı meslekte mi?"

"Öyle duymuştum. Ama bugüne kadar ölmüş bile olabilir."

"Ama yine de bir anlamı yok, Harry."

"Neyin?"

"Porno artistliğinin. Yine de Bebekçi'nin işi olduğunu kanıtlamaz. Gerçek Bebekçi demek istiyorum."

Bosch başını sallamakla yetindi. Eve giderken yapmak istediği bir şey vardı. Arabasından polaroid makinesini aldı ve alçı kalıbın iki kare resmini çekip, cebine attı.

Onu izleyen Edgar sordu. "Ne yapacaksın bunlarla?"

"Sylvia'ya giderken yolda Valley semtinde durup yetişkinlere özel dükkânlardan birine uğrayacağım."

"Sakın o küçük odaların birinde uygunsuz bir biçimde yakalanma."

"Tavsiyen için teşekkürler. Mora'nın söyleyeceklerini bana da ilet."

Bosch ara sokaklardan geçip Hollywood çevre yoluna çıktı ve kuzeye dönüp Lankershim çıkışından San Fernando Vadisi'nde kalan Kuzey Hollywood bölgesine ulaştı. Arabanın dört camı da açıktı ve içeri serin bir rüzgâr doluyordu. Sigarasının küllerini rüzgâra savurdu, KAJZ istasyonunda tekno-funk caz müziği başlayınca radyoyu kapattı.

Vadi Los Angeles'taki seks ticaretinin merkeziydi. Ayrıca ülkenin en büyük porno endüstrisi de buradaydı. Van Nuys, Ca-

noga Park, Northridge ve Chatsworth gibi ticaret-sanayi bölgelerinde yüzlerce porno film yapımcısı, dağıtımcısı ve deposu yer alıyordu. Sherman Oaks'taki mankenlik ajansları filmlerde oynayan kadın ve erkek artistlerin yüzde doksanını sağlıyordu. Sonuç olarak da Vadi, bu malzemelerin en fazla perakende satışının yapıldığı bölge haline gelmişti. Filmler burada çekilip, satılıyor, ayrıca postayla satış servisiyle ülkenin dört bir yanına stüdyoların depolarından ya da Lankershim Bulvarı'ndaki X Marks the Spot gibi mağazalardan dağıtılıyordu.

Bosch büyük mağazanın önüne park edip binaya baktı. Bir zamanlar Pic N Pay adlı bir süpermarketti ama mağazanın içeriği değişince, yerden tavana kadar yükselen ön camlar tuğlayla örtülmüştü. Kırmızı neon ışıklarıyla parlayan X Marks the Spot yazısının altındaki beyaz duvar olağanüstü büyük göğüslü çıplak kadınlar ve erkek figürleriyle süslenmişti. Siyah resimler Bosch'un karayolunda sık sık rastladığı kamyonların çamurluklarını süsleyen metal siluetleri andırıyordu. Bu dükkân herhalde araçlarını böyle resimlerle süsleyen sürücülere ve benzerlerine hizmet veriyordu.

Dükkânın sahibi Harold Barnes, Chicago mafyasının kilit isimlerinden biriydi ve yıllık cirosu herhalde bir milyon dolardan fazlaydı. Tabii resmi kayıtlara göre. El altından da en az bu kadar daha kazanıyordu. Bosch bu bilgileri, dört yıl önce özel ekipte birlikte geceleri görev yaptığı Asayiş Şubesi dedektifi Mora'dan almıştı.

Yirmi beş yaşlarında bir adamın Toyota marka arabasından inip, acele adımlarla dükkânın ağır ahşap kapısından içeri gizli ajan gibi süzülüvermesini seyretti ve ardından kendisi de içeri girdi. Eski süpermarketin ön bölümü video filmler, dergiler ve yetişkinlere yönelik seks eşyalarının satış ve kirasına ayrılmıştı. Arka bölümde ise özel "buluşma" odalarıyla video bölmeleri vardı. Perdeli bir kapıdan bu bölüme geçiliyordu. Arka taraftaki heavy-me-

tal müziğiyle, video bölmelerinden gelen sahte şehvet çığlıkları birbirine karışıyordu.

Sol taraftaki cam tezgâhın ardında iki adam duruyordu. İriyarı olanı herhalde huzuru sağlamak, ufak tefek ve daha yaşlı olanı ise paraları saymakla görevliydi. Adamların bakışlarından ve göz çevrelerindeki ciltlerinin gerilmesinden, kapıdan içeri girdiği anda kim olduğunu tahmin ettiklerini anladı. Adamlara yaklaşıp polaroid resimleri tezgâhın üzerine bıraktı.

"Kimliğini öğrenmeye çalışıyorum. Video filmlerde rol aldığını duydum, onu tanıyor musunuz?"

Ufak tefek adam öne eğilip resimlere bakarken, iriyarı olanı yerinden kıpırdamadı.

"Allah'ın belası bir pastaya benziyor dostum," dedi ufak tefek adam. "Ben hiç pasta tanımam. Pastayı sadece yerim."

İriyarı adama baktı ve çapkınca gülümsediler.

"Yani sen onu tanımıyorsun. Ya sen?"

"Ben de aynısını söyleyebilirim," dedi iriyarı olanı. "Ben de pastayı yalnızca yerim."

Bu kez kahkahalarla güldüler ve herhalde ellerini havaya kaldırıp çak bir tane yapmamak için kendilerini zor tuttular. Ufak tefek adamın gözleri pembe renkli gözlük camlarının ardından parlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Öyleyse biraz çevreye göz atayım. Teşekkürler."

İriyarı adam öne doğru birkaç adım attı. "Tabancanı kimseler görmese iyi olur. Müşterilerin heyecana kapılmasını istemeyiz."

Adamın bakışları donuktu ve bedeninin pis kokusu bir buçuk metreden bile duyuluyordu. Toz kullanıyor, diye düşündü Bosch ve ufak tefek adamın onu niçin işten atmadığını merak etti.

"Yeterince heyecana kapılmışlar zaten," dedi Bosch.

Tezgâhtan ayrılıp satılık ya da kiralık yüzlerce video kutusunun sıralandığı duvara yaklaştı. Aralarında demin içeri giren gizli ajan kılıklı adam da dahil, yaklaşık on iki kişi filmleri inceliyordu. Filmlerin sayısını ve dizilişini düşününce görev gereği Vietnam Savaşı Anıtı'ndaki ölen askerlerin isimlerini tek tek okuduğu günü anımsadı.

Videoları araştırmak korktuğu kadar uzun sürmedi. Eşcinselleri ve zencileri atlayıp, betondaki sarışına benzeyen ya da ismi Maggie olanları gözden geçirmeye başladı. Videolar alfabetik sırayla dizildiğinden Z harfine ulaşması bir saat kadar sürdü. *Zindandaki Kuyruklar* adlı filmin kutusundaki resim dikkatini çekti. Bir tabutun içinde yatan çıplak kadın sarı saçlıydı ve karakoldaki kutuda duran alçı kalıbı andıran kalkık bir burnu vardı. Kutunun arkasını çevirince bu kez kadının dizleri ve elleri üzerinde durduğu, arkasından bir adamın yaslandığı başka bir resmi vardı. Dudakları aralıktı ve yüzü adama dönüktü.

İşte bu, dedi Bosch. Artistlerin listesine bakınca isminin de uyduğunu fark etti. Boş video kutusuyla tezgâha döndü.

"Tam zamanında," dedi ufak tefek adam. "Burda laf olsun diye oyalananları sevmeyiz. Polisler bu konuda bayağı zorluk çıkarıyor."

"Bunu kiralamak isterim."

"Olmaz, daha önceden kiralanmış. Bak işte kutu boş."

"Bu kadının başka filmi var mı?"

Ufak tefek adam kutuyu alıp resme baktı.

"Haa şu Magna Cum Loudly. Daha işin başındaydı ve bir anda yok oldu. Herhalde zengin bir herifle evlenip işi bıraktı. Bir çoğu öyle yapar."

İriyarı adam kutuya bakmak için eğilince, vücut kokusundan kurtulmak için Bosch geriledi.

"Bundan eminim. Başka filmi var mı?"

"Kısa metrajlı filmlerden videoya yeni geçiş yaptığı sırada ortadan kayboldu. *Zindan* onun en önemli rolüydü. *Güllerin Yos-*

ması adlı filmde harika bir oyun çıkarınca filmcilerin dikkatini çekmişti. Ondan önce yalnızca kısalarda oynuyordu."

Bosch tekrar raflara yaklaşıp G harfini buldu ama bu kutu da boştu ve üstelik üzerinde Magna Cum Loudly'nin resmi yoktu. İsmi de listenin en sonunda yer almıştı. Tekrar ufak tefek adama yaklaşıp öteki filmin kutusunu işaret etti.

"Bu kutuyu satın almak isterim."

"Kutuyu sana satarsam, film geri gelince tekrar nasıl sergileyebilirim? Burda pek kutu satmıyoruz. Beyler daha çok resim istiyor ve dergi alıyor."

"Peki videonun fiyatı nedir? Onu satın alacağım. Kiralayan kişi geri getirince benim için ayırırsınız ve gelip alırım. Kaç para?"

"Şey *Zindan* popüler bir film. Üzerinde 39.95 Dolar yazıyor memur bey ama sana emniyet özel indirimi yapacağım. Elli dolar."

Bosch sesini çıkarmadı ve nakit olarak ödedi.

"Makbuz isterim."

Parayı alınca ufak tefek adam video kutusunu kahverengi bir kesekâğıdına yerleştirdi.

"Biliyor musun, Maggie Cum Loudly'nin hâlâ birkaç kısa metrajı içerde oynuyor. İstersen girip bakabilirsin," dedi gülümseyerek ve duvardaki levhayı işaret etti. "Bu arada satılan malın geri alınmadığını da hatırlatmak isterim."

Bosch da gülümsedi.

"Pekâlâ kısaları izlerim."

"Video geri gelince kimin adına tutayım?"

"Carlo Pinzi."

Los Angeles'ın mafya babasının ismini vermişti.

"Ne kadar da komik, Bay Pinzi. Pekâlâ dediğin gibi olsun."

Bosch perdeli kapıdan arka bölüme geçince yüksek topuklu papuçlar, siyah tanga külot ve belindeki bozuk para çantası dışında üzerinde başka bir şey bulunmayan bir kadın onu karşıla-

dı. Silikonla şekillendirilmiş iri göğüslerinin uçları inanılmayacak kadar küçüktü. Sarıya boyalı saçları kısacık kesilmişti ve cam gibi bakan kahverengi gözleri fazlasıyla boyanmıştı. On dokuz ya da otuz beş yaşında olabilirdi.

"Özel bir buluşma mı istiyorsunuz yoksa video bölmesi için bozuk para mı?"

Bosch cebinden incelmiş cüzdanını çıkarıp bozması için iki dolar uzattı.

"Kendim için de bir dolar alabilir miyim? Bana bahşişten başka para vermiyorlar."

Bosch kadına bir dolar daha uzatıp, bozuk paralarını aldı ve üzerinde dolu olduğunu gösteren ışığın yanmadığı bölmelerden birine girdi.

"Orda bi şeye ihtiyacın olursa, beni çağır," dedi tangalı kadın arkasından.

Onun polis olduğunu anlamadığına göre kadın ya çok aptal ya da çok sarhoştu. Bosch elini sallayıp bölmenin perdesini çekti. Burası ancak bir telefon kulübesi kadardı. Küçük ekranın üzerinde arasından seçim yapabileceği on iki filmin adı yazılıydı. Eski dikiz makinelerinde ardı ardına oynatılan 16mm'lik kısa metrajlı filmler, artık video sistemine geçilmesine rağmen kullanılıyordu. Bölmede bir iskemle bile yoktu ama küçük rafın üzerinde bir küllük ve bir paket kâğıt mendil duruyordu. Kullanılmış mendiller yere saçılmıştı ve içersi adli tıp ambulanslarındaki dezenfektan kokusunu anımsatıyordu. Bosch bozuk paralarını deliğe attı ve ilk video ekrana geldi.

Bir yatağın üzerindeki iki kadın öpüşerek birbirlerine masaj yapmaktaydı. Birkaç saniye içinde kadınların aradığı kişi olmadığına karar verip, kanal değiştirme düğmesine bastı. Heteroseksüel, homoseksüel, biseksüel çiftleşmeler birbiri ardına sıralanırken, yalnızca aradığı yüzün orda olup olmadığına ilgi gösteriyordu.

Dokuzuncu filmde karşısına çıktı. Aldığı video kutusunun üzerindeki resminden tanımıştı. Hareket halinde görünce de betondaki sarışının Magna Cum Loudly adını kullanan kadın olduğuna emin oldu. Filmde kadın sırtüstü divana uzanmış, bir parmağını ısırırken, bacaklarının arasında yere diz çökmüş bir adam ritmik hareketlerle ileri geri gidip geliyordu.

Kadının korkunç bir biçimde öldüğünü bildiğinden, başka bir şiddete boyun eğerek ekranda yatmasını izlemek, çözümleyemediği bir biçimde Bosch'u etkiledi. Suçluluk ve üzüntü duyguları gitgide arttı. Polislerin çoğu gibi o da bir süre Ahlak Masası'nda çalışmıştı. Ayrıca Bebekçi'nin kurbanlarından ikisinin çekmiş olduğu porno filmleri de izlemişti. Ama ilk kez böylesine bir huzursuzluk duyuyordu.

Ekranda genç kadın parmağını ağzından çekti ve rolünün gereğini yerine getirmek için yüksek sesle inlemeye başladı. Bosch ses düğmesiyle oynayıp sesini kıstı. Ama öteki bölmelerde izlenen filmlerden kadının inleme sesleri hâlâ kulağına geliyordu. Başka erkekler de aynı filmi izlemekteydi. Farklı erkeklerin farklı nedenlerle ilgisini çektiğini bilmek Bosch'un ürpermesine neden oldu.

Bölmenin perdesi hışırdadı ve birinin içeriye girdiğini duydu. Aynı anda bir el bacağından kasığına doğru ilerledi. Elini tabancasına atarak geri dönünce, bozuk para veren kadın olduğunu fark etti.

"Senin için ne yapabilirim, hayatım?" diye mırıldandı kadın.

Kadının kolunu itti.

"Burdan çıkmakla işe başlayabilirsin."

"Haydi sevgilim, sen bunları gerçekten yapabilecekken, niçin videodan izliyorsun? Yirmi kâğıt. Daha aşağı olmaz. Parayı yöneticilerle bölüşmek zorundayım."

Kadın öylesine yaslanıyordu ki, kimin soluğunun sigara koktuğunu anlayamadı. Sert göğüslerini Bosch'a sıkıca dayamıştı.

Birdenbire donup kaldı. Eli tabancaya değmişti. Bir an göz göze geldiler.

"Evet haklısın," dedi Bosch. "Eğer nezarethaneye kadar gitmek istemiyorsan, çık burdan."

"Derhal, Memur Bey."

Kadın perdeyi açıp gözden kayboldu. Aynı anda film listesi ekranda göründü. Bosch'un iki dolarlık izleme süresi sona ermişti.

Bölmeden çıkarken Magna Cum Loudly'nin öteki bölmelerden sahte bir neşeyle yükselen sesi hâlâ duyuluyordu.

SEKİZ

Bir sonraki vadiye doğru ilerlerken, bu yaşam biçimini anlamaya çalışıyordu. Sırtüstü yatıp, boş gözlerle içindeki yabancıya bakarken, acaba nasıl bir umudu, tıpkı yağmur altındaki bir mum gibi korumaya çabalıyordu. Herhalde umuttan başka bir şeyi kalmamıştı geriye. Umudun insan yüreğini yaşama bağlayan tek şey olduğunu biliyordu Bosch. Umut olmayınca, karanlık dışında bir şey olmazdı.

Katilin ve kurbanın yaşamlarının nasıl kesiştiğini merak etti. Belki de şehvet ve öldürücü arzunun tohumları biraz önce Bosch'un izlediği kısa filmle atılmıştı. Ya da belki katil, Bosch'un elli dolara satın aldığı video filmi kiralayıp izlemişti. Bunu yapan Church müydü? Yoksa başka biri daha mı vardı? Videonun kutusu bir an aklını çelince, ilk çıkıştan Pacoima'daki Van Nuys Bulvarı'na yöneldi.

Kaldırımın kenarına yanaşıp, ufak tefek adamın kahverengi kesekâğıdına koyduğu kutuyu çıkarıp arabanın ışığında her tarafını inceledi. Ama üzerinde bir yapım tarihi yoktu. Oysa bu tarih, filmin Church'ün ölümünden önce mi sonra mı çekildiğini gösterecekti.

Tekrar Golden State yoluna çıkıp kuzeyde Santa Clarita Vadisi'ne girdi. Bouquet Kanyon Caddesi'nden geçip, Kaliforniya tipi evlerin yan yana sıralandığı sokakları ardında bıraktı. Del Prado Caddesi'nde, önünde Ritenbaugh Emlak Şirketi'nin tabelasının durduğu evin önüne park etti.

Sylvia bir yıldır evini satmaya çalışıyordu, ama şimdiye dek başarılı olamamıştı. Bosch bunu düşününce, Sylvia ile birlikte bundan sonra hangi adımı atacaklarına karar vermeleri ertelendiği için sevindiğini hissetti.

Daha zili çalmadan Sylvia kapıyı açtı.

"Hoş geldin."

"Merhaba."

"Elindeki nedir?"

"İşle ilgili. Birkaç telefon etmem gerek. Yemek yedin mi?"

Eğilip kadını öptü ve içeri girdi. Sylvia'nın üzerinde evde giymekten hoşlandığı gri penye elbise vardı. Omuzlarına dökülen açık bıraktığı sarı saçları salondan gelen ışıkta parlıyordu.

"Salata yaptım. Ya sen?"

"Henüz değil. Bir sandviç filan hazırlarım. Şu dava ve bu yeni ceset, işleri... bilirsin işte."

"Boş ver. Yalnızca seni özledim. Telefonda söylediklerim için özür dilerim."

Sylvia ona sımsıkı sarılıp öptü. Bosch kendini daha iyi hissediyordu. Bu duygu her şeyin en güzeliydi. Sylvia'dan önce bu duyguyu hiç tanımamıştı ve ondan uzak olduğu zamanlar unutabiliyordu. Ama onun yanında olunca, aynı duygu canlanıyordu.

Bosch'u elinden tutup mutfağa götürdü ve sandviç hazırlarken oturmasını söyledi. Tavayı ısıtıp dört dilim jambonu kızartırken bir yandan da yeşil salatanın üzerine domatesle avokado dilimliyordu. Bosch buzdolabından bir bira aldı ve Sylvia'nın ensesine bir öpücük kondurdu. Video bölmesinde kadının kendisine sarılması aklına gelince yaşadıkları dakikanın büyüsü bozuldu ve geri çekildi. Niçin böyle bir şey başına gelmişti?

"Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Sylvia tost makinesine iki dilim ayçiçeği ekmeği yerleştirip jambonları tavadan aldı. Birkaç dakika sonra sandviç tabağını masaya bırakıp karşısına oturdu.

"Kimi arayacaksın?"

"Jerry Edgar'ı ve belki de Ahlak Masası'ndan birini."

"Ahlak Masası mı? Kız porno işinde miymiş? Şu yeni kurban yani?"

Bir zamanlar bir polisle evli olduğundan tıpkı bir polis gibi fikirden fikire atlayıp sonuca ulaşabiliyordu. Bu huyunu çok seviyordu Bosch.

"Sanırım. Hakkında bir ipucu buldum. Ama duruşmaya gitmem gerektiği için Ahlakçılara devretmek zorundayım."

Sylvia başını salladı. Bosch hiçbir zaman ona fazla soru sormamasını söylemek zorunda kalmıyordu. Ne zaman susacağını çok iyi biliyordu.

"Okul nasıldı?"

"İyi. Hadi sandvicini ye. Bir an önce telefon görüşmelerini bitirmeni istiyorum ki, davayı, okulu, cinayetleri unutabilelim. Bir şişe şarap açıp, mumları yakıp, yatağa girmek istiyorum."

Bosch gülümsedi.

Birlikte rahat bir yaşam sürebiliyorlardı. Mum yakmak Sylvia'nın sevişmek isteğinin işaretiydi. Oturduğu yerde kendisinin hiçbir işareti olmadığını düşündü Bosch. Neredeyse her seferinde Sylvia işaret vermişti. Bunun anlamı neydi acaba? Aralarındaki ilişkinin gizlere ve gizli yüzlere dayalı olup olmadığını kaygıyla geçirdi aklından ve öyle olmadığını umut etti.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Sylvia. "Aklın başka yerde gibi."

"Ben iyiyim. Sandviç harika. Teşekkür ederim."

"Penny aradı Evi görmek isteyen iki kişi varmış. Pazar günü onlara gezdirmek istiyor."

Bosch sandvicini ısırırken başını salladı.

"Belki pazar günü bir yere gidebiliriz. Müşterileri getirdiği zaman burda olmak istemiyorum. Hatta cumartesi gününden yola çıkıp, geceyi başka bir yerde geçirebiliriz. Sen de her şeyden

biraz olsun uzaklaşırsın. Belki Lone Pine'a gitmek iyi bir fikir olabilir."

"Bence de iyi fikir ama bakalım o güne kadar neler olacak."

Sylvia mutfaktan çıkınca, Bosch büroyu aradı ve Edgar telefonu açtı. Sesini kalınlaştırarak, "Televizyonda gösterdiğiniz şu nesne var ya. Hani ismi olmayan..."

"Evet, bize yardım edebilecek misiniz?"

"Elbette."

Gülmesini tutmak için Bosch avucuyla ağzını kapattı. Çarpıcı bir yanıt hazırlamadığı birdenbire aklına geldi. İyi bir espri bulmak için beyni harıl harıl çalışmaya başladı.

"Pekâlâ, sizce kim olabilir?" dedi Edgar sabırsızlanarak.

"Şey bence o..."

"O kim?"

"Kadın kılığına girmiş olan Harve Pounds!"

Bosch kahkaha atınca Edgar sesini kolayca tanıdı. Yaptığı espri iyi sayılmazdı, hatta aptalcaydı, ama ikisini de güldürmeye yetti.

"Ne istiyorsun Bosch?"

Bosch bir süre daha güldükten sonra yanıtlayabildi, "Ne yapıyorsun diye bir bakayım dedim. Ray Mora'yı aradın mı?"

"Konuşamadım. Ahlak Masası'nı aradım ve bu gece çalışmadığını söylediler. Yarın konuşacağım onunla. Sen ne yaptın?"

"Sanırım bir isim buldum. Mora'yı evinden ararım ve elindeki bilgileri sana erkenden aktarmasını isterim."

Kızın filmlerde kullandığı ismi söyleyince Edgar tekrar güldü.

"En azından çok orijinal bir isim. O olduğunu neye dayanarak varsayıyorsun?"

Konuşmasının yatak odasından duyulabileceğinden çekinerek sesini iyice alçalttı.

"Bir kısa metrajlı film izledim ve oynadığı bir video filmin kutusunu aldım. Üzerindeki resim sendeki alçı kalıba çok benziyor. Yalnız peruğu biraz farklı. Ama bence o. Yarın mahkemeye giderken kutuyu senin masana bırakırım."

"Harika."

"Belki Mora kızın gerçek adını ve parmak izlerini sana derhal ulaştırabilir. Herhalde bu işte çalışmak için vesika filan almıştır. Mora'yı aramamın sence sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok. Sen daha iyi tanıyorsun."

Bosch, Mora'nın ev telefonunu bilmediği için Dedektif Bürosu'nu aradı ve ismiyle sicil numarasını söyleyip Mora'yı bağlamalarını istedi. Beş dakika sonra Mora üçüncü çalışta yanıt verdi. Soluk soluğa kalmış gibiydi.

"Ben Bosch, bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Evet Bosch. Ne vardı?"

"İşler nasıl?"

"Fena değil. Doğrusunu istersen kötüye gider gibi. Videoların çıkması işi berbat etti. Çok genişletti. Endüstri genişlerken kalite düştü. Artık kimse kaliteye önem vermiyor."

Mora yasadışı işlere karşı görev yapan biri yerine, porno endüstrisini destekleyen biri gibi konuşuyordu.

"Her şeyin yalnızca Cahuenga ile Highland'daki sigara dumanı dolu sinema salonlarında olup bittiği günleri özlüyorum. O zaman dizginleri daha rahat tutabiliyorduk. En azından ben tutabiliyordum. Neyse mahkeme nasıl gidiyor? Duyduğuma göre Bebekçi'nin işine benzeyen yeni biri çıkmış ortaya. Bu konuda neler oluyor? Nasıl olur da..."

"Ben de bunun için aramıştım. Elimde bir isim var. Kızın, yani kurbanın senin ilgi alanına girdiğini sanıyorum."

"Neymiş ismi?"

"Magna Cum Loudly. Belki Maggie diye de biliniyor."

"Haa, bu adı duymuştum. Bir zamanlar ortalıkta dolaşıyordu ve haklısın, birdenbire yok olup gitti ya da meslekten çekildi."

Bosch daha fazlasını anlatmasını bekledi. Mora'nın evinden, arka plandan bir ses geldi. Ya evde biri vardı ya da televizyon açıktı ve Mora bir dakika beklemesini söyledi. Ne konuşulduğunu ya da duyduğu sesin bir erkeğe mi bir kadına mı ait olduğunu anlayamadı. Telefon ettiği zaman Mora'nın ne yaptığını merak etti. Çevrede dolaşan söylentileri göre Mora uzman olduğu konuya gereğinden fazla yaklaşmıştı. Sık rastlanan bir polis hastalığıydı bu. Yine de önceki yıllarda bölümünün değiştirilmesi girişimlerine Mora'nın büyük bir başarıyla karşı durduğunu biliyordu. Artık konusunda öylesine uzmanlaşmıştı ki, başka bir bölüme gönderilmesi saçma olurdu. Adeta Orel Hershiser'ı Dodgers beysbol takımının atıcılığından alıp orta saha oyuncusu yapmak gibi olurdu. Mora yaptığı işte başarılıydı. Yerinde kalması gerekirdi.

"Şey Harry, emin değilim. Sanırım bu kız birkaç yıl önce ortalıktaydı. Şunu demek istiyorum, eğer sözünü ettiğin kızsa, katil Church olamaz. Ne demek istediğimi anladın mı? Bu görüş şu anda üzerinde çalıştığın olaya ne kadar uygun düşüyor, bilmiyorum."

"Kaygılanma Ray. Onu Church öldürmediyse, bir başkası öldürdü. Onu da bulmak zorundayız."

"Tamam. İlgilenirim. Bu arada, kızı nasıl bulabildin?"

Bosch, X Marks the Spot adlı mağazaya uğradığını anlattı.

"O herifleri tanırım. İriyarı olanı, Carlo Pinzi babanın yeğeni Jimmie Pinzi'dir. Ona Jimmie Pins derler. Aptal gibi görünür, ama ufak tefek Pinkie'nin patronudur. Dükkâna amcası adına gözkulak olur. Ufaklığa kullandığı gözlükten dolayı Pinkie derler. Pinkie ile Pins. Hepsi bir oyun aslında. Bu arada video için sana kırk dolar kadar kazık atmışlar."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Haa, bir şey daha soracaktım. Videonun kutusunun üzerinde telif tarihi yok. Acaba kasetin üzerinde var mıdır, yoksa çekildiği tarihi nereden öğrenebilirim?"

"Genellikle kutuların üzerine telif tarihini yazmazlar. Müşteriler hep yeni film ister. Yani müşteri eski tarihli olduğunu anlarsa, gidip başka film kiralar. Burda işler hızlı döner. Mallar çabuk eskir. Onun için tarih belirtmezler. Hatta bazen kasetin üzerine bile yazmazlar. Ama benim büroda on iki yıl öncesine kadar giden kataloglar var. Tarihini bulabilirim."

"Teşekkürler Ray. Sana uğrayacak zamanım olmayabilir. Cinayet Masası'ndan Jerry Edgar adında biri belki gelip seni görür. Ben mahkemeye gideceğim."

"Önemli değil Harry."

Bosch'un söyleyecekleri bitmişti ve tam veda edip kapatacakken Mora'nın sesi duyuldu.

"Biliyor musun, o konuyu hep düşünüyorum."

"Neyi?"

"Özel ekibi. Keşke o gece o kadar erken ayrılmasaydım ve seninle birlikte gelseydim. Belki de herifi sağ olarak ele geçirebilirdik."

"Haklısın."

"O zaman dava filan olmazdı. Yani şu senin dava."

Gözlerini video kutusunun arkasındaki resme diken Bosch sesini çıkarmadı. Kadının yüzü alçı kalıptakinde olduğu gibi yana dönüktü. O kadın olduğundan emindi.

"Ray elimizde yalnızca şu Magna Cum Loudly adı var. Gerçek adını ve parmak izini bulabilir misin?"

"Elbette. Bu konuda kim ne düşünürse düşünsün, bu sahada hem yasal, hem de yasal olmayan ürünler bulunuyor. Şu Maggie yasal dünyaya kadar yükselmiş gibi görünüyor. Yani kısa metrajlardan geçmiş ve bildiğimiz yetişkinlere özgü filmler çevirmiş. Yani herhalde bir menajeri vardı ve çalışma izni almıştı. On sekiz yaşından büyük olduklarını kanıtlamak için bu belgeyi almak zorundalar. Tabii ki belgede gerçek adı yazılı. Belgeleri karıştırıp bulabilirim çünkü hepsi resimlidir. Belki birkaç saat sürer ama bulacağımdan eminim."

"Pekâlâ, harika ama bunu sabahleyin yapabilir misin? Bide, eğer Edgar seni görmeye gelmezse, parmak izlerini filan Hollywood Cinayet Masası'na iletebilir misin?"

"Jerry Edgar, di mi? Tamam yaparım."

İkisi de düşüncelere dalıp, bir an sessiz kaldılar.

"Şey Harry?"

"Efendim."

"Gazete yeni bir not gönderildiğini söylüyor, doğru mu?"

"Evet."

"Not gerçek mi? İşleri berbat mı ettik yani?"

"Henüz bilmiyorum. Ama Ray çoğul konuştuğuna sevindim, çünkü insanların çoğu yalnızca beni işaret etmek istiyor."

"Dinle, sana söylemem gerekir. Şu Money denen kadın bana tanıklık etmem için celp göndermiş."

Mora da Bebekçi özel ekibinde görev yaptığından, bu girişim Bosch'u şaşırtmadı.

"Endişelenme. Sanırım özel ekibe katılmış olan herkese celp gönderdi."

"Pekâlâ."

"Ama becerebilirsen, bu yeni konudan hiç söz etme."

"Elimden geldiğince dikkat ederim."

"Kadının herhangi bir şeyi sormadan önce, hakkında bilgi toplaması gerekir. Ben bir süre bu konuyla sessizce ilgilenmek istiyorum."

"Sorun yok dostum. Sen de ben de doğru adamın öldüğünü biliyoruz. Bu konuda kuşkuya yer yok Harry."

Ama bunu yüksek sesle söylemenin konuyu kuşkulu bir hale getirdiğini biliyordu Bosch. Mora da onunla aynı kuşku ve merakı paylaşıyordu.

"Dosyalarını karıştırmadan önce kadının neye benzediğini görmek için video kutusunu sana yarın sabah bırakmamı ister misin?"

"Yoo, dediğim gibi, bende bir sürü katalog var. *Zindandaki Kuyruklar* adıyla ararım ve sonuca ulaşırım. Eğer olmazsa, ajans kataloglarına bakarım."

Telefonu kapatınca Sylvia'nın evde içmesinden hoşlanmadığını bildiği halde bir sigara yaktı. Aslında Bosch'un sigarasına karışmıyordu, ama evin içine sinecek sigara kokusunun potansiyel müşterilere ters gelebileceğinden korkuyordu. Birkaç dakika mutfakta yalnız başına oturdu ve boş bira şişesinin etiketini tırnağıyla kazırken, her şeyin ne kadar çabuk değişebildiğini düşündü. Herhangi bir şeyin doğru olduğuna dört yıl boyunca inanıyordunuz ve birdenbire belki de hatalı olduğunuzu anlıyordunuz.

Bir şişe Buehler zinfandel ile iki kadeh alıp yatak odasına gitti. Sylvia yorganı çıplak omuzlarına kadar çekmiş, *Never Let Them See You Cry* adlı bir kitap okuyordu. Bosch dolaşıp yatağın kenarına oturdu. Birbirlerine kadeh kaldırıp ilk yudumlarını içtiler.

"Mahkemede kazanmanın şerefine," dedi Sylvia.

"Bu lafı sevdim."

Öpüştüler.

"Sen içerde sigara mı içiyordun?"

"Özür dilerim."

"Kötü haber mi? Şu telefon görüşmeleri?"

"Yoo, boktan işler."

"Anlatmak ister misin?"

"Şimdi değil."

Bosch elinde kadehiyle banyoya girip duş yaptı. Şarabın tadı harikaydı, ama dişlerini fırçaladıktan sonra kötü gelmeye başladı. Odaya döndüğünde okuma lambasının ışığı sönmüş, kitap yerine bırakılmıştı. Komodinlerin ve çalışma masasının üzerinde mumlar yanıyordu. Gümüş şamdanların kenarlarında ay ve yıldız biçiminde oyuklar vardı. Titreyen ışık duvarlara, perdelere ve aynaya hareketli şekiller çizmekteydi.

Sylvia örtüyü açmış, çırılçıplak yastığa dayanmış yatıyordu. Bosch yatağın ayakucunda çıplak bedeniyle durup birkaç saniye ona baktı ve birbirlerine gülümsediler. Yanık teni, adeta genç kız vücuduyla Sylvia gözüne çok güzel görünüyordu. İnce yapılı, küçük göğüslü, dümdüz karınlıydı. Çocukluk yıllarında deniz kenarında çok fazla kalmaktan göğsü çillerle kaplanmıştı.

Bosch ondan sekiz yaş büyüktü ve bunun belli olduğunu biliyordu ama yine de görünüşünden şikâyetçi değildi. Kırk üç yaşında olmasına karşın karnı dümdüzdü, kondisyon makineleri yerine yaşamının ve mesleğinin günlük yükleriyle kazanılmış kasları hâlâ sertti. Her nedense bedenindeki kıllar, saçlarından daha çabuk kırlaşmaktaydı. Sylvia sık sık onu yakışıklılığını korumak için saçını boyamakla suçlayarak dalga geçerdi.

Yanına uzanınca parmaklarını Vietnam dövmesinde ve birkaç yıl önce sağ omzuna isabet eden bir kurşunun bıraktığı izlerde dolaştırdı. Birlikte oldukları her zaman dikiş izlerini okşamaktan zevk alırdı.

"Seni seviyorum, Harry."

Bosch ona sarılıp uzun uzun öperken ılık teninin kendisini endişelerden ve şiddetle son bulmuş yaşamların imgelerinden uzaklaştırdığını hissetti. Ev denilen bir tapınakta olduğunu düşündü, ama bunu söylemedi. Ben de seni seviyorum, diye geçirdi içinden, ama bunu da söylemedi.

DOKUZ

Salı günü Bosch açısından işler ne kadar iyi gitmişse, ertesi sabah tam tersine dönüverdi. İlk felaket Yargıç Keyes'in Bebekçi'den geldiği ileri sürülen notu inceledikten sonra avukatları özel odasına çağırmasıyla yaşandı. Belk yarım saat kadar notun dava dosyasına eklenmesine karşı çıkan bir konuşma yapınca yargıç özel olarak okuyacağını bildirmişti.

"Notu okudum ve ileri sürülen görüşleri düşündüm," dedi yargıç. "Bu mektup ya da şiirin her neyse, jüriden nasıl saklı tutulabileceğini anlamadım. Bayan Chandler'ın iddialarının en önemli noktasını oluşturuyor. Yazının gerçek mi olduğu yoksa herhangi bir çılgının kaleminden mi çıktığı konusunda yorum yapmıyorum. Buna jüri karar verecek. Tabii verebilirse. Ama soruşturmanın halen sürmesi, notun jüriden gizli tutulmasını gerektirmez. Sonuç olarak, Bayan Chandler, gerekli zemini hazırladıktan sonra bu notu jüriye sunabilirsiniz. Bay Belk, sizin de bu isteğe karşı çıkmış olduğunuz kayıtlara geçecektir."

"Ama, Sayın Yargıç?" diye bir kez daha denedi Belk.

"Tartışma bitmiştir. Haydi salona geçelim."

"Sayın Yargıç! Bu notu kimin yazdığını bilmiyoruz. Kimin yazdığını ya da nereden geldiğini bilmedikçe, kanıtların arasına eklenmesine nasıl izin verebilirsiniz?"

"Bu kararımın hayal kırıklığı yarattığını biliyorum ve bu nedenle mahkemenin isteklerine saygısızlık göstermekte olduğunuz halde sizi cezalandırmıyorum. Tartışmanın bittiğini söylemiş-

tim Bay Belk ve bir kez daha yineliyorum. Kaynağı bilinmeyen bu notun Bebekçi'nin diğer kurbanlarıyla arasında benzerlikler bulunan bir cesedin ortaya çıkmasını sağlamış olmasının zaten kendi içinde bir önemi var. Bu bir şaka, bir oyun değil Bay Belk. Önemli bir kanıt sayılır ve jürinin bunu görmesi gerekiyor. Haydi gidelim. Herkes dışarı."

Duruşma başlar başlamaz ikinci felaket yaşandı. Yargıcın özel odasında uğradığı yenilginin şaşkınlığını yaşayan Belk, Chandler'ın büyük bir beceriyle hazırladığı tuzağa düştü.

Chandler'ın Wieczorek adlı ilk tanığı Norman Church'ü çok iyi tanıdığını iddia edip, on bir cinayeti kesinlikle işlemediğini belirtti. Wieczorek ile Church on iki yıl boyunca aynı fabrikanın tasarım bölümünde çalışmışlardı. Elli yaşlarındaki adamın kısacık kesilmiş beyaz saçlarının arasından kafasının pembe renkli derisi görülüyordu.

"Norman'ın katil olmadığından nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?" diye sordu Chandler.

"En azından on birinci kızı öldürmediğini biliyorum çünkü o kız öldürüldüğü sırada Norman benimle birlikteydi. Sonra polis onu öldürdü ve on bir cinayeti de ona yükledi. Bu kızlardan birini öldürmediğini kesinlikle biliyorum, polis öteki cesetler konusunda da yalan söylemiştir. Her şey polisin Norman'ı öldürmesini örtbas etmek için..."

"Teşekkür ederim, Bay Wieczorek," dedi Chandler.

"Yalnızca aklımdan geçenleri söylüyordum."

Belk ayağa fırlayıp kürsüye geldi ve yanıtın tümünün spekülasyon olduğundan şikâyet ederek itirazını bildirdi. Yargıç itirazını kabul etti ama zaten yeterince zarar verilmişti. Belk yerine oturup Wieczorek'in birkaç ay önce alınmış yeminli ifadesinin bulunduğu kalın dosyayı incelemeye başladı.

Chandler, on birinci kurbanın öldürüldüğü gece Wieczorek ile Church'ün nerede olduğuna dair birkaç soru daha sordu. Wi-

eczorek o gece kendi evinde olduklarını, aynı bölümde çalışan ortak bir arkadaşları için bekârlığa veda partisi verdiklerini, partide sekiz kişi olduklarını söyledi.

"Norman Church evinizde ne kadar kaldı?"

"Parti boyunca. Saat dokuz sularında geldi ve parti ancak sabahın ikisinde sona erdi. Polis, kızın yani on birinci kurbanın gece saat birde bir otele gittiğini ve orda öldürüldüğünü açıkladı. Norman o saatte benimle birlikteydi."

"Siz farkına varmadan bir saat için evden ayrılmış ve geri dönmüş olamaz mı?"

"Kesinlikle hayır. Bir odanın içinde sekiz erkek eğleniyorsa, içlerinden birinin yarım saatliğine bile ortadan kaybolması derhal dikkat çeker."

Chandler tanığa teşekkür ederek yerine oturdu. Belk, Bosch' un kulağına eğildi. "Bak şimdi onu nasıl zımbalayacağım."

Kalın yeminli ifade dosyasını, ağır bir tüfek taşır gibi kucaklayarak kürsüye yürüdü. Wieczorek gözlerini olduğundan büyük gösteren gözlüklerinin ardından kuşkuyla onu izliyordu.

"Bay Wieczorek, beni hatırlıyor musunuz? Birkaç ay önce yeminli ifadenizi almıştım?"

Anımsamasına yardımcı olmak için dosyayı havaya kaldırdı.

"Sizi hatırlıyorum," dedi Wieczorek.

"Doksan beş sayfa Bay Wieczorek. Ama bu ifadenin bir tek satırında bile herhangi bir bekârlığa veda partisinden söz edilmiyor. Acaba niçin?"

"Sanırım sormamıştınız."

"Ama siz de bu konuyu açmadınız, değil mi? Polisler en iyi arkadaşınızın on bir kadını öldürdüğünü iddia ediyor, siz bunun yalan olduğunu ileri sürüyorsunuz, ama bu konuda bir tek söz söylemiyorsunuz, doğru değil mi?"

"Evet, doğru."

"Nedenini bize açıklar mısınız?"

"Bana göre, siz de onlardan biriydiniz. Yalnızca sorulan soruları yanıtladım. Gönüllü olarak bir bo... bir bilgi vermedim."

"Bu konudan polise hiç söz ettiniz mi? Yani Church öldüğü zaman tüm gazetelerin manşetlerinde on bir kadını öldürdüğünü yazdığı zaman, polislerle konuştunuz? Hiç olmazsa bir telefon edip, yanlış adamı öldürdüklerini onlara söylediniz mi?"

"Hayır. O zaman bilmiyordum. Ancak birkaç yıl önce piyasaya çıkan kitabı okudum ve son kızın nasıl öldürüldüğünün ayrıntılarını oradan öğrendim. İşte o zaman kızın öldürüldüğü saatlerde Norman'ın benimle birlikte olduğunu anımsadım. Polisi arayıp özel ekiple görüşmek istediğimi söyledim. Ekibin epey zaman önce dağıtıldığını söylediler bana. Kitapta ekibin başı olarak adı geçen Lloyd ile görüşmek istedim, beni araması için mesaj bıraktım ama arayan olmadı."

Belk böylesine aptal biriyle konuşmak zorunda kaldığı için yorulduğunu belli etmek için kürsüdeki mikrofona doğru derin derin içini çekti.

"Yani sözlerinizi toparlarsak, cinayetlerin işlenmesinden iki yıl sonra bu kitabı okuyunca birdenbire sevgili ölü dostunuz için sağlam bir kanıt bulduğunuzu fark ettiriz. Atladığım bir nokta var mı Bay Wieczorek?"

"Birdenbire fark etmek konusu yanlış. Öyle olmadı."

"Nasıl oldu?"

"Cinayetin 28 Eylül'de işlendiğini okuyunca düşünmeye başladım, sonra bekârlığa veda partisini aynı tarihte düzenlediğimizi ve Norman'ın bütün gece bizlerle beraber olduğunu anımsadım. Düşüncemin gerçekliğini kontrol ettim ve karısına telefon açıp, Norman'ın polislerin söylediği gibi bir katil olmadığını bildirdim."

"Düşüncenizin gerçekliğini partiye katılan diğer dostlarınızla mı kontrol ettiniz?"

"Hayır bunu yapmak zorunda değildim."

"Öyleyse nasıl yaptınız Bay Wieczorek?" diye sordu Belk yorgun bir sesle.

"O gece çektiğim videoya baktım. Film karelerinin köşesinde tarih ve saat yazıyordu."

Belk'in yüzünün solduğunu gördü Bosch. Avukat önce yargıca, sonra önündeki notlara ve tekrar yargıca baktı. Bosch içinin daraldığını hissetti. Belk daha önceden yanıtını bilmediği bir soruyu tanığa sorarak, Chandler'ın bir gün önce yaptığı gibi temel bir kuralı bozmuştu.

Video konusunu ortaya çıkaran Belk olduğuna göre, Chandler'ın bununla istediği gibi oynayabileceğini, filmi kanıt olarak jüriye gösterebileceğini anlamak için avukat olmaya gerek yoktu. Kurnazca bir tuzak kurmuştu. Video konusu tanığın yeminli ifadesinde bulunmadığı için, Chandler bunu kullanmak istediğini Belk'e önceden bildirmek zorundaydı. Ama bu konuyu hiç açmamış ve Belk'i kurduğu tuzağa düşürüp videoyu gündeme getirmesini sağlamıştı. Şimdi Belk adamın elinde bir video filmi bulunduğunu jüri üyeleriyle birlikte ilk kez duymuş ve ne yapacağını şaşırmıştı.

"Başka sorum yok," dedi Belk ve başı önüne eğik yerine döndü. Masanın üzerindeki hukuk kitaplarından birini kucağına alıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

Chandler tekrar kürsüye geldi.

"Bay Wieczorek biraz önce Bay Belk'e sözünü ettiğiniz video filmi hâlâ duruyor mu?"

"Evet yanımda getirmiştim."

Chandler filmin jüriye gösterilmesi için öneri getirdi. Yargıç Keyes kendisine bakınca Belk hantal adımlarla kürsüye yaklaştı.

"Sayın Yargıç, savunma tarafı içtihat hukuku üzerinde görüşmek için on dakika ara verilmesini istiyor."

Yargıç saate baktı.

"Biraz erken değil mi Bay Belk. Daha yeni başladık."

"Sayın Yargıç," dedi Chandler. "Davacı tarafın itirazı yok. Zaten video gösterimini hazırlamak için zamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ," dedi yargıç. "Görüşmek için on dakika. Jüri de on beş dakika ara verip tekrar salona dönebilir."

Jürinin çıkmasını beklemek için ayağa kalkarken bile Belk hukuk kitabının sayfalarını karıştırmayı sürdürdü. Otururken Bosch iskemlesini avukatına yaklaştırdı.

"Şimdi olmaz," dedi Belk. "On dakikam var."

"İşi berbat ettin."

"Hayır, berbat ettik. Biz bir takımız. Sakın unutma."

Bosch takım arkadaşını yalnız bırakıp bir sigara içmek için dışarı çıktı. Chandler heykelin altında yerini önceden almıştı. Bosch ona yaklaşmadan sigarasını yaktı. Chandler ona bakıp sırıttı.

"Ona tuzak kurdun, değil mi?" dedi Bosch.

"Gerçeği söyleterek tuzak kurdum."

"Öyle mi?"

"Elbette."

Chandler yarı içilmiş sigarasını küllüğün kumuna bastırdı. "İçeri girsem iyi olacak. Videoyu hazırlamalıyım."

Tekrar sırıtarak yanından ayrıldı. Bosch kadının mı çok iyi olduğunu yoksa Belk'in mi yetersiz kaldığını merak ediyordu.

Belk video filmin gösterilmesine karşı çıkan yarım saatlik tartışmayı kaybetti. Yeminli ifadede bundan söz edilmediğine göre, davacı tarafın bu kadar geç bir tarihte filmi kanıt olarak mahkemeye sunamayacağını ileri sürdü. Yargıç Keyes ise, video konusunu ortaya çıkaranın Belk olduğunu herkesin bildiğine işaret ederek, itirazını reddetti.

Jüri üyeleri salona dönünce Chandler tanığa filmin dört yıldır nerede olduğu konusunda bazı sorular sordu. Yargıç Keyes'in Belk'in bir itirazını daha reddetmesinin ardından, video gereçleri-

ni jürinin izleyebileceği bir noktaya yerleştirdi ve Wieczorek'in izleyiciler arasında oturan bir arkadaşından alıp getirdiği kaseti makineye taktı. Ekranı görebilmek için Bosch ile Belk izleyici sıralarına geçmek zorunda kaldılar.

Bosch yer değiştirirken, *Times* gazetesinden Bremmer'ın arka sıraların birinde oturduğunu fark etti. Adam başıyla hafifçe Bosch'u selamladı. Acaba dava konusunda yazı mı yazacaktı yoksa tanıklık etmek için mi gelmişti?

Kaset uzun ve sıkıcıydı ama çekim aralıksız değildi. Bekârlığa veda partisinin verildiği gece ara ara çekim yapılıp, bazen vazgeçilmişti ama sağ alt köşede saat ve tarih devamlılığını sürdürüyordu. Eğer bu rakamlar doğruysa, kendisine isnat edilen son cinayet için Church'ün sarsılmaz bir kanıtı var demekti.

İzlemek Bosch'un başını döndürdü. Church ekranda bir bebek gibi kel kafasıyla arkadaşlarıyla bira içip gülüşüyordu. Öldürdüğü adam bir dostunun evliliğini kutlarken, sıradan saf bir Amerikan erkeği gibi görünüyordu, ama işin aslının böyle olmadığını Bosch çok iyi biliyordu.

Doksan dakika süren kasetin sonunda tebrik telgrafı taşıyan bir striptizci göründü ve damat adayına şarkısını söylerken bir yandan da iç çamaşırlarını çıkarıp teker teker kafasına attı. Bakışları striptizciden çok damadın üzerinde olan Church bu manzara karşısında utanmış gibi görünüyordu.

Gözlerini ekrandan ayırıp jüriye bakan Bosch, filmin kendi savunmasına ne denli zarar verdiğini fark etti.

Film sona erince Chandler tanığa birkaç soru daha sordu. Bu soruları Belk de sorabilirdi, ama kadın yine onu atlatmıştı.

"Video filmin üzerine tarih ve saat nasıl kaydediliyor?"

"Kamerayı satın alınca ayarlıyorsunuz. İçindeki pil sürekli çalışmasını sağlıyor. Ben aldıktan sonra hiç ellemedim."

"Ama eğer isterseniz, kendi seçtiğiniz tarihi ve zamanı yazdırabilirsiniz, değil mi?"

"Sanırım."

"Yani bir dostunuz için bir kanıt hazırlamak isterseniz, bir yıl öncesinin tarihini yazdırıp filmi çekebilirsiniz, değil mi?"

"Elbette."

"Çekilmiş bir filmin üzerine yeni bir tarih atabilir misiniz?"

"Hayır. Çekilmiş bir filmin tarihini değiştiremezsiniz. Bu şekilde çalışmıyor."

"Öyleyse nasıl yapabilirsiniz? Norman Church için sahte bir kanıtı nasıl hazırlayabilirsiniz?"

Belk tanığın yanıtının spekülasyon olacağını ileri sürerek itiraz etti, ama Yargıç Keyes tanığın kendi kamerasının nasıl çalıştığını bileceğini söyleyerek reddetti.

"Bunu yapamazsınız çünkü Norman ölmüştü," dedi Wieczorek.

"Yani sahte bir film hazırlamak için Bay Bosch kendisini öldürmeden önce Bay Church ile işbirliği yapmak zorunda kalacaktınız, doğru mu?"

"Evet. Daha başından, bir gün böyle bir kanıta gereksinimi olacağını bilecektik; hangi tarihi atarak bu filmi çekmem gerektiğini bana önceden söyleyecekti. Bunların hepsi hayal ürünü çünkü o yılın gazetelerini karıştırırsanız, arkadaşımızın 30 Eylül'de evlendiğini öğrenebilirsiniz. Bu nedenle bekârlığa veda partisinin 28'inde filan verilmesi gerekir. Bu film sahte değil."

Son cümlenin sorunun yanıtı olmadığı konusunda Belk'in yaptığı itirazı Yargıç Keyes kabul etti ve jüriye bu sözleri dikkate almamalarını söyledi. Jüri üyelerinin aslında bu sözleri duymak zorunda olmadıklarını Bosch biliyordu. Filmin sahte olmadığını biliyorlardı. Üstelik kendisi de biliyordu. Ter içinde kaldığını, midesinin bulandığını hissetti. Bir terslik vardı ama ne olduğunu çözemiyordu. Ayağa kalkıp dışarı çıkmak istiyordu ama böyle davrandığı takdirde suçlu olduğunu öylesine güçlü bir sesle haykırmış olacaktı ki, duvarlar adeta deprem oluyormuş gibi sarsılacaktı.

"Son bir soru," dedi Chandler. Zafer kazandığını hissederek yanakları kızarmıştı. "Norman Church'ün peruk taktığını biliyor muydunuz?"

"Hayır. Onu yıllardır tanıyordum ve böyle bir şeyi ne gördüm, ne de duydum."

Yargıç Keyes tanığın kendisine ait olduğunu söyleyince Belk not kâğıtlarını almadan kürsüye geldi. Olayların beklenmedik akışından dolayı öylesine şaşırmıştı ki, "yalnızca birkaç soru" demeyi bile unutup verilen zararı onarmak için çabalamaya başladı.

"Bebekçi cinayetleri konusunda bir kitap okuyunca, video filmdeki tarihle bir cinayetin tarihinin çakıştığını fark ettiğinizi söylediniz, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Öteki on cinayet için de kanıt bulmaya çalışmadınız mı?"

"Hayır, çalışmadım."

"Yani Bay Wieczorek, özel ekibin bunca görevlisinin kendisiyle ilişkilendirdiği bu kadar cinayete karşı, eski dostunuzu savunmak için söyleyecek başka bir şeyiniz yok?"

"Bu film hepsinin yalan olduğunu gösteriyor. Sizin göreviniz..."

"Sorumu yanıtlamıyorsunuz."

"Yanıtlıyorum. Bana sorarsanız, bir yalanı ortaya çıkarınca gerisi çorap söküğü gibi gelir."

"Size bunu sormadım Bay Wieczorek. Ayrıca Norman Church'ün peruk kullandığını hiç görmediğinizi söylediniz, değil mi?"

"Evet böyle söyledim."

"Sahte bir isimle bir ev kiraladığını biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Dostunuz hakkında bilmediğiniz çok şey varmış, değil mi?"

"Sanırım."

"Acaba sizin haberiniz olmadan bir ev kiraladığı gibi, yine sizin bilmediğiniz bir şekilde ara sıra peruk kullanmış olamaz mı?"

"Olabilir."

"Eğer Bay Church polislerin ileri sürdüğü gibi bir seri katil ise ve yine polisin dediği gibi kılık değiştiriyorsa, bu durumda..."

"İtiraz ediyorum," dedi Chandler.

"Evin içinde bir..."

"İtiraz ediyorum!"

"Bir peruğun bulunması beklenemez mi?"

Yargıç Keyes, Belk'in sorusunun spekülasyona neden olduğu konusunda Chandler'ın itirazını kabul etti ve itiraz edildiği anda soru sormayı sürdürdüğü için Belk'i azarladı. Suratı asılan Belk başka sorusu olmadığını söyledi. Yerine otururken alnında biriken ter damlacıkları şakaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı.

"Elinden gelenin en iyisini yaptın," diye fısıldadı Bosch.

Belk aldırış etmeden mendiliyle yüzünü kuruladı.

Yargıç video kaseti kanıt olarak kabul ettiğini bildirdikten sonra öğle tatili için ara verdi. Jüri salondan çıkınca birkaç gazeteci derhal Chandler'a yaklaştı. Gazetecileri izleyen Bosch, işlerin nasıl gittiği konusunda en belirgin ölçü olduklarını düşündü. Medya daima kazananlara, kazanacakları varsayılanlara ve sonunda kazanacak olanlara yaklaşırdı. Onlara soru sormak her zaman için çok kolay olurdu.

"Bir şeyler düşünmeye başlasan iyi olur Bosch," dedi Belk. "Altı ay önce elli bin dolara anlaşarak bu işi bitirebilirdik. Gidişata bakılırsa, en iyisi o anlaşmaydı."

Bosch dönüp avukatına baktı. Savunma masasının arkasındaki korkuluğun yanında duruyorlardı.

"Sen de inanıyorsun, di mi? Hepsine inanıyorsun. Ben adamı vurdum ve onu cinayetlerle ilişkilendiren tüm kanıtları biz yerleştirdik."

"Benim neye inandığım hiç önemli değil Bosch."

"Lanet olsun Belk."

"Dediğim gibi, bir şeyler düşünmeye başlasan iyi oyacak."

Şişko bedeniyle dönüp salondan çıktı. Bremmer ile bir başka gazeteci ona yaklaştı, ama elini sallayarak adamları uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra Bosch da dışarı çıkarken, gazetecileri aynı yöntemle uzaklaştırdı. Ama koridorda asansöre doğru ilerlerken Bremmer tam yanında yürümeye başladı.

"Dinle beni dostum, ben de burda zor durumdayım. Bu herif hakkında bir kitap yazdım ve eğer yanlış adam öldüyse bunu bilmek isterim."

Bosch aniden durunca, Bremmer ona çarptı. Otuz beş yaşlarında, fazla kilolu, kahverengi saçları seyrelmiş gazeteciye dikkatle baktı. Saçları dökülen çoğu erkek gibi kalın bir bıyık bırakmıştı, ama bu onu olduğundan daha yaşlı göstermekten başka bir işe yaramamıştı. Gömleğinin koltuk altlarındaki ter lekeleri dikkatini çekti. Ama Bremmer'ın rahatsız eden yönü beden kokusu değil, sigara kokan soluğuydu.

"Bak eğer yanlış adam olduğunu düşünüyorsan, git bir kitap daha yaz. Yüz bin dolar daha avans alırsın. Yanlış adam olup olmaması seni ilgilendiriyor mu?"

"Benim bu kentte belirli bir itibarım var Harry."

"Benim de vardı. Yarın gazeteye ne yazacaksın?"

"Burda olup biteni yazmak zorundayım."

"Üstelik tanıklık da yapacaksın, di mi? Sence bu, meslek ahlakına uyar mı Bremmer?"

"Ben tanıklık yapmayacağım. Chandler dün beni tanıklıktan kurtardı. Bir taahhütname imzaladım."

"Ne için?"

"Kitabımda yazdıklarımın bildiğim kadarıyla gerçek ve doğru olduğu konusunda. Aldığım bilgilerin neredeyse tümünün po-

lis kaynaklarına ve diğer kamuya açık kayıtlara dayandığını belirttim."

"Yeri gelmişken, dünkü yazında değindiğin notun varlığından sana kim bahsetti?"

"Harry bunu açıklayamam. Senin verdiğin kaç haberde adını açıklamadığımı bir düşünsene. Hiçbir zaman kaynaklarımı açıklamadığımı bilirsin."

"Evet bilirim. Ama aynı zamanda birinin kuyumu kazmaya çalıştığını da biliyorum."

Bosch asansöre girip aşağı indi.

ON

Asayiş Masası, kent merkezindeki Merkez Karakolu'nun üçüncü katındaydı. On dakikada oraya ulaşan Bosch, Ray Mora'yı masasının başında, telefonun almacı kulağında otururken buldu. Masanın üzerinde açık duran dergide seks yapan bir çiftin renkli fotoğrafları görülüyordu. Resimlerdeki kız çok gençti. Mora telefonda konuşan kişiyi dinlerken bir yandan da resimlere bakarak sayfaları çeviriyordu. Bosch'u başıyla selamlayıp masanın önündeki koltuğa oturmasını işaret etti.

"Ben de bunu araştırıyordum," dedi Mora. "Oltamı suya attım diyelim. Biraz sor soruştur ve öğrendiklerini bana bildir."

Bosch, konuşması devam eden Ahlak Masası polisine dikkatle baktı. Aşağı yukarı aynı yapıdaydılar, Mora'nın koyu kahverengi gözleriyle yanık teni göze batıyordu. Düz kahverengi saçları kısa kesilmiş ve özenle traş olmuştu. Bu bölümde çalışanların çoğu gibi spor giysileri tercih etmişti. Kot pantolon ve polo yakalı siyah gömleğinin altında herhalde kovboy çizmesi vardı. Göğsünde sallanan altın madalyon da dikkati çekiyordu. Kutsal Ruh'un simgesi olan kanatları açık bir güvercin vardı madalyonun üzerinde.

"Filmin çekildiği yere beni götürebilir misin?"

Sessizlik. Mora dergiyi kapatıp kapağına bir şeyler yazdı ve bir başkasını eline alıp sayfalarını çevirmeye başladı.

Masanın üzerinde dik duran bir dosyanın kenarına yapıştırılmış Yetişkin Filmleri Oyuncuları Derneği'nin takvimi Bosch'un

ilgisini çekti. Delta Bush adlı bir porno artisti haftanın günlerinin üzerine çırılçıplak uzanmıştı. Son yıllarda tanınmış bir aktörle ilişkisi olduğu yolundaki dedikodular genç kadının ünlenmesini sağlamıştı. Takvimin altında ise Prag Çocuğu olarak bilinen bir dini heykel görülüyordu.

Bosch'u küçüklüğünde bir süre evlatlık edinip sonra McClaren yetimhanesine geri gönderen annelerinden biri ona bu heykelin bir eşini armağan etmişti. Evlat edinmek isteyen kadınların gözünde canlandırdıkları gibi bir çocuk değildi herhalde. Heykeli verip veda ederken ona Küçük Kral dendiğini ve çocukların dualarıyla ilgilenen bir aziz olduğunu anlatmıştı. Bosch, Mora'nın bu öyküyü bilip bilmediğini merak etti. Yoksa heykel yalnızca bir espri olarak mı masanın üzerinde duruyordu?

"Yalnızca bir kez dene diyorum," dedi Mora telefona. "Beni çekim yerine götür. Sonra seni ihbarcı fonundan yararlandırırım... Evet, tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattı.

"Hey Harry ne iş?"

"Burdan Edgar geçti galiba?"

"Biraz önce gitti. Seninle konuştu mu?"

"Hayır."

Bosch'un açık sayfadaki resme dikkatle baktığını fark etti Mora. İki kadın bir erkeğin önünde diz çökmüştü. Sayfanın üzerine yapışkanlı bir not kâğıdı tutturup dergiyi kapattı.

"Tanrım, bu pisliği tek tek elden geçirmek zorundayım. Dergi yayıncısının küçük yaşta modeller kullandığını duydum. Nasıl anlıyorum biliyor musun?"

Bosch hayır anlamında başını salladı.

"Yüzleri ya da göğüsleri değil, ayak bilekleri belli ediyor Harry."

"Bilekleri mi?"

"Evet bilekleri. Bir farklılık var. Genç kızların bilekleri daha düzgün oluyor. Bileklerine bakıp on sekizin altında mı üstünde

mi olduklarını söyleyebiliyorum. Tabii sonra kimliklerini inceleyip kontrol ediyorum. Çılgınca bir yöntem ama işe yarıyor."

"Senin adına sevindim. Edgar'a neler anlattın?"

Telefon çaldı. Mora açıp adını söyledi ve birkaç dakika dinledi.

"Şimdi konuşamam. Seni ararım, nerdesin?"

Bir not alıp telefonu kapattı.

"Pardon. Edgar'a kimliğini bildirdim. Maggie Cum Loudly. Parmak izleri, fotoğrafları, hepsini verdim. Görmek istersen, filmlerden alınmış bazı resimleri daha var."

İskemlesini dosya dolabına doğru hareket ettirdi, ama Bosch resimlere boş vermesini söyledi.

"Her neyse. Tüm bilgiler Edgar'da. Sanırım kimliğini onaylatmak için parmak izlerini adli tıbba götürmüştür. Kızın adı Rebecca ya da kısaca Becky Kaminski. Eğer yaşasaydı bugün yirmi üç yaşında olacaktı. Ün ve para kazanmak için bu günah kentine gelmeden önce Chicago'da yaşamış. Ne yazık, di mi? Tanrı günahlarını affetsin, çok harika bir kızdı."

Bosch kendini Mora'nın yanında huzursuz hissetti, ama bu yeni bir duygu değildi. Özel ekipte birlikte çalıştıkları süre içinde, cinayetlerin Ahlak Masası dedektifi için pek bir anlam taşımadığını hissetmişti. Sanki hiç onu ilgilendirmiyordu. Mora yalnızca gerekli noktalarda onlara yardımcı oluyordu. Kendi konusunda gerçekten uzmandı ama sanki Bebekçi'nin durdurulması onu ilgilendirmiyordu.

Argo sözlerle dinsel vaazları garip bir biçimde birlikte kullanıyordu. İlk önceleri Bosch, bu bölümde birkaç yıl önce yaygın olan "yeniden-doğuş"çulardan olduğunu düşünmüş ama asla emin olamamıştı. Bir Bebekçi cinayetinin olay yerinde Mora'nın istavroz çıkarıp sessizce dua edişine tanık olmuştu. Birlikteyken duyduğu huzursuzluk nedeniyle Norman Church'ün ölümünden ve özel ekibin dağıtılmasından sonra Mora ile pek az görüşmüş-

tü. Mora tekrar Ahlak Masası'na dönmüş, Bosch ise Hollywood Karakolu'na gönderilmişti. Ara sıra adliye binalarında ya da Seven ve Red Wind gibi barlarda karşılaşıyorlardı. Ama barlarda bile genellikle farklı gruplarla eğleniyorlar ve sırayla birbirlerine bira ısmarlamakla yetiniyorlardı.

"Harry bu kız kesinlikle iki yıl önce hayattaydı. Senin bulduğun şu *Zindandaki Kuyruklar* adlı film iki yıl önce çekildi. Yani hayattaydı, onu öldüren kesinlikle Church değildi... Herhalde şu notu gönderen onu öldürmüş olmalı. Bunun senin için iyi haber mi kötü haber mi olduğunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

Kaminski cinayetinde Church'ün kesinlikle sorgulanamayacak bir mazereti vardı: çoktan ölmüştü. Wieczorek'in on birinci cinayetin işlendiği gece çektiği video kaset de bu bilgiye ekleninince, Bosch'un kapıldığı paranoya yavaş yavaş paniğe dönüyordu. Oysa dört yıldır, öldürdüğü adam konusunda hiçbir kuşkuya kapılmamıştı.

"Bu arada, dava nasıl gidiyor?" diye sordu Mora.

"Hiç sorma. Telefonunu kullanabilir miyim?"

Bosch, Edgar'ın çağrı aygıtının numarasını çevirdi ve Mora'nın telefon numarasını kodladı. Kendisini aramasını beklerken, Mora'ya ne anlatması gerektiğini bilmiyordu.

"Dava davadır. Sen de ifade verecek misin?"

"Sanırım. Yarın için çağrı geldi bana. Avukatın benden ne istediğini bilmiyorum. O herifi zımbaladığın gece yanında bile değildim."

"Ama özel ekipte birlikte çalıştık. Seni bu davaya katmak için geçerli bir neden sayılıyor herhalde."

"Neyse biz..."

Telefon çaldı ve Mora almacı Bosch'a uzattı.

"Nasıl gidiyor Harry?"

"Mora'ylayım, bana bilgi verdi. Parmak izlerinden hiçbir şey çıktı mı?"

"Henüz değil. Olay Yeri İnceleme'deki adamı yakalayamadım. Herhalde öğle yemeğine çıktı. İzleri orda bıraktım. Daha sonra yanıt alacağımı sanıyorum. Ama beklemede değilim."

"Nerdesin şimdi?"

"Kayıp Bürosu'nda. Kimsenin bu kız için bir kayıp başvurusunda bulunup bulunmadığını araştırıyorum. Artık ismini de bildiğimize göre, aramak daha kolay."

"Orda daha kalacak mısın?"

"Yeni geldim. Şimdilik belgeleri inceliyoruz. Büro yalnızca on sekiz ay önce bilgisayara geçmiş."

"Oraya geleceğim."

"Senin duruşman yok mu?"

"Zamanım var."

Bosch sürekli hareket halinde olması, sürekli düşünmesi gerektiğini hissediyordu. Ancak böyle yaparsa, yanlış adamı öldürdüğü korkusunun beynini kemirmesini önleyebilirdi. Parker Center'a gelip merdivenlerden bodruma indi. Kayıp Bürosu, Kaçaklar Bölümü'nün içinde küçük bir bölümdü. Edgar bir masaya oturmuş beyaz başvuru formlarını inceliyordu. Bosch bunların başvurulduktan sonra bile araştırılmamış olaylar olduğunu fark etti. Eğer araştırılmış olsalardı dosyalara yerleştirilirdi.

"Harry, kadının tanımı konusunda, kalçasında bir dövme izi arayacakmışız," dedi Edgar.

"Nerden biliyorsun?"

"Mora'nın elinde Magna Cum Loudly'nin bazı resimleri vardı. Mora'nın deyimiyle hareket halinde resimler. Ve kalçasında bir dövme görünüyordu. Yosemite Sam adlı karikatürü biliyorsun di mi? Sol kalçasındaki gamzesinin biraz üzerindeydi."

"Peki cesette buna rastlandı mı?"

"Cilt rengi çok fazla karardığından dikkati çekmemiş olmalı. Ayrıca sırtına da pek dikkatli bakmamıştım."

"Neler oluyor? Yanılmıyorsam otopsinin dün yapılacağını söylemiştin?"

"Evet bana öyle demişlerdi, ama aradığım zaman hâlâ hafta sonundan kalan işlerle uğraştıklarını söylediler. Henüz hazırlamamışlar bile. Biraz önce Sakai'yi aradım. Öğle tatilinden sonra morga inip dövmeye bakacak."

Bosch masadaki belgelere baktı. Kayıp oldukları bildirilenlerin çoğu gençti. Los Angeles, ülkenin evden kaçanlarını çeken bir mıknatıs gibiydi. Ama burada kaybolanların sayıları da yüksekti.

Bosch önündeki belgelerde Rebecca Kaminski'nin adını, takma adını ya da eşgalini içeren bir başvuru formuna rastlamadı. Saatine bakınca mahkemeye dönme zamanının geldiğini fark etti ama yine de Randolph'un masasından bir miktar form daha alıp incelemeye başladı. Bir yandan da Edgar ile Randolph arasındaki eğlenceli muhabbete kulak veriyordu. İkisinin de birbirini iyi tanıdığı belliydi. Hatta Edgar ona Morg diye hitap ediyordu. Birbirlerini Siyahi Barış Gönüllüleri Derneği'nde tanışmış olabileceklerini düşündü.

İkinci grupta da aradığını bulamadı.

"Gitmem gerek. Yoksa geç kalacağım."

"Tamam dostum. Bir şey bulunca sana bildiririm."

"Parmak izlerini de unutma, tamam mı?"

"Elbette."

Bosch 4 numaralı salona ulaştığı zaman duruşma başlamıştı. Sessizce kapıyı açıp girdi ve Belk'in yanındaki yerine oturdu. Yargıç hoşnutsuzlukla ona baktı ama bir şey söylemedi. Müdür yardımcısı Irvin Irving tanık sandalyesinde, Money Chandler kürsüdeydi.

"Aferin sana," diye fısıldadı Belk. "Kendi davana geç kalıyorsun."

Bosch ona aldırış etmeden Irving'e geçmişi ve meslek yaşamı konusunda sorular soran Chandler'ı izlemeye başladı. Ta-

nığın kimliğini saptamaya yarayan sorular olduğundan fazla bir şey kaçırmadığını anladı.

"Dinle," diye fısıldadı Belk. "Bu davaya ilgi duymuyorsan bile jüriye hoş görünmek için ilgileniyormuşsun gibi davran. Yalnızca vergi ödeyenlerin parasından söz ediyoruz, ama sanki davacıya verilecek para senin paranmış gibi düşünmeye çalış."

"İşim vardı. Bir daha olmaz. Biliyorsun şu yeni olay üzerinde de çalışıyorum. Sen davanın sonucu hakkındaki kararını çoktan verdiğine göre, herhalde bu seni pek ilgilendirmiyor."

Belk'den uzaklaşmak için arkasına yaslandı. Midesinden gelen bir homurtu daha öğle yemeğini yemediğini anımsattı. Tüm dikkatini tanığın üzerinde toplamaya çalıştı.

"Müdür yardımcısı olarak göreviniz neleri kapsıyor?" diye sordu Chandler.

"Şu anda tüm dedektiflerin amiriyim."

"Bebekçi cinayetleri soruşturması sırasında bir rütbe aşağıdaydınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve Dahili Olayları Soruşturma Bölümü'nden de sorumluydunuz, değil mi?"

"Evet. Dahili Olayları Soruştuma ve Harekât Bürosu'ndan sorumluydum, yani temel olarak bölüm personelinin yönetilmesi ve yönlendirilmesiyle görevliydim."

"Dahili Olayları Soruşturma Bölümü'nün görevi nedir?"

"Polislerin denetimiyle ilgili sorunlarla uğraşır. Sivil vatandaşların şikâyetlerinin yanı sıra, kendi içimizdeki görevi kötüye kullanma şikâyetlerini de araştırırız."

"Polislerin ateş ettikleri olayları araştırır mısınız?"

"Aslında hayır. Önce Memurların Katıldığı Çatışmalar Ekibi olayı araştırır. Bundan sonra eğer görevi kötüye kullanma ya da yolsuzluk iddiası varsa, konu bizim bölüme aktarılır."

"Pekâlâ, Dedektif Harry Bosch'un Norman Church'ü öldürmesinden sonra sizin bölümün yaptığı soruşturmanın ne kadarını anımsıyorsunuz?"

"Hepsini."

"Niçin sizin bölüme aktarılmıştı?"

"Çatışmalar Ekibi Dedektif Bosch'un tüm kuralları uygulamadığına karar vermişti. Adamı vurması bölüm politikasına uygun ama ateş açmadan önceki bazı davranışları uygun değildi."

"Biraz daha açabilir misiniz?"

"Öncelikle, olay yerine yalnız başına gitti. Destek istemeden kendini tehlikeye atarak bu adamın evine gitti. Sonunda adamı vurmak zorunda kaldı."

"Buna kovboyculuk oynamak deniyor, değil mi?"

"Bu lafı duydum ama ben kullanmam."

"Ama yerinde bir tanım değil mi?"

"Bilemeyeceğim."

"Demek bilemeyeceksiniz. Acaba Dedektif Bosch kovboyculuk oynamaya kalkmasaydı, sizce Bay Church bugün hayatta..."

"İtiraz ediyorum," diye bağırdı Belk.

Daha yerinden kalkıp kürsüye gelmeden, Yargıç Keyes itirazın kabul edildiğini bildirip Chandler'a spekülasyon sayılacak sorulardan kaçınmasını söyledi.

"Elbette Sayın Yargıç," dedi kadın tatlı bir sesle. "İfadenizde Dedektif Bosch'un başlattığı olaylar dizisinin, silahsız bir adamın öldürülmesiyle son bulduğunu söylüyorsunuz, değil mi?"

"Bu doğru değil. Yapılan soruşturmada Dedektif Bosch'un böyle bir senaryoyu bilinçli olarak sahnelediği bulgusuna rastlanmadı. Bir anda karar vermişti. Kendisine ulaşan bir ipucunu izliyordu. Doğru olabileceğini anlayınca destek çağırması gerekirdi. Ama bunu yapmadı. Eve girdi, kendini tanıttı ve Bay Church sakıncalı bir harekete kalkıştı. Sonunu biliyorsunuz. Ama eğer ya-

nında başkaları olsaydı durum farklı olurdu demek istemiyorum. Elinde silahıyla karşısında duran bir polis memurunun verdiği emre karşı çıkan bir insan, herhalde karşısında eli silahlı iki polis memuru da dursa, aynısını yapardı."

Chandler son cümlenin kayıtlardan çıkartılmasını büyük bir beceriyle sağladı.

"Dedektif Bosch'un olaylar zincirini bilinçli olarak harekete geçirmediğini söylüyorsunuz, araştırmacılarınız bu olayın tüm yönlerini inceledi mi?"

"Elbette."

"Pekâlâ Dedektif Bosch incelemeye tabi tutuldu mu?"

"Kesinlikle. Davranışları konusunda sıkı bir sorgulamadan geçti."

"Ya dürtüleri konusunda?"

"Dürtüleri mi?"

"Müdür Bey siz ya da araştırmacılarınız Dedektif Bosch'un annesinin yaklaşık otuz yıl önce Hollywood'da biri tarafından öldürüldüğünü ve katilin asla yakalanamadığını biliyor muydunuz? Bundan önce de annesinin birkaç kez serserilik suçuyla tutuklandığını biliyor muydunuz?"

Duruşma salonundaki tüm lambalar üzerine çevrilmiş ve sanki herkes bakışlarını üstüne dikmiş gibi ter içinde kaldı Bosch. Baktıklarından emindi. Ama bakışlarını, yüzünde donuk bir ifadeyle sesini çıkarmadan önüne bakan, burnunun iki yanındaki kılcal damarları şişmiş oturan Irving'den ayırmadı. Tanık yanıtlamayınca Chandler tekrar sordu.

"Bunu biliyor muydunuz? Dedektif Bosch'un sicil dosyasında yazıyor. Emniyete girmek için başvurduğu zaman başından herhangi bir olay geçip geçmediğini açıklaması gerekmişti. O da annesinin bir cinayete kurban gittiğini yazmıştı."

"Hayır, bilmiyordum," diye yanıtladı Irving sonunda.

"Sanırım 1950'lerde Los Angeles kenti, Hollywood Bulvarı'ndaki fahişeleri görmezden gelip, suç sorunlarını örtbas etme-

ye çalıştığı için serserilik tanımı fahişelik için kullanılmaktaydı, öyle değil mi?"

"Böyle bir şey anımsamıyorum."

Chandler tanığa yaklaşmak için izin istedi ve Irving'e bir deste kâğıt uzattı. Hepsini okuması için bir dakika süre tanıdı. Irving okurken kaşlarını çatmıştı ve Bosch adamın gözlerini göremiyordu. Yüz kaslarının tümü şakaklarının altında kasılmış gibiydi.

"Nedir bunlar Müdür Irving?" diye sordu Chandler.

"Bir cinayet soruşturmasının ayrıntılarıyla ilgili çalışma takip raporu. Tarihi 3 Kasım 1962."

"Çalışma takip raporu nedir?"

"Çözülmemiş her olay her yıl gözden geçirilir ve buna çalışma takibi deriz. Ancak belirli bir süre sonra, olayın çözümlenmesinin olanaksız olduğuna karar veririz."

"Bu olaydaki kurbanın adı ve ölüm koşulları nedir?"

"Marjorie Phillips Lowe. 31 Ekim 1961 tarihinde tecavüze uğrayıp boğularak öldürülmüş. Cesedi Hollywood Bulvarı'nın arkasındaki Vista ve Gower caddeleri arasında bir sokakta bulunmuş."

"Araştırmacının vardığı sonuç nedir Müdür Irving?"

"Bu tarihte, yani cinayetten bir yıl sonra olayın çözümlenmesi için işe yarayacak bir ipucu bulunamadığını ve çözümlenmesinin olanaksız olduğunu söylüyor."

"Teşekkür ederim. Bir şey daha var. Belgelerde en yakın akrabasının ismi belirtilmiş mi?"

"Evet. En yakın akraba olarak Hieronymus Bosch adı verilmiş. Parantez içinde 'Harry' olarak ilave edilmiş ve 'oğlu' olduğunu gösteren yere işaret konmuş."

Jürinin bu bilgileri beynine kazıyabilmesi için Chandler bir süre not kâğıtlarını inceledi. Salon o kadar sessizdi ki, Chandler'ın not alırken kaleminin çıkardığı hışırtı Bosch'un kulağına geldi.

"Şimdi Müdür Irving, Dedektif Bosch'un annesinin durumunu bilmeniz, silahsız bir adamı vurma olayına başka bir açıdan bakmanıza yol açar mıydı?"

Uzun bir sessizlikten sonra Irving, "Bilmiyorum," diye yanıtladı.

"Annesinin başından geçen olayı andıran başka bir olay yarattığı varsayılan bir adamı vurdu. Annesinin ölümü de çözümlenmedi. Yani şimdi siz, bu bilginin yaptığınız araştırmayla bağlantılı olup olmayacağını bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben, evet... O tarihte bilmiyordum."

Bosch başını masaya dayamak istiyordu. Belk'in bile not tutmaktan vazgeçip Chandler ile Irving arasındaki konuşmayı izlediği dikkatini çekti. Kapıldığı öfkeden sıyrılıp, Chandler'ın bu bilgiye nasıl ulaştığını düşündü. Herhalde araştırma sırasında kişisel dosyasına ulaşmıştı. Ama annesinin geçmişi ve öldürülüşü bu dosyada yazılı değildi. Çalışma takip raporunu ise arşivden, Bilgi Edinme Özgürlüğü başvurusu yaparak çıkarmıştı.

Irving'e sorduğu birkaç soruyu duymadığını fark edip, yeniden dikkatle dinlemeye başladı. Money Chandler gibi bir avukatı olmasını çok isterdi doğrusu.

"Müdürüm siz ya da Dahili Olayları Soruşturma Bölümü dedektifleri olay yerine gittiniz mi?"

"Hayır, gitmedik."

"Yani elinizdeki bilgiler, Çarpışmalar Ekibi üyelerinden geldi. Onlara da bu bilgileri adamı vuran Dedektif Bosch aktardı, doğru mu?"

"Evet."

"Siz kişisel olarak kanıtların olay yerindeki durumunu bilmiyorsunuz. Yani yastığın altındaki peruğu, banyo dolabındaki makyaj malzemelerini gözlerinizle görmediniz?"

"Doğru. Ben orada değildim."

"Saydığım her şeyin orada olduğuna inanıyor musunuz?"

"Evet, inanıyorum."

"Niçin?"

"Çünkü raporlarda yazıyordu. Çeşitli memurların raporlarını gördüm."

"Ama hepsine ilk bilgiler Dedektif Bosch tarafından verilmişti, değil mi?"

"Bir yere kadar öyle. Evin içini araştırmacılar doldurmuştu. Bosch onlara neler yazacaklarını söylemedi elbette."

"Sizin deyiminizle araştırmacılar evin içini doldurmadan önce, Bosch orda ne kadar süre yalnız kaldı?"

"Bilmiyorum."

"Okuduğunuz raporların hiçbirinde bu bilgi yok mu?"

"Emin değilim."

"Müdür Irving, sizin Bosch'u işten atmak ve cinayet işlemek suçuyla bölge savcısına suç duyurusunda bulunmak istediğiniz doğru değil mi?"

"Hayır doğru değil. Bölge savcısı olayı inceledi ve akladı. Rutin bir iştir. Bunun da büro politikasına uygun olduğunu söylendi."

Neyse bana da bir puan verildi, diye düşündü Bosch, Irving'i sorguya çekerken Chandler'ın attığı ilk yanlış adımdı bu.

"Bu ipucunu Bosch'a veren kadına ne oldu? Adı McQueen'di. Sanırım o da fahişeydi."

"Bir yıl kadar sonra karaciğer iltihabından öldü."

"Öldüğü zaman Dedektif Bosch hakkında süregelen araştırmanın bir parçası değil miydi?"

"Böyle bir araştırmadan haberim yok. O tarihte ben Dahili Olayları Soruşturma Bölümü'ndeydim."

"Bu olayı inceleyen sizin bölümden iki dedektife ne oldu? Adları sanırım Lewis ile Clarke idi. Bosch'un adamı vurmasının bölüm politikası kapsamında olduğu kararı çıkmasına karşın onlar araştırmayı sürdürmediler mi?"

Irving yanıtlamadan önce epey düşündü. Ortalığı birbirine katacak bir şeyler söylemekten çekinir gibiydi.

"Eğer onlar araştırmayı sürdürdülerse bile, bu benim bilgim ya da onayım dışındaydı."

"Bu dedektifler şimdi nerede?"

"İkisi de öldü. Birkaç yıl önce görev sırasında öldürüldüler."

"Dahili Olayları Soruşturma Bölümü Başkanı olarak, meslekten ihraç etmeyi düşündüğünüz sorunlu memurlar hakkında gizli araştırmalar yapmaz mısınız? Dedektif Bosch da bu memurlardan biri değil miydi?"

"Her iki sorunuzun yanıtı da hayır. Kesinlikle hayır."

"Silahsız olan Norman Church'ü öldürdüğü sırada bazı kurallara karşı geldiği için Dedektif Bosch'a ne ceza verildi?"

"Atama süresi geciktirildi ve dedektiflik sınıfı içinde Hollywood Karakolu'na gönderildi."

"Yani, bir ay için açığa alındı ve son derece seçkin bir bölüm olan Gasp-Cinayet Masası'ndan rütbesi indirilerek Hollywood Karakolu'na gönderildi, doğru mu?"

"Böyle de diyebilirsiniz."

Chandler not kâğıtlarını karıştırdı.

"Müdür Irving, eğer banyoda makyaj malzemeleri bulunmasaydı ve Norman Church'ün evine bir fahişe getiren yalnız bir adamdan başka biri olmadığı kanıtlansaydı, Dedektif Bosch hâlâ emniyet görevlisi olabilecek miydi? Bu adamı öldürdüğü için yargılanmayacak mıydı?"

"Bu soruyu tam olarak anladığımdan emin değilim."

"Yani evde ele geçtiği ve Bay Church'ü sözü edilen cinayetlerle ilişkilendirdiği söylenen kanıtların, Dedektif Bosch dışında kimse tarafından bilinip bilinmediğini soruyorum. Kanıtların ortaya çıkması onun görev başında kalmasını sağladığı gibi cinayet suçuyla dava edilmesini de önlemedi mi?"

Belk ayağa kalkıp itiraz etti ve kürsüye yaklaştı.

"Sayın Yargıç tanığın yine varsayımlara dayanarak yanıt vermesi isteniyor. Var olmayan koşulların gerçekleştiği varsayılarak böyle bir yanıt verilemez."

Yargıç Keyes ellerini kavuşturup, başını arkaya atıp düşünmeye başladı. Ve birdenbire mikrofona eğildi.

"Bayan Chandler'ın evde bulunan kanıtların oraya sonradan yerleştirildiğini ima etmeye çalıştığını görüyoruz. Bunu açıkça yapıp yapmadığını belirtmiyorum, ama görevi bu yönde olduğuna göre, bu sorunun yanıtlanmasına izin veriyorum."

Irving uzun uzun düşünüp yanıtladı. "Bu soruya yanıt verememem. Olaylar ne yönde ilerlerdi, bilemem."

ON BİR

Irving'in tanıklığından sonra verilen on dakikalık arada Bosch iki sigara içmeyi becerdi. Belk kürsüye gelince, birkaç soruyla yıkılan bir evi, çivi kullanmadan yalnızca çekiçle onarırcasına durumu kurtarmaya çabaladı. Yeterince hasar verilmişti oysa.

Chandler gün boyu, hem Church, hem de Bosch'la ilgili kuşku tohumları ekmeyi başarmıştı. On birinci cinayet konusunda ortaya çıkan sağlam kanıtlar, Church'ün masum olma olasılığının kapısını aralamıştı. Şimdi de Bosch'un davranışına belirli bir dürtü katmıştı: otuz yılı aşkın bir süre önce işlenmiş bir cinayetin intikamı. Dava sona erdiğinde atılan tohumlar çiçek açmış olacaktı.

Chandler'ın, annesi hakkında söylediklerini düşündü. Acaba haklı mıydı? Bosch şimdiye dek bu konuyu bilinçli olarak düşünmemişti. Belleğinin bir köşesinde annesinin anıları dururken, intikam alma fikri hep beyninde dolaşmıştı. Ama şimdiye dek bunu incelememişti. Niçin o gece o eve yalnız gitmişti? Niçin özel ekipte emri altında çalışan Mora'yı ya da başka birini destek olarak çağırmamıştı?

Her zaman kendisine de başkalarına da o fahişenin anlattıklarına inanmadığı için böyle davrandığını söylemişti. Ama şimdi kendi öyküsünden kuşku duymaya başlıyordu.

Bosch düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, Chandler'ın kapıdan çıktığını ancak çakmağının alevi parlayınca fark etti. Dönüp kadına baktı.

"Fazla kalmayacağım," dedi Chandler. "Yarısını içsem yeter."

"Bana göre hava hoş."

Neredeyse ikinci sigarasını bitiriyordu.

"Sırada kim var?"

"Locke."

Kaliforniya Üniversitesi'ndeki psikolog. Bosch kadının iyi-adam ardından kötü-adam sıralamasının dışına çıktığını fark etti. Tabii eğer Locke'u iyi adam olarak görmüyorsa.

"İyi gidiyorsun," dedi Bosch. "Ama sanırım bunu söylemem bile gereksiz."

"Haklısın."

"Hatta kazanabilirsin bile. Belki de kazanacaksın, ama benim hakkımda yanılıyorsun."

"Öyle mi?... Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Biliyorum."

"Gitmek zorundayım."

Sigarasını söndürdü. Yarısını bile içmemişti. Tommy Faraway bu ödüle çok sevinecekti.

Dr. John Locke'un kır sakallı, kel kafalı, gözlükleriyle yarattığı üniversite profesörü ve cinsel davranış araştırmacısı görüntüsünü tamamlamak için, bir piposu eksikti. Cinayetleri gazetelerden öğrendikten sonra Bebekçi özel ekibine uzman olduğu konuda yardım etmeyi önermiş olduğunu açıkladı. Los Angeles Emniyeti'ndeki psikiyatr, zanlının ilk profillerinin çizilmesinde yardımcı olmuştu.

"Uzmanlık alanınızı jüriye anlatır mısınız?" dedi Chandler.

"Kaliforniya Üniversitesi'nde Psikohormonal Araştırma Laboratuvarı yöneticisiyim. Ayrıca bölümün kurucusuyum. Cinsel ilişkiler, sapkınlıklar ve psikoseksüel dinamikler konusunda geniş çaplı araştırmalar yürüttüm."

"Sapkınlık nedir Doktor Bey? Anlayacağımız dilde açıklar mısınız lütfen?"

"Halk arasında sapkınlığa cinsel sapıklık adı da verilir. Toplum tarafından genel kabul görmeyen cinsel davranışlar olarak adlandırılabilir."

"Örneğin cinsel ilişki kurduğunuz kişiyi öldürmek gibi mi?"

"Evet, bu da bir örnek olabilir, hem de nasıl!"

Salonda hafifçe gülüşme sesleri duyuldu ve Locke gülümsedi. Tanık sandalyesinde çok rahat görünüyor, diye düşündü Bosch.

"Sözünü ettiğiniz konularda akademik makaleler ya da kitaplar yazdınız mı?"

"Evet, araştırma yayınlarına sayısız makale gönderdim. Çocukların cinsel gelişimi, ergenlik öncesi sapkınlık aşamaları, sadomazoşist davranışlar üzerine çalışmalar, pornografi, fahişelik gibi konularda yedi kitap yazdım. Son kitabım cinsel sapık katillerin çocukluktaki gelişmeleri konusundadır."

"Yani konuyu çok yakından biliyorsunuz."

"Yalnızca bir araştırmacı olarak."

Locke tekrar gülümsedi ve Bosch jürinin ona sıcak baktığını fark etti. On iki çift göz seks profesörünün üzerindeydi.

"Katilleri konu alan son kitabınızın adı neydi?"

"Kara Yürekler: Cinayetin Erotik Kalıbını Kırmak."

Chandler bir an notlarına baktı.

"Şey, 'erotik kalıp' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bunu, konudan uzaklaşıp bazı temel bilgiler vererek açıklayabilirim, izin verirseniz."

Chandler bu isteği başıyla onayladı.

"Cinsel sapkınlık üzerine yapılan çalışmalarda iki farklı ekol vardır. Ben bir psikanalistim ve bizler bireylerdeki sapkınlığın köklerinin çocuklukta yaşanmış kötü deneyimlerden kaynaklandığına inanırız. Başka bir deyişle, cinsel sapkınlıklar ve hatta

olağan erotik ilgi alanları, çocukluğun erken dönemlerinde biçimlenir ve bireyler yetişkinlik çağına ulaşınca ortaya çıkar.

"Buna karşılık, davranış bilimciler sapkınlıkları öğrenilen davranışlar olarak kabul eder. Örnek olarak, çocukluğunda evinde tacize uğrayan bireyin, olgunluk çağına gelince aynı biçimde davrandığını söyleyebiliriz. Bu iki ekol aslında birbirine çok karşıt değildir. Aslında psikanalistlerin ve davranış bilimcilerin itiraf etmek istemedikleri kadar birbirine yakındır."

Başını sallayıp ellerini kavuştururken, kendisine sorulmuş soruyu unutmuş gibiydi.

"Bize erotik kalıplardan söz edecektiniz," diye anımsattı Chandler.

"Ah evet, özür dilerim. Dalıp gittim. Erotik kalıp tanımıyla, bireyin ideal erotik sahnesini oluşturan psikoseksüel arzuların tümünü kapsıyorum. Herkesin bir ideal erotik sahnesi vardır. Bunun içeriğinde bir sevgilinin ideal fiziksel çekiciliği, bulunulan yer, cinsel ilişkinin biçimi, kokular, tatlar, dokunuşlar, müzik vs. bulunur. Bunların hepsi bireyin en üstün erotik sahnesine ulaşmasına yardımcı olur. John Hopkins Üniversitesi'nden ünlü bir uzman buna 'aşk haritası' diyor. Ulaşılmak istenen sahnenin adeta bir rehberi."

"Pekâlâ, kitabınızda bunu cinsellikle bağlantılı cinayetler işleyen katiller için kullandınız."

"Evet kitapta cinsel dürtüyle ya da ilişki sırasında cinayet işlemekten suçlu bulunan beş kişi var. Hepsinin erotik kalıplarını çıkarmaya çalıştım. Daha doğrusu kalıplarını kırıp, parçalarını çocukluk dönemindeki gelişme sürecinde aradım. Deyim yerindeyse, bu adamlarda kalıp hatası vardı. Ben de bu hatanın nereden kaynaklandığını bulmak istedim."

"Kitabınıza aldığınız kişileri nasıl seçtiniz?"

Belk ayağa kalkıp itirazını bildirdi ve kürsüye yaklaştı.

"Sayın Yargıç bunların hepsi çok ilginç ama bu davayla ilgisi bulunduğuna inanmıyorum. Dr. Locke'un bu alanda uzman

olduğunu kabul ediyorum. Bence başka beş katilin geçmişlerini öğrenmemize gerek yok. Biz burada Dr. Locke'un kitabında adı geçmeyen bir katilin davasına bakıyoruz. Ben bu kitabı biliyorum. Norman Church kitaba dahil değil."

"Bayan Chandler?" dedi Yargıç Keyes.

"Sayın Yargıç, Bay Belk kitap konusunda haklı. Kitap sadist katillerden söz ediyor. Norman Church'ten söz edilmiyor. Ama bu dava için önemli olan yönü bundan sonraki sorularda ortaya çıkacak. Sanırım Bay Belk de bunun farkında ve bu nedenle itiraz ediyor."

"Pekâlâ Bay Belk sanırım on dakika önce itiraz etseydiniz kabul edilirdi. Artık bu sorgulama sürecine girdik ve sonuna kadar götürmeliyiz. Ayrıca ilginç olduğu görüşünde çok haklısınız. Devam edin Bayan Chandler. İtiraz kabul edilmemiştir."

Belk yerine oturup Bosch'a fısıldadı. "Bu herif onunla yatıyor olmalı." Yargıcın duyamayacağı ama Chandler'ın rahatça duyabileceği bir ses tonuyla konuşmuştu. Chandler duyduysa bile, tepki göstermedi.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Dr. Locke, Bay Belk ile ben Norman Church'ün kitabınızda yer almadığını söylerken haklıydık değil mi?"

"Evet doğru."

"Kitabınız ne zaman yayınlandı?"

"Geçen yıl."

"Yani Bebekçi cinayetlerinin sona ermesinden üç yıl sonra."

"Evet."

"Bebekçi özel ekibine katıldıktan ve cinayetleri yakından izledikten sonra, niçin Norman Church'ü araştırmalarınıza katmadınız? Bence iyi bir seçim olurdu."

"Öyle gibi görünüyor ama değildi. Öncelikle Norman Church ölmüştü. Ben yaşayan ve benimle işbirliği yapan kişileri yeğledim. Tabii hapse atılmış olmaları koşuluyla. Kendileriyle görüşebileceğim insanları seçtim."

"Ama kitabınızda adı geçen beş kişiden dördü hayatta. Siz yazmaya başlamadan önce Teksas'da idam edilen Alan Karps'ın kitaba dahil edilmesini nasıl açıklıyorsunuz? Niçin Norman Church dahil edilmedi?"

"Çünkü Bayan Chandler, Karps yaşamının büyük bir bölümünü akıl hastanelerinde geçirmişti. Yapılan tedaviler ve psikiyatrik çalışmalar konusunda ciltler dolusu kitap vardı. Church hakkında ise hiçbir şey yoktu. Daha önce başı derde girmemişti. Kaide dışıydı."

Chandler not kâğıtlarına eğilip sayfaları karıştırırken, aldığı puanın, sessiz salonu sigara dumanı gibi kaplamasına izin verdi.

"Ama en azından Church hakkında da hazırlık soruşturması yaptınız, değil mi?"

"Evet, yalnızca önhazırlık diyebiliriz. Ailesiyle temas kurdum ve karısına benimle görüşüp görüşmeyeceğini sordum. İsteğimi reddetti. Adam öldüğüne ve gayet iyi bildiğim cinayet raporları dışında hakkında başka bir bilgi olmadığına göre bu konuyu sürdürmem anlamsız olurdu. Bu nedenle Teksas'daki Karps'ı seçtim."

Bosch, Chandler'ın not kâğıdı üzerindeki birkaç soruyu çizip, yeni bir görüşü öne sürmeye hazırlanmasını izledi.

"Özel ekiple birlikte çalışırken, katilin psikolojik profilini çizdiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Locke. İskemlesinde yerleşip, bundan sonra beklediği soruya kendini hazırladı.

"Bu profil neye dayanıyordu?"

"Cinayet yerlerinin analizi ve sapkın bireyler hakkında elimizde bulunan pek az bilginin ışığında, cinayetlerin işleniş biçimlerine dayanıyordu. Zanlının yapısına dahil olduğunu varsaydığım bazı olağan özellikler kattım."

Kimsenin sesi çıkmadı. Çevresine bakan Bosch izleyici sıralarının dolmakta olduğunu fark etti. Anlaşılan bu binanın en gözde gösterisi bu davaydı. Belki de kentin...

"Pek başarılı olamadınız, değil mi? Yani eğer Norman Church gerçekten Bebekçi ise, başarısız sayılırsınız?"

"Hayır pek başarılı değildim. Ama bazen olur bu. Tahminlere epey pay veririz. Benim başarısızlığımın bir kanıtı yerine bence insanlar hakkında ne kadar az bilgimiz olduğunun kanıtıdır. Bu adamın davranışları, öldürüldüğü geceye kadar, tabii öldürdüğü kadınları hariç tutarsak, hiç kimsenin radar ekranında bir sinyal oluşturmamıştı."

"Norman Church'ün Bebekçi adıyla bilinen katil olduğuna inanmış gibi konuşuyorsunuz. Katil olduğuna dair elinizde yadsınmaz gerçekler mi var?"

"Katil olduğuna inanıyorum çünkü polisin verdiği bilgi bu doğrultuda."

"Şimdi geriye doğru gidelim doktor. İşe Norman Church hakkında bugün bildiklerinizle başlasanız ve polisin varsayılan kanıtlar hakkında söylediklerini hesaba katmazsanız, bu cinayetleri işlemiş olduğuna inanır mısınız?"

Belk itiraz etmek üzere ayağa kalkarken, Bosch sıkıca kolundan tutup engel oldu. Avukat dönüp öfkeyle yüzüne bakarken, Locke yanıt vermeye başlamıştı.

"Onun suçlu mu suçsuz mu olduğunu kesin olarak bilemem. Hakkında fazla bilgimiz yok. Aslında insanoğlu hakkında fazla bilgimiz yok. Ben yalnızca herkesin her şeyi yapabileceğini biliyorum. Ben de cinsel dürtüyle cinayet işleyebilirim. Hatta siz bile Bayan Chandler. Hepimizin bir erotik kalıbı vardır ve çoğumuzun kalıbı kusursuzdur. Bazılarınınki belki biraz olağandışıdır ama yine de eğlenceli olabilir. Erotik heyecan ve tatmine ancak birlikte oldukları kişiye acı vererek, hatta öldürerek ulaşabilen aşırı uçtakilerin kalıpları ise benliklerinin karanlık derinliklerinde gömülüdür."

Locke sözünü bitirirken Chandler notlarını yazıyordu. Hemen bir soru sormayınca doktor kendiliğinden sözünü sürdürdü.

"Ne yazık ki, hiç kimse karanlık yüreğini belli etmez. Bunu görebilen kurbanlar ise başkalarına aktarma fırsatını bulamazlar."

"Teşekkür ederim doktor," dedi Chandler. "Başka sorum yok."

Belk her zamanki hazırlık sorularına kalkışmadan, ablak suratında Bosch'un daha önce hiç görmediği derin bir düşünce ifadesiyle sorguya başladı.

"Sapkın dediğiniz şu insanlar neye benzer doktor?"

"Herkes gibidirler. Farklı olduklarını belirten bir görünümleri yoktur."

"Peki her zaman bir arayış içinde mi olurlar? Yani sapıkça fantezilerini gerçekleştirebilmek için arayış içinde midirler?"

"Hayır, aslında yapılan araştırmalar bu kişilerin sapık zevklere sahip olduklarının bilincinde olduklarını ve bu durumu kontrol etmek için çabaladıklarını göstermiştir. Sorunlarını ortaya çıkaracak kadar cesur olanlar, ilaçlar ve psikolojik terapiler sayesinde tümüyle normal bir yaşam sürebilirler. Sorunlarına çözüm aramayanlar ise, belirli zamanlarda, harekete geçme dürtüsüne yenilirler ve bu dürtülerinin peşinden giderek suç işlerler.

"Psikoseksüel dürtülerle seri cinayet işleyen katillerin yöntemleri tekdüze olduğundan, onları izleyen polisler birkaç gün ya da bir hafta içinde tekrar ne zaman harekete geçeceklerini önceden tahmin edebilirler. Stres ve dürtü birikimi belirli bir modele bağlıdır. Çoğunlukla harekete geçme süreleri kısalır, çünkü dürtüler daha sık ve daha güçlü olarak ortaya çıkmaya başlar."

Belk bedeninin tüm ağırlığıyla kürsüye yaslanmış dinliyordu.

"Anlıyorum ama harekete geçtikleri dakikalar dışında, bu adamlar normal bir yaşam mı sürdürürler, yoksa mesela salyaları akarak köşebaşlarında mı beklerler? Ya da başka nasıl davranırlar?"

"Hayır böyle bir şey olmaz. En azından, öldürme içgüdülerinin ortaya çıkma anları çok sıklaşırsa, artık adamın varlığını yitirdiğini bile söyleyebiliriz. Bu gibi durumlarda, dediğiniz gibi, her an saldırıya geçmek için bir arayış içinde olurlar. Ama genellikle saldırıların arasındaki süreyi olağan bir halde geçirirler. Tecavüz, boğma, röntgencilik gibi her türlü sapkın cinsel arzunun yerine getirilmesi, kişiye fanteziler yaratması için belirli bir süre yeterli olacaktır. Bu anılarla, normal cinsel ilişki ya da kendini tatmin sırasında gerekli fantezileri kurarak doyuma ulaşacaktır."

"Örneğin karısıyla normal bir cinsel ilişki gerçekleştirebilecek kadar uyarılmak için, işlediği cinayeti beyninde bir film gibi tekrar tekrar oynattığını söyleyebilir miyiz?"

Chandler itiraz etti ve Belk'in soruyu tanığı belirli bir yöne çekmeden sorabilecek biçime getirmesini istedi.

"Evet, toplumca kabul gören cinsel ilişkiyi yaşayabilmek için, sapkın davranışını beyninde defalarca tekrarlayacaktır."

"Böyle davrandığı sürece de, örneğin karısı erkeğin gerçek arzularının farkında olmayacaktır, değil mi?"

"Doğru. Çok sık rastlanan bir durumdur."

"Peki böyle bir insan, işyerinde ya da dostlarının arasında benliğinin bazı yönlerini gizleyerek normal bir yaşam sürebilir mi?"

"Elbette sürebilir. Cinayet işlemiş olan cinsel sadistlerin dosyalarında bu durumun kanıtları oldukça fazladır. Örneğin Ted Bundy'nin ikili yaşamı konusunda sayısız belge vardır. Örneğin Randy Kraft, Güney Kaliforniya'da düzinelerle otostopçuyu öldürmüştü. Size daha bir sürü isim sayabilirim. Yakalanmadan önce bir sürü kurbanı böylece öldürebiliyorlar ve yaptıkları küçük bir hata sonucunda yakayı ele veriyorlar."

"Norman Church gibi mi?"

"Evet."

"Biraz önce Norman Church'ün çocukluk dönemindeki gelişmesi ve davranışları konusunda yeterli bilgiye ulaşamadığınız

için kitabınızda ondan söz etmediğinizi söylediniz. Bu durumda polislerin iddia ettiği gibi katil olduğuna inanmıyor musunuz?"

"İnanıyorum. Dediğim gibi bu arzular olağan davranışların ardına kolayca gizlenebilir. Bu insanlar toplumun kabul etmediği arzulara sahip olduklarının bilincindedir. İnanın bana, bunları gizlemek için ellerinden geleni yaparlar. Bay Church kitabımda söz etmeyi tasarladığım ve yeterli bilgiye ulaşamadığım için vazgeçtiğim tek kişi değildi. En az üç diğer seri katil konusunda da önhazırlık yaptım ama ölmüş oldukları, benimle görüşmeye yanaşmadıkları ya da haklarında kamuya açık bilgi bulunmadığı için vazgeçtim."

"Bu sorunların köklerinin çocukluk dönemine kadar uzandığını söylediniz. Nasıl oluyor bu?"

"Aslında 'uzanabilir' demeliydim. Bu çok zor bir bilim dalıdır ve her noktasından kesinlikle emin olamıyoruz. Sizin sorunuza gelince, eğer kesin bir yanıtım olsaydı, sanırım kendime iş bulamazdım. Ama psikanalistler, sapkınlığın ruhsal ya da fiziksel travma sonucu ortaya çıktığına inanıyor. Buna belki bazı biyolojik etkenler ve toplumsal öğrenim de ekleniyor. Tam olarak nedenini bilmiyoruz ama genellikle beşle sekiz yaşları arasında ortaya çıktığını düşünüyoruz. Kitabımda söz ettiğim kişilerden birine üç yaşındayken amcası tecavüz etmiş. Benim tezim ya da inancıma göre, nasıl isterseniz öyle deyin, bu travmanın sonucunda eşcinselleri öldüren bir katil olma yoluna sapmış. İşlediği cinayetlerin çoğunda kurbanlarının cinsel uzuvlarını kesmiş."

Locke ifade verirken salon öylesine sessizleşti ki, Bosch arka kapılardan birinin usulca açıldığını duydu. Dönüp bakınca Jerry Edgar'ın en arka sıraya oturduğunu gördü. Edgar başıyla işaret edince duvardaki saate baktı ve 16:15 olduğunu gördü. On beş dakika sonra duruşma sona erecekti. Anlaşılan Edgar otopsiyi izlemekten geliyordu.

"Bir kişinin yetişkinlik döneminde suç işlemesine yol açan bu travmanın tecavüz kadar ağır olması şart mı?"

"Şart değil. Çocuklara yüklenen duygusal baskılardan dolayı da gelişebilir. Ebeveynlerin gözünde başarılı olma stresi, başka duygularla bir araya gelince bunu yaratabilir. Kuramsal açıdan bunu tartışmak çok zor, çünkü insanoğlunun cinselliğinin çok farklı yönleri vardır."

Belk yaptığı çalışmalar konusunda birkaç soru daha sorup tanıkla işinin bittiğini açıkladı. Chandler tekrar kürsüye geldi, ama Bosch artık ilgilenmiyordu. Edgar'ın önemli bir bilgi edinmediği takdirde mahkemeye kadar gelmeyeceğini biliyordu. İki kez duvardaki saate, iki kez de kol saatine baktı. Sonunda Belk başka sorusu olmadığını bir kez daha söyledi ve Yargıç Keyes bugün için duruşmanın sona erdiğini açıkladı.

Locke'un tanık sandalyesinden kalkıp, kapıya doğru ilerlemesini izledi Bosch, birkaç gazeteci derhal yanına yaklaşmıştı. Sonra jüri üyeleri salonu terk etti.

"Yarın sabah için hazırlıklı ol," dedi Belk müvekkiline bakarak. "Sanırım yarın tanık sandalyesine seni çağıracak."

"Neler öğrendin Jerry?" diye sordu Bosch asansöre doğru yürürlerken.

"Araban Parker Center'da mı?"

"Evet."

"Benimki de orda. Hadi oraya kadar yürüyelim."

Asansörde mahkeme salonundaki izleyiciler de bulunduğu için hiç konuşmadan aşağı indiler. Kaldırıma çıkınca Edgar cebinden beyaz bir form çıkarıp Bosch'a uzattı.

"Her şeyi onaylattık. Mora'nın Rebecca Kaminski'nin parmak izleri olarak bize verdikleri, betondaki sarışının el kalıbından aldıklarımıza tıpatıp uyuyor. Sonra otopsiyi izledim ve kalçasında Yosemite Sam karakterini gösteren bir dövme vardı."

Bosch kâğıdı açtı. Kayıp bürosuna başvurulduğu zaman doldurulan formlardan biriydi elindeki.

"Magna Cum Loudly adıyla da tanınan Rebecca Kaminski'nin kayıp olduğunu bildiren rapor. Yirmi iki ay üç gün önce kaybolmuş."

Bosch rapora baktı.

"Kuşkulu bir yönü yok bence."

"Hiç kuşku yok. Otopsi sonucunda boğularak öldürüldüğü saptandı. Boynundaki deri sap sağ taraftan düğümlenmiş. Solak birinin işine benziyor."

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Bu kadar geç saatte havanın böylesine sıcak olması Bosch'u şaşırtmıştı. Sonunda Edgar söze başladı.

"Evet Church'ün bebeklerinden birine benziyor ama ölülerin dünyasından aramıza dönmediğine göre, o öldürmüş olamaz...

"Bu nedenle Union İstasyonu yakınındaki kitapçıya uğradım. Bremmer'ın *Bebekçi* adlı kitabı, sen Church'ü zımbaladıktan on yedi ay sonra piyasaya çıkmış. Becky Kaminski ise kitabın yayınlanmasından dört ay sonra kaybolmuş. Yani bizim katil kitabı okumuş ve bir Bebekçi cinayeti işlemek için gereken tüm ayrıntıları öğrenmiş."

Edgar gülümseyerek arkadaşına baktı.

"Yani sen paçayı kurtardın Harry."

Bosch başıyla onayladı ama gülümsemedi. Edgar'ın henüz video kasetten haberi yoktu.

Temple Caddesi'nden Los Angeles Sokağı'na doğru yürürlerken, Bosch ne çevresinde yürüyenleri, ne de köşebaşlarında ellerindeki bardakları sallayan evsizleri fark ediyordu. Edgar kolundan yakalamasaydı az daha karşıya geçmek için kendini arabaların önüne atacaktı. Yayalara yeşil yanmasını beklerlerken, elindeki raporu bir kez daha gözden geçirdi. Çok az bilgi vardı. Rebecca Kaminski 'biriyle buluşmaya' gitmiş ve geri dönmemişti. Adı verilmeyen erkekle Sunset Bulvarı'ndaki Hyatt Oteli'nde bulu-

şacaktı. Hepsi bu. Daha fazla ayrıntı yoktu. Başvuruyu raporda Kaminski'nin Studio City'de oda arkadaşı olan Tom Cerrone'nin yaptığı belirtilmişti. Işık yanınca Los Angeles Sokağı'nı geçip, sağa Parker Center'a döndüler.

"Oda arkadaşı Tom Cerrone denen adamla görüşecek misin?" diye sordu Edgar'a.

"Bilmiyorum. Herhalde. Bu konuda senin ne düşündüğün daha önemli Harry. Şimdi ne yönde ilerleyeceğiz? Bremmer'ın kitabı en çok satanlar listesindeydi. Okumuş olan herkes zanlı sayılabilir."

Bosch otoparka varana dek konuşmadı. Kapıda ayrılırlarken elindeki rapora bir kez daha baktı.

"Bu bende kalabilir mi? Belki gidip şu herifle konuşurum."

"Elbette Harry... Bilmen gereken bir şey daha var."

Edgar iç cebinden bu kez sarı bir kâğıt çıkardı. Bosch bir bakışta tanıklık çağrısı olduğunu anladı.

"Adli tıpta buldular beni. Orada olduğumu nereden biliyordu ki?"

"Ne zaman için çağrıldın?"

"Yarın sabah saat onda. Ben Bebekçi özel ekibinde bulunmadığıma göre, hangi konuda sorguya çekileceğimi ikimiz de biliyoruz. Betondaki sarışın!"

ON İKİ

Bosch sigarasını görev sırasında yaşamlarını yitiren polislerin anısına yaptırılan anıtın bir parçası olan çeşmeye atıp Parker Center'ın cam kapısından içeri girdi. Ön masadaki polislerden birine selam verip arka taraftaki asansörlere doğru yürüdü. Siyah karo zeminde kırmızı bir çizgi vardı. Polis Komisyonu Oturum Odası'na gidecek konuklara yolu gösteriyordu. Sarı çizgi Dahili Olaylar'a giden yolu, mavi ise polis olmak için başvuracakların gideceği yönü işaret ediyordu. Asansör bekleyen polisler sarı çizginin üstünde durmayı gelenek haline getirmişlerdi. Genellikle haklarında şikâyette bulunacak sivillerin Dahili Olayları Soruşturma Bölümü'ne gitmek için onların çevresinden dolaşması gerekiyordu. Tabii polisler yanlarından geçen sivil vatandaşlara bu arada kötü kötü bakmayı ihmal etmiyordu.

Bosch her asansör bekleyişinde okul yıllarında yaptıkları bir şakayı anımsıyordu. Bir sınıf arkadaşıyla birlikte bir sabah saat dörtte zil zurna sarhoş, anoraklarının altına siyah ve sarı boya kutularıyla fırçaları saklayarak gelmişlerdi. Büyük bir cesaret isteyen işe aceleyle girişmişler, arkadaşı yerdeki sarı çizgiyi siyah boyayla örterken, Bosch da asansörlerin önünden geçip, koridoru aşan ve erkekler tuvaletinin içinde son bulan yeni bir sarı çizgi çekmişti. Bu olay yalnızca sınıf arkadaşları değil öğretmenleri arasında da neredeyse efsane haline gelmelerini sağlamıştı.

Asansörden üçüncü katta inip, Gasp-Cinayet Masası'na yürüdü. Oda boştu. Bu bölümde çalışanların çoğu saat yedide işba-

şı yapıp, üçte çıkmaya özen gösterirlerdi. Böylece iş saatleri dışındaki çalışmaları engellenmiyordu. Üstelik dedektifler bölümün en seçkinleri sayıldıkları için ofis dışı işlerin en iyisini kapıyorlardı. Ülkeyi ziyarete gelen Suudi prenslerinin şoförlüğünü, stüdyo patronlarının, Vegas'ın zengin kumarbazlarının özel korumalığını yapıyorlardı. Yani en yüksek ücreti ödeyen işler hep Los Angeles polisleri tarafından üstleniliyordu.

Bosch ilk kez Gasp-Cinayet Masası'na atandığı zaman Howard Hughes'un yakın korumalığını yapmış birkaç dedektif halen bölümde çalışıyordu. Bu deneyimden, sanki bu bölümde çalışmanın tek anlamıymış gibi söz etmişlerdi. Evinden dışarı adım atmadığı için özel korumaya kesinlikle gereksinimi olmayan çılgın bir milyarder için çalışmak yalnızca bu bölüme atandıktan sonra gerçekleştirilecek bir amaçtı.

Bosch odanın arka tarafındaki bilgisayarlardan birini açtı ve ısınmasını beklerken bir sigara yaktı. Edgar'ın verdiği raporu cebinden çıkarıp bir daha baktı. Raporun hiçbir değeri yoktu. Kimse okumamış, ilgilenmemiş ve harekete geçmemişti.

Tom Cerrone, Kuzey Hollywood Karakolu'na gelmiş ve başvuruyu ön masada yapmıştı. Yani raporu hazırlayan ya stajyer bir polis adayı ya da hiç ilgi duymayan, emekliliği yaklaşmış bir polisti. Her iki durumda da yazılması gerektiği için yazılan bir rapor olmaktan öteye gitmemişti.

Cerrone başvurusunda Kaminski'nin oda arkadaşı olduğunu söylemişti. Verdiği bilgiye göre, başvuru tarihinden iki gün önce Kaminski ona Sunset Strip'deki Hyatt Oteli'nde adını bilmediği bir erkekle randevusu olduğunu ve adamın bir maganda olmadığını umduğunu söylemişti. Ama randevusundan geri gelmemişti. Cerrone endişeye kapılıp polise başvurmuştu. Rapor Kuzey Hollywood dedektiflerine aktarılmış ama kimsenin bilgisayarına girmemişti. Sonra kent merkezindeki Kayıp Bürosu'na iletilmişti. Günde ortalama altmış kişi kayıp olarak bildirildiğinden

bunları bulmakla görevli bölümde çalışan dört dedektif ise herhalde konunun üzerinde fazla durmamıştı.

Büyük bir olasılıkla bu rapor da diğerleri gibi bir kenara atılmış ve Edgar ile arkadaşı Morg bulana kadar kimsenin gözüne çarpmamıştı. Bunlar Bosch'u rahatsız etmiyordu ama raporu okumak için iki dakika harcayacak bir görevli, Cerrone'nin kendini tanıttığı gibi biri olmadığını derhal anlayabilirdi. Ama Bosch, Kaminski'nin raporun hazırlanmasından çok önce öldürülüp betona gömülmüş olduğundan emindi. Yani kimse ona yardım edemezdi.

Bilgisayara Thomas Cerrone adını verip, Kaliforniya Adliye kayıtlarını aramaya başladı. Tahmin ettiği gibi derhal karşısına çıktı. Kırk yaşındaki Cerrone hakkındaki dosya, dokuz yıl içinde dokuz kez fahişeliğe aracılık etmek ve iki kez de kadın satmaktan tutuklandığını gösteriyordu.

Bosch'un tahmin ettiği gibi Kaminski'yi pazarlıyordu. Son tutuklanmasından sonra otuz ay gözlem altında bulunma cezasına çarptırılmıştı. Kara kaplı telefon defterini çıkarıp, Belde Gözlem Bölümü'nün iş saatleri dışındaki numarasını çevirdi ve telefona çıkan görevliye Cerrone'nin adıyla dosya numarasını verdi. Cerrone'nin şimdiki adresi derhal bildirildi. Anlaşılan Kaminski, Hyatt Oteli'ne gidip dönmediğinden bu yana Cerrone'nin işleri bozulmuş ve Studio City'den Van Nuys semtine taşınmak zorunda kalmıştı.

Bir süre, Sylvia'yı arayıp ertesi gün tanıklık etme olasılığı bulunduğunu söyleyip söylememeyi düşündü. Ama mahkemeye gelip, Money Chandler'ın kendisini tanık sandalyesinde köşeye sıkıştırmasını izlemesini istediğinden emin değildi. Aramamaya karar verdi.

Cerrone'nin evi, fahişelerin müşterilerini nerede ve nasıl buldukları konusunda pek özen göstermeden dikildikleri Sepulveda Bulvarı'ndaydı. Hava henüz kararmamıştı ve iki blok me-

safede dört kadın olduğunu gördü. Üstlerinde askılı bluzlar ve kısacık şortlar vardı. Arabalar geçerken otostopçular gibi elleriyle işaret ediyorlardı. Ama uzaklara gitmek yerine, köşedeki otoparkta işlerini bitirmeyi yeğledikleri açıkça belliydi.

Bosch, Cerrone'nin gözetim memuruna ikametgâh adresi olarak bildirdiği Van-Aire apartmanının karşı kaldırımına park etti. Apartmanın numaralarından bazıları dökülmüştü ama hava kirliliğinden dolayı boyası kirli beje döndüğünden, rahatça okunabiliyordu. Binanın yeniden boyanmaya, yeni panjurlara, çatlaklarının doldurulmasına ve herhalde yeni kiracılara gereksinimi vardı.

Aslında yıkılıp yapılsa daha iyi olurdu. Her şeye yeniden başlamalı, diye düşündü Bosch karşıya geçerken. Altı numaralı dairenin zilinde Cerrone'nin adı yazılıydı ama yanıt veren olmadı. Bosch bir sigara yakıp beklemeye karar verdi. Zillere bakılırsa apartmanda yirmi altı daire vardı. Saat altı olmuştu. Herhalde insanlar akşam yemeği için evlerine gelecekti.

Kapıdan uzaklaşıp kaldırımın kenarında durdu. Her tarafa siyah boyayla yazılar yazılmıştı. Mahalle çocuklarının işi olmalıydı. Duvardaki yazı ilgisini çekti BUNDAN SONRAKİ RODDY KING SEN MİSİN? Binlerce defa söylenen ve yazılan bir ismi yanlış yazmayı nasıl becerebilmişlerdi.

Yanında iki küçük çocukla genç bir kadın apartmana yaklaştı. Bosch iyi bir zamanlamayla kadın tam kapıyı açarken yanına geldi.

"Tommy Cerrone'yi buralarda gördünüz mü?"

Çocuklarıyla uğraşan kadın yanıt vermedi. Bosch iç avluya girip çevresine bakındı. Avlunun zemininde bile yazılar ve Bosch'un ne olduğunu çözemediği bir çete arması vardı. 6 numaralı daire birinci katta, arka taraftaydı. Pencerenin altında destek tekerlekli küçük bir çocuk bisikleti duruyordu.

Böyle bir bisikletle Cerrone bağdaşmıyordu. Pencereden içeri bakmaya çalıştı ama perdeler izin vermedi. Kapıyı vurup alış-

kanlıkla kenara çekildi. Üzerinde soluk pembe bir bornuzla, sekiz aylık hamile Meksikalı bir kadın kapıyı açtı. Odanın ortasında İspanyolca yayın yapan bir kanala ayarlanmış siyah-beyaz televizyonun karşısında küçük bir oğlan oturuyordu.

"Hola," dedi Bosch. *"Señor Tom Cerrone aqui?"*

Kadın ürkek gözlerle yüzüne baktı. Küçülüp, ufalıp gözden kaybolmak ister gibiydi. Elleriyle şiş karnını gizlemeye çalıştı.

"No migra," dedi Bosch. *"Policia. Tomás Cerrone. Aqui?"*

Kadın başını sallayarak kapıyı kapatmak istedi. Bosch elini uzatıp durdurdu. Pek de iyi olmayan İspanyolcasını zorlayarak Cerrone'yi tanıyıp tanımadığını ve adamın nerde oturduğunu sormaya çabaladı. Kadın Cerrone'nin haftada bir kez kirayı ve ona gelen mektupları almak için uğradığını söyledi. Bir adım gerileyip, ufak sehpanın üzerindeki mektup destesini işaret etti. En üstte duran American Express kredi kartının zarfı Bosch'un dikkatini çekti. Herhalde gold kartı vardı.

"Teléfono? Necesidad urgente?"

Kadının kararsızlığından telefon numarasını bildiğini anladı.

"Por favor?"

Kadın beklemesini söyleyip içeriye gitti. Televizyonun önünde oturan oğlan arkasını dönüp Bosch'a baktı. Huzursuzluğu kapılan Bosch bakışlarını avluya çevirmeyi tercih etti. Tekrar baktığında oğlan ona gülümsüyordu. Elini havaya kaldırıp parmağını ona doğru uzatmıştı. Ateş eder gibi bir ses çıkarıp gülmeye başladı. Sonra annesi elinde bir kâğıt parçasıyla geri geldi.

Bosch numarayı her zaman yanında taşıdığı deftere yazdı ve mektuplarını da alabileceğini söyledi. Kadın sehpaya bakarak ne yapması gerektiğini düşündü bir an. Bosch bir terslik olmayacağına ikna edince, zarfları ona uzattı. Ürkek bakışları yine gözlerine yerleşmişti.

Tam kapıdan ayrılacakken dönüp tekrar kadına baktı ve kaç para kira ödediğini sordu. Kadın haftada yüz dolar verdiğini söyledi. Bosch başını sallayarak evden ayrıldı.

Sokağa çıkınca bir sonraki apartmanın önündeki telefon kulübesine girdi ve iletişim merkezini arayıp, santrale Cerrone'nin telefon numarasını verip adresini öğrenmek istediğini söyledi. Yanıt beklerken hamile kadının niçin burda yaşadığını düşündü. Yoksa geldiği Meksika kasabasında durumu daha mı kötüydü? Bazıları için yolculuğun çok kötü geçtiğini ve geri dönüşün olanaksız olduğunu biliyordu.

Cerrone'nin mektuplarını karıştırırken, sokakta müşteri arayan kadınlardan biri yanına geldi. Ameliyatla büyütülmüş göğüslerini zorlukla örten turuncu bir bluz vardı üzerinde. Kot pantolondan keserek yaptığı şort öylesine kısaydı ki, ceplerinin beyaz astarı sarkıyordu. Ceplerinden birinde prezervatif paketi taşıdığı açıkça görülüyordu. Uyuşturucu almak için her zaman, her yerde, her şeyi yapacak bir kadının sıska ve yorgun görünümüne sahipti. Buna karşın Bosch onun yirmi yaşından fazla olmadığını tahmin etti. Kadın birdenbire, "Sevgilim, birini mi arıyorsun?" diyerek Bosch'u şaşırttı.

Gülümseyerek yanıtladı. "Eğer kodese tıkılmak istemiyorsan, biraz daha dikkatli davranmalısın."

"Lanet olsun," deyip kadın arkasını döndü.

"Bir dakika. Bir dakika. Seni tanıyor muyum? Evet tanıyorum. Sen... adın neydi?"

"Dinle, seninle konuşmuyorum ve seninle iş tutmuyorum, bırak beni gideyim."

"Bekle. Senden bir şey istemiyorum. Seninle tanıştığımızı sanıyorum. Tommy Cerrone'nin kızlarından biri değil misin? Evet seninle orda tanışmıştık."

Bu ismi duyunca kızın adımları yavaşladı. Bosch telefonu açık bırakıp kıza yaklaştı.

"Bak artık Tommy ile çalışmıyorum, tamam mı? İşe gitmem gerek."

Bosch'a arkasını dönüp güneye doğru akan trafiğin içinde bir araba durdurmaya çalıştı.

"Bir dakika, bir şey soracağım. Tommy'nin nerde olduğunu söyle bana. Onunla konuşmam gerekiyor."

"Hangi konuda? Nerde olduğunu bilmiyorum."

"Bir kız hakkında. Becky'yi hatırlıyor musun? Birkaç yıl önce. Sarışındı, kırmızı ruj kullanırdı, göğüsleri seninkilere benzerdi. Maggie adını da kullanmış olabilir. Tom için çalışıyordu ve şimdi onu bulmak istiyorum. Kızı hatırladın mı?"

Kız uzaklaşırken Bosch ardından seslendi. "Yirmi kâğıt."

Durdu ve geri geldi.

"Ne için?"

"Adres. Sana kazık atmıyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Ver öyleyse."

Cüzdanından yirmi dolar çıkarıp kıza uzattı. Van Nuys Ahlak Masası'ndan birilerinin kendisini gördüğü takdirde bir sokak kadınına niçin yirmi dolar verdiğini merak edeceğini geçirdi aklından.

"Grandview apartmanını dene," dedi kız. "Kapı numarasını bilmiyorum ama en üst kat. Adresi benden aldığını söyleme. Canıma okur yoksa."

Şortunun paçalarından sarkan ceplerinden birine parayı yerleştirip uzaklaştı. Grandview apartmanının nerde olduğunu sorması gerekmiyordu. İki evin arasındaki daracık sokağa giren kızın ardından bakarken, uyuşturucu almaya gittiğini düşünüyordu. Gerçeği söyleyip söylemediğini ve 6 numaralı dairede oturan kadın yerine niçin bu kıza para verdiğini merak ediyordu. Kulübeye döndüğünde, polis santrali telefonu kapatmıştı.

Bosch tekrar arayıp numarayı verdi ve adresi öğrendi. Sepulveda Bulvarı'nın Sherman Oaks semtinde Grandview apartmanının P-1 numaralı dairesinde oturuyordu Cerrone. Kızın kokainine boş yere yirmi dolar harcamıştı.

Arabasına dönünce zarfları tekrar gözden geçirdi. Yarısı reklam mektubuydu, geri kalanı ise fatura ve cumhuriyetçi parti aday-

larının ilanlarıydı. Bir hafta sonra Reseda'da yapılacak Yetişkin Filmleri Oyuncuları Derneği'nin ödül töreni için bir davetiye de vardı.

American Express'in faturasının olduğu zarfı açarken yaptığı işin yasadışı olmasına aldırış etmedi. Ne de olsa Cerrone, gözetim memuruna yalan söyleyen bir suçluydu. Kendisinden şikâyetçi olmayacağından emindi. Bu ay kredi kartı borcu 1855,05 dolardı. İki sayfa uzunluğundaki fatura dökümü içinde Las Vegas'a iki uçak bileti ve Victoria's Secret firmasının üç faturası dikkatini çekti. Sylvia'nın evinde Victoria's Secret firmasının iç çamaşırı kataloğunu incelediğinden neler sattığını yakından biliyordu. Cerrone postayla yaklaşık 400 dolarlık çamaşır ısmarlamıştı. Gözetim memuruna gösterdiği adreste oturan zavallı kadın haftada yüz dolar kirayla Cerrone'nin çalıştırdığı fahişelerin iç çamaşırlarının faturasını ödüyordu. Bosch hem öfkelendi, hem de aklına iyi bir fikir geldi. Grandview apartmanı en büyük Kaliforniya düşüydü. Alışveriş merkezinin tam yanında bulunduğundan apartmanda yaşayanlar Güney Kaliforniya kültürünün ve etkileşiminin ayrılmaz bir parçası olan arabalarını kullanmak zorunda kalmadan mağazaları dolaşabiliyorlardı. Bosch alışveriş merkezinin garajına park edip, arka kapıdan içeri girdi. İtalyan mermeriyle döşeli girişin tam ortasındaki kuyruklu piyano kendi kendine çalıyordu. Bosch, Cab Calloway'ın "Everybody That Comes to My Place Has to Eat" adlı şarkısını hemen tanıdı.

Asansörlerin önündeki güvenlik kapısının yanında bir telefon ve rehber vardı. P-1 numaralı dairenin yanında Kuntz adı yazılıydı. Telefonu açıp numarayı kodlayınca bir kadın sesi yanıtladı ve Bosch, "UPS kargo. Paketiniz var," dedi.

"Ya...Kimden geliyor?"

"Şey. Yazı iyi okunmuyor... galiba Victor'ın sekreterinden ya da öyle bir şey."

"Ya," dedi telefondaki ses ve kıkırdadı. "İmza atmam gerekir mi?"

"Evet bayan, imzanızı almak zorundayım."

Onu eve çağırmaktansa, aşağıya inmeyi yeğledi. Cam kapının ardında bekleyen Bosch bu numaranın tutmayacağını anladı. Üzerinde takım elbisesiyle orda duruyordu ve elinde bir paket yoktu. Parlak çelik kapılar açılırken asansöre arkasını döndü.

Piyanoya yaklaşıp büyülenmiş gibi bakarken, güvenlik kapısının açıldığını duydu ve başını çevirdi.

"UPS kargodan gelen siz misiniz?" Sarışın kadın kot pantolonu ve açık mavi gömleğiyle başdöndürücüydü. Göz göze geldikleri anda, kızın bunun bir dolap olduğunu anladığını sezdi. Kız derhal geri çekilip kapıyı kapatmak istedi, ama Bosch aradan geçmeyi başardı.

"Ne yapıyorsunuz? Ben..."

Kızın çığlık atacağını hissederek bir eliyle ağzını kapattı. Yüzünün yarısının örtülmesi gözlerindeki korku ifadesini biraz daha vurgulamıştı. Artık Bosch'un gözüne çok da başdöndürücü görünmüyordu.

"Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim. Tommy ile konuşmak istiyorum. Hadi yukarı çıkalım."

Ağır ağır elini çekti ve kız bağırmadı.

"Tommy burda değil," diye fısıldadı. Onunla işbirliği yapacağını belirtmek ister gibiydi.

"Öyleyse bekleriz."

Usulca kızı asansöre doğru itti ve düğmeye bastı.

Kız haklıydı. Cerrone evde değildi ama çok fazla beklemek zorunda kalmadı. İki yatak odalı, iki banyolu, özel terası bahçe haline getirilmiş çatı katını dolaşmaya ancak zaman bulabildi.

Bosch, Sepulveda Bulvarı'yla kalabalık Ventura Karayolu'na bakan balkondan salona girdiği anda Cerrone elinde *Racing Form* adlı at yarışı dergisiyle eve girdi.

Önce Bosch'a gülümsedi ve ardından boş gözlerle baktı. Suçluların böyle yaptığına birçok kez tanık olmuştu. Herhalde

önce onu tanıdıklarını düşünüyorlardı ve belki de tanıyorlardı çünkü Bosch resmi gazetelerde ve ekranlarda son birkaç yıl içinde çok sık görünmüştü. En son olarak bu hafta içinde de resmi yayınlanmıştı. Gazete okuyan ya da televizyon haberlerini izleyen tüm suçluların polislerin resimlerine çok dikkatli baktıklarından emindi. Belki de kimden sakınmaları gerektiğini böylelikle öğrenmiş olacaklarına inanıyorlardı, ama karşılaşınca da tanıdık biriymiş gibi davranıyorlardı. Cerrone de, sanki Bosch uzun zamandır görmediği eski bir dostuymuş gibi gülümsemiş ve derhal düşmanı, yani polis olduğunu anlamıştı.

"Evet, doğru," dedi Bosch.

"Tommy, onu eve almaya zorladı beni," dedi kız. "Telefon etti..."

"Kes sesini," diye gürledi Cerrone ve Bosch'a döndü. "Eğer arama iznin olsaydı, buraya yalnız gelmezdin. İznin olmadığına göre, şimdi defol."

"Çok dikkatlisin," dedi Bosch. "Otur şuraya. Bazı sorularım var."

"Senin de sorularının da canı cehenneme. Çık dışarı."

Bosch siyah deri kanapeye oturup, sigara paketini çıkardı.

"Tom, dışarı çıkınca gidip senin gözetim memurunla görüşür ve ikametgâh adresi konusunda oynadığın oyunu anlatırım. Gözetim memurları kendilerine bildirdikleri adreste oturmayan sabıkalılar hakkında pek iyi düşünmezler. Üstelik verdikleri adres döküntü bir yer olur ve aslında Grandview'da otururlarsa, daha da kızarlar."

Cerrone elindeki dergiyi kızın kafasına attı.

"Bak, başımı nasıl bir belaya soktuğunu gördün mü?"

Kız sesini çıkarmaması gerektiğini biliyordu. Cerrone kollarını göğsünde kavuşturup salonun ortasında durdu. İri yapılı ve biraz şişmanlamaya başlamış bir adamdı. Hollywood ya da Del Mar barlarında öğleden sonraları çok fazla kokteyl içmek ya da zamanını at yarışlarını izleyerek geçirmek insanı bu hale getirirdi.

"Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Becky Kaminski hakkında bilgi istiyorum."

Cerrone şaşırmıştı.

"Maggie Cum Loudly adlı sarışını anımsıyorsun herhalde. Hani göğüslerini büyüttürdüğün kız. Onu video film işine sokmuştun, ayrıca kaçamaklar da yaptırıyordun ve kız birdenbire kayboldu."

"Ne olmuş ona? Çok zaman önceydi bu."

"Anladığım kadarıyla yirmi iki ay, üç gün önce kaybolmuş."

"Eee? Ortaya çıkıp hakkımda kötü laflar ettiyse, mahkemeye gidersin ahbap. Orda görüşürüz..."

Bosch kanapeden fırlayıp adamın suratına okkalı bir tokat attı ve siyah deri iskemlenin üzerinden yere itti. Cerrone'nin bakışlarının derhal kıza doğru kayması, Bosch'un kontrolü ele geçirdiğini gösteriyordu. Utanç verici bir duruma düşmek bazen kafaya dayanan bir tabancadan daha etkiliydi. Cerrone'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Bosch'un eli acıyordu. Yere düşen adama doğru eğildi. "Kızın ortaya çıkmadığını gayet iyi biliyorsun. Kayıp bürosuna başvurduğun zaman bile kızın öldüğünü biliyordun. Yalnızca kendi kıçını kurtarmaya çalışıyordun. Nereden bildiğini öğrenmek istiyorum."

"Bak dostum benim hiç..."

"Ama geri dönmeyeceğini biliyordun, di mi?"

"İçimde bir his vardı. Birkaç gün ortada görünmedi."

"Senin gibi adamlar içlerindeki hislere dayanarak polise gitmezler. Senin gibi adamlar, evleri soyulsa bile polis çağırmazlar. Dediğim gibi, kendini korumaya çalışıyordun. Kızın canlı olarak geri dönmeyeceğini bildiğin için, herhangi bir şeyden ötürü suçlanmak istemiyordun."

"Pekâlâ, tamam, içimdeki histen biraz daha fazlaydı. Tamam mı? Telefondaki adam. Onu hiç görmedim ama sesi ve

söylediği bazı laflar bana tanıdık geldi, anlıyor musun? Kızı ona gönderdim ve geri gelmediğinde beynimde bir şimşek çaktı. Adamı hatırladım. Daha önce de birini ona göndermiştim ve o kız ölmüştü."

"Kimdi o?"

"Holly Lere. Asıl adını hatırlamıyorum."

Bosch anımsıyordu. Nicole Knapp'ın porno filmlerde kullandığı isim Holly Lere idi. Bebekçi'nin yedi numaralı kurbanı. Kanapeye oturup paketten çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Tommy," dedi kız. "Sigara içiyor."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Cerrone.

"Ama sen balkondan başka yerde sigara içilmeyeceğini..."

"Kes sesini!"

"Nicole Knapp," dedi Bosch.

"Evet, doğru."

"Polisin onu Bebekçi'nin öldürdüğünü söylediğini biliyorsun, di mi?"

"Evet, Becky kaybolunca da bunu düşündüm ve adamın dediklerini hatırladım."

"Ama kimseye söylemedin. Polisi aramadın."

"Dediğin gibi dostum, benim gibiler polisi filan aramaz."

Bosch başıyla onayladı.

"Adam ne dedi? Seni aradığı zaman ne söyledi?"

"Her iki seferinde de, 'Bu gece özel bir ihtiyacım var,' dedi. Aynen böyle. İki konuşmada da aynı lafları etti. Üstelik sesi de bir garipti. Sanki dişlerini sımsıkı kapatmış, arasından konuşur gibiydi."

"Ve sen kızı ona gönderdin."

"Ancak kız geri dönmeyince olayları birbirine bağladım. Bak dostum, ben başvuruda bulundum. Polise kızın gittiği otelin adını verdim ve onlar hiçbir şey yapmadılar. Suçlanacak tek ki-

şi ben değilim. Aynasızlar herifin yakalandığını ve öldüğünü söylemişlerdi. Tehlike kalmadığını düşündüm."

"Senin için mi yoksa sokaklarda işe gönderdiğin kızlar için mi tehlike bitmişti?"

"Bana bak, eğer bilseydim onu gönderir miydim sanıyorsun? Ona epey yatırım yapmıştım."

"Yaptığından eminim."

Bosch sarışın kıza bakıp, biraz önce eline yirmi dolar sıkıştırdığı kıza ne zaman benzeyeceğini merak etti. Cerrone'nin çalıştırdığı kızların hepsinin tükenip sokağa atıldığını ve arabaları durdurarak para kazanmak zorunda kaldıklarını ya da öldürüldüklerini düşünüyordu. Tekrar Cerrone'ye baktı.

"Rebecca sigara içer miydi?"

"Ne?"

"Sigara. Sigara kullanır mıydı? Onunla birlikte yaşıyordun, bilmen gerekir."

"Hayır içmezdi. Zaten sigara iğrenç bir alışkanlıktır."

Cerrone sarışın kıza öfkeli gözlerle baktı. Bosch sigarasını beyaz halıya atıp, topuğuyla ezerek ayağa kalktı. Kapıya yaklaştı ve açtıktan sonra durdu.

"Cerrone hani senin mektuplarının gittiği evdeki kadın var ya?"

"Ne olmuş ona?"

"Bundan sonra sana kira ödemeyecek."

"Ne diyorsun sen?"

Sonunda yerinden kalkmış ve incinmiş gururu biraz olsun yerine gelmişti.

"Bundan sonra artık sana kira ödemeyeceğini söylüyorum. Onu ara sıra ziyaret edeceğim. Eğer kira ödüyorsa, gözetim memuruna adres değişikliğini açıklayacağım. Gözetim dönemin bitecek ve içeri tıkılacaksın. Hapishaneye girince, sokaktaki işlerini yürütmek zor olur. Her katta yalnızca iki telefon vardır ve kimin

kaç dakika telefon ettiğini gardiyanlar kontrol eder. Belki de onları da kazancına ortak etmek zorunda kalırsın."

Cerrone öfkesinden şakakları atarak ona bakıyordu.

"En iyisi ziyaret ettiğim zaman kadının o evde oturuyor olması," dedi Bosch. "Eğer Meksika'ya geri gittiğini duyarsam, gözetimi ararım. Boktan bir ev satın aldığını da öğrenirsem, yine ararım. Bırak orada otursun."

"Buna şantaj derler," dedi Cerrone.

"Hayır, buna adalet derler."

Kapıyı kapatmadan dışarı çıktı. Asansörü beklerken Cerrone'nin bir kez daha kadına, "Kapa çeneni!" diye haykırdığını işitti.

ON ÜÇ

Akşam iş çıkış saati trafiğinin sonlarına yakalandığından Sylvia'nın evine varması uzun sürdü. İçeri girdiğinde Sylvia üzerinde rengi solmuş kot pantolonu ve Grant Lisesi tişörtüyle masada oturmuş, öğrencilerin ödevlerini okuyordu. Grant Lisesi'nde verdiği derslerden birinin adını Edebiyatta Los Angeles koymuştu. Öğrencilerin yaşadıkları kenti daha iyi tanımaları için bunu yaptığını anlatmıştı. Çocukların çoğu başka kentlerden, başka ülkelerden gelmişti. Hatta bir sınıfta öğrencilerin on bir ayrı anadili olduğunu bile söylemişti.

Bosch ensesini okşadı, eğilip onu öptü. Ödevlerin, Nathanael West'in *Day of the Locust (Çekirgenin Günü)* adlı kitabı üzerine olduğunu gördü.

"Okumuş muydun?" diye sordu Sylvia.

"Uzun zaman önce. Lisedeki edebiyat öğretmeni bize zorla okutmuştu. Bence kadın deliydi."

Sylvia dirseğiyle bacağına vurdu.

"Pekâlâ ukala. Genellikle ağır kitaplarla hafifleri sırayla veririm. Şimdi de *The Big Sleep* (Büyük Uyku) adlı kitabı okuyorlar."

"Herhalde bu ismin öteki kitaba verilmiş olması gerektiğini düşünmüşlerdir."

"Bugün de pek neşeli gibisin. İyi bir şeyler mi oldu?"

"Aslında hayır. Her şey kötüye gider gibi. Ama burası... çok farklı."

Sylvia ayağa kalktı ve birbirlerine sarıldılar. Bosch, hoşlandığını bildiği biçimde sırtını okşadı.

"Dava nasıl gidiyor?"

"Hiçbir şey yok. Her şey var. Sonunda kendimi bataklığın içinde bulabilirim. Bu olaydan sonra acaba özel dedektif olarak iş bulabilir miyim? Marlowe gibi yani."

Sylvia onu kendinden uzaklaştırdı.

"Neden söz ediyorsun?"

"Emin değilim. Bu gece üzerinde çalışmam gereken bir şey var. Mutfak masasında çalışabilirim. Sen de çekirgelerinle burda otursun."

"Yemek yapma sırası sende."

"Öyleyse ben de albayı çağırırım."

"Lanet şey."

"Hey bir edebiyat öğretmeni hiç böyle laflar eder mi? Albayın ne kötülüğünü gördün?"

"Yıllar önce öldü. Neyse boş ver."

Sylvia gülümseyerek baktı. Bu oyunu sık sık oynarlardı. Yemek yapma sırası kendine gelince Bosch onu lokantaya götürmeyi yeğlerdi. Şimdi de kızarmış tavuk ısmarlama fikrinin cazip gelmediğini anladı. Ama yapacak çok işi, düşünecek çok konusu vardı.

Kadının yüz ifadesi Bosch'a, yaptığı tüm kötülükleri itiraf etme arzusu veriyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Üstelik Sylvia da biliyordu.

"Bugün bir adama hakaret ettim."

"Ne? Niçin?"

"Çünkü kadınları aşağılıyor."

"Bütün erkekler bunu yapar Harry. Ona ne yaptın?"

"Birlikte olduğu kadının önünde onu yere serdim."

"Herhalde böyle bir şeye ihtiyacı vardı."

"Yarın mahkemeye gelmeni istemiyorum. Belki Chandler beni tanık olarak çağırır ve senin orda olmanı istemiyorum. Kötü bir gün olacak."

Sylvia'nın bir süre sesi çıkmadı.

"Niçin böyle davranıyorsun Harry. Yaptığın bazı şeyleri bana anlatıyor, ama geri kalanını sır gibi saklıyorsun. Bazı açılardan birbirimize çok yakınız ama... Mesela yere serdiğin adamı anlatıyorsun, ama kendinden asla söz etmiyorsun. Senin hakkında, geçmişin hakkında ne biliyorum? Artık birbirimizi tanımamız gerek Harry. Bunu yapmak zorundayız yoksa birbirimizi aşağılarız. Daha önce de böyle bir şey başıma gelmişti."

Bosch başını sallayıp, gözlerini yere indirdi. Bu konuya giremeyecek kadar beyni doluydu.

"Tavuğun iyi kızarmış mı olsun?" diye sordu sonunda.

"Olur."

Sylvia ödevlerine dönerken, Bosch tavukları almak üzere sokağa çıktı.

Yemekten sonra Sylvia salondaki masaya dönünce, Bosch da evrak çantasından mavi cinayet klasörlerini çıkarıp mutfak masasına yerleşti. Elinde bir şişe Henry Weinhard vardı, ama sigara paketi yoktu. En azından Sylvia yatmadan önce evin içinde sigara içmeyecekti.

Birinci dosyayı açıp, on bir kurbana ait belgeleri masaya yaydı. Ayağa kalkıp kurbanların bulundukları zaman çekilmiş resimlerin hepsine birden baktı. Masada on bir fotoğraf vardı. Biraz düşündükten sonra yatak odasına gidip bir gün önce giydiği ceketin cebini araştırdı. Betondaki sarışının polaroid resimleri hâlâ duruyordu.

Onları da masaya yerleştirdi. On iki numaralı kurban. Tecavüz edilmiş, örselenmiş bedenleri, ölü gözleri, garip makyajlarıyla bir korku galerisi duruyordu sanki karşısında. Kadınların bedenleri, polis fotoğrafçısının sert ışığında çırılçıplak yatıyordu.

Bosch birasını bitirirken gözlerini resimlerden ayırmadı. Kurbanların isimlerini ve ölüm tarihlerini okudu. Yüzlerine baktı.

Gecelerin kentinde kaybolmuş meleklerdi hepsi. Sylvia'nın mutfağa girdiğini çok sonra fark etti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı genç kadın resimleri görünce ve bir adım geriledi. Elinde öğrencilerinden birinin ödevi vardı. Öteki eliyle ağzını kapamıştı.

"Üzgünüm Sylvia, buraya gelmemeni söylemeliydim," dedi Bosch.

"Öldürülen kadınlar mı?"

Bosch başını salladı.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Emin değilim. Bir şeylerin ortaya çıkmasını bekliyorum galiba. Eğer resimlere bir kez daha bakarsam, neler olup bittiğini anlayacakmışım gibi geldi."

"Ama bunlara nasıl bakabilirsin? Orda durmuş, gözlerini dikmiş bakıyordun."

"Çünkü bunu yapmak zorundayım."

Sylvia elindeki kâğıda baktı.

"Nedir o?" diye sordu Bosch.

"Bir şey değil. Yani öğrencilerden birinin ödevi. Bunu sana okuyacaktım."

"Oku öyleyse."

Uzanıp masayı aydınlatan lambayı söndürdü. Resimler ve Bosch karanlıkta kaldı. Sylvia mutfak kapısının önünde, salondan gelen ışıkla aydınlanıyordu.

"Hadi oku."

"Bir kız öğrenci, 'Yazar West, Los Angeles'ın huzur döneminin sona ereceğini önceden tahmin etmiş. Melekler kentinin bir umutsuzluk kentine dönüşeceğini, tüm umutların çılgın kalabalığın ağırlığı altında ezileceğini görmüş. Kitabı bu konuda bir uyarı niteliği taşıyor,' diye yazmış."

Sylvia başını kaldırdı.

"Daha devamı var ama bu kadarını okumak istemiştim. Bu kız, bir üst sınıfın bazı derslerine de giren onuncu sınıf öğrencisi ama bu noktada çok güçlü bir duyguyu yakalamış."

Sylvia'nın horgörüden uzak yaklaşımına hayran kaldı. Bosch önce kızın bu yazıyı bir yerden çaldığını düşünmüştü. Bu yaşta bir çocuk huzur dönemi gibi lafları nereden bilebilirdi? Ama Sylvia bunun ötesine geçmişti. Her şeyin güzel yönünü görebiliyordu. Bosch ise yalnızca karanlığı görüyordu.

"Güzel bir yazı."

"Afrika kökenli Amerikalı. Okula otobüsle gelip gidiyor ve yolun yetmiş beş dakika sürdüğünü söylüyor. En zeki öğrencilerimden biri ve yalnız başına otobüsle gidip gelmesi beni kaygılandırıyor. Ama yolda ona verdiğim ödevleri okuduğunu söylüyor. Yine de kaygılanıyorum. Çok duyarlı bir kız. Belki de gereğinden fazla."

"Ona biraz zaman ver, yüreğinde nasırlar oluşacaktır. Herkesin başına gelir."

"Hayır herkes için aynı değildir Harry. Bu nedenle bu kız adına endişe duyuyorum."

Karanlıkta upuzun bir dakika boyunca erkeğin yüzüne baktı.

"İşine engel olduğum için özür dilerim."

"Sen hiçbir zaman bana engel olmazsın Sylvia. Ben bunları eve getirdiğim için özür dilerim. İstersen kendi evime gidebilirim."

"Hayır Harry, burda olmanı istiyorum. Kahve yapmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Sylvia salona dönünce, Bosch tekrar lambayı yaktı ve resimleri inceledi. Katilin yaptığı makyajla hepsi öldükten sonra birbirine benzemişti ama ırk, beden yapısı, cilt rengi açısından yine de çeşitlilik gösteriyorlardı.

Locke, özel ekibe katilin fırsatçı bir canavar olduğunu söylemişti. Kendi erotik programına katabileceği bir kurban bulduğu

sürece nasıl biri olduğuna önem vermiyordu. Dikkati çekmeden onları avlayabildiği sürece, beyaz ya da siyah oluşlarıyla ilgilenmiyordu. Dolaştığı çevrenin kadınları zaten çoktan kurban edilmişlerdi. Zaten çoktan bedenlerini yabancıların sevgiden yoksun gözlerine ve ellerine teslim etmişlerdi. Onlar da bir bakıma avcıyı bekler gibiydiler. Yanıtlanması gereken tek soru kalmıştı: Bebekçi hâlâ ortalıkta dolaşıyor muydu?

İskemleye oturup dosyanın içinden Batı Los Angeles haritasını çıkardı. Resimlerin üzerine yayarken, harita katlama yerlerinden hafifçe yırtıldı. Cesetlerin bulunduğu yerleri işaret eden siyah noktalar hâlâ yerindeydi. Her siyah noktanın yanında kurbanın adı ve bulunduğu tarih yazılıydı. Church'ün ölümüne dek özel ekip cinayetlerin coğrafi önemini kavrayamamıştı. Cesetler Silverlake'den Malibu'ya kadar uzanan bir bölgeye serpiştirilmişti. Bebekçi kentin batı yakasını cesetlerle doldurmuştu. Yine de çoğunluğu Silverlake ile Hollywood'da ortaya çıkarken, bir tanesi Malibu ve bir tanesi de Batı Hollywood'da bulunmuştu.

Betondaki sarışın ise hepsinden çok uzakta, Hollywood'un güney kesimindeydi. Üstelik yalnızca onu gömmüştü. Locke, cesetleri en kolayca kurtulabileceği yerlere bıraktığını söylemişti. Church'ün ölümünden sonra bu iddia doğru gibi gelmişti. Dört ceset Silverlake semtindeki evinin ancak bir mil uzağında ortaya çıkmıştı. Diğer dördü de pek uzak sayılmayan Doğu Hollywood'da bulunmuştu.

Tarihler araştırma açısından önemli bir ipucu vermemişti. Belirli bir model izlenmemişti. Başlangıçta kurbanların ortaya çıkış tarihleri arasındaki süre kısalır gibiydi, ama sonra büyük değişiklikler olduğu görülmüştü. Bebekçi önce beş, sonra üç sonra da iki hafta arayla kurbanlarını yok etmişti. Bunun anlamı çözülemeyince, özel ekip bu konuyu bir kenara bırakmıştı.

Bosch kurbanların geçmişleri konusundaki raporları okumaya başladı. Üzücü yaşamları ancak ikişer, üçer sayfa tutuyor-

du. Geceleri Hollywood Bulvarı'nda müşteri bekleyen bir kadın gündüzleri güzellik uzmanı olmak için okula gidiyordu. Bir başkası Chihuahua, Meksika'da yaşayan ailesine para gönderiyor ve onlar da kızlarının ünlü Disneyland'da tur rehberi olarak çalışıp çok para kazandığını sanıyorlardı. Bazı kurbanlar arasında benzerlikler vardı ama bir sonuca ulaşılmasına yardımcı olmamıştı.

Hollywood Bulvarı'nda çalışan fahişelerden üçü zührevi hastalıklara karşı aşı olmak için aynı doktora gidiyordu. Özel ekip üç hafta boyunca doktoru izledi ama bir gece Bebekçi, Sunset Bulvarı'nda bir fahişeyi avladı ve ertesi sabah cesedi Silverlake semtinde bulundu.

Diğer iki kadın da Beverly Hills'deki aynı estetik cerrahına göğüslerini büyüttürmüşlerdi. Bebekçi'nin kurbanlarının yüzüne makyaj yapması gibi bir estetik cerrahının da bir bakıma insanların imajlarını değiştirdiğini düşünen özel ekip bu ipucunu bir süre kovalamıştı. Ne var ki, izlendiği süre içinde doktor hiçbir kuşkulu harekette bulunmamış ve yüz hatlarını kendi keyfine göre değiştirdiği karısıyla birlikte mutlu bir yaşam tablosu sergilemişti. Norman Church'ün öldürülmesine yol açan telefon ihbarı geldiği sırada hâlâ doktoru izliyorlardı.

Bosch'un bildiği kadarıyla iki doktor da izlendiklerinin farkında olmamıştı ve Bremmer'ın kitabında da gerçek isimleri kullanılmamıştı.

Yedinci kurbanın yaşam öyküsünü okurken daha önce fark etmediği bir ayrıntı dikkatini çekti. Özel ekip, Locke, medya, herkes bunu atlamıştı. Fahişe fahişedir diyerek, kurbanların hepsini aynı sınıfa sokmuşlardı. Ama aralarında farklar vardı. Bazıları sokaklarda müşteri ararken, bir kısmı daha üst düzeyde, eskort servislerinde çalışıyordu. Bu iki grubun içinde de bir kısmı dansçıydı ve biri partilere getirdiği tebrik telgraflarını striptiz yaparak sunuyordu. Son kurban Becky Kaminski dışında iki kadın daha porno filmlerde çalışıyor ve yan iş olarak fahişelik yapıyordu.

Bosch yedinci kurban Nicole Knapp ile on birinci kurban Shirleen Kemp'in resimlerini masadan kaldırdı. Bu iki kadın Holly Lere ve Heather Cumhither adlarıyla porno filmlerde oynuyorlardı.

Klasörün içinden, kurtulmayı başarmış olan tek kadının dosyasını da çıkardı. O da ek iş yapan bir porno artistiydi. Gerçek adı Georgia Stern idi ama filmlerde Velvet Box adını kullanıyordu. Yerel seks dergilerine verdiği ilanlarla müşteri buluyordu ve bir gün Hollywood Star Motel'de bir erkekle buluşmaya gitmişti. Odaya girince müşteri ona soyunmasını söylemiş ve belki utangaç davranmanın adamı heyecanlandıracağını düşünerek arkasını dönüp giysilerini çıkarmıştı. Aynı anda çantasının deri sapının başından geçirilip boynuna sarıldığını hissedince olanca gücüyle çırpınmıştı. Herhalde öteki kurbanlar da kurtulmaya çalışmışlardı ama daha şanslı olan Georgia, saldırganın midesine bir dirsek atıp dönmeyi ve kasığına bir tekme indirip kaçmayı başarmıştı.

Tüm utangaçlığını unutup çırılçıplak odadan fırlamıştı. Polisler odaya girdiğindeyse saldırgan çoktan gitmişti. Üç gün sonra olayın raporu özel ekibe ulaşmıştı. Ama Hollywood Star Motel saatlik müşteri kabul ettiğinden, saldırının yaşandığı oda defalarca kullanılmıştı. Kanıt aramanın anlamı yoktu.

Bosch raporu okurken, Georgia Stern'in yardımıyla çizilen resmin Norman Church'ten niçin bu kadar farklı olduğunu anladı.

Bu saldırgan başka biriydi.

Bir saat sonra dosyanın arkasında soruşturmayla ilgili kişilerin telefonlarını yazdığı sayfayı açtı ve Dr. John Locke'un ev numarasını çevirdi. Doktorun dört yıl içinde telefon numarasını değiştirmediğini umuyordu.

Beş kez çaldıktan sonra Locke yanıtladı.

"Özür dilerim Dr. Locke, çok geç olduğunu biliyorum. Ben Harry Bosch."

"Harry nasılsın? Bugün konuşamadığımız için üzgünüm. Biliyorum senin için koşullar hiç de iyi sayılmazdı ama ben..."

"Evet doktor, bakın önemli bir şey var. Bebekçi'yle bağlantılı. Size gösterip, fikrinizi almak istiyorum. Evinize şimdi gelmem mümkün mü?"

Uzun bir sessizlikten sonra Locke yanıtladı.

"Gazetede okuduğum şu yeni bulunan cesetle mi ilgili?"

"Evet, başka noktalar da var."

"Saat neredeyse on olacak. Yarın sabaha kadar erteleyemez miyiz?"

"Yarın sabah mahkemede olacağım doktor. Bütün gün. Bu konu çok önemli. Bana zaman ayırırsanız çok sevinirim. Herhalde saat on birden önce evinize varmış olurum ve en geç on iki gibi konuşmamız biter."

Locke yanıtlamayınca, Harry sakin sesli adamın kendisinden korktuğunu mu yoksa katil bir aynasızı evinde görmek istemediğini mi merak etti.

"Ayrıca, bulguların çok ilginç olduğunu göreceksiniz," dedi Harry.

"Pekâlâ," dedi sonunda Locke.

Ev adresini alınca Bosch bütün belgeleri dosyalarına yerleştirdi. Mutfağa gelen Sylvia resimlerin ortadan kalkmış olduğunu görünce içeri girmeye cesaret etti.

"Konuşmanı duydum. Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet şimdi gidiyorum. Laurel Kanyon'da oturuyor."

"Neler oluyor?"

Acele hareket etmekten vazgeçip, klasörleri kolunun altında sıkıştırdı.

"Ben... şey, biz bir noktayı atlamışız. Özel ekip yani. İşi berbat etmişiz. Sanırım başından beri iki kişi vardı ama bunu şimdiye kadar göremedim."

"İki katil mi?"

"Galiba. Locke'a bunu sormak istiyorum."

"Tekrar gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Geç olacak. Eve gitmeyi düşünüyordum. Mesajları kontrol ederim, yarın yeni bir şeyler giyerim."

"Hafta sonu fikri pek parlak görünmüyor değil mi?"

"Ne... ah evet Lone Pine, yaa. Neyse ben..."

"Boş ver. Hafta sonu emlakçı benim evi alıcılara gösterirken belki sana gelirim."

"Elbette."

Birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Sylvia kapıyı açtı. Dikkatli olmasını ve yarın kendisini aramasını söyledi. Bosch arayacağına söz verdi. Eşikte bir an duraklayıp, "Biliyor musun, haklıydın," dedi.

"Hangi konuda?"

"Erkekler hakkındaki sözlerinde."

ON DÖRT

Laurel Kanyon, Studio City bölgesini Hollywood ile Sunset Strip'e bağlayan, Santa Monica dağlarının arasından kıvrıla büküle giden bir yoldu. Yol güneye doğru, Mulholland Drive'ın altına inince dört şeritten iki şeride düşüp, kafa kafaya çarpışmalara davetiye çıkarıyordu. Aynı noktada kanyon, kırk yıllık Hollywood bungalovlarıyla çağdaş cam apartmanların yan yana sıralandığı Los Angeles'ın en sıradışı semti haline geliyordu. Harry Houdini dik yamaçta bir şato inşa ettirmişti. Jim Morrison ise hâlâ kanyonun tek alışveriş noktası olan küçük marketin yakınındaki ahşap evde yaşamıştı.

Burası artık rock yıldızları, yazarlar, aktörler ve uyuşturucu satıcıları gibi yeni zenginlerin yaşadığı bir yer olmuştu. Laurel Kanyon'da oturuyorum diyebilmek için toprak kaymalarına ve inanılmaz trafik sıkışıklığına aldırış etmez gibi görünüyorlardı. Dr. Locke, Laurel Kanyon Bulvarı'ndan ayrılan Lookout Mountain Drive adlı dik yokuşta oturuyordu ve Bosch'un, emniyetin verdiği Caprice marka arabası tırmanırken epey zorlandı. Aradığı adresi bulmaması olanaksızdı, çünkü evin ön cephesine kapı numarası mavi neonla yazılmıştı. En az yirmi beş yıllık, rengârenk boyanmış bir Volkswagen minibüsün arkasına park etti. İşte Laurel Kanyon böylesine bir zaman karmaşası sergiliyordu.

Bosch arabadan indi, sigarasını kaldırıma atıp söndürdü. Etraf karanlık ve sessizdi. Motorun soğurken çıkardığı çıtırtılar kulağına geldi. Ayrıca sıcak yağ kokuyordu. Açık camdan uzanıp kalın klasörlerini aldı.

Locke'un evine ulaşmak yaklaşık bir saatini almıştı ve bu arada cinayetlerdeki yeni fark ettiği modeli düşünmeye zamanı olmuştu. Ayrıca bulgularını onaylatmak için de bir yol keşfetmişti.

Locke elinde bir kadeh kırmızı şarapla kapıyı açtı. Ayakları çıplaktı ve üzerinde kot pantolonla, cerrahların giydiği yeşil önlük vardı. Boynunda, ucunda büyük bir pembe kristal olan deri kolye vardı.

"İyi geceler Dedektif Bosch, lütfen içeri gir."

Holden geçip, cam kapıları aydınlatılmış bir havuzun yer aldığı arka bahçeye açılan, aynı zamanda yemek odası görevini üstlenen büyük salona girdiler. Yerdeki pembemsi halı eskimiş ve kirliydi, ama doğrusu ev, seks konusunda uzman bir profesör ve yazar için hiç de fena sayılmazdı. Biraz önce içinde biri yüzmüş gibi havuzun suyunun hafifçe dalgalandığı dikkatini çekti. Bayat bir marihuana kokusu geldi burnuna.

"Şahane bir ev," dedi Bosch. "Neredeyse komşu sayılırız. Ben tepenin ardında Woodrow Wilson'da oturuyorum."

"Öyleyse buraya gelmen niçin kırk beş dakika sürdü?"

"Aslında evden gelmiyorum. Bouquet Kanyon'da bir arkadaşımın evindeydim."

"Bir hanım arkadaşın varlığı kırk beş dakikalık yolu açıklıyor."

"Beklettiğim için özür dilerim doktor. İsterseniz hemen konuya girelim ki, gereğinden fazla zamanınızı almayayım."

"Evet, lütfen."

Dosyaları yemek masasına yerleştirmesini işaret etti, ama Bosch'a şarap ikram etmedi. Sigara içmek ya da bir mayo giyip havuza girmek isteyip istemediğini de sormadı.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm, hemen konuya gireceğim."

"Bunu söylemiştin. Benim de işlerim biraz aksadı. Tanıklık etmek araştırmalarımda ve yazı takviminde bir gün gecikmeme yol açtı. Bu gece bu açığı kapatmaya çalışıyordum."

Bosch doktorun saçlarının ıslak olmadığını fark etti. Belki o çalışırken, başka biri havuzda yüzüyordu.

Locke bir iskemleye oturdu ve Bosch betondaki sarışın konusundaki çalışmaları kronolojik olarak anlattı. Ona pazartesi sabahı karakola bırakılmış olan notu gösterdi.

Son ölümün ayrıntılarını sıralarken, Locke'un gözlerinin ilgiyle parladığını fark etti. Sözü bitince psikiyatr kollarını göğsünde kavuşturup, gözlerini kapattı. "Devam etmeden önce biraz düşünmek istiyorum."

Hiç kıpırmadan oturuyordu. Bosch bu davranışına ne anlam vereceğini bilemedi. Yirmi saniye sonra, "Eğer biraz daha düşünecekseniz, telefonunuzu kullanmak isterim," dedi.

"Mutfakta," dedi Locke gözlerini bile açmadan.

Bosch, özel ekibin telefon numaraları arasından Amado'nun ev numarasını bulup çevirdi. Adli tıp uzmanının sesinden, onu uyandırmış olduğunu fark etti.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm ama şu yeni Bebekçi olayında işler çok hızlı ilerliyor. Gazetedeki yazıyı okudun mu?"

"Evet, ama katilin Bebekçi olduğu konusunda kesin kanıtlar bulunmadığı söylenmişti."

"Doğru. Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Sana bir şey soracağım."

"Sor bakalım."

"Dün ifade verirken, kurbanların tümünden alınmış kanıtların tecavüz araştırmasından geçirildiğini söyledin. Bu kanıtlar nerde şimdi? "

Uzun bir sessizlikten sonra Amado yanıtladı. "Herhalde kanıt deposundadır. Adli tıp bir olayın dosyası kapandıktan yedi yıl sonrasına kadar kanıtları saklamaktır. Yani temyiz hikâyesi filan olur diye. Şimdi ise katil öldüğüne göre, kanıtları bu kadar uzun süre tutmaya gerek yok, ama deponun temizlenmesi için adli tıp şefinin emri gerekli. Sen şey, Church'ü öldürdüğün zaman, şefin

bunu düşündüğünü ya da yaptırdığını sanmıyorum. Bürokrasi bu kadar hızlı işleyecek durumda değil. Bana kalırsa kanıtlar yerinde duruyordur. Depo sorumlusu yedi yıl sonra yok etme emri isteyecektir."

"Pekâlâ," dedi Bosch heyecanlı bir sesle. "Durumları nasıldır? Hâlâ kanıt olarak kullanılabilirler mi? Yani analiz filan yapılabilir mi?"

"Bozulma olacağını sanmıyorum."

"Sen nasılsın?"

"İşim hep çok yoğun ama şimdi ilgimi çektin. Neler oluyor?"

"Yedi ve on bir numaralı kurbanlara ait kanıtları istiyorum. Nicole Knapp ile Shirleen Kemp. Tamam mı? Yedi ve on bir. Hani şu dükkân gibi."

"Anladım, yedi, on bir. Sonra ne yapacağız?"

"Kıl taraması karşılaştırılması. Her iki kadında da aynı yabancı kıllar var mı? Bunu yapmak ne kadar sürer?"

"Üç ya da dört gün. Laboratuvara göndermek zorundayız. Belki adamları dürtükleyip, daha kısa sürede yaptırabilirim. Bir şey sorabilir miyim? Bunu niye yapıyoruz?"

"Bana kalırsa Church'ten başka bir katil daha vardı. Bir kopyacı. Yedi, on bir ve bu hafta cesedi bulunan kızı o öldürdü. Ve onun Church gibi tümüyle traş olmayı akıl ettiğini sanmıyorum. Eğer aynı kılları bulursak, olayı bağlayabiliriz."

"Yedi ve on bir numaralı kurbanlar için ilginç bir şey de ben söyleyeyim."

Bosch bekledi.

"Tanıklık etmeden önce her şeyi tekrar gözden geçirdiğim için hatırlıyorum. İki kurbanın cinsel uzuvlarında yırtılma olduğunu söylemiştim. İşte onlar yedinci ve on birinci kurbanlardı."

Bosch bir an durup düşündü. Salondan Locke'un sesi duyuldu. "Harry?"

"Hemen geliyorum," diye yanıtladı ve tekrar telefona döndü. "Çok ilginç."

"Anlaşılan şu ikinci katil her kimse, Church'ten daha acımasız biri. O iki kadın en kötü durumda olanlardı."

Bosch'un aklına yeni bir fikir geldi. Amado'nun dünkü ifadesinde bir nokta yerli yerinde değildi ama şimdi anlaşılıyordu.

"Prezervatifler," dedi Bosch.

"Ne olmuş onlara?"

"Sen ifadende on ikilik kutuda, yalnızca üç tane kaldığını söyledin."

"Doğru! Dokuzu kullanılmıştı. Listeden yedinci ve on birinci kurbanı çıkarırsan, geriye dokuz kalıyor. Her şey birbirine uyuyor Harry. Tamam yarın sabah ilk iş bununla ilgileneceğim. Bana üç gün ver."

Telefonu kapatınca Amado'nun bu gece uyuyup uyuyamayacağını merak etti.

Locke kadehine tekrar şarap doldurmuştu, ama Bosch'a ikram etmedi.

"Devam etmeye hazırım," dedi Bosch salona dönüp karşısına oturunca.

"Pekâlâ."

"Bu hafta bulunan cesedin Bebekçi'ye yüklenen tüm özellikleri taşıdığını söylüyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Ama bu kez cesetten farklı bir biçimde kurtulmuş. Diğerlerini açıkta bıraktığı halde bunu gömmeye özen göstermiş. Bu nokta ilgi çekici. Başka ne var?"

"Davada verilen ifadelerden Church'ün on birinci kurbanın katili olmadığı ortaya çıktı. Bir arkadaşı on bir numaralı kurbanın öldürüldüğü gece Church'ün bir partide olduğunu gösteren bir video kaset getirdi. Kaset sağlam kanıt gibi görünüyor."

Locke başını salladı ama sesini çıkarmadı. Hiç olmazsa gözlerini kapamadı, diye düşündü Bosch. Doktor çenesindeki kır sakalları ovalayınca Bosch da aynı hareketi yaptı.

"Ve bir de yedinci kurban var."

Cerrone'nin telefondaki sesi tanıdığını anlattı doktora.

"Gerçi sesi tanıması kanıt olarak kullanılamaz ama bu tartışmayı yürütebilmek için haklı olduğunu varsayalım. Böylece betondaki sarışınla yedinci kurban arasında bir bağlantı var. Video kaset Church'ün on birinci kurbanı öldürmediğini kanıtlıyor. Adli tıptan Amado'yu hatırlıyor musun? Yedi ve on bir numaralı kurbanların yaralarının ötekilerden çok farklı olduğunu söyledi.

"Bir de makyaj malzemesi konusu var. Church'ün ölümünden sonra Hyperion Sokağı'ndaki evde makyaj malzemeleri bulunmuştu. Dokuz kurban üzerinde kullanılan malzemelerdi bunlar. Makyaj malzemesi bulunmayan iki kurban ise..."

"Yedi ve on bir numaralardı."

"Doğru. Yani bu iki olay arasında birçok benzerlik var. Ayrıca Cerrone müşterinin sesini tanıdığını söylediği için bu hafta bulunan ceset de onlarla bağlantılı. Üç kadının yaşam biçimine bakarsanız, bağlantılar biraz daha sağlamlaşıyor. Üçü de porno filmlerde çalışıyor ve telefonla müşteri buluyordu."

"Modeldeki ayrıntıların diğerleriyle uyumunu görebiliyorum," dedi Locke.

"Gitgide kesinleşiyor. Katilden kurtulmayı başaran tek kadın da yine porno filmlerde oynuyor ve telefonla müşteri buluyordu.

"Ve tanımladığı katilin Church ile hiçbir benzerliği yoktu."

"Haklısın. Bu nedenle Church olduğunu sanmıyorum. Bence üç kurbanla kurtulmayı başaran kadın başka bir katilin eseri. Geri kalan dokuzu ise Church'ün kurbanları."

Locke yerinden kalkıp salonda dolaşmaya başladı. Bir yandan da eliyle çenesini sıvazlıyordu.

"Başka bir şey var mı?"

Bosch klasörlerden birini açıp, kent haritasını ve daha önce bir dizi tarih yazdığı katlı bir kâğıt çıkardı. Haritayı dikkatle açıp masaya yerleştirdi.

"İşte bakın. Dokuz kurbana A Grubu ve üçüne de B Grubu diyelim. Haritada A Grubu kurbanların bulundukları yerleri işaretledim. Yani B Grubu kurbanları hesaba katmazsak, coğrafi açıdan iyi bir yerleştirme planı ortaya çıkıyor. B Grubu kurbanları Malibu, Batı Hollywood ve Güney Hollywood'da bulunmuşlardı. Ama A Grubu Doğu Hollywod ile Silverlake semti arasındaydı."

Bosch parmağıyla Church'ün cesetleri bıraktığı bölgeyi işaret etti.

"Ve bu bölgenin tam ortasında Church'ün ölüm tarlası olan Hyperion Sokağı yer alıyor."

Elindeki kâğıdı haritanın üzerine bırakıp doğruldu.

"Burda Church'ün suçlandığı on bir cinayetin tarihleri var. Başlangıçta bir zaman modeli görülüyor: otuz, otuz iki, yirmi sekiz, otuz bir ve yine otuz bir gün arayla cinayet işlenmiş. Ama sonra bu model paramparça oluyor. Hatırlıyor musunuz? O zamanlar bizi ne kadar şaşırtmıştı?"

"Evet, anımsıyorum."

"Cinayetlerin arasında on iki, on altı, yirmi yedi, otuz ve on bir gün var. Model model olmaktan çıkıyor. Ama şimdi A ve B grubunun tarihlerini ayırabiliriz."

Bosch kâğıdı açtı. Locke başını eğip alt alta yazılı tarihlere yakından baktı. Saçsız ve çilli tepesinde incecik bir yara izi bulunduğunu fark etti Bosch.

"A Grubunda belirli bir zaman aralığı var," diye devam etti. "Otuz, otuz iki, yirmi sekiz, otuz bir, otuz bir, yirmi sekiz, yirmi yedi ve otuz günlük aralarla cinayetler işlenmiş. B Grubunda ise iki cinayetin arasında seksen dört gün var."

"Yaşadığı stresle daha iyi başa çıkıyor."

"Anlamadım?"

"Fantezilerini gerçekleştirdiği tarihlerin arasındaki süreyi stres birikimi denetler. Bu konuda ifade verdim. Bir kişi içinde bulunduğu stresi ne kadar iyi kontrol edebiliyorsa, işlediği cinayetler

arasındaki süre o kadar uzar. İkinci katil stresini daha iyi kontrol edebiliyor. Ya da en azından o zamanlar öyleymiş."

Bosch odada dolaşan doktoru izledi ve bir sigara çıkarıp yaktı. Locke sesini çıkarmadı.

"Benim bilmek istediğim, böyle bir şeyin olup olamayacağı," dedi Bosch. "Yani daha önce böyle bir örnekle karşılaştın mı?"

"Elbette olabilir. Kara yürekler tek başına çarpmaz. Örnekleri görmek için kendi denetim bölgene bile baksan yeter. Şu Hillside Canavarları mesela. Hatta onlar hakkında *İkisi de Aynı* adlı bir kitap bile yazılmıştı.

"Seksenli yılların başında Sunset Strip Canavarı ile Gece Avcısı'nın kullandığı yöntemlerin arasındaki benzerlikleri anımsa. Kısacası, evet mümkündür diyebiliriz."

"Bu olayların bir kısmını biliyorum ama bizimki farklı. Onların işlediği cinayetlerin bir kısmının araştırmasına katıldığım için bunun farklı olduğunu biliyorum. Hillside Canavarları kardeş çocuğuydu ve birlikte çalışıyorlardı. Diğer ikisi de birbirini andırıyordu ama aralarında önemli farklar da vardı. Bu olayda ise biri çıkıp diğer katili en küçük ayrıntısına kadar taklit ediyor. Hatta öylesine dikkatle taklit ediyor ki, hiç farkına varmıyoruz ve elimizden kaçıp kurtuluyor."

"Birbirinden bağımsız olarak çalışan ama tümüyle aynı yöntemi kullanan iki katil."

"Doğru."

"Yine de her şeyin olabileceğini söylerim. Bir örnek daha var. Seksenli yıllarda Orange ve Los Angeles bölgelerinde cinayetler işleyen Otoyol Katili vardı."

Bosch başını salladı ama o olayların araştırmasına katılmadığı için fazla bilgisi yoktu.

"Bir gün polislerin şansı yaver gitti ve William Bonin adında bir Vietnam gazisini ele geçirdiler. Birkaç cinayetle arasındaki bağlantı saptanınca, geri kalanlarından da sorumlu olduğuna ka-

rar verildi. İdamla yargılanıp ölüm hücresine atıldı ama cinayetler işlenmeye devam etti. Bir gün otoyol polisi, Randy Kraft adında birinin arabasını durdurdu ve bir ceset taşıdığı görüldü. Kraft ile Bonin birbirini hiç tanımıyordu ama belirli bir süre 'Otoyol Katili' takma adını paylaşmışlardı. İkisi de birbirinden bağımsız olarak insanları öldürürken, herkes bu cinayetleri aynı kişinin işlediğini düşünüyordu."

Bosch'un üzerinde çalıştığı kurama en uygun örnek buydu. Locke artık gecenin geç saatinde evine geldiğinden dolayı duyduğu huzursuzluktan kurtulmuş, durmaksızın konuşuyordu.

"San Quentin Hapishanesi'nde araştırma yaptığım zaman tanıştığım, idam mahkûmlarının hücrelerini denetleyen bir gardiyan var. Bana Kraft ve Bonin ile birlikte toplam dört katilin gaz odasına gönderilmeyi beklediklerini söylemişti. Bu arada dördü her gün briç oynarmış. Toplam olarak elli dokuz cinayetle suçlanıp mahkûm olmuşlar. Ve briç oynuyorlar. Daha da önemlisi Kraft ile Bonin'in düşünme biçimi birbirine öylesine benziyormuş ki, eşleştikleri zaman onları yenmek olanaksızmış."

Bosch haritayı katlarken sordu. "Kraft ile Bonin kurbanlarını aynı biçimde mi öldürdüler? Aynı yöntemlerle mi?"

"Tam olarak değil. Ama ben bu olayda da iki kişinin bulunduğu fikrindeyim. İlk katili izleyen ikincisi daha akıllı. Polisleri Church'e doğru yönlendirmek için neler yapması gerektiğini de biliyor. Ama Church ölünce, onu kamuflaj olarak kullanamayacağını anladı ve adeta kendini gizlemek için yeraltına girdi."

Bosch doktorun yüzüne bakarken, yepyeni bir fikir beyninde şimşek gibi çaktı. Sanki renkli bilardo topları bir tek vuruşla dört bir yana dağılmıştı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bu yeni düşünce, durup dururken ortaya atılmayacak kadar tehlikeliydi. Locke'a başka bir soru sormayı yeğledi.

"Ama Taklitçi, yeraltına girince bile Bebekçi ile aynı programı izlemeyi sürdürdü. Eğer hiç kimse kurbanlarını göremeyecek-

se, bunu niye yaptı? Bebekçi olayında cesetleri kolayca bulunacak yerlere bırakmasının, yüzlerine makyaj yapmasının erotik programının bir parçası olduğuna inanmıştık. Bir bakıma ancak böyle uyarılıyordu. Peki ama ikinci katil kurbanların bulunmasını istemiyorsa, niçin aynı programı uygulamayı sürdürdü?"

Locke iki eliyle masaya dayanıp ağırlığını dengeledi ve bir süre düşündü. Bosch bahçeden bir ses geldiğini sandı. Açık cam kapılardan dışarı bakınca aydınlatılmış havuzun ardında yükselen kapkaranlık dik yamaçlardan başka bir şey göremedi. Havuzun yüzeyi şimdi dümdüzdü. Saatine bakınca gece yarısına geldiğini gördü.

"İyi bir soru," dedi Locke. "Ama yanıtını bilmiyorum. Belki ikinci katil, kendisi istemese bile, eninde sonunda cesedin bulunacağını düşündü. Biliyor musun dört yıl önce ve şimdi sana, gazeteye notları gönderen kişinin taklitçi katil olduğunu varsaymak zorundayız. Bu davranışı, kendi programının teşhircilik yönünü gösteriyor. Anlaşılan Church kendisini kovalayanları böylesine şaşırtmak gereksinimi duymadı."

"Taklitçi bizi taciz ederek, kendini kurtardı."

"Doğru. Kendisi eğlenirken, peşindekilerle dalga geçerken, işlediği cinayetlerin tümünü Bebekçi'nin üzerine yıkıyordu. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Peki sonra ne oldu? Gerçek Bebekçi'yi, yani Bay Church'ü sen öldürdün. Taklitçi'nin ardına gizlenecek bir siperi kalmadı. Şimdi ne yapıyor? Yine cinayet işliyor ama kurbanını betonun altına gömerek gizliyor."

"Yani erotik programını tümüyle uyguladığını, kızın yüzüne makyaj yaptığını ve kimsenin görmemesi için gömdüğünü mü söylüyorsun?"

"Böylece hiç kimse öğrenemeyecek. Evet erotik programın bu ayrıntıları onu uyardığı için yine aynısını uyguluyor ama sırrı

ortaya çıkacağı için cesetleri herkesin görebileceği yerlere bırakmıyor."

"Öyleyse, bu notu niye gönderdi? Bu hafta polise bir not göndererek niye kendini açığa çıkardı?"

Locke bir süre düşünerek masanın çevresinde dolaştı.

"Özgüven," dedi sonunda. "Taklitçi son dört yıl içinde güçlü olduğunu hissetmeye başladı. Kimsenin kendisini yenemeyeceğini düşünüyor. Bir psikopatın benliğinin parçalanma aşamasında sık rastlanan bir durumdur. Özgüveni ve yenilmezlik duygusu artarken, aslında daha fazla hata yapmaya başlar. Benliği parçalanmaya başladığından, kimliğinin ortaya çıkması kolaylaşır."

"Yani dört yıl boyunca yaptıklarından dolayı suçlanmadığı için, kendini güvende hissediyor, kimsenin kendisine dokunamayacağını düşünüyor ve bizi taciz etmek için bir not gönderiyor?"

"Doğru ama tek unsur bu değil. Başka bir unsur da kibir. Bebekçi konusunda önemli bir dava başlayınca, dikkatlerin bir kısmını üzerine çekmek istiyor. Hareketlerine ilgi gösterilmesini istediğini kabul etmelisin. Ne de olsa daha önceki notları gönderen de Church değil, Taklitçi'ydi. Sonuçta çok kibirli olduğundan, polisin kendisine ulaşamayacağından emin olduğundan, bu hafta gönderdiği notu hazırladı. Hatta kendini adeta Tanrı gibi gördüğünü söyleyebiliriz."

"Kolaysa beni yakalayın."

"Evet, dünyanın en eski oyunlarından biri... Ayrıca özellikle sana çok öfkelendiği için de bu notu göndermiş olabilir."

"Bana mı?"

Bosch çok şaşırdı. Böyle bir şey hiç aklına gelmemişti.

"Evet, çünkü sen Church'ü onun elinden aldın. Ardına gizlendiği kusursuz siperi yok ettin. Sanırım bu notun varlığı ve basında yer alması, senin davana pek yararlı olmadı, değil mi?"

"Hayır, beni batıracak."

"Belki de Taklitçi senden intikamını bu yolla alıyor."

Bosch bir süre düşündü. Tüm bedeninde dolaşan adrenalini hisseder gibiydi. Saat gece yarısını geçmişti ama yorgun değildi. Üzerinde yoğunlaşacağı bir odak noktası bulmuştu. Artık boşluğun içinde kaybolmuş sayılmazdı.

"Sence orda daha başkaları da var, değil mi?" diye sordu.

"Yani betona ya da benzeri yerlere gömülmüş başka kurbanlar mı? Ne yazık ki bence var. Dört yıl çok uzun bir süre. Korkarım çok sayıda kurban vardır."

"Katili nasıl bulacağım?"

"Emin değilim. Ben genellikle işin sonunda çalışmaya başlarım. Yani suçlular yakalandığı ya da öldüğü zaman."

Bosch başını sallayarak klasörleri kapattı ve koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Bir şey daha var," dedi Locke. "Seçtiği kurbanları incele. Kimleri seçiyor? Onlara nasıl ulaşıyor? Üç kurbanın ve kurtulmayı başaran kadının porno filmlerde oynadığını söylemiştin."

Bosch klasörleri masanın üzerine bırakıp bir sigara daha yaktı.

"Evet, üstelik hepsi de telefonla müşteri buluyordu."

"Church kurbanlarının beden yapısına, yaşına, ırkına aldırış etmezken, Taklitçi zevklerinde daha sınırlı davranıyor."

Bosch porno filmlerde oynamış olan kurbanları aklından geçirdi.

"Evet, Taklitçi'nin kurbanları beyaz, genç, sarışın ve iri göğüslü kadınlardı."

"Bu açık bir model. Bu kadınlar sundukları hizmetleri, yetişkinlere yönelik dergilerde ilan ediyor muydu?"

"İki tanesinin ve kurtulmayı başaranın ilan verdiğini biliyorum. Son kurban da aynı işi yapıyordu ama nasıl müşteri bulduğunu bilmiyorum."

"Peki dergilere ilan veren üç kadın kendi resimlerini de kullanıyorlar mıydı?"

Bosch yalnızca Holly Lere'in ilanını anımsıyordu ve dergide resmi yoktu. Sahne adı, telefon numarası ve zevkli bir gece garantisi.

"Sanmıyorum. Benim hatırladığım ilanda yoktu. Ama filmlerde kullandığı isim vardı. Yani video filmlerini izleyenler onun görünümünü ve fiziksel özelliklerini bilirdi."

"Harika. Şimdi Taklitçi'nin profilini çıkarmaya başladık. Erotik programına uygun kadınları bulmak için video filmler izliyor. Sonra da onlarla temas kurmak için dergilerdeki ilanlarına bakıyor. Sana yardımcı oldum mu Dedektif Bosch?"

"Elbette. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Şimdilik bundan kimseye söz etmeyin. Henüz halka açıklamak niyetinde olduğumuzu sanmıyorum."

Bosch klasörlerini alıp kapıya doğru döndü ve Locke onu durdurdu.

"Daha bitmedi."

Bosch geri döndü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken yanıtını biliyordu.

"Seni en fazla rahatsız eden unsurdan söz etmedin. Önemli olan Bebekçi'nin kullandığı yöntemin tüm ayrıntılarını Taklitçi'nin nereden öğrendiği. Özel ekip, Bebekçi'nin programının bütün ayrıntılarını medyaya açıklamamıştı. Yani o zamanlar açıklamamıştı. Bazı sapıkların itiraf ettikleri zaman, neyi itiraf edeceklerini tam olarak bilmemeleri için böyle davranılmıştı. Polisin kendini güvenceye almasının bir yoluydu. Böylece özel ekip sahte itirafları kolayca fark edecekti."

"Yani?"

"Soru şu: Taklitçi bunları nereden biliyor?"

"Ben..."

"Evet biliyorsun. Bay Bremmer'ın yazdığı kitap bütün ayrıntıları dünyaya duyurdu. Cesedi betona gömülü bulunan sarışın için bu açıklama yeterli olur... Ama sen de farkındasın ki, yedi ve on bir numaralı kurbanlar için bu açıklama geçerli değil."

Locke haklıydı. Bosch da bunu biraz önce fark etmişti. Ardında yatan gerçeklerden kaçınmak için bu noktayı düşünmemeyi yeğlemişti.

"Bu sorunun yanıtı, Taklitçi'nin her nasılsa ayrıntıları kolayca elde edebildiği biçimindedir. Bu ayrıntılar onu harekete geçirdi. Bu adamın, içindeki fırtınalarla uğraşırken kendi gereksinimlerini karşılayacak bir erotik programa rastladığını unutmamalıyız. Daha önce suç işleyip işlemediğini bilmiyoruz, ama sorunları olduğundan eminiz. O hastalıklı bir yaratıktı Harry ve Bebekçi'nin erotik kalıbını görünce, işte tam bana göre, dedi. Ben bunu istiyorum, tatmin olmak için buna ihtiyacım var, dedi. Bebekçinin programını kendine uyarladı ve en küçük ayrıntısına kadar aynısını gerçekleştirdi. Önemli olan bu erotik kalıba nasıl ulaştığı. Bu sorunun yanıtı ise, kendisine bu olanağın tanınmış olmasıdır."

Bir süre birbirlerine baktılar ve sonunda Bosch konuştu.

"Bir polisten söz ediyorsun. Özel ekipte görev yapan birinden. Böyle bir şey olamaz. Ben de o ekipteydim. Hepimiz katili yakalamak istiyorduk. Hiç kimse bu işten çıkar sağlamayı düşünmüyordu."

"Özel ekipten birinin bu olanağı sağlamış olması mümkündür Harry. Ama unutma ki, bu cinayetlerle ilgilenenler yalnızca özel ekip değildi. Adli tıp görevlileri, araştırmacılar, devriye gezen polisler, fotoğrafçılar, cankurtaranlardaki hastabakıcılar, cesetleri bulan siviller... Taklitçi herhalde bu ayrıntılara ulaşabilen birini tanıyordu."

Bosch böyle bir kişinin profilini çıkarmaya çalışırken Locke aklından geçenleri okudu.

"Araştırmaların içinde ya da yakın çevresinde bulunan biri Harry. Ekibin sürekli ya da en önemli üyesi olması şart değil. Ama araştırmanın öyle bir noktasından girmiş olmalı ki, programın tüm ayrıntılarına rahatça ulaşabilsin. Yani o tarihte halkın bilmediklerini öğrenmiş olan biri."

Bosch yanıt vermeyince, Locke ısrar etti.

"Başka ne olabilir Harry? Seçeneklerini kısıtlamaya çalış."

"Solak biri olması gerek."

"Olabilir ama şart değil. Church solaktı ve Taklitçi de onun suçlarını tam olarak taklit etmek için sol elini kullanmış olabilir."

"Doğru ama bir de notlar var. Kuşkulu belgeler uzmanları, onları solak birinin yazdığını söylemişlerdi. Ama yüzde yüz emin değildiler. Zaten hiçbir zaman emin olmazlar."

"Pekâlâ solak olduğunu varsayalım. Başka ne var?"

Bosch bir an düşündü.

"Sigara tiryakisi olmalı. Betonun arasında boş bir paket bulundu. 'Kaminski' yani kurban sigara içmiyordu."

"Pekâlâ, harika. Belirli bir kişiye ulaşmak için bu tür noktalara dikkat etmelisin. Her şey ayrıntılarda gizli Harry. Bundan eminim."

Dağlardan esen serin rüzgâr açık kapılardan salona dolunca, Bosch titredi. Evine gidip, öğrendikleriyle baş başa kalma zamanı gelmişti.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi kapıya doğru ilerlerken.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye seslendi Locke.

"Henüz bilmiyorum."

"Harry?"

Bosch eşikte durup ardındaki karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlayan havuza baktı.

"Taklitçi katil herhalde uzun zamandır ortaya çıkan en zeki insan olmalı."

"Polis olduğu için mi?"

"Bu olayla ilgili olarak senin bildiğin her şeyi bildiği için."

Arabanın içi soğuktu. Geceleri kanyonları karanlık bir serinlik kaplardı. Bosch arabayı döndürüp Lookout Mountain'dan Laurel Kanyon'a doğru dik yokuşu kolayca indi. Sağa dönüp küçük

markete girdi ve altı şişe Anchor Steam marka bira aldı. Biraları ve çözmesi gerekenlerle birlikte Mulholland tepesindeki evine doğru yola çıktı.

Woodrow Wilson yolundan geçip, payandalar üzerine oturtulmuş, uzaktaki Cahuenga Geçidi'ne bakan küçük evine ulaştı. Evde ışıkları açık bırakmamıştı; Sylvia yaşamına girdiğinden bu yana, evinden ne kadar uzun süre ayrı kalacağını hiç tahmin edemiyordu.

Kaldırımın kenarına park edince ilk bira şişesini açtı. Ağır ağır geçen bir araba onu yine karanlıkta bıraktı. Universal City'den yükselen ışıklardan birinin evin üzerindeki bulutları delmesini izledi. Boğazından aşağıya inen biranın tadı iyi geldi. Ama midesinde bir ağırlık yapınca, içmekten vazgeçip, kutunun içine yerleştirdi.

Kendisini rahatsız edenin bira olmadığının farkındaydı. Konu Ray Mora idi. Programın ayrıntılarını bilenler arasında en çok Mora'nın varlığı Bosch'u tedirgin ediyordu. Taklitçi'nin üç kurbanı da porno yıldızıydı ve porno endüstrisi Mora'nın çalışma alanıydı. Herhalde hepsini tanıyordu. Bosch'un beynini kemirmeye başlayan soru, bunları Mora'nın öldürüp öldürmediğiydi. Bunu düşünmek bile rahatsız ediciydi ama düşünmek zorunda olduğunu biliyordu. Locke'un önerilerini anımsayınca Mora'nın mantığa uygun bir başlangıç noktası olduğu belliydi. Ahlak Masası'nın uzman polisi, hem porno, hem de Bebekçi'nin dünyasına rahatça girip çıkabilirdi. Bu durum yalnızca bir rastlantı mıydı, yoksa Mora'nın zanlı olduğunu düşünmek için yeterli bir bulgu muydu? Bosch emin değildi. Bir suçlu adam gibi, masum bir adam da söz konusu olunca çok dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

Evin içi küf kokar gibiydi. Doğruca arka taraftaki kapıyı açtı ve geçidin aşağısındaki karayolundan yükselen trafiğin sesine kulak verdi. Bu ses hiç kesilmiyordu. Kentin ana damarlarından biri olduğundan, haftanın her günü, günün her saati arabalar akıp gidiyordu.

Telesekreterin minik ekranı üç tane mesaj olduğunu gösteriyordu. Bosch bir sigara yakıp, kasetin geri alma düğmesine bastı. İlk mesaj Sylvia'dandı. "Yalnızca iyi geceler demek için aradım hayatım. Seni seviyorum. Dikkatli ol."

Sonra Jerry Edgar, "Harry ben Edgar. Olaydan alındığımı bildirmek istedim. Irving beni evden aradı ve tüm bulguları Gasp-Cinayet Masası'ndan Teğmen Rollenberger adında birine devretmemi söyledi. Kendine dikkat et dostum. Ve altıya dikkat."

Altıya dikkat, diye düşündü Bosch. Arkanı kolla. Vietnam'dan bu yana bu sözü duymamıştı. Ve Edgar'ın Vietnam Savaşı'na katılmadığını biliyordu.

"Benim, Ray," dedi son mesajı bırakan ses. "Betondaki sarışını düşünüp durdum ve ilgini çekeceğini sandığım bazı fikirlerim var. Yarın sabah ara beni, görüşelim."

ON BEŞ

"Erteleme istiyorum."

"Nee?"

"Duruşmaları erteletmelisin. Yargıca söyle bunu."

"Ne diyorsun sen Bosch?"

Bosch ile Belk savunma masasında oturmuş duruşmanın başlamasını bekliyordu, günlerden perşembeydi. Yüksek sesle fısıldaşarak konuşuyorlardı ve Bosch avukatın küfrederken sanki sekizinci sınıf öğrencileriyle atışmaya kalkışan bir altıncı sınıf çocuğu gibi kasıldığını düşündü.

"Dünkü tanıktan söz ediyorum. Wieczorek, haklıydı."

"Hangi konuda?"

"Kanıt hakkında Belk. On birinci kurbanla ilgili. Geçerli bir kanıtı var. Church onu..."

"Dur bi dakka," diye atıldı Belk. Sonra sesini alçalttı. "Eğer bana yanlış adamı öldürdüğünü itiraf edeceksen Bosch, bunu duymak bile istemiyorum. Şimdi olmaz. Artık çok geç."

Önündeki not kâğıtlarına döndü.

"Lanet olsun Belk dinle. Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Doğru adamı vurdum. Ama gözümüzden kaçan bir nokta var. Başka bir adam. Yani iki katil vardı. Church makyaj malzemeleriyle kanıtladığımız dokuz kadını öldürdü. Diğer ikisini ve bu hafta betona gömülü olarak bulduğumuz kadını başka biri öldürdü. Neler olup bittiğini öğreninceye dek bu davayı erteletmelisin. Eğer bazı konular mahkemede açıklanırsa, ikinci katile ne kadar yaklaştığımız ortaya çıkar ve herif bunun kokusunu alır."

Belk elindeki kalemi kâğıtların üzerine atınca, kalem zıplayıp yere düştü ama almak için eğilmedi.

"Ben sana neler olup bittiğini söyleyeyim Bosch. Hiçbir şeyi durdurmuyoruz. Bunu yapmak istesem bile yapamam. Yargıcın bu kadınla ilişkisi var. İtiraz etmesi yeterli, isteğimiz kabul edilmez. Yani bu konuyu gündeme getirmeyeceğim. Bir şeyi anlamak zorundasın Bosch, burası bir mahkeme. Şu anda senin dünyanı bu dava denetliyor. Sen onu kontrol etmiyorsun. Sen öykünü değiştirmek istedikçe, davaya ara verilmesini bekleyemezsin..."

"Bitti mi? "

"Evet, bitti."

"Belk dediklerini anlıyorum. Ama soruşturmayı korumak zorundayız. Orda insanları öldüren bir katil var. Eğer Chandler beni ya da Edgar'ı tanık sandalyesine oturtup sorular sormaya kalkarsa, katil de her şeyi gazeteden okuyacak ve tüm bildiklerimizi öğrenecek. Onu asla ele geçiremeyiz. Bunu mu istiyorsun?"

"Bosch benim görevim, bu davayı kazanmak. Bunu yaparken eğer senin bazı fedakârlıklar..."

"Doğru ama sen gerçeği öğrenmek istemiyor musun Belk? Çok yaklaştığımıza inanıyorum. Davayı önümüzdeki haftaya kadar erteletmen yeter. O tarihe kadar olayı çözeriz. Sonra buraya gelip Money Chandler'ı alt ederiz."

Bosch arkasına yaslanıp avukattan uzaklaştı. Onunla savaşmaktan yorulmuştu.

"Bosch sen kaç yıllık polissin?" diye sordu Belk yüzüne bakmadan. "Yirmi yıl mı?"

Doğru bir tahmindi ama Bosch yanıtlamadı. Ardından ne geleceğini biliyordu.

"Şimdi burda oturmuş bana gerçeklerden mi söz ediyorsun? Gerçeği yansıtan bir polis raporunu en son ne zaman gördün? Bir arama emri çıkartmak için başvuru formu düzenlerken en son ne zaman gerçekleri tüm çıplaklığıyla yazdın? Bana doğrulardan

söz etme. Doğruyu bulmak istiyorsan, gidip bir rahiple filan görüş. Nereye gidilmesi gerektiğini bilmiyorum ama buraya gelme. Bu meslekte yirmi yılını geçirdikten sonra, burda olup bitenle gerçeklerin hiçbir bağlantısı olmadığını bilmen gerekir. Adaletin de bağlantısı yoktur. Adalet bundan önceki yaşamımda okumuş olduğum bir hukuk kitabında kaldı."

Belk arkasını dönüp gömlek cebinden başka bir kalem çıkardı.

"Salak herif, kadın bize öylesine büyük bir kazık sokacak ki, öbür taraftan dışarı çıkacak. Sen sürekli olarak yargıcın onunla yatıp kalktığını söylüyorsun, ama senin aslında onun beslenme çantasını bile taşıyacak yetenekte biri olmadığın gerçeğini örtmek için böyle davrandığını ikimiz de biliyoruz. Son kez söylüyorum. Duruşmaları ertelet."

Belk ayağa kalkıp, yere düşmüş olan kalemi aldı. Kravatını ve gömleğinin manşetlerini düzeltip yerine oturdu. Not kâğıtlarına doğru eğildi ve Bosch'un yüzüne bakmadan konuşmaya başladı. "Sen ondan korkuyorsun, değil mi Bosch? Karı sana sormaya başladığı zaman tanık sandalyesinde olmak istemiyorsun, değil mi? Senin kim olduğunu, insanları öldürmekten zevk alan bir polis olduğunu ortaya çıkaracak sorular sorulmasını istemiyorsun, değil mi?"

Sonra dönüp Bosch'a baktı.

"Artık çok geç. Senin zamanın geldi ve geri adım atmayacağız. Erteleme filan yok. Gösteri zamanı gelip çattı."

Harry ayağa kalkıp, şişman adama doğru eğildi.

"Lanet olsun Belk. Ben dışarı çıkıyorum."

"Harika," dedi Belk. "Biliyor musun hepiniz aynısınız. Gidip adamın tekini vuruyorsunuz ve sonra buraya gelince, polis rozeti taktığınız için istediğiniz gibi davranmak konusunda tanrısal bir hakka sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz. Şu polis rozeti anlaşılan en büyük güç ibaresi."

Bosch duvardaki telefonlara yanaştı ve Edgar'ı aradı. İlk çalışta telefon açıldı.

"Dün gece mesajını aldım."

"Söylenecek pek bir şey yok. Ben olaydan çekildim. Bu sabah Gasp-Cinayet Masası'ndan gelip dosyamı aldılar. Senin masanı da biraz karıştırdılar, ama hiçbir şey almadılar."

"Gelenler kimdi?"

"Sheehan ile Opelt. Tanıyor musun?"

"Evet, iyi çocuklardır. Sen tanıklık için gelecek misin?"

"Evet, saat onda orda olacağım."

Bosch 4 numaralı mahkeme salonunun kapısının açıldığını ve mübaşirin kendisine işaret ettiğini gördü.

"Gitmek zorundayım."

Mahkeme salonunda Chandler kürsüdeydi ve yargıç konuşuyordu. Jüri henüz yerini almamıştı.

"Celp gönderilen öteki tanıklar ne olacak?"

"Sayın Yargıç, benim büromdakiler bu sabah hepsini arayıp, tanıklık etmeyeceklerini bildirecekler."

Bosch savunma masasına yaklaşırken, kürsüye giden Belk yüzüne bile bakmadan yanından geçti.

"Sayın Yargıç beklenmedik bir durumla karşılaştığımız için, müvekkilimle görüşmek için yarım saat ara verilmesini istiyorum. Ondan sonra başlayabiliriz."

"Pekâlâ, bunu yapacağız. Yarım saat ara veriyoruz. Sonra herkesi burda görmek istiyorum. Ve Bay Bosch, duruşmaya yeniden başlayacağımız zaman yerinizde olmanızı istiyorum. Davalının ne zaman nerede olması gerektiğini bilmesi gerekir. Ardınızdan mübaşir göndermek istemiyorum."

Bosch sesini çıkarmadı.

"Üzgünüz Sayın Yargıç," dedi Belk.

Yargıç salondan çıkarken ayağa kalktılar ve Belk, "Koridorun sonundaki avukat-müvekkil odalarından birine gidelim," dedi.

"Ne oldu?"

"Hadi yürü, gidelim."

Mahkeme salonundan çıkarken, elinde not defteri ve kalemiyle içeri giren Bremmer ile karşılaştılar.

"Hey, neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Yarım saat ara verildi."

"Harry, seninle konuşmalıyım."

"Daha sonra."

"Ama çok önemli."

Koridorun sonunda, tuvaletlerin yakınında, avukatların müvekkilleriyle konuşması için birkaç küçük oda vardı. Tıpkı Hollywood Karakolu'nun sorgu odalarına benziyorlardı. Bosch ile Belk odalardan birine girip gri masanın iki tarafındaki iskemlelere oturdular.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Senin roman kahramanın tanıklardan vazgeçti."

"Chandler daha beni tanık sandalyesine oturtmadan mı vazgeçti?"

Bosch bu davranışa bir anlam veremedi.

"Ne yapmaya çalışıyor?"

"Son derece kurnazca davranıyor. Çok zekice bir manevra bu."

"Niçin?"

"Davanın gidişine bak. Chandler çok iyi durumda. Eğer bu gün sona erip, jürinin kararına kalsa, kim kazanır? O kazanır. Senin tanık yerine çıkıp, yaptıklarını savunmak zorunda olduğunu biliyor. Sana geçen gün dediğim gibi, bu davayı seninle birlikte ya kazanacağız ya da kaybedeceğiz. Ya topu alıp kadının boğazından aşağıya yutturacaksın ya da elinden düşüreceksin. Bunu bildiği gibi, seni tanık olarak çağırınca öncelikle kendisinin soru sorması gerektiğini de biliyor. Sonra da ben gelip, senin rahatça savuşturacağın kolay sorular soracağım.

"Şimdi işi tersine çeviriyor. Seni tanık olarak çağırmayıp davayı kaybetmek ile seni çağırıp kadına seni topa tutması için fırsat vermek arasında bir seçim yapmak zorundayım. Çok kurnazca değil mi?"

"Peki ne yapacaksın?"

"Seni tanık olarak çağıracağım."

"Erteletme işi ne oldu?"

"Ne erteletmesi?"

Bosch başını salladı. Bunu değiştiremeyeceğini anlamıştı. Dava ertelenmeyecekti. Belk'e karşı hatalı bir yaklaşım sergilediğini fark etti. Erteleme fikrinin kendisinden çıktığına Belk'i inandırmaya çalışması daha doğru olurdu. Bunu yapsaydı, istediğini elde edebilirdi. Şimdi ise bilinmeye doğru yürümenin verdiği tedirginliğe kapılmaya başlıyordu. Vietnam'da ilk kez bir Vietkong tüneline girerken, aynı duyguya kapılmıştı. Göğsünde açmaya başlayan kara bir gül gibi, korku benliğini sarıyordu.

"Yirmi beş dakikamız var," dedi Belk. "Ertelemeyi filan bir tarafa bırakıp, ne şekilde ifade vereceğini konuşalım. Ben sana yol göstereceğim ve jüri de seni takip edecek. Ama ağır ağır ilerlemeyi sakın unutma, yoksa onlar seni izlemekten vazgeçerler. Tamam mı?"

"Yirmi dakikamız var," diye düzeltti Bosch. "Tanık sandalyesine oturmadan önce, gidip bir sigara içmek zorundayım."

Belk duymamış gibi sürdürdü konuşmasını.

"Unutma Bosch, bu davada milyonlarca dolar söz konusu. Belki para senin cebinden çıkmayacak, ama mesleğin tehlikede olabilir."

"Ne mesleği?"

Yirmi dakika sonra Bosch dışarı çıktığında Bremmer kapının yakınında duruyordu.

"Hepsini dinledin mi?"

Yanından geçip asansöre doğru yürürken, Bremmer onu izledi.

"Hayır dostum, kapı dinlemiyordum. Yalnızca seni bekliyordum. Olayla ilgili durum ne? Edgar bana hiçbir şey söylemiyor. Kimliğini saptadınız mı?"

"Evet kimliğini saptadık?"

"Kimmiş peki?"

"Soruşturmaya ben dahil değilim. Ayrıca bilgi veremem. Üstelik sana söylersem, doğruca Money Chandler'a koşarsın, değil mi?"

Bremmer olduğu yerde kalakaldı.

"Ne? Ne diyorsun sen?"

Sonra Bosch'a yaklaşıp fısıldadı.

"Harry sen benim önemli kaynaklarımdan birisin. Sana böyle bir kazık atmam. Eğer Chandler içerden bilgi alıyorsa, başka biri ötüyordur."

Bosch gazeteciyi suçladığı için kendini kötü hissetti. Elinde hiçbir kanıt yoktu.

"Emin misin? Bu konuda yanılıyorum, öyle mi?"

"Kesinlikle. Sen benim için çok değerlisin. Sana böyle bir şey yapmam."

"Pekâlâ o zaman."

Bir çeşit özür dileme denebilirdi.

"Kimliği hakkında ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey. Ben bu olaya bakmıyorum. Gasp-Cinayeti yokla."

"Dosya onlarda mı? Edgar'dan aldılar mı?"

Bosch asansöre binerken dönüp baktı ve başını salladı. Bremmer ardından gelmedi.

Binadan çıktığı zaman, Chandler çoktan gelip küllüğün başına yerleşmişti. Bosch sigarasını yakıp kadına baktı.

"Ne büyük sürpriz."

"Ne?"

"Tanıklardan vazgeçmek."

"Yalnızca Bulk için sürpriz," dedi Chandler. "Başka bir avukat böyle olacağını önceden kestirebilirdi. Neredeyse senin için üzülüyorum Bosch. Herhangi bir yurttaşlık hakları davasında kazanma şansı çok azdır. Ama kamu avukatına karşı mahkemeye çıkmak, bir bakıma oyun sahasını aynı düzeye getirir. Bulk gibiler serbest avukatlık yapamazlar... Eğer ekmek parası kazanmak zorunda kalsaydı, avukatın zayıf bir adam olurdu. Kazansa da kaybetse de dolgun maaş çekini düzenli olarak alıyor."

Chandler'ın söyledikleri doğru ve herkesin bildiği bir gerçekti. Bosch gülümsedi. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir bakıma kadından hoşlanıyordu. Gerçi kadın onun hakkında yanlış düşünüyordu, ama Bosch yine de ondan hoşlanıyordu. Belki de inatçılığı ve yanlış yönlenmiş olsa bile öfkesi son derece saftı.

Belki de mahkeme salonu dışında da onunla konuşmaktan kaçınmadığı için hoşlanıyordu. Church'ün ailesiyle karşılaşmamak için Belk'in ne denli özen gösterdiğine dikkat etmişti. Duruşmalara ara verilince davacıların koridoru geçip asansöre bindiklerinden emin olana dek yerinden kalkmıyordu. Ama Chandler böyle bir oyun oynamıyordu. Kartları her zaman açıktı.

Bosch bunun ringe çıkan iki boksörün gong çalmadan önce eldivenlerini birbirine değdirmelerine benzediğini düşündü. Sonra konuyu değiştirdi.

"Geçen gün burda Tommy Faraday ile konuştum. Artık Tommy Faraway olarak tanıtıyor kendini. Ne olduğunu sordum ama anlatmadı. Yalnızca adalet yerine geldi, dedi, her ne demekse."

Chandler sigarasından derin bir nefes çekip, dumanını üfledi ve sesini çıkarmadı. Bosch saatine baktı. Üç dakikaları vardı.

"Galton davasını hatırlıyor musun?" diye sordu Chandler sonunda. "Aşırı şiddetin kullanıldığı bir olay için açılmış bir yurttaşlık hakkı davasıydı."

Bosch düşündü. İsim yabancı değildi ama çalıştığı yıllar boyunca aşırı şiddet kullanılmasına o kadar sık tanık olmuştu ki, tam yerine oturtması olanaksız gibiydi.

"Davanın konusu bir köpekti, değil mi?"

"Evet, André Galton. Rodney King olayından önce yaşandığından, henüz kent halkının çoğunluğu, polislerin rutin olarak inanılmaz tacizlerde bulunduğunu düşünmüyordu. Galton bir zenciydi ve yenileme zamanı geçmiş araba plakasıyla Studio City tepelerinde dolaşırken polisin biri onu durdurmak istedi.

"Suç işlememişti, aranmıyordu, yalnızca plakasını yeniletmeyi bir ay geciktirmişti. Ama polisten kaçtı. İnanılmaz, ama kaçtı işte. Mulholland'a kadar gitti ve insanların durup manzarayı izledikleri yerlerden birine park etti. Arabadan atlayıp yamaçtan inmeye başladı. Aşağıda gidebileceği bir yer yoktu. Ama yukarı çıkmıyordu ve polisler de inmiyordu. Mahkemede inişin çok tehlikeli olduğunu söylediler."

Bosch öyküyü anımsadı ama kadının anlatması için sesini çıkarmadı. Haksızlığı karşı hâlâ öfkeliydi ve avukatlığını bir yana bırakmış gibi konuşuyordu.

"Onun için aşağıya bir köpek yolladılar," dedi Chandler. "Galton iki testisini yitirdi ve sağ bacağının bir siniri tedavisi olanaksız biçimde zedelendi. Yürüyebiliyordu ama bacağını sürüklemek zorundaydı..."

"Tommy Faraday sahneye çıktı," dedi Bosch.

"Evet davayı aldı. Galton kaçmak dışında bir hata yapmamıştı. Polisin tepkisi işlenen hatayla eşit değildi. Her jüri bunu algılayabilirdi. Kamu avukatı da bunu biliyordu. Sanırım karşı tarafın avukatı da Bulk idi. Dosyayı kapatmak için yarım milyon önerdiler ama Faraday kabul etmedi. Davayı kazanınca en az üç katını alacağını düşündü.

"Dediğim gibi oldukça eski bir dava. Yurttaşlık hakları avukatları buna K.Ö. yani King'den Önce diyorlar. Jüri dört gün boyunca kanıtları dinledi ve yarım saat içinde polisin lehine karar verdi. Galton işe yaramaz bacağı ve ölü penisiyle ortada kalıverdi. Duruşma sona erince dışarı çıkıp şurdaki çalıların yanına gitti. Daha önceden naylona sardığı bir tabancayı oraya saklamıştı. Şu heykelin altına geldi ve namluyu ağzına soktu. O anda kapıdan çıkmakta olan Faraday her şeyi gördü. Heykelin çevresi kan içinde kalmıştı."

Bosch konuşmadı. Olayı tüm çıplaklığıyla anımsıyordu. Hükümet Konağı'nın kulesine ve üzerinde uçan martılara baktı. Niçin buraya kadar geldiklerini merak etti. Okyanustan kilometrelerce uzaktaydılar ama konağın tepesinde hep deniz kuşları uçardı. Chandler konuşmasını sürdürdü.

"İki noktayı hep merak ettim. Birincisi, Galton niçin kaçtı? İkincisi ise niçin tabancayı sakladı? Galiba her ikisinin de yanıtı aynı. Adalet sistemine güvenmiyordu. Umudu yoktu. Suçlu değildi, ama beyazların mahallesinde dolaşan bir siyahi olduğu için kaçmıştı ve yaşamı boyunca polislerin bu durumdaki siyahilere nasıl davrandıkları konusunda epey öykü dinlemişti. Avukatı davayı kesin olarak kazanacağını söylemişti, ama jüri üyelerinin polislere karşı bir zencinin sözlerine ne değer verdiğini yaşamı boyunca duyduğundan, tabancasını da getirmişti."

Bosch saatine baktı. İçeri girmesi gerekiyordu ama Chandler'ı orda bırakıp gitmek istemedi.

"Bu nedenle Tommy adaletin yerini bulduğunu söyledi," dedi Chandler. "Yani André Galton için adalet buydu. Bundan sonra Faraday kendisine gelen tüm davaları başkalarına devretti. Ben de birkaç tanesine girdim. Bir daha da mahkeme salonuna ayak basmadı."

Sigarasını küllüğe bastırdı.

"Öykünün sonu."

"Eminim yurttaşlık hakları avukatları bu öyküyü sık sık anlatır," dedi Bosch. "Şimdi de siz beni ve Church'ü aynı kalıba sokuyorsunuz, öyle mi? Ben Galton'ın ardından köpeği gönderen polis gibi miyim?"

"Her şeyin bir derecesi vardır Dedektif Bosch. Church sizin iddia ettiğiniz canavarsa bile, ölmek zorunda değildi. Eğer sistem suçlulara yöneltilen tacizlerden vazgeçerse, bundan sonra masumlardan başka kime yönelebilir? Bu nedenle size karşı böyle davranmak zorundayım, anlıyorsunuz değil mi? Masumları korumak için."

"Pekâlâ, iyi şanslar," dedi Bosch ve kendi sigarasını söndürdü.

"İhtiyacım olmayacak."

Galton'ın kendini vurduğu noktaya dikilmiş bakışlarını izledi. Kan lekeleri hâlâ duruyormuş gibi bakıyordu Chandler.

"Adalet budur," dedi Chandler başıyla heykeli işaret ederek. "Seni duymaz. Seni görmez. Seni hissetmez ve seninle konuşmaz. Adalet yalnızca betondan bir sarışındır Dedektif Bosch."

ON ALTI

Bosch davalı ve davacıların ardından geçip, jürinin önünden tanık sandalyesine doğru yürürken, mahkeme salonu bir ölünün yüreği kadar sessizdi. Yemin ettikten sonra adını söyledi ve mahkeme kâtibi heceleмesini istedi.

"H-I-E-R-O-N-Y-M-U-S B-O-S-C-H."

Sonra yargıç, Belk'e tanığı sorguya çekebileceğini söyledi.

"Bize biraz kendinizden ve mesleğinizden söz edin Dedektif Bosch."

"Yirmi yıldır emniyette çalışıyorum. Son olarak Hollywood Şubesi'nde Hırsızlık Masası'na atandım. Bundan önce..."

"Niçin buna masa diyorlar?"

Tanrım, diye geçirdi içinden Bosch.

"Çünkü altı küçük çalışma masası karşılıklı olarak bir araya getirilip büyük bir masa oluşturulmuştur ve iki tarafında altı dedektif görev yapar. Her zaman için masa adı kullanılır."

"Pekâlâ, devam edin."

"Bu görevden önce sekiz yıl Gasp-Cinayet Masası'nın, Özel Cinayet timinde çalıştım. Daha önce de Kuzey Hollywood'da Cinayet Masası'nda, Van Nuys'da hırsızlık ve soygun masalarında dedektif olarak görev yaptım. Beş yıl kadar genellikle Hollywood ve Wilshire bölgelerinde olmak üzere devriye olarak da çalıştım."

Belk ağır ağır onu meslek aşamalarından geçirip Bebekçi özel ekibindeki görevine kadar getirdi. Sorgulaması öylesine ağır

ve sıkıcı gidiyordu ki, kendi yaşamından söz edildiği halde, Bosch bile aynı duygulara kapılmıştı. Ara sıra jüri bölmesine göz atınca, yalnızca birkaç tanesinin verdiği yanıtları dinlediğini ya da kendisine baktığını görüyordu. Sinirleri iyice gerilmiş ve avuçları terlemişti. En az yüz kez mahkemede tanık olarak ifade vermişti. Ama şimdiye dek hiç kendini savunmamıştı. Mahkeme salonunun gereğinden fazla serin olduğunu bildiği halde sıcaktan bunalmış gibiydi.

"Bu özel ekip fiziksel olarak nerede kurulmuştu?"

"Hollywood Karakolu'nun ikinci katındaki bir depoyu kullanıyorduk. Kanıt ve dosyaların depolandığı bir odaydı. Oradaki eşyaları geçici olarak bir el arabasına yerleştirmiş ve odayı kullanmaya başlamıştık. Ayrıca Parker Center'da da bir odamız vardı. Benim görev yaptığım gece grubu, genellikle Hollywood Karakolu'ndaydı."

"Kaynağa daha yakındınız, öyle mi?"

"Öyle olduğunu düşündük. Kurbanların çoğu Hollywood semtinin sokaklarından toplanmıştı. Birçoğunun cesetleri de daha sonra aynı bölgede bulunmuştu."

"Yani olayların merkezinde bulunarak ipuçlarına daha çabuk yanıt verebilecektiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Dixie McQueen adlı kadın o gece sizi nasıl aradı?"

"Kadın 911 numarayı aramış ve santral neden söz ettiğini anlayınca, telefonu Hollywood Karakolu'ndaki özel ekibe bağlamıştı."

"Telefona kim yanıt verdi?"

"Ben."

"Niçin? Yanılmıyorsam, siz gece grubunun başkanıydınız. Telefonlara bakacak görevliler yok muydu?"

"Evet vardı, ama telefon çok geç saatte gelmişti. Herkesin nöbeti bitmişti. Kronolojik Soruşturma Raporu'nu güncelleştirdi-

ğim için orda yalnızdım. Her hafta sonu bu raporu vermek zorundaydık. Orda bir tek ben vardım. Telefonu ben açtım."

"Bu kadınla buluşunca, niçin destek istemediniz?"

"Telefonda bana anlattıkları, önemli bir olayla karşılaşacağım izlenimini vermemişti. Her gün düzinelerle insan bizi arıyordu. Hiçbirinden sonuç çıkmıyordu. İtiraf etmem gerekir ki, buluşma yerine, anlattıklarından bir sonuca ulaşamayacağımı düşünerek gittim."

"Eğer böyle düşündüyseniz, niçin kadınla buluştunuz dedektif? Niçin verdiği bilgiyi telefonda almakla yetinmediniz?"

"Bu adamla buluştuğunu ama adresi tam olarak bilmediğini söyledi bana. Eğer onu Hyperion Sokağı'na götürürsem, evi gösterebileceğini anlattı. Ayrıca şikâyetinde biraz gerçeklik payı var gibiydi, anlıyor musunuz? Bir şeyden gerçekten korkmuştu. Ben de eve gitmeye hazırlanıyordum ve yoldan geçerken bu ipucunu kontrol ederim, diye düşündüm."

"Hyperion Sokağı'na gidince neler olduğunu anlatın bize."

"Tarif ettiği yere ulaşınca garajın üzerindeki evde ışık yandığını gördük. Hatta pencerenin önünden bir gölgenin geçtiğini de gördük. Yani adamın evde olduğunu anladık. Sonra Bayan McQueen bana banyo dolabında makyaj malzemeleri gördüğünü söyledi."

"Bunun anlamı neydi?"

"Anlamı büyüktü. Bu sözler ilgimi çekti, çünkü katilin kurbanlarının makyaj malzemelerini sakladığını basına açıklamamıştık. Kurbanlarının yüzlerini boyadığı haberi basına sızmıştı, ama malzemelerden söz edilmemişti. Yani kadın bana bir sürü makyaj malzemesi gördüğünü söyleyince, her şey yerli yerine oturdu. İddiasının gerçek olduğunu gösteriyordu."

Bosch mübaşirin doldurduğu bardaktan biraz su içti.

"Pekâlâ, bundan sonra ne yaptınız?" diye sordu Belk.

"Kadının beni aramasından sonra onunla buluşup Hyperion Sokağı'na gitmemize kadar geçen süre içinde, adamın gidip

kendine yeni bir kurban daha bulmuş olabileceği aklıma geldi. Yani orada yaşamı tehlikede olan bir kadın daha olabilirdi. Yukarı çıktım. Koşarak çıktım."

"Niçin destek istemediniz?"

"Öncelikle destek gücün gelmesi için beş dakika bile kaybedecek zamanım olmadığını düşünüyordum. Eğer yanında bir kadın varsa, beş dakika içinde yaşamını yitirebilirdi. Ayrıca yanımda mobil yoktu. İstesem bile kimseyi arayıp..."

"Mobil nedir?"

"Telsiz telefon. Dedektifler göreve giderken yanlarına alırlar. Ama herkese dağıtılacak kadar çok sayıda telsizimiz yoktu. Üstelik eve gidecek ve ancak ertesi gün akşam nöbeti için göreve dönecektim. Bu nedenle yanıma almak istemedim. Aksi halde ertesi gün ekibin bir telsizi eksik kalacaktı."

"Yani telsizle destek isteyemediniz. Telefon edemediniz mi?"

"Bulunduğum yer konut bölgesiydi. Sokaklarda dolaşıp bir telefon kulübesi arayabilir ya da bir evin kapısını çalabilirdim. Ama saat gecenin biriydi ve insanlar polis olduğunu iddia eden birine o saatte kolay kolay kapılarını açmazlar. Zaman sorunu çok büyüktü. Zamanım olmadığını düşünüyordum. Tek başıma gitmek zorundaydım."

"Peki, ne oldu?"

"Birinin yaşamının tehlikede olduğuna inanarak, kapıyı vurmadan içeri girdim. Tabancamı çekmiştim."

"Kapıyı tekmeyle mi açtınız?"

"Evet."

"Ne gördünüz?"

"Önce kimliğimi bildirdim. 'Polis,' diye bağırdım. İçeri doğru birkaç adım attım. Tek odalı bir evdi. Daha sonra adının Church olduğu açıklanan adamın yatağın yanında ayakta durduğunu gördüm. Açılır kapanır bir yataktı."

"Adam ne yapıyordu?"

"Yatağın yanında, çırılçıplak ayakta duruyordu."

"Başka birini gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bundan sonra?"

"Bağırarak, 'Olduğun yerde kal,' ya da 'Hareket etme,' dedim ve bir adım daha attım. Önce kıpırdamadı. Sonra birdenbire yatağa doğru eğildi ve elini yastığın altına soktu. 'Hayır,' diye bağırdım ama hareketini sürdürdü. Eliyle bir şey tuttuğunu ve geri çekmeye hazırlandığını fark ettim. Tek bir el ateş ettim. Onu vurdum."

"Adamdan ne kadar uzaktaydınız?"

"Yedi metre kadar. Büyük bir odaydı. İkimiz iki ucundaydık."

"Hemen öldü mü?"

"Hemen öldü. Yatağın üzerine düştü. Otopsi raporunda kurşunun, yastığın altına soktuğu sağ kolunun altından girip göğsünden geçtiği belirtilmişti. Kurşun kalbine ve ciğerlerine isabet etmiş."

"Yatağın üzerine düşünce, ne yaptınız?"

"Yatağa yaklaşıp yaşayıp yaşamadığını kontrol ettim. O dakikada yaşıyordu ve bileklerine kelepçe taktım. Birkaç dakika sonra öldü. Yastığı kaldırdım. Altında tabanca yoktu."

"Ne vardı?"

Bosch gözlerini Chandler'a dikerek yanıtladı. "Yaşamın en büyük sırrı, peruğunu almak için uzanmıştı."

Chandler başını eğmiş not tutuyordu ama bir an durup başını kaldırdı ve belirli bir süre göz göze geldiler. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi sonra.

Yargıç kabul etti ve yaşamın en büyük sırrıyla ilgili sözlerin kayda geçmemesini istedi. Belk vurulma olayı ile ilgili birkaç soru daha sorup, Church konusundaki araştırmalara geçti.

"Artık soruşturma ekibine dahil değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, vurulma olayındaki davranışlarım sorgulanırken, masabaşı görevine getirildim."

"Yine de Church'ün geçmişiyle ilgili olarak özel ekibin yaptığı soruşturmaların sonuçları konusunda size bilgi verildi mi?"

"Genel olarak evet. Sonuçlar beni de ilgilendirdiği için bilgi verildi diyebilirim."

"Neler öğrendiniz?"

"Banyo dolabında bulunan makyaj malzemelerinin dokuz kurbana ait olduğu saptandı."

"Norman Church'ün bu kadınların ölümünden sorumlu olduğu konusunda sizin ya da diğer dedektiflerin hiç kuşkusu var mıydı?"

"Dokuz kurban için mi? Hayır hiç kuşkumuz yoktu. Kesinlikle emindik."

"Dedektif Bosch, Bay Wieczorek ifadesinde on birinci kurban Shirleen Kemp'in öldürüldüğü gece Bay Church ile birlikte olduğunu söyledi. Kanıt olarak sunulan video kaseti izlediniz. Bunlar sizde kuşku uyandırmadı mı?"

"Bu olay için evet. Ama banyo dolabında bulunan makyaj malzemelerinden hiçbiri Shirleen Kemp'e ait değildi. Bu nedenle Church'ün diğer dokuz kadını öldürdüğü konusunda ne benim, ne de özel ekipteki dedektiflerin hiç kuşkusu yok."

Chandler itiraz edip Bosch'un özel ekibin diğer görevlileri adına konuşamayacağını bildirdi ve yargıç itirazını kabul etti. Yedinci ve on birinci kurbanlara daha fazla değinmek istemeyen Belk konuyu değiştirdi. İkinci katil konusuna girmemeye kararlıydı. Eğer isterse sorgulama sırası kendisine gelince Chandler sorabilirdi.

"Destek almadan eve girdiğiniz için size disiplin cezası verildi. Bölümünüzün bu olayı doğru olarak çözümlediğine inanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Biraz önce anlattığım gibi, başka bir seçeneğim olduğuna inanmıyordum. Sonuçta başka bir bölüme gönderileceğimi bildiğim halde, yine aynı durumda kalırsam, aynı biçimde davranırım. Eğer evin içinde başka bir kadın yani başka bir kurban olsaydı, onun yaşamını kurtarmış olacak ve herhalde terfi ettirilecektim."

Belk soru sormayınca, Bosch sözlerini sürdürdü.

"Başka bölüme gönderilmemin politik gerekçesi olduğunu düşünüyorum. Sonuçta silahsız bir adamı vurmuştum. Vurduğum adamın bir seri katil, bir canavar olması önem taşımıyordu. Ayrıca işin bütün yükü ve..."

"Yeterli olduğunu sanı..."

"Rastlantıların çokluğu..."

"Dedektif Bosch."

Bosch sustu. İstediğini anlatabilmişti.

"Yani o evde olanlar konusunda pişmanlık duymadığınızı söylüyorsunuz, doğru mu?"

"Hayır, doğru değil."

Belk şaşırdı. Notlarına çabucak göz attı. Bu soruya daha farklı bir yanıt bekliyordu. Ama artık Bosch'un açtığı yoldan gitmek zorundaydı.

"Ne için pişmansınız?"

"Church o hareketi yaptığı için. Ateş etmeme yol açtı. Tepki göstermekten başka çarem yoktu. Ben ölümleri durdurmak istiyordum. Bunu yapmak için onu öldürmek istemedim. Ama olaylar bu yöne sürüklendi. Oyunun kurallarını o koydu."

Belk mikrofona doğru derin bir soluk alarak rahatladığını belirtti ve başka sorusu olmadığını söyledi.

Yargıç davacı tarafın sorguya başlamasından önce on dakika ara verileceğini bildirdi. Bosch yerine döndü ve Belk iyi bir iş çıkardıklarını fısıldadı. Bosch yanıtlamadı.

"Bence şimdi artık her şey Chandler'ın sorularına bağlı. Eğer ağır hasar almadan atlatabilirsek, işi kıvırdık demektir."

"Ya Taklitçi katil konusunu açarsa, notu kanıt olarak ortaya çıkarırsa?"

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum. Eğer yaparsa, kör uçuşa kalkmış demektir."

"Hayır kör uçuş yapmaz. Bölümde ona bilgi aktaran biri var. Biri ona not hakkında ayrıntılı bilgi sızdırdı."

"İş bu noktaya gelirse, yargıçla özel olarak görüşmek istediğimi söylerim."

Bu sözler pek yüreklendirici sayılmazdı. Bosch bir sigara içmeye zamanı olup olmadığını merak etti ve olmadığına karar verip tanık sandalyesine döndü. Not tutmakta olan Chandler yanından geçerken, kafasını kaldırmadan, "Yaşamın en garip sırrı," dedi.

"Yaa evet," dedi Bosch yüzüne bakmadan.

Tanık sandalyesine oturup beklerken Bremmer'ın *Daily News* gazetesinden ve haber ajanslarından muhabirlerle içeri girdiğini gördü. Anlaşılan biri büyük gösterinin başlayacağı haberini yaymıştı. Federal mahkemelere kameraların girmesi yasak olduğundan, kanallardan biri ressamını göndermişti.

Oturduğu yerden Chandler'ın dikkatle yazmayı sürdürdüğünü görünce, soracağı soruları hazırladığını varsaydı. Yanında oturan Deborah Church, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, Bosch ile göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Bir dakika sonra jüri odasının kapısı açıldı ve üyeler yerlerini aldı. Ardından yargıç salona girdi. Chandler elinde not kâğıtlarıyla kürsüye yaklaşırken, Bosch derin bir soluk alarak kendini hazırlamaya çalıştı.

"Bay Bosch," diye söze başladı Chandler. "Kaç kişiyi öldürdünüz?"

Belk derhal itiraz edip özel görüşme talebinde bulundu. Avukatlarla mahkeme kâtibi, yargıç kürsüsüne geldi ve beş dakika boyunca fısıltıyla konuştular. Bosch'un kulağına, en yüksek sesle fısıldıyan Belk'in bazı sözcükleri çalınıyordu. Yalnızca Church'ün öldürülmesinin söz konusu olduğunu, diğerlerinin davayla ilintili

olmadığını söyledi Belk. Chandler ise bu bilginin davalının kafa yapısını gösterdiği için gerekli olduğunu ileri sürdü. Bosch yargıcın yanıtını duyamadı ama avukatlarla mahkeme kâtibi yerlerine dönünce, Yargıç Keyes, "Davalı soruyu yanıtlasın," dedi.

"Yanıtlayamam," dedi Bosch.

"Dedektif Bosch, mahkeme size bu soruyu yanıtlamanızı emrediyor."

"Yanıtlayamam Sayın Yargıcım. Kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorum."

"Vietnam Savaşı'na mı katıldınız?" diye sordu Chandler.

"Evet."

"Göreviniz neydi?"

"Tünel faresi. Düşman tünellerine giriyordum. Bazen düşmanla yüz yüze çarpışıyordum. Bazen tünel komplekslerini yok etmek için patlayıcı kullanıyordum. Bu nedenle kaç kişiyi öldürmüş olduğumu bilmiyorum."

"Pekâlâ dedektif, ordudaki göreviniz sona erip, polis memuru olduktan sonra kaç kişiyi öldürdünüz?"

"Norman Church de dahil olmak üzere üç kişi."

"Diğer ikisini bize kısaca anlatabilir misiniz?"

"Biri Church'ten önce, ikincisi sonraydı. İlk kez, bir cinayet soruşturması sırasında birini öldürdüm. Tanık olduğunu varsaydığım birini sorgulamaya gittim. Meğer katilmiş. Kapıyı çaldığım zaman ateş etti ama ıskaladı. Kapıyı tekmeyle açıp içeri girdim. Evin arkasına doğru koştuğunu duydum. Avluya kadar kovaladım ve yüksek duvarın üzerinden atlamaya çalıştığını gördüm. Duvarın üstüne çıkınca dönüp bana bir el daha ateş etmeye kalkıştı. Ben önce davrandım ve onu vurdum.

"İkinci kez, Church olayından sonra FBI ile birlikte bir cinayet ve soygun soruşturmasına katıldım. İki zanlı ile ben ve ortağım olan FBI ajanı arasında karşılıklı ateş açıldı. Zanlılardan birini vurdum."

"Yani bu iki olayda da vurduklarınız silahlıydı, değil mi?"

"Doğru."

"Yirmi yıllık bir polis için bile üç kişiyi öldürmek biraz fazla değil mi?"

Bosch bir an Belk'in itiraz etmesini bekledi, ama şişko avukat not tutmakla meşguldu. Bu fırsatı kaçırdı.

"Yirmi yıllık polis olup da silahını kılıfından çıkarmamış olanları da tanıyorum, en az yedi kişiyi öldürmüş olanları da. Bu bir şans konusu, katıldığınız soruşturmaya bağlı bir konudur."

"İyi şans mı, kötü şans mı?"

Bu kez Belk itiraz etti ve yargıç kabul etti. Chandler ara vermeden sordu.

"Silahsız olan Bay Church'ü öldürdükten sonra kendinizi kötü hissetmediniz mi?"

"Ancak hakkımda dava açıldığını ve karşı tarafı sizin savunduğunuzu duyunca kötü hissettim."

Mahkeme salonunda gülüşmeler oldu ve hatta Honey Chandler bile gülümsedi. Yargıç tokmağını sertçe kürsüye vurarak salonu susturdu ve Bosch'a soruları yanıtlamasını, kendi görüşlerini eklememesini söyledi.

"Kötü bir duyguya kapılmadım," dedi Bosch. "Daha önce de söylediğim gibi, onu canlı olarak ele geçirmeyi yeğlerdim. Ama her iki şekilde de onu sokaklardan uzak tutmak istiyordum."

"Ama olayları öyle yönlendirdiniz ki, ortadan kaldırılmasını gerektirecek bir konuma getirdiniz, değil mi?"

"Hayır böyle bir şey yapmadım. Hiçbir şey planlamadım. Olanlar kendiliğinden oldu."

Bosch ona karşı öfkesini göstermemesi gerektiğini biliyordu. Öfkeli suçlamalara kalkmak yerine, her soruyu yanılgıya düşmüş birine açıklama yapar gibi yanıtlamak en iyi yöntemdi.

"Yine de silahsız, çıplak, savunmasız bir insanı öldürmek sizi tatmin etti mi?"

"Tatmin olmanın bu konuyla ilgisi yok."

"Sayın Yargıç," dedi Chandler. "Tanığa bir kanıt gösterebilir miyim? Davacı tarafın 3A işaretli kanıtıdır."

Kâğıt kopyalarını Belk'e ve mübaşir aracılığıyla yargıca aktardı. Yargıç kâğıdı okurken Belk kürsüye yaklaştı.

"Sayın Yargıç eğer bu bir suçlama olarak getiriliyorsa, geçerliliğini göremedim. Bu sözler benim müvekkilime değil, bir psikiyatra ait."

Chandler mikrofona konuştu. "Sayın Yargıç özet olarak belirtilen bölüme bakın lütfen. Tanığın en son paragrafı okumasını istiyorum. Ayrıca davalının okuyup imzalamış olduğunu göreceksiniz."

Yargıç Keyes biraz daha okudu ve elinin tersiyle ağzını kurulayarak konuştu. "Kabul ediyorum. Tanığa gösterebilirsiniz."

Chandler başka bir kopyayı tanık sandalyesine getirdi ve yüzüne bakmadan Bosch'un önüne bırakıp kürsüye döndü.

"Bunun ne olduğunu bize açıklayabilir misiniz Dedektif Bosch?"

"Gizli psikolojik serbest bırakma formu. Herhalde gizli olduğu varsayılan demek daha doğru olur."

"Peki neden söz ediyor?"

"Church'ün vurulmasından sonra benim göreve dönmeme izin veriyor. Bir çatışmaya katıldıktan sonra bölüm psikiyatrıyla görüşmek rutin bir olaydır. Sonra sizin göreve dönmeye hazır olup olmadığınızı bildirir."

"Herhalde doktoru çok iyi tanıyordunuz?"

"Anlayamadım?"

"Bayan Chandler bu sözler gereksiz," dedi Yargıç Keyes, Belk'in ayağa kalkmasını beklemeden.

"Haklısınız Sayın Yargıç, kayıttan çıkarılsın. Bu görüşmeden sonra görevinize daha doğrusu Hollywood Karakolu'ndaki yeni görevinize başladınız değil mi?"

"Evet."

"Yeni görevinizin bazı kâğıtları mühürleyip imzalamaktan başka bir şey olmadığı doğru mu? Bölüm psikiyatrı hiçbir memuru göreve dönmekten alıkoymaz değil mi?"

"Birinci sorunun yanıtı doğru değil. İkincisini ise bilmiyorum."

"Başka türlü sorayım. Psikiyatrla yaptığı görüşmeden sonra herhangi bir memurun göreve iade edilmediğini duydunuz mu?"

"Hayır duymadım. Bu bilgiler gizli olduğundan, duymuş olabileceğimi de hiç sanmıyorum."

"Önünüzde duran raporun özet kısmının son paragrafını okur musunuz lütfen?"

Bosch kâğıdı alıp sessizce okumaya başladı.

"Yüksek sesle, Dedektif Bosch," dedi Chandler bıkkın bir sesle. "Soruyu sorarken bunun anlaşıldığını sanıyorum."

"Özür dilerim. 'Savaşta ve polislik görevi sırasında yaşadığı deneyimler nedeniyle, özellikle yukarda söz edilen ölümle sonuçlanan vurma olayında, adı geçen kişinin şiddete karşı duyarlılığını yitirdiği görülmektedir. Şiddetin günlük yaşamının kabul edilebilir bir parçası haline geldiğini söylüyor. Bu nedenle adı geçen kişinin kendini ya da başkalarını korumak amacıyla öldürücü güce sahip bir konuma getirilmesi halinde, daha önce yaşananların psikolojik açıdan caydırıcı olacağı varsayılmamaktadır. Benim görüşüme göre, bu kişi hiç duraksamadan hareket edecektir. Tetiği rahatça çekebilecektir. Olayın sonucundan, yani zanlının ölümünden duyduğu tatmin olma duygusu bu durumda uygunsuz olarak kabul edilmediği takdirde, anlattıkları vurma olayının kötü bir etki bırakmadığını göstermektedir."

Bosch kâğıdı yerine bıraktı. Jüri üyelerinin dikkatle kendisine baktıklarını fark etti. Raporun zararlı mı, yararlı olduğunu bilmiyordu.

"Bu raporda adı geçen kişi sizsiniz değil mi?" diye sordu Chandler.

"Evet, rapor benim hakkımda."

"Biraz önce tatmin olma duygusuna kapılmadığınızı söylediniz ama psikiyatrın raporu olayın sonucundan tatmin olduğunuzu söylüyor. Hangisi doğru?"

"Bu sözler doktora ait. Bana değil. Ben böyle bir şey söylemezdim."

"Ne söylerdiniz?"

"Bilmiyorum ama bunu söylemezdim."

"Öyleyse niçin bu raporu imzaladınız?"

"İmzaladım çünkü göreve dönmek istiyordum. Eğer kullandığı sözcükler nedeniyle doktorla tartışırsam, bir daha asla görevimin başına dönemeyeceğimi biliyordum."

"Söyleyin bana dedektif, sizinle görüşen ve bu raporu hazırlayan psikiyatrın anneniz hakkında bilgisi var mıydı?"

Bosch duraksadı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ben bu konuda bir şey söylemedim. Daha önceden bu bilgiye ulaşıp ulaşmadığını da bilmiyorum."

Beyni karmakarışık olduğundan, söylediklerinin üzerinde bir türlü yoğunlaşamıyordu.

"Annenize neler oldu?"

Yanıtlamadan önce uzun bir süre Chandler'ın yüzüne baktı. Chandler bakışlarını kaçırmadı.

"Daha önce de anlatıldığı gibi öldürüldü. O tarihte on bir yaşındaydım. Hollywood bölgesinde öldürüldü."

"Katil bulunamadı; değil mi?"

"Doğru. Başka bir konuya geçebilir miyiz? Bu konu daha önce de anlatıldı."

Bosch'un ne demek istediğini anlayan Belk ayağa kalkıp Chandler'ın aynı soruları tekrarlamasına itiraz etti.

"Dedektif Bosch, biraz ara vermek ister misiniz?" diye sordu yargıç. "Yani biraz sakinleşmek için?"

"Hayır Sayın Yargıç, ben iyiyim."

"Öyleyse üzgünüm. Sorgulama şekli kurallara uygun olduğundan kısıtlayamam. İtiraz kabul edilmemiştir."

Yargıç başıyla Chandler'a işaret etti.

"Kişisel sorular sorduğum için çok üzgünüm, ama anneniz ölünce sizi babanız mı büyüttü?"

"Üzgün filan değilsiniz. Siz..."

"Dedektif Bosch!" diye gürledi yargıç. "Böyle bir konuşma kabul edilemez. Size sorulan soruları yanıtlamak zorundasınız. Başka şeyler söylemeyin. Yalnızca sorulara yanıt verin."

"Hayır, babamı hiç tanımadım. Yetiştirme yurduna yerleştirildim ve sonra bakıcı ailelerin yanına gönderildim."

"Kız ya da erkek kardeşiniz var mı?"

"Hayır."

"Yani annenizi öldüren kişi yalnızca en yakınınızı sizden almakla kalmadı, yaşamınızın büyük bir bölümünü de mahvetti, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Bu cinayetin sizin polis olmanızda bir rolü var mı?"

Bosch artık jüriye bakmaya dayanamayacağını fark etti. Yüzünün kızardığını hissediyordu. Bir büyütecin altında ölmekte olduğunu düşünüyordu.

"Bilmiyorum. Kendimi bu kadar derinlemesine incelemedim."

"Ya da Bay Church'ü öldürmekten duyduğunuz tatmin olma duygusuyla bağlantısı var mı?"

"Sürekli olarak bu sözü yineliyorsunuz, ama eğer herhangi bir tatmin duygusu varsa daha önce de söylediğim gibi, bunun nedeni yalnızca dosyanın kapanmasıdır. Sizin tanımınızı kullanırsam, bu adam bir canavardı. Bir katildi. Onu durdurabilmek beni tatmin etti. Sizi etmez miydi?"

"Soruları yanıtlayan sizsiniz Dedektif Bosch," dedi Chandler. "Şimdi size ölümleri durdurup durduramadığınızı soracağım. Hepsini durdurabildiniz mi?"

Belk ayağa fırlayıp yargıçla özel görüşme istedi. Yargıç jüriye döndü. "Şimdi ara veriyoruz. Hazır olduğumuz zaman sizi çağıracağız."

ON YEDİ

Belk, Chandler'ın sorusuna yaptığı itirazı gazetecilerin duymayacağı bir yerde tartışmak istediğini söyleyince, yargıç kendi odasında görüşmeyi önerdi. Toplantıya yalnızca yargıç, Chandler, Belk, Bosch, zabıt kâtibi ve mahkeme raportörü katıldı. Mahkeme salonundan birkaç iskemle taşıyıp yargıcın büyük masasının çevresine yerleştiler. Koyu maun masa öylesine büyüktü ki, ufak spor bir arabayı rahatça taşıyabilirdi.

Yargıcın ilk işi bir sigara yakmak oldu. Chandler'ın da sigara yaktığını gören Bosch derhal paketini çıkardı. Yargıç küllüğü herkesin erişebileceği bir noktaya itti.

"Evet Bay Belk, toplantıyı siz istediniz," dedi yargıç.

"Sayın Yargıç, Bayan Chandler'ın sorularının gitmekte olduğu yön beni kaygılandırıyor."

"Ne yöne gideceğini bir tek sorudan mı anladınız?"

Belk'in belki de çok erken itiraz ettiğini düşündü Bosch. Chandler'ın elindeki nottan başka hangi bilgilere ulaştığını bilmiyorlardı. Belk'in konunun çevresinde dolanıp durmasını ise zaman kaybı olarak nitelendiriyordu.

"Sayın Yargıç," dedi Bosch. "Son soruyu yanıtlarsam, şu anda sürmekte olan bir soruşturmayı tehlikeye atmış olacağım."

Yargıç deri koltuğunun arkasına yaslandı.

"Ne şekilde?"

"Başka bir katilin olduğuna inanıyoruz," dedi Bosch. "Bu hafta bulunan cesedin kimliği dün saptandı ve Church tarafından öl-

dürülmüş olamayacağı ortaya çıktı. İki yıl öncesine kadar bu kurban yaşıyordu. Ve..."

"Katilin kullandığı yöntem ise gerçek Bebekçi'nin yönteminin aynısı," diye atıldı Belk. Polis bir taklitçinin varlığına inanıyor. Church'ün kurbanlarını nasıl öldürdüğünü yakından bilen ve aynı yöntemleri uygulayan biri olmalı. Ayrıca daha önce Church'ün suçlandığı yedinci ve on birinci kurbanların da taklitçi katil tarafından öldürüldüklerinden kuşku duyuluyor."

"Taklitçi'nin ilk soruşturmaya yakın biri, ayrıntıları rahatça öğrenebilen biri olması gerekiyor," dedi Bosch.

"Eğer Bayan Chandler'ın bu konuda soru sormasına izin verirseniz, her şey basına yansıyacak ve taklitçi katilin kulağına gidecek. Kimliğinin ortaya çıkarılmasına polisin ne kadar yaklaştığını öğrenecek."

Yargıç bir süre anlatılanları düşündü.

"Bunların hepsi çok ilgi çekici ve Taklitçi'nin yakalanması konusunda hepinize şans diliyorum," dedi sonunda. "Ama Bay Belk, müvekkilinizin Bayan Chandler'ın sorusunu yanıtlamaması için bana yasal bir neden göstermediniz. Hiç kimse bir soruşturmayı tehlikeye atmak istemez. Ama bu tanığı kürsüye çıkaran sizsiniz."

"Eğer ikinci bir katil varsa," dedi Chandler. "O zaman yalnızca bir tek katil olduğu ve onun da Church olmadığı açıkça görülüyor. Bize böylesine dolambaçlı bir öyküyle..."

"Bayan Chandler," diye sözünü kesti yargıç. "Buna jüri karar verecek. Söyleyeceklerinizi onlara saklayın. Bay Belk, tek sorun, tanığı sizin kürsüye çıkarmış olmanız. Onu çağırdınız ve bu yöndeki soruları yanıtlaması için özgür bıraktınız. Size ne diyeceğimi bilmiyorum. Medya mensuplarını salondan atacak değilim. Bu sözler kayda geçmesin Bayan Penny."

Mahkeme raportörünün parmaklarını klavyeden kaldırmasını izledi yargıç.

"Bay Belk işin içine ettiniz... beni bağışlayın hanımlar. Tanık bu soruyu da, bundan sonra gelecek soruları da yanıtlamak zorunda. Haydi içeri giriyoruz."

Raportör tekrar ellerini klavyeye yerleştirdi.

"Sayın Yargıç bu yapılamaz..."

"Ben son sözümü söyledim Bay Belk. Başka bir şey var mı?"

Belk'in sözleri Bosch'u şaşkınlığa uğrattı.

"Davanın ertelenmesini istiyoruz."

"Anlamadım."

"Sayın Yargıç davacı taraf itiraz ediyor," dedi Chandler.

"İtiraz edeceğinizi biliyordum," dedi yargıç. "Siz neden söz ediyorsunuz Bay Belk?"

"Sayın Yargıç duruşmalara bir süre ara vermelisiniz. En azından önümüzdeki haftaya kadar. Bu arada soruşturma belirli bir sonuca yaklaşmış olacaktır."

"Sonuca yaklaşmak mı? Unut bunu Belk. Bir davanın tam ortasındasın dostum."

Belk ayağa kalkıp büyük masanın üzerine eğildi.

"Sayın Yargıç, biz konuyu Dokuzuncu Bölge Yüksek Mahkemesi'ne temyize götürürken, sizin de duruşmalara ara vermenizi talep ediyorum."

"İstediğiniz biçimde temyiz edebilirsiniz Bay Belk ama erteleme olmayacak. Burada bir davaya bakıyoruz."

Herkes dikkatle Belk'e bakarken, odayı sessizlik kapladı.

"Yanıt vermeyi reddedersem ne olur?" diye sordu Bosch.

Yargıç Keyes bir dakika boyunca yüzüne baktı ve yanıtladı. "O zaman sizi mahkemeye karşı gelmekle suçlarım. Sonra bir kez daha yanıtlamanızı söylerim. Tekrar reddederseniz, sizi hapse atarım. Avukatınız bir yandan temyize giderken, bir yandan da kefalet talebinde bulunur ve ben de reddederim. Üstelik bunların hepsi medya mensuplarının ve jüri üyelerinin gözleri önünde ya-

şanır. Ayrıca Bayan Chandler'ın koridorda gazetecilere söyleyeceklerine de hiçbir kısıtlama getirmem. Yani bir kahraman rolüne soyunup yanıtlamayı reddedebilirsiniz ama bu öykü nasıl olsa medyanın kulağına gidecektir, demek istiyorum. Birkaç dakika önce kayıtlara geçmeden konuştuğumuz zaman dediğim gibi Bay Belk..."

"Bunu yapamazsınız," diye bağırdı Belk birdenbire. "Bu... bu doğru olmaz. Bu soruşturmayı korumak zorundasınız. Siz..."

"Evlat sakın bana ne yapacağımı söylemeye kalkma," dedi yargıç sert bir sesle ağır ağır konuşarak. Oturduğu yerde adeta devleşirken, Belk de gitgide ufalır gibiydi. "Ben yalnızca bu konuda adil bir davanın sürmesini sağlayacağım. Davacı açısından yararlı olan bilgileri saklamamı istiyorsunuz benden. Ayrıca beni korkutmaya çalışıyorsunuz, ki buna asla tahammül edemem. Ben her seçimde sizin oylarınıza gereksinim duyan bir bölge yargıcı değilim. Yaşam boyu sürmek üzere bu göreve getirildim. Toplantı sona ermiştir."

Bayan Penny yazmayı bıraktı. Bosch, Belk'in yok edilmesine tanık olmak istemez gibiydi. Kamu avukatı başını öne eğmiş, kaderine razı olmuş gibi duruyordu. Ensesini, indirilecek baltaya hazırlamıştı.

"Size yalnızca koca kıçınızı burdan kaldırmanızı ve tekrar tanığınızı sorguya çekerken verilen zararı nasıl düzeltebileceğiniz konusunda çalışmanızı öneriyorum. Çünkü beş dakika sonra Dedektif Bosch ya bu soruya yanıt verecek ya da rozetini, tabancasını, kemerini ve ayakkabı bağlarını federal cezaevindeki gardiyana teslim edecek. İçeri dönüyoruz. Toplantı bitmiştir."

Yargıç Keyes gözlerini bir saniye bile Belk'ten ayırmadan sigarasını tablaya bastırdı.

Mahkeme salonuna dönerlerken Bosch usulca Chandler'a yaklaştı. Yargıcın kürsüsüne gitmek üzere uzaklaştığından emin olunca, alçak sesle konuşmaya başladı. "Eğer bazı bilgilere emniyetin içinden ulaşıyorsanız, kaynağınızı bulup yok edeceğim."

Chandler adımını şaşırmadı bile. Yanıt verirken arkasına dönüp bakmadı. "Tabii eğer siz daha önce yanıp tutuşmamışsanız."

Bosch tanık sandalyesindeki yerini aldı ve jüri salona davet edildi. Yargıç, Chandler'a devam etmesini söyledi.

"Mahkeme raportörünün son soruyu bulmasını beklemek yerine, başka bir biçimde sormayı yeğliyorum. Siz, Bay Church'ü öldürdükten sonra Bebekçi cinayetleri adı verilen öldürme olayları sona erdi mi?"

Bosch düşünerek durakladı. İzleyicilerin oturduğu bölüme bakınca gazetecilerin sayısının arttığını fark etti. Ya da gazeteci sandığı kişiler çoğalmıştı. Hepsi yan yana oturuyordu.

En arka sırada ise tek başına Sylvia oturuyordu. Genç kadının uçuk gülümsemesine karşılık vermedi. Ne zamandan beri orda oturduğunu merak etti.

"Dedektif Bosch?" dedi yargıç soruyu yanıtlaması gerektiğini anımsatarak.

"Halen süren bir soruşturmayı tehlikeye atmadan bu soruyu yanıtlayamam," dedi Bosch sonunda.

"Dedektif Bosch bu noktayı biraz önce tartıştık," dedi yargıç öfkeyle. "Soruyu yanıtlayın."

Bosch reddetmesinin ve hapse atılmasının öykünün basına sızmasını önlemeyeceğini biliyordu. Yargıç kendisine izin verdiğinden Chandler tüm bildiklerini gazetecilere anlatacaktı. Hapse tıkıldığı takdirde taklitçi katili izlemekten geri kalacaktı. Yanıtlamaya karar verdi. Önündeki kâğıt bardaktan ağır ağır su içerek zaman kazanmaya çalıştı ve düzgün bir cümle kurdu.

"Norman Church öldükten sonra elbette başkalarını öldürmedi. Ama sokaklarda başka bir katil daha vardı, halen de var. Norman Church'ün yöntemini uygulayan bir katil."

"Teşekkür ederim Bay Bosch. Bu sonuca ne zaman vardınız?"

"Bu hafta yeni bir ceset ortaya çıkınca."

"Kurban kimdi?"

"Rebecca Kaminski adında bir kadın. İki yıl önce kaybolmuştu."

"Ölümü konusundaki ayrıntıların tümü diğer Bebekçi kurbanlarıyla aynı mıydı?"

"Tek bir fark var."

"Nedir bu fark?"

"Cesedi betona gömülmüştü. Gizlenmişti. Norman Church her seferinde kurbanlarının cesetlerini ortalıkta bırakırdı."

"Başka fark yok mu?"

"Varsa bile ben henüz bilmiyorum."

"Bu kadın sizin Norman Church'ü öldürmenizden iki yıl sonra öldüğüne göre, Church bu cinayetten sorumlu olamaz, değil mi?"

"Doğru."

"Öldüğü için çok kesin bir mazereti var, değil mi?"

"Doğru."

"Ceset nasıl bulundu?"

"Dediğim gibi, betona gömülü olarak bulundu."

"Peki polisi cesedin bulunduğu yere yönlendiren neydi?"

"Nerede bulunduğunu bildiren bir not aldık."

Chandler bu notun kopyasını davacının 4A işaretli kanıtı olarak sundu ve Belk'in itirazını reddeden yargıç kabul etti. Chandler bir kopyayı okuması için Bosch'a uzattı.

"Jürinin duyması için yüksek sesle okuyun," dedi Bosch'un okumaya başlamasını beklemeden.

Bosch taklitçi katilin sözcüklerini sessiz salonda okurken hafifçe ürperdi. Okuyup bitirdikten sonra bir süre bekleyen Chandler konuşmaya başladı. "Notta 'Ben hâlâ oyundan çıkmadım' yazıyor. Bunun anlamı nedir?"

"Cinayetlerin tümünün şerefinin kendisine ait olmasını istiyor. Dikkat çekmek istiyor."

"Peki tüm cinayetleri işlemiş olamaz mı?"

"Olamaz çünkü dokuz kadını Norman Church öldürmüştü. Church'ün evinde bulunan kanıtlar onun dokuz kadının katili olduğunu yadsınmaz bir biçimde ortaya çıkarıyor. Bu noktada hiç kuşku yok."

"Bu kanıtı kim buldu?"

"Ben," dedi Bosch.

"Yani bu durum büyük bir kuşkuya yol açmıyor mu Dedektif Bosch? Yani aynı yöntemi kullanan ikinci katilin varlığı fikri mantığa aykırı değil mi?"

"Hayır aykırı değil. Başka örnekler de var. Ben yanlış adamı öldürmedim."

"Aslında Taklitçi konusunda ortaya atılan karmaşık öykü, sizin yanlış kişiyi öldürdüğünüz gerçeğini örtmek için yaratılan bir bahane değil mi? Karısının onayını alarak evine bir fahişe çağırmaktan başka bir suçu olmayan, silahsız, masum bir adamı öldürmediniz mi?"

"Hayır bu doğru değil. Norman Church..."

"Teşekkürler Bay Bosch."

"Birçok kadını öldürdü. O bir canavardı."

"Annenizi öldüren kişi gibi mi?"

Bosch farkında olmadan izleyicilere doğru baktı, Sylvia'yı gördü ve bakışlarını çevirdi. Ağır ağır soluk alıp kendini toplamaya çabaladı. Chandler'ın, kendisini paramparça etmesine izin vermeyecekti.

"Evet öyle diyebilirim. Herhalde birbirlerine benziyorlardı. İkisi de canavardı."

"Belki de onu bu nedenle öldürdünüz, değil mi? Yastığın altında peruk filan yoktu. Karşınızdakini annenizi öldüren kişi olarak gördünüz ve soğukkanlılıkla onu vurdunuz."

"Hayır. Yanılıyorsunuz. Eğer bir masal uyduracaksam, bir peruktan daha iyi bir konu bulamaz mıydım sanıyorsunuz? Orda küçük bir mutfak vardı, çekmecede bıçaklar duruyordu. Niçin bir kanıt bırakıp..."

"Durun bir dakika," diye gürledi Yargıç Keyes. "Yönümüzü kaybetmiş gibiyiz, Bayan Chandler siz soru sormak yerine görüşlerinizi belirtmeye ve Dedektif Bosch, siz de yanıt vermek yerine aynısını yapmaya başladınız. Haydi baştan başlayalım."

"Pekâlâ Sayın Yargıç," dedi Chandler. "Dedektif Bosch, yaşanan her şey yani cinayetlerin Norman Church'ün sırtına yüklenmesi, bu hafta betona gömülü kadın cesedinin ortaya çıkmasıyla çorap söküğü gibi çözülmekte olan, gerçekleri örtbas etme çabası değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil. Çorap söküğü filan yok. Church bir katildi ve hak ettiği cezayı buldu."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Bosch irkildi ve gözlerini yumdu. Chandler istediğini elde etmişti. Gözlerini açıp avukata baktı. Chandler'ın gözleri duygularından arınmış, bomboş gibiydi.

"Hak ettiğini bulduğunu söylediniz," dedi alçak sesle. "Yani siz yargıç, jüri ve cellat olarak mı atanmıştınız?"

Bosch biraz daha su içti.

"Ben yalnızca oyunun kurallarını kendisinin koyduğunu söyledim. Başına gelenlerden yalnızca o sorumluydu. Bir oyuna böyle kurallar koyarsanız, sonuçlarını da önceden kabul etmeniz gerekir."

"Rodney King'in başına gelenleri hak ettiği gibi mi?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Belk.

"André Galton'ın başına gelenleri hak ettiği gibi mi?"

"İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi, kabul edildi," dedi yargıç. "Pekâlâ Bayan Chandler şimdi siz..."

"Hepsi aynı değil."

"Dedektif Bosch itirazı kabul ettim. Yani yanıt vermeyeceksiniz."

"Şimdilik başka sorum yok, Sayın Yargıç," dedi Chandler.

Davacı tarafın masasına yürüyüp not kâğıtlarını bırakmasını izledi Bosch. Açık bırakılmış buklesi yine ensesini süslüyordu. Bu ayrıntının bile davadaki çok iyi planlanmış gösterisinin bir parçası olduğundan artık emindi. Yerine oturunca Deborah Church uzanıp kolunu sıktı. Chandler ne gülümsedi, ne de karşılık verdi.

Belk cinayetlerin korkunç yönleri ve Church hakkındaki soruşturma konularında başka sorular sorarak verilen zararı gidermeye çabaladı. Ama hiç kimse dinlemiyor gibiydi. Mahkeme salonu Chandler'ın sorgusunun yarattığı boşluğun içine çekilmiş gibiydi.

Belk öylesine etkisizdi ki, Chandler tekrar soru sormaya bile kalkışmadı ve Bosch tanık sandalyesinden kalktı. Davalı tarafın masasına giden yol sanki bir kilometreydi. "Başka tanığınız var mı Bay Belk?" diye sordu yargıç.

"Sayın Yargıç birkaç dakika müvekkilimle konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Belk fısıltıyla sordu. "Biraz ara vereceğiz, sence sakıncası var mı?"

"Bilmiyorum."

"Eğer özel ekibin öteki üyelerini buraya çağırmamı istemiyorsan, başka tanığımız yok. Onlar da senin söylediklerini yineleyecekler ve Chandler'ın aynı saldırısına maruz kalacaklar. Bu nedenle çağırmak istemiyorum."

"Locke'u tekrar çağırmaya ne dersin? Taklitçi katil konusunda söylediğim her şeyi destekleyecektir."

"Çok riskli. O bir psikolog olduğundan her şeyin olası olduğunu söyleyecektir ve Chandler da olası olmadığını söylemesini sağlayacaktır. Bu konuda yeminli ifade vermeyeceğinden, neler söyleyeceğinden emin olamayız. Ayrıca bana kalırsa ikinci katil konusundan uzak durmalıyız. Jürinin aklını karıştırır ve biz..."

"Bay Belk," dedi yargıç. "Bekliyoruz."

Belk ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, savunmanın başka tanığı yok."

Yargıç uzun süren bir dakika boyunca Belk'e baktı ve jüriye dönüp öğleden sonra duruşma olmayacağını, avukatların kapanış konuşmalarını hazırlamak için zamana gereksinim duyduklarını ve kendisinin de jüri talimatlarını hazırlayacağını söyledi.

Jüri salonu terk edince Chandler kürsüye yaklaşıp davacı lehine karar verilmesini istedi ve yargıç bunu reddetti. Belk de aynı istem de bulundu ve yargıç ona neredeyse alaycı bir ses tonuyla yerine oturmasını söyledi.

Kalabalık salonun boşalmasından sonra Bosch koridorda Sylvia'yı buldu. İki avukatın çevresini gazeteciler sarmıştı. Bosch kadının kolunu tutup uzaklaştırdı.

"Buraya gelmemeni söylemiştim, Sylvia."

"Biliyorum ama gelmem gerektiğini düşündüm. Ne olursa olsun, seni desteklediğimi bilmeni istedim. Harry senin hakkında bildiğim bazı şeyleri jüri asla öğrenemeyecek. Şu avukat seni nasıl bir insan olarak göstermek isterse istesin, ben seni tanıyorum. Sakın bunu unutma."

Bosch'un çok hoşuna giden gümüş-beyaz desenli siyah giysisi vardı üzerinde. Çok güzel görünüyordu.

"Ne zamandan beri burdasın?"

"Epeydir. Geldiğime memnunum. Senin için zor olduğunu biliyorum ama mesleğinde bazen sert davranman gerektiği halde senin iyi yönlerin de ortaya çıktı."

Sesini çıkarmadan yüzüne baktı Bosch.

"Biraz iyimser ol Harry."

"Annem hakkında söylenenleri..."

"Evet duydum. Bunları burada öğrenmek beni üzdü. Eğer aramızda böyle sırlar olacaksa Harry, biz ne yapacağız? Böyle

sırların aramızdaki ilişkiyi tehlikeye attığını sana kaç kere söyledim."

"Bak dinle," dedi Bosch. "Bunu şimdi yapamam. Şu anda beraberliğimiz konusuyla ilgilenemem. Çok fazla gelir bana. Doğru yer ve doğru zaman değil. Daha sonra konuşuruz. Sen haklısın Sylvia ama şey... ben şimdilik... konuşamam. Ben..."

Sylvia uzanıp kravatını düzeltti.

"Her şey yolunda," dedi usulca. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Soruşturmayı takip edeceğim. Resmi olsa da olmasa da, izlemek zorundayım. İkinci adamı, ikinci katili bulmak zorundayım."

Sesini çıkarmadan yüzüne bakarken, Sylvia'nın kendisinden çok farklı bir yanıt beklediğini biliyordu.

"Çok üzgünüm. Bu işi erteleyemem. Olaylar hızla gelişiyor."

"Öyleyse ben de okula dönerim. Yani bütün gün izin almamış olurum. Akşam eve gelir misin?"

"Gelmeye çalışırım."

"Pekâlâ, görüşürüz Harry. İyimser ol biraz."

Bosch gülümsedi. Sylvia ona yaslanıp yanağından öptü ve asansöre doğru ilerledi.

Bremmer yanına geldiğinde Bosch hâlâ ardından bakıyordu.

"Biraz konuşmak ister misin? İçerde çok ilginç ifade verdin."

"Söyleyeceklerimin hepsini söyledim."

"Başka bir şey yok mu?"

"Yok."

"Ya Chandler'ın söyledikleri? Yani ikinci katilin tek katil olduğunu ve Church'ün hiç kimseyi öldürmediğini söylüyor."

"Ne söylemesini bekliyordun? Hepsi saçmalık. Unutma ki ben yeminli ifade verdim. O konuşurken yemin etmemişti. Hepsi saçma Bremmer. Sakın bunlara kanma."

“Bak Harry bunları yazmak zorundayım. Anlıyorsun di mi? Bu benim görevim. Bunu anlayışla karşılayacaksın, di mi? Bana kızıyor musun?”

“Kızmıyorum Bremmer. Herkes görevini yapmak zorundadır. Şimdi de ben görevimin başına döneceğim, tamam mı?”

Asansöre doğru yürüdü. Dışarı çıkınca heykelin yanında bir sigara yaktı, bir tane de küllüğü karıştıran Tommy Faraway'e uzattı.

“Neler oluyor teğmen?” diye sordu evsiz adam.

“Adalet yerine geliyor.”

ON SEKİZ

Bosch, Merkez Şube'ye gitti ve ön taraftaki kaldırımın kenarında park edecek bir boşluk buldu. Bir süre arabada oturup iki nezarethane görevlisinin, binanın cephesi boyunca uzanan mineli duvar resmini yıkamalarını izledi. Siyah, beyaz ve kahverengi derili çocukların birlikte oynadıklarını ve dost yüzlü polis memurlarına gülümsediklerini gösteren mutluluğun tablosuydu bu. Çocukların hâlâ umut dolu oldukları bir dünyayı simgeliyordu. Resmin altına biri siyah boyayla "Bu büyük bir yalandır!" yazarak öfkesini kusmuştu.

Yazıyı mahalleden birinin mi yoksa bir aynasızın mı yazdığını düşündü bir an. Ardı ardına iki sigara içerken, mahkeme salonunda olup bitenleri kafasından uzaklaştırmaya çabaladı. Bazı sırlarının ortaya çıkmış olması onu garip bir biçimde rahatlatmıştı. Ama davanın sonucundan umutlu değildi. Jüri belki kendisini Chandler'ın tanımlamaya çalıştığı bir canavar gibi olmasa bile, olaydaki kanıtların biraz karmaşık olması nedeniyle, istenmeyen şekilde, düşüncesizce davranan bir polis olarak algılayabilirdi. Böylesine kısacık bir dakikada bu gibi kararları vermenin ne demek olduğunu içlerinden hiçbiri anlamayacaktı.

Bu eski öyküyü polislerin tümü bilirdi. Vatandaşlar kendilerini korumaları, belayı evlerinden uzak tutmaları için polise giderdi, ama bu görevi yerine getirirken polislerin bazı davranışları karşısında şaşkınlıkla gözleri büyüyüp, öfkeyle parmaklarını onlara doğru uzatan yine kendileri olurdu. Bosch sertlik yanlısı

değildi. André Galton ve Rodney King olaylarında polisin davranışını kesinlikle onaylamamıştı. Ama yine de bu davranışların nedenini anlıyor ve kendi davranışlarıyla arasında ortak bir yan olduğunu düşünüyordu.

Politik çıkarcılık ve beceriksizlik nedeniyle, kentin emniyet güçleri, yeterli çalışanı ve malzemesi olmayan bir kuruluş olarak kalmıştı. Kuruluşun içini de politik mikroplar sardığından, üst düzey yöneticilerin sayısı çok fazla ama ara kadrolar öylesine azdı ki; sokakları gezen devriyeler, kendilerini koruyan bir zırh gibi gördükleri arabalarından inip hizmet verdikleri halkla karşılaşmaya ne zaman buluyor, ne de hevesli oluyorlardı. Yalnızca aşırı pisliklerle uğraşmak için arabalarından iniyorlardı ve Bosch'un yakından bildiği gibi ortaya çıkan polis kültüründe mavi üniforma taşımayan herkes pislik olarak tanımlanıyor ve ona göre davranılıyordu. Böylece André Galton'lar, Rodney King'ler ortaya çıkıyordu. Sonunda sokaktaki devriyelerin başa çıkamayacağı isyanlar gerçekleşiyordu. Karakolların cephesine yalan olduğu açıkça bilinen duvar resimleri yaptırılıyordu.

Ön masaya kimliğini bildirip üst kattaki Asayiş Şubesi'ne çıktı. Bir an kapıda durup, odanın uzak köşesindeki masasında çalışan Ray Mora'yı izledi. Mora daktilo yerine el yazısıyla bir rapor yazıyordu. Birkaç satırdan oluşan Günlük Faaliyet Raporu fazla özen gerektirmediğinden kimse yerinden kalkıp çalışan bir daktilo aramaz, formu el yazısıyla doldururdu.

Mora'nın yazıyı sağ eliyle yazdığı dikkatini çekti, ama yine de bu taklitçi katil adaylarından biri olmadığı anlamına gelmezdi. Taklitçi cinayetlerin ayrıntılarını çok iyi bildiğinden, Bebekçi'yi taklit etmek için çanta sapını kurbanının boynuna geçirince, sol taraftan düğümleyip çekmeyi elbette akıl edecekti. Tıpkı ayak tırnağındaki beyaz haç işaretini bildiği gibi.

Mora başını kaldırınca onu gördü.

"Orda n'apıyorsun Harry?"

"Rahatsız etmek istemedim."

Bosch masaya yaklaştı.

"Günlük raporu yazarken mi?Dalga mı geçiyorsun?"

"Önemli bir şey olabilir diye düşündüm."

"Maaş çekimi alabilmem için gerçekten önemli bir şey. Ama işte o kadar."

Bosch boş bir masanın önündeki iskemleyi çekip karşısına oturdu. Prag Çocuğu heykelinin yerinin değişmiş olduğu, daha doğrusu artık yüzünün porno takvimindeki çıplak resme dönük olmadığı dikkatini çekti. Mora'nın yüzüne bakınca, söze nasıl başlaması gerektiğini bilemedi.

"Dün gece mesaj bırakmışsın."

"Evet, düşünüyordum da..."

"Hangi konuda?"

"Zamanlama nedeniyle Church'ün Maggie Cum Loudly'yi öldürmediğini biliyoruz, di mi? Kadın betona gömüldüğünde Church çoktan ölmüştü."

"Doğru."

"Yani bence karşımızda bir taklitçi var."

"Bu da doğru."

"Aklıma gelen şuydu: ya şu Taklitçi cinayetlere daha önce başlamışsa?"

Bosch gırtlağının düğümlendiğini hissetti. Mora'ya yüz ifadesiyle bir şey belirtmemeye çabaladı.

"Daha önce mi?"

"Evet. Ya porno işinde çalışan iki kızı da Taklitçi öldürdüyse? Cinayet işlemeye Church öldükten sonra başladığını kim söyleyebilir?"

Bosch ürperdiğini hissetti. Eğer Taklitçi Mora ise, olayların modelini açıkça Bosch'a anlatacak kadar kendine güveniyor olabilir miydi? Yoksa Bosch'un içgüdüsü tümüyle yanlış mıydı? Her

şeye karşın, masasının üstü çıplak ya da seks yapan kadınların resimleriyle süslü dergilerle dolu bir adamın yanında oturmak pek de hoş bir duygu değildi. Bosch takvimdeki artist Delta Bush'un da sarışın ve iri göğüslü olduğunu fark etti. Bu modele uygundu. Bu nedenle mi Mora takvimi masasına yerleştirmişti?"

"Biliyorsun Ray," dedi sesini monoton bir hale getirmeyi başarınca. "Ben de aynısını düşünüyordum. Yani kanıtlara göre, Taklitçi'nin o üç kızı öldürmüş olması akla yatkın... Sen bu fikre nereden ulaştın?"

Mora yazdığı raporu çekmeceye koyup, masanın üzerine eğildi. Farkında olmadan sol eliyle, açık yakasından görünen Kutsal Ruh madalyonuyla oynamaya başladı. Tekrar arkasına yaslanırken parmaklarıyla madalyonu ovuşturuyordu.

Madalyonu bırakıp konuşmaya başladı. "Aklıma bir şey geldi. Sen Church'ü zımbalamadan önce bana bir ihbar gelmişti. Ama Church öteki dünyaya gidince, üzerinde durmamıştım."

"Dört yıl öncesinden söz ediyorsun?"

"Evet. Sen Church'ü vurunca, hepimiz her şeyin sona erdiğini düşündük."

"Sadede gel Ray. Ne hatırlıyorsun?"

"Tamam, tamam. Church'ü vurmandan birkaç gün ya da bir hafta önce biri telefonla ihbarda bulundu. Ben porno uzmanı olduğum ve arayan kız da porno işinde çalıştığı için telefonu bana bağladılar. Kız Gallery adını kullanıyordu. Yalnızca Gallery. İşin en alt basamağındaydı. Kısa metrajlar, canlı gösteriler, gözetleme kulübeleri için gösteriler, dokuz yüzlü telefonlar filan. Beni aradığı sırada bir basamak atlamış, adını video kasetlere yazdırmaya başlamıştı.

"Her neyse kız özel ekibi aradı. Bu anlattığım, sen Church'ü haklamadan önce oldu. Valley'de tüm çekim setlerini dolaşan bir röntçü olduğunu söyledi. Yani çekimi izliyormuş, yönetmenlerin çevresinde dolanıyormuş ama öteki röntçülere benzemiyormuş."

"Ne demek istediğini anlamadım, röntçü kim?"

"Röntgencinin kısaltılmışı. Çekim yerlerine gelen heriflere kızlar bu adı verir. Ya yönetmeni tanıyorlardır ya da filme biraz para yatırmışlardır. İşe bin dolar yatırana yönetmen sette dolanıp çekimi izlemesine izin verir. Yani videolarda izledikleriyle yetinmeyenler canlı çekimlere giderler. Orda olup her şeyi yakından görmek isterler."

"Pekâlâ, bu herifin nesi varmış?"

"Bak Harry bu adamların sette dolanmasının tek nedeni vardır. Çekimlerin arasında kızlarla ilişki kurarlar. Yani bu herifler yatmak ister ya da kendi başlarına film yapmak ister. Bu işe girmek isterler. Ama bu adam kızlarla filan yatmıyormuş. Yalnızca çekimleri izliyormuş. Gallery bu adamın hiç kimseye sulanmadığı söyledi. Bazı kızlarla konuşmuş ama hiçbirini koluna takıp götürmemiş."

"Yani bu davranışı onu garip mi yapıyor? Yatmak istemediği için mi dikkati çekiyor?"

Mora ellerini kaldırdı ve ileri sürdüğü iddianın zayıf olduğunu bildiğini göstermek için omzunu silkti.

"Temel olarak. Ama Gallery, Bebekçi'nin iki kurbanı olan Heather Cumhither ve Holly Lere ile birlikte çalışmış olduğunu ve bu çekimler sırasında sözünü ettiği adamı gördüğünü söyledi. Bu nedenle bizi aramış."

Anlattıkları şimdi Bosch'un ilgisini çekmişti. Ama ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Belki de Mora dikkatini dağıtmak, onu yanlış bir iz peşinde koşturmak istiyordu.

"Bu herifin adını filan bilmiyor mu?"

"Hayır, sorun da bu zaten. Bu nedenle işin üstüne atlamadım. Araştırmam gereken bir dünya ipucu vardı ve bu kız arayıp adını bilmediği bir heriften söz etti. Eninde sonunda ilgilenecektim ama birkaç gün sonra sen Church'ü öteki dünyaya yolladın ve konu kapandı."

"İz sürmedin demek."

"Evet, hiç ilgilenmedim."

Bosch bekledi. Mora'nın sözünün bitmediğini biliyordu. Söyleyeceği başka şeyler de olmalıydı.

"Dün senin için Magna Cum Loudly konusunda araştırma yaparken, daha önce çevirdiği bazı filmlerin isimlerine takıldım. Birkaç tanesinde Gallery ile birlikte çalışmış. Bu nedenle kızın ihbarını anımsadım. İçimden gelen bir hissi dinleyerek Gallery'yi aramaya çalıştım, bu meslekte tanıdıklarımla görüştüm ve Gallery'nin üç yıl önce ortadan kaybolduğunu öğrendim. Birdenbire yok oluvermiş. Yetişkinlere Özgü Filmler Derneği'nden tanıdığım ünlü bir yönetmen bana kendi çektiği bir filmin tam ortasında kızın yok olduğunu söyledi. Kimseye bir tek laf bile etmemiş. Ve kimse ondan bir daha haber almamış. Yönetmen onu çok iyi anımsıyordu çünkü filmi tekrar çekmek pahalıya patlamış. Kızın yerine başka birini oynattığı takdirde de filmin sürekliliği kaybolurmuş."

Böyle filmlerde bile süreklilik unsurunun söz konusu oluşu Bosch'u şaşırttı. Bir süre sessizce düşünceye daldılar ve sonra Bosch söze başladı.

"Yani sen onun da bir yerlerde gömülü olduğunu mu düşünüyorsun? Gallery adlı kızdan söz ediyorum. Bu hafta bulduğumuz ceset gibi betona mı gömüldü acaba?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Bu sektördeki insanlar bildiğimiz aklı başında sıradan kişiler değil. Ortadan kaybolmalarına sık sık rastlanır. Yine yok oluveren bir kız vardı ve bir gün resmini *People* dergisinde gördüm. Hayır işleri için bağış toplayan bir hanımefendi oluvermiş. Ciddi bir televizyon yapımcısının kolunda salınıyordu. Başka türlüsü..."

"Ray bunları boş ver..."

"Tamam, peki, yani bu kızlar birdenbire bu işi bırakıverirler. Olağandışı değil bu. Öncelikle pek zeki ya da aklı başında sayıl-

mazlar. Bir anda başka bir iş yapmak akıllarına eser. Kendilerini kokain ve havyarla besleyeceğine inandıkları bir para babasıyla karşılaşırlar. Bir daha işe gelmezler ama sonunda yine hata yaptıklarını anlarlar. Bu kızlar bundan sonra yatacakları heriften ötesini düşünmezler.

"Bana sorarsan hepsi kendine bir baba arıyordur. Genellikle çocuklukları kötü geçmiştir ve saçmasapan bir şekilde babalarına kendilerini kanıtlamaya uğraşırlar. Yani bir yerde buna benzer bir şey okumuştum. Belki de tüm yazılanlar gibi bu da işe yarar bir şey değildir."

Bosch'un psikoloji dersine gereksinimi yoktu.

"Hadi Ray. Benim davam var ve bu arada bu olayı çözmeye çalışıyorum. Esas konuya gel. Gallery'ye ne oldu?"

"Demek istediğim şu. Gallery üç yıl önce kayboldu ve bir daha geri dönmedi. Bunun için durumu olağandışı sayılır. Dinle, hepsi geri döner. Hatta yarıda bıraktıkları filmi yapımcı bir daha çekmek zorunda kalmış olsa bile, kızlar hep geri döner. Yine en alt basamaktan başlayıp yükselmeye çalışırlar."

Porno işinden on dakika söz edilmesi bile Bosch'un canını sıkmaya yetmişti. İlk tanıdığı günden bu yana Ahlak Masası'nda çalışan Mora'ya dikkatle baktı.

"Katilin elinden kurtulmayı başaran kızla bu ihbar konusunda hiç konuştun mu?"

"Hayır zamanım olmadı. Dediğim gibi sen Church'ü zımbalayınca, ben de rafa kaldırdım. Her şeyin sona erdiğini düşünmüştük."

"Ben de öyle."

Bosch cebinden küçük bir defter çıkarıp, konuştuklarının notlarını aldı.

"Bu konuyla ilgili hiç not tuttun mu? Yani o günlerde?"

"Hayır elimde bir şey yok. İlk ihbar raporu herhalde özel ekip dosyalarından birindedir. Ama sana anlattığımdan fazla bir bilgi içerdiğini sanmıyorum."

Bosch başını salladı. Mora herhalde haklıydı.

"Gallery neye benziyordu?"

"Sarışın, göğüsleri bir Beverly Hills estetik cerrahının elinden çıkmış... Galiba bir resmi olacak."

İskemlesiyle dosya dolabına yaklaştı ve bir dosya çıkardı. 18x24 cm. boyutlarında reklam için kullanılan renkli fotoğrafta sarışın bir kadın okyanusun kıyısında çırılçıplak poz vermişti. Bosch resmi iade ederken utandığını hissetti. Sanki ilkokul bahçesinde sınıftaki kızlardan biri hakkında dedikodu yapan iki küçük öğrenci gibiydiler. Mora'nın dudaklarındaki uçuk gülümseyişi görünce, duyduğu rahatsızlığın Ahlak Masası'ndaki polisi eğlendirdiğini mi yoksa ardında başka bir şeyin mi yattığını anlamadı.

"Senin işin de pek zor."

"Evet ama birinin bunu yapması gerek."

Bosch bir an onu dikkatle inceledi. Şansını deneyip Mora'nın bu işten niçin ayrılmadığını öğrenmeye çalışacaktı.

"İyi ama niçin sen, Ray? Bu işi çok uzun zamandır yapıyorsun."

"Sanırım ben iyi bir bekçi köpeğiyim. Yüksek Mahkeme bu işin belirli bir noktaya kadar yasal olduğunu söylüyor. Ben de bu noktada duruyorum. Her şeyin denetlenmesi, kirlenmenin önlenmesi gerekiyor. Yani çalışanların hepsinin kayıtları olmalı, küçük yaştaki çocuklar çalıştırılmamalı, kimse yapmak istemediklerini yapmaya zorlanmamalı. Yüksek Mahkeme'nin bile dayanamayacağı bu pislikleri her gün gözden geçiriyorum. Önemli olan toplumun standartları. Los Angeles'ın doğru dürüst bir standartı yok Bosch. Burda yıllardır bir tek müstehcenlik davası başarıyla sonuçlanmadı. Birkaç kez küçük yaşta çocuklarla ilgili davalar açtım ama hâlâ müstehcenlik konusunda bir dava başlatamadım."

Bir an durdu ve devam etti. "Polislerin çoğu bir yıl Ahlak Masası'nda çalışıp başka şubelere giderler. Ancak bu kadarına dayanabilirler. Ben yedi yıldır burdayım. Nedenini bilmiyorum. Belki de sürprizlerle dolu bir iş olduğu için ayrılmıyorum."

"Ama yıllar boyu aynı pisliklerle uğraşıyorsun. Nasıl dayanabiliyorsun?"

Mora bakışlarını masanın üzerindeki heykele çevirdi.

"Ben sağlamım. Benim için endişelenme. Ailem yok. Artık karım da yok. Ne yaptığım konusunda kim şikâyet edecek ki?"

Özel ekipte birlikte çalıştıkları süre içinde, karısı kısa bir süre önce kendisini terk ettiğinden Mora'nın geceleri görev yapan B Grubu'na gönüllü olarak katıldığını anımsadı Bosch. Gecelerini evde yalnız geçirmenin çok zor olduğunu söylemişti. Mora'nın eski karısının sarışın olup olmadığını ve eğer sarışınsa, bunun bir anlamı olup olmadığını merak ediyordu.

"Dinle Ray, ben de Taklitçi konusunda aynısını düşünüyordum. Üstelik şu Gallery de resme uygun görünüyor. Üç kurban ve kurtulan kadın da sarışındı. Church fazla titiz sayılmazdı, ama anlaşılan Taklitçi buna önem veriyor."

"Haklısın," dedi Mora, Gallery'nin resmine bakarak. "Aklıma gelmemişti."

"Neyse dört yıl öncesinden kalma bir ihbardan bile işe başlayabiliriz. Başka kadınlar, başka kurbanlar da olabilir. Elinde ne iş var?"

Mora gülümsedi. "Elimdekilerin önemi yok Harry. Bununla kıyaslarsan ötekiler köpek boku gibi kalır. Önümüzdeki hafta izinliyim ama pazartesiye kadar burdayım. Bu işle uğraşırım."

"Yetişkinler Derneği'nden söz ettin. Yani orası..."

"Yetişkinlere Özgü Filmler Derneği. Sherman Oaks'daki bir avukat bürosundan yönetiliyor."

"Orda kimseyi tanıyor musun?"

"En üst düzeydeki hukuk danışmanını tanıyorum. Bu işi temiz tutmaya çabaladığı için bizimle işbirliği yapıyor."

"Onunla konuşup, Gallery gibi ortadan kaybolup bir daha dönmeyen var mı öğrenebilir misin? Özellikle sarışın ve iri göğüslü kızların üzerinde durmalı."

"Daha başka kaç kurbanın karşımıza çıkabileceğini mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet."

"Derhal görüşürüm."

"Ya menajerler ve oyuncu sendikaları?"

Bosch başıyla Delta Bush'un resminin olduğu takvimi işaret etti.

"Onları da ararım. Zaten bu işte iki menajer rol dağıtımının yüzde doksanını elinde tutuyor. İşe ordan başlayabiliriz."

"Dışardan müşteri arayanlar var mı? Kadınların hepsi yan iş olarak bunu yapıyor mu?"

"En tanınmış oyuncular yapmıyor. Ama alt basamaktakiler yapıyor. Ünlüler zamanlarının yüzde onunu film çevirmeye, geri kalanını da dans gösterilerine harcarlar. Striptiz kulüplerini dolaşırlar ve dünya kadar para kazanırlar. Dans ederek yılda yüz bin dolar götürürler. İnsanlar bu kızların video filmlerinden para kazandığını sanıyor ama yanılıyorlar. Para kazandıran danstır. Ama daha alt basamakta olup aşağıya inen ya da yukarıya çıkanlar filmlere ve dans gösterilerine ek olarak dışardan müşteri ararlar. Bu işte de epey para vardır. Bazıları bir gecede bin dolar bile kazanabilirler."

"Peki kızlar satıcılar aracılığıyla mı çalışır?"

"Bazıları evet ama bu gerekli bir koşul değildir. Sokaklarda kendisini sapıklardan ya da öteki fahişelerden koruması için birinin varlığına gerek duyan kadınlar gibi değildir bunlar. Dışardan müşteri ararken yalnızca bir telesekreter servisine gerek duyarsın. Kız resmini porno dergilerinde yayınlatır ve telefonlar yağmaya başlar. Bazılarının çok sıkı kuralları vardır. Hiçbir müşterinin evine gitmezler, yalnızca otellerdeki randevuları kabul ederler. Sürekli kullandıkları otel ne kadar pahalı olursa, müşterilerinin sınıfı da o kadar yükselmiş olur. Sokak serserilerinden kurtulmanın bir yoludur bu."

Sunset Bulvarı'ndaki Hyatt Oteli'ne gitmiş olan Rebecca Kaminski'yi düşündü Bosch. İyi bir oteldi ama anlaşılan ayaktakımı da girebiliyordu.

"Ama her zaman işe yaramaz," dedi Mora. Anlaşılan aynı şeyi düşünüyordu.

"Belli."

"Bakalım neler bulabileceğim. Ama fazla bir şey bulacağımı pek sanmıyorum. Eğer Gallery gibi, ortadan kaybolup bir daha görünmeyen bir sürü kadın olsaydı, kokusu burnuma gelirdi."

"Çağrı aygıtının numarası var mı sende?"

Mora numarayı yazdı ve Bosch dışarı çıktı.

Ön masanın yanından geçerken kemerine takılı çağrı aygıtı çaldı. Ekrandaki numara 485 ile başlıyordu. Herhalde Mora bir şey söylemeyi unutmuştu. Tekrar ikinci kata tırmandı ve Ahlak Masası'nın çalıştığı odaya girdi.

Mora elinde Gallery'nin resmiyle masasında oturuyordu. Bosch'u karşısında görünce şaşırdı.

"Az önce beni aradın mı?"

"Ben mi? Hayır."

"Ben kapıdan çıkmadan yakalamak istediğini düşünmüştüm. Telefonlardan birini kullanabilir miyim?"

"Elbette Harry."

Bosch boş masalardan birine yaklaşıp ekrandaki numarayı çevirirken, Mora'nın fotoğrafı dosyaya yerleştirmesini izledi. Sonra dosyayı iskemlesinin yanında yerde duran çantasına koydu.

İkinci çalışta telefona bir erkek sesi yanıt verdi.

"Müdür Irvin Irving'in bürosu. Ben Teğmen Felder, yardımcı olabilir miyim?"

ON DOKUZ

Bölümün diğer üç müdür yardımcısı gibi Irving'in de Parker Center'da özel toplantı odası vardı. Büyük yuvarlak formika kaplı bir masa, altı iskemle, bir saksıda çiçekler ve arka duvar boyunca uzanan bir rafla döşenmiş olan odanın penceresi yoktu. Altıncı katın ana kapısından başka Irving'in asistanının bürosundan girilebiliyordu. Irving'in düzenlediği zirve toplantısına en son gelen Bosch tek boş iskemleye yerleşti. Müdür yardımcısının yanında Edgar ve Gasp-Cinayet Masası'ndan üç görevli oturuyordu. Aralarından Frankie Sheehan ile Mike Opelt'ı tanıyordu Bosch. Dört yıl önce Bebekçi özel ekibinde birlikte çalışmışlardı.

Üçüncü dedektifi ise uzaktan tanıyordu. Teğmen Hans Rollenberger, Bosch bu bölümden alındıktan sonra göreve getirilmişti. Sheehan gibi yakın dostları Bosch'a, Rollenberger'in tipik bir bürokrat olduğunu, insanların sokaktaki dilencileri görmezden gelmeleri gibi, onun da tartışma yaratacak ya da mesleğini tehlikeye atacak kararlar konusunda çekimser davrandığını anlatmışlardı. Sürekli yükselme derdinde olduğundan, güvenilmez biriydi. Gasp-Cinayet Masası'ndakiler ona daha şimdiden "Hans Off" adını takmışlardı. Rodney King'in yaşadıkları ekranlara yansıdığından bu yana bu masada görevli olanların morali hiç böylesine bozulmamıştı.

"Hoş geldin Dedektif Bosch," dedi Irving dostça. "Sanırım herkesi tanıyorsun."

Bosch'un yanıt vermesine fırsat vermeden Rollenberger yerinden fırlayıp elini uzattı. "Ben Teğmen Hans Rollenberger."

Tokalaştıktan sonra yerlerine oturdular ve Bosch masanın üzerindeki dosya yığınının Bebekçi soruşturmasına ait olduğunu fark etti. Cinayet klasörleri yalnızca kendisine aitti. Masaya yığılanlar ise herhalde arşivlerden çıkarılmış olan ana dosyalardı.

"Bebekçi meselesiyle ilgili olarak ortaya çıkan sorunlar konusunda neler yapabileceğimizi tartışmak için sizleri çağırdım," dedi Irving. "Dedektif Edgar herhalde anlatmıştır, bu dosyayı Gasp-Cinayet Masası'na aktarıyorum. Teğmen Rollenberger'in gerekli sayıda memuru bu işle görevlendirme yetkisi var. Ayrıca Dedektif Edgar'ı da bölümünden ödünç aldım. Sen de dava biter bitmez çalışmaya başlayacaksın. Acilen sonuca ulaşmak istiyorum. Özellikle bugünkü duruşmada ortaya çıkanlardan sonra, bu olayın büyük bir halkla ilişkiler karabasanına dönüşmeye başladığını görüyorum."

"Evet, üzgünüm. Ama yeminli ifade veriyordum."

"Anlıyorum. Sen yalnızca uzaktan bilgi sahibi olduğun konularda ifade veriyordun. Muavinimi mahkemeye gönderdim ve senin yeni olayla ilgili kuramını bize anlattı. Dün gece dosyayı Gasp-Cinayet'e aktarmaya karar verdim. Bugünkü ifadeni de dinledikten sonra bu olay için yeni bir özel ekip kurup işe başlamak istiyorum.

"Şimdi bizlere neler olup bittiği, senin neler düşündüğün, neler bildiğin konusunda bilgi vermeni istiyorum. Bundan sonraki adımımızın planını yaparız."

Herkesin gözü üzerindeyken nereden başlayacağına bir an karar veremedi Bosch. Sheehan bir soru sordu. Irving'in dürüstçe oynadığının ve Bosch'un kendisini güvende hissedebileceğinin işaretiydi sordukları.

"Edgar katilin bir taklitçi olduğunu söylüyor. Church açısından bir sorun yokmuş?"

"Doğru," dedi Bosch. "Church aradığımız katildi, ama on bir değil, dokuz kadını öldürdü. Yolun yarısında ortaya onu taklit eden biri çıktı ve biz bunu fark etmedik."

"Biraz açıkla," dedi Irving.

Açıklaması kırk beş dakika sürdü. Sheehan ile Opelt arada birkaç soru yönelttiler. Anlattıklarında adı geçmeyen tek kişi Mora'ydı.

Sonunda Irving sordu. "Taklitçi kuramını anlattığın zaman Locke bunun mümkün olacağını söyledi mi?"

"Evet. Bence ona kalırsa her şey olabilir. Ama yine de işe yarıyor. Aklından geçenleri bana açıkladı. Onu sürekli olarak bilgilendirmeyi düşünüyorum. Fikirlerimi açıklayıp onunla tartışmak iyi oluyor."

"Duyduğuma göre biri dışarı bilgi sızdırıyormuş. Locke olabilir mi?"

Bosch başını salladı. "Onunla dün gece görüştüm, ama Chandler her şeyi başından beri biliyordu. İlk gün cesedin bulunduğu yere gittiğimi bile biliyordu. Bugün ise hangi yönde ilerleyeceğimizi, bir taklitçi olduğundan kuşkulandığımızı biliyor. Ona bilgi aktaran sağlam bir kaynağı var. Ayrıca *Times*'dan Bremmer da çok şey biliyor. Onun da iyi kaynakları var."

"Pekâlâ," dedi Irving. "Dr. Locke dışında, bu odada konuşulanlar hakkında kimseye bilgi verilmeyecek. Kimse kimseyle konuşmayacak. Siz ikiniz," diyerek Bosch ile Edgar'a baktı. "Hollywood'daki müdürlerinize bile neler yaptığımızı anlatmayacaksınız."

Adını vermeden Pounds'un bilgi sızdırdığından kuşkulandığını söyler gibiydi. Edgar ile Bosch başlarını sallayarak onayladılar.

"Şimdi," diyerek tekrar Bosch'a baktı Irving. "Nereye yöneleceğiz?"

"Soruşturmayı yeniden başlatmalıyız," dedi Bosch duraksamadan. "Söylediğim gibi, bu kişinin eski soruşturmayı çok yakından izlemiş biri olabileceğini ileri sürdü. Tüm ayrıntıları öğrenip uygulamış olan biri. En azından bir süre için."

"Yani bir polisten söz ediyorsun," dedi Rollenberger toplantının başından beri ilk kez ağzını açarak.

"Belki. Ama başka olasılıklar da var. Kuşkuluların listesi hayli kabarık. Polisler, cesetleri bulanlar, adli tıpta çalışanlar, olay yerinden geçen vatandaşlar, gazeteciler... Bir sürü insan sayabiliriz."

"Lanet olsun," dedi Opelt. "Bir sürü adama gereksinim duyacağız."

"Merak etme," dedi Irving. "Gerektiği kadar adam toplarım. Kuşkuluların sayısını nasıl azaltabiliriz?"

"Kurbanlara bakınca katil hakkında bazı şeyler çıkarabiliriz. Kurbanlar ve katilin elinden kurtulmuş olan kadın aynı grubun üyeleri. Sarışın, dolgun vücutlu, porno işinde çalışıyor ve telefonla müşteri buluyor. Locke katilin bu yöntemle kurbanlarını bulduğunu söylüyor. Yani onları videolarda izliyor ve porno dergilerine verdikleri ilanlardan müşteri gibi temas kuruyor."

"Adeta vitrinden kurban seçiyor," dedi Sheehan.

"Doğru."

"Başka ne var?" diye sordu Irving.

"Pek bir şey yok. Locke, Taklitçi'nin Church'ten daha zeki olduğunu söylüyor. Ama dediğine göre artık benliği parçalanıyormuş. Notu bu nedenle göndermiş. Belki hiç kimse onun varlığını bilmeyecekti ama notu gönderdi. Bebekçi'ye yönelen dikkati üzerine çekmek istediği aşamaya girmiş. Bu yeni dava dikkatleri tekrar Church'ün üzerinde topladığı için kıskanmış olabilirmiş."

"Ya öteki kurbanlar," diye sordu Opelt. "Bizim bilmediklerimiz? Aradan dört yıl geçti."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Locke başkalarının da olması gerektiğini söylüyor."

"Allah kahretsin," dedi Opelt. "Adam sayısı yetecek mi?"

Herkes sessizce bunu düşündü.

"FBI'a ne dersiniz? Davranış bilimcilerine danışmamız gerekmez mi?" diye sordu Rollenberger.

Herkes, kumda oynanacak futbol maçına bembeyaz pantolonuyla gelmiş bir oğlan çocuğuymuş gibi Hans Off'un yüzüne baktı.

"Boş ver onları," dedi Sheehan.

"En azından başlangıç olarak bu konuyu biz biliyoruz," dedi Irving.

"Taklitçi hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordu Rollenberger. Yaptığı hatanın çabucak unutulacağını umarak konuşmuştu. "Katili bulmamıza yardımcı olacak sağlam kanıtlarımız var mı?"

"Kurtulmayı başaran kadını bulmalıyız," dedi Bosch. "Verdiği tanıma göre bir resim çizilmişti, ama ben Church'ü vurduktan sonra herkes onu rafa kaldırdı. Şimdi çizilen resmin Taklitçi'ye ait olabileceğini varsayıyoruz. O kadın bulmak ve hatırladığı başka şeyler varsa öğrenmek zorundayız. Size yararlı olacaktır."

Bosch konuşurken Sheehan masadaki dosyaları karıştırıp resmi ortaya çıkardı. Öylesine genel bir tanıma uyarak çizilmişti ki, Bosch'un tanıdığı hiç kimseye, özellikle Mora'ya hiç benzemiyordu.

"Church gibi onun da kılık değiştirdiğini varsayarsak, bu resim işimize yaramaz. Ama belki kadın başka bir şey anımsayabilir. Zanlının davranışları hakkında bize söyleyeceği bir şey, onun polis olup olmadığını anlamamıza yarar.

"Ayrıca adli tıptan Amado'ya Taklitçi'nin öldürdüğünü varsaydığımız iki kurbanın tecavüz kanıtlarını karşılaştırmasını söy-

ledim. Taklitçi'nin bir noktada bir hata yapmış olabileceğini sanıyorum."

"Biraz açıkla," dedi Irving.

"Taklitçi, Bebekçi'nin yaptıklarının aynısını yaptı, değil mi?"

"Doğru," dedi Rollenberger.

"Yanlış. Yalnızca o zamanlar Bebekçi hakkında bilinenleri yaptı. Bizim bildiklerimizi yaptı. Biz Church'ün çok zeki olduğunu bilmiyorduk. Ardından vücut kıllarını kanıt olarak bırakmamak için tüm bedenini traş ettiğini bilmiyorduk. Bunu ancak Church ölünce öğrendik ve belki Taklitçi de o zaman öğrendi, ama bu arada iki kadını öldürdü."

"Yani iki kurban üzerinde, aradığımız adama ait fiziksel kanıtlar bulunabilir," dedi Irving.

"Doğru. Amado'dan iki kanıt kutusunu karşılaştırmasını istedim. Pazartesiye kadar bir şeyler bulmuş olacaktır."

"İyi bir iş yaptınız, Dedektif Bosch."

Irving ile Bosch göz göze geldiler. Müdür yardımcısı ona bir mesaj verir ve aynı zamanda yanıtını alır gibiydi.

"Umarım öyledir," dedi Bosch.

"Elimizde bundan başka bir şey yok, değil mi?" dedi Rollenberger."

"Yok."

"Var."

Toplantının başından beri ağzını açmayan Edgar'dan gelmişti bu yanıt. Herkes ona baktı.

"Betonun içinde biz, daha doğrusu Harry bir sigara paketi buldu. Beton ıslakken içine düşmüş. Taklitçi'ye ait olma olasılığı çok yüksek. Yumuşak paket Marlboro."

"Kurbana ait olamaz mı?" diye sordu Rollenberger.

"Hayır," dedi Bosch. "Dün gece onun menajeriyle konuştum. Kadının sigara içmediğini söyledi. Dolayısıyla paketin Taklitçi'ye ait olması gerekir."

Sheehan kendisine gülümseyerek bakınca Bosch da gülümsedi ve Sheehan kelepçe takılacakmış gibi bileklerini uzattı.

"İşte burdayım beyler," dedi Sheehan. "Sigaram Marlboro'dur."

"Benim de," dedi Bosch. "Ama senden bir adım öndeyim. Ben solağım. Kendime bir tanık bulsam iyi olacak."

Masanın çevresindeki dedektifler gülmeye başladı. Bosch'un aklına açıklamak istemediği bir şey geldi, gülüşü dudaklarında dondu. Masanın ortasındaki dosyalara baktı.

"Polislerin tümü ya Marlboro ya da Camel içer," dedi Opelt.

"Kötü bir alışkanlık," dedi Irving.

"Aynı fikirdeyim," dedi Rollenberger aceleyle.

Masaya sessizlik çöktü.

"Kimden kuşkulanıyorsun?"

Bunu soran Irving'di. Bosch'a ifadesini henüz çözemediği gözleriyle bakıyordu. Sorusu Bosch'u şok etmişti. Irving biliyordu. Her nasılsa biliyordu. Yanıtlamadı.

"Dedektif Bosch, birinden kuşkulandığını seziyorum. Ayrıca başından beri bu olayla ilgilendin. Aklından birinin geçtiğini düşünüyorum. Söyle bize. Bir yerden başlamamız gerekiyor."

Bosch duraksadı, ama sonunda konuştu. "Pek emin değilim... ve istemiyorum ..."

"Yanlış kişiden kuşkulanıp adamın mesleğini tehlikeye atmayı mı istemiyorsun? Köpekleri bir masumun peşine takmayı mı istemiyorsun? Bunu anlıyoruz. Ama senin bu ipucunu yalnız başına kovalamana izin veremeyiz. Bu davadan hiç ders almadın mı? Sanırım Money Chandler bu davranışı tanımlamak için 'kovboyculuk' lafını kullanmıştı."

Hepsinin gözü üzerindeydi. Mora'yı düşünüyordu. Gerçi Ahlak Masası polisi biraz tuhaftı, ama bu denli tuhaf olabilir miy-

di? Görevde bulunduğu yıllar boyunca Bosch birkaç kez soruşturma geçirmişti ve böyle bir yükü yanlış kişinin omzuna atmak istemiyordu.

"Dedektif," dedi Irving. "Yalnızca bir önsezi bile olsa, bizlere açıklamalısın. Soruşturmalar önsezilerle başlar. Belki birini korumak istiyorsun, ama biz ne yapacağız? Nasıl olsa polisleri soruşturacağız. Bu kişiyle başlamamızın ya da sırası gelince soruşturmamızın arasında fark var mı? Nasıl olsa ona ulaşacağız. Adını ver bize."

Bosch, Irving'in söylediklerini aklından geçirdi. Kendi dürtülerinin ne olduğunu bilmiyordu. Mora'yı koruyor muydu yoksa kendisine mi saklıyordu? Birkaç dakika daha düşündükten sonra, "Beni burda dosyalarla beş dakika yalnız bırakın. Eğer orda aradığım bilgiyi bulursam, size açıklayacağım," dedi.

"Beyler," dedi Irving. "Kahve molası."

Oda boşalınca Bosch bir süre daha kıpırdamadan dosyalara baktı. Aklı karmakarışıktı. Mora'nın Taklitçi olduğunu ya da olmadığını gösterecek kanıtı bulmak istediğinden emin değildi. Chandler'ın jüriye canavarlar ve içinde yaşadıkları kapkaranlık kuyulardan söz etmesini anımsadı. Canavarlarla savaşanlar bunu fazla düşünmemeli dedi kendi kendine.

Bir sigara yakıp dosyaları önüne çekti. Kronoloji dosyası üstteydi. İnce bir dosyaydı. Soruşturma için önemli olan tarihleri içeriyordu. En altta duran özel ekip personelinin dosyasını çekti. Özel ekipte çalışan dedektiflerin haftalık nöbet çizelgeleri ve fazla mesai formları vardı içinde. B Grubu'ndan sorumlu olduğundan, personel dosyasını Bosch tutmuştu.

Kronoloji dosyasını açıp, iki porno artistinin öldürüldüğü tarihlere ve ölüme gitmeye nasıl kandırıldıkları konusundaki bilgi-

lere göz attı. Sonra katilden kurtulmayı başaran kadın için geçerli olan tarihleri kontrol etti ve tüm bulgularını her zaman yanında taşıdığı deftere not etti.

- 17 Haziran, saat 23:00
Georgia Stern, takma adı Velvet Box
yaşıyor.
- 6 Temmuz, saat 23:30
Nicole Knapp, takma adı Holly Lere
Batı Hollywood.
- 28 Eylül, saat 04:00
Shirleen Kemp, takma adı Heather Cumhither
Malibu.

Bosch personel dosyasını açıp kadınların saldırıya uğradığı ya da öldürüldüğü haftalardaki nöbet çizelgesine baktı. Georgia Stern'in öldürüldüğü 17 Haziran Pazar gecesi B Grubu izinliydi. Mora gibi grupta görevli herhangi bir dedektif de bunu yapmış olabilirdi.

Knapp olayında da bir ipucu bulunca Bosch'un parmakları titredi. Knapp'ın saat 21:00'de müşterisiyle buluştuğu ve 23:30'da cesedinin Batı Hollywood'da Sweetzer Sokağı'nda bulunduğu 1 Temmuz gecesi cuma gününe rastgeliyordu. Mora o tarihte B Grubu'nda öğleden sonra üçten gece yarısına kadar nöbetçiydi. Ama isminin yanında Bosch'un el yazısıyla 'hasta' diye yazılmıştı.

Shirleen Kemp'in çıplak cesedi 28 Eylül Cuma sabahı saat dörtte Malibu'da Pacific Coast Karayolu'nun kenarında bulunmuştu. Bosch 22 Eylül'de başlayan haftalık nöbet çizelgesini karşılaştırdı ama yeterli bilgi bulamadı. Genç kadının ölümüyle ilgili dosyayı açtı.

Kemp bir telefon servisi kullanıyordu ve saat 24:55'de gelen telefon onu Malibu Inn Oteli'ne çağırmıştı. Telefon kayıtlarını inceleyen dedektifler bu telefonun otelin 311 numaralı odasından edildiğini saptamışlardı. Otelin resepsiyonunda çalışanlar ise bu odada kalan adamın işe yarayacak bir tanımını yapamamışlardı. Üstelik müşterinin verdiği isim sahteydi ve oda ücretini nakit olarak ödemişti. Tüm kayıt kartlarına saat işlendiğinden, resepsiyon elemanları yalnızca adamın saat 00:35'te otele geldiğini söyleyebilmişlerdi. Ve adam odaya gelişinden yirmi dakika sonra Heather Cumhither'i aramıştı.

Bosch tekrar görev çizelgesine baktı. Kemp'in öldürüldüğü perşembe günü Mora görev başındaydı ama herhalde erken gelip erken gitmişti. İşe gelişi 14:40, ayrılışı ise 23:45 olarak belirtilmişti.

Görevinden ayrıldıktan sonra cuma günü saat 00:35'te Malibu Inn Oteli'nde olabilmesi için elli dakikası vardı. Gecenin bu geç saatinde Pacific Coast Karayolu'nda trafik yoğun olmayacağından, Bosch adamın bunu başarabileceğini biliyordu.

Katil Mora olabilirdi.

Masanın kenarına bıraktığı sigaranın filtresine kadar yandığını ve formika yüzeyi sararttığını fark etti. İzmariti odanın bir köşesindeki saksının içine atıp, masayı çevirince yanık izi Rollenberger'in oturduğu yere geldi. Dumanı dağıtmak için bir dosyayı havada salladı ve Irving'in bürosuyla aradaki kapıyı açtı.

"Raymond Mora."

Irving herhalde nasıl bir izlenim bıraktığını ölçmek için bu ismi yüksek sesle söylemişti. Bosch tüm bildiklerini anlatıp bitirene dek ağzını açmamıştı. Bir şeyler daha söylemesini bekliyordu ama

müdür yardımcısı yalnızca havayı koklayıp sigara dumanının varlığını hissetti ve kaşlarını çattı.

"Bir şey daha var," dedi Bosch. "Taklitçi konusunda görüştüğüm tek kişi Locke değildi. Size anlattıklarımı Mora da biliyor. Özel ekipte birlikte çalışmıştık ve bu hafta betona gömülü olarak bulduğumuz sarışın kadının kimliğini saptaması için ondan yardım istedik. Çağrı aygıtım çaldığında ben Ahlak Masası'ndaydım. Mora beni dün gece aradı."

"Ne istiyormuş?" diye sordu Irving.

"On bir kurban arasında olan iki porno artistini bir taklitçinin öldürmüş olacağını düşünmüş. Taklitçi'nin daha o zamanlar cinayet işlemeye başlamış olmasından kuşkulandığını anlattı."

"Lanet olsun," dedi Sheehan. "Bu herif bizimle oynuyor. Eğer o..."

"Peki sen ona ne söyledin?" diye atıldı Irving.

"Aynısını düşündüğümü söyledim. Ayrıca Becky Kaminski gibi birdenbire ortadan kaybolan ya da bu mesleği bırakan başka kadınlar olup olmadığını kendi kaynaklarından araştırmasını istedim."

"Yani ondan bu işi araştırmasını mı istedin?" derken Rollenberger'in kaşları öfke ve şaşkınlıkla çatılmıştı.

"İstemek zorundaydım. Bunu ondan istemem beklenen bir davranıştı. Eğer istemeseydim, kendisinden kuşkulandığımı anlayacaktı."

"Bosch haklı," dedi Irving.

Rollenberger'in suratı asıldı. Hiçbir sözü yerine oturmamıştı.

"Evet şimdi anladım," dedi saygılı bir tavırla. "İyi iş çıkarmışsın."

"Daha fazla adama gereksinim duyacağız," dedi Opelt herkesin uyumlu davrandığını görünce.

"Yarın sabah onun göz hapsine alınmasını istiyorum," dedi Irving. "En az üç ekip gerekir. Sheehan ile Opelt birinci ekip olacak. Bosch duruşmaya katılacak; Edgar'ın da kurtulan kadını bulmasını istiyorum. Yani siz ikiniz yoksunuz. Teğmen Rollenberger, başka kimi alabiliriz?"

"Buchert izne çıktı. Yde hâlâ çalışıyor. Mayfield ile Rutherford da aynı dava için mahkemeye gidiyor. Onlardan birini Yde ile birlikte çalıştırabilirim. Eğer süren diğer soruşturmalarda çalışanlardan birilerini almamı istemiyorsanız, başkası yok."

"Hayır bunu istemem. Yde ile Mayfield bir ekip olsun. Teğmen Hilliard ile görüş ve Valley dosyasında kimleri geri çekebileceğini öğren. Bir kamyon olayı üzerinde bir aydır üç ekip çalışıyor ama henüz sonuçlandırmadılar. Oradan bir ekibi alabiliriz."

"Pekâlâ efendim," dedi Rollenberger.

Sheehan bu adamla çalışmanın kendisini kusturacağını anlatan bir ifadeyle bakınca, Bosch kahkahasını zor tuttu. Dedektifler ava çıkma emri alırken, birileri hep birileriyle dalga geçmeye başlardı.

"Opelt, Sheehan yarın sabah saat sekizde Mora'yı gözetlemeye başlamanızı istiyorum," dedi Irving. "Teğmen, yarın sabah yeni elemanlarımızla bir toplantı ayarla. Onlara şimdiye dek elde ettiğimiz bilgileri aktar ve ekibin görevi Sheehan ile Opelt'dan saat 16:00'da devralmasını sağla. Işıklar sönene dek Mora'yla birlikte olacaklar. Fazla mesai gerekirse onaylarım. Öteki ekip nöbeti cumartesi sabahı saat sekizde alacak ve Sheehan ile Opelt yine saat 16:00'da görev başında olacak. Nöbet dönüşümü bu biçimde olsun. Gece nöbet tutanlar Mora'nın evinde yatağına girdiğinden emin olana dek nöbet yerinden ayrılmasınlar. Hiçbir hata istemiyorum. Eğer biz onu gözetlerken bu herif bir numara yaparsa, hepimiz mesleğimize veda etmek zorunda kalırız."

"Şef?"

"Evet, Bosch?"

"Bir numara yapacağının garantisi yok. Locke taklitçi katilin kendini daha fazla kontrol altında tuttuğunu söylüyor. Her gece ava çıktığını düşünmüyor. İçinden gelen dürtüleri kontrol ettiğini, normal bir yaşam sürdüğünü ve düzenli olmayan aralıklarla saldırıya geçtiğini söylüyor."

"Doğru adamı gözetlediğimizden bile emin değiliz Dedektif Bosch, ama yine de onu gözetlemeliyiz. Dedektif Mora hakkında yanılmış olduğumuzu umut ediyorum. Ama senin söylediklerin ikna edici gibi geliyor. Kanıtların hiçbirini mahkemede sunamayız. Bu nedenle onu gözleyeceğiz ve eğer aradığımız kişiyse, bir başkasının canını yakmadan bunun belirtisini fark etmeyi umut edeceğiz. Bence..."

"Aynı fikirdeyim, efendim," dedi Rollenberger.

"Sözümü kesme teğmen. Dedektiflik ya da psikanaliz benim alanlarım değil, ama içimden bir his Taklitçi'nin belirli bir baskı altında olduğunu söylüyor. Aslında o notu yazarak kendini baskı altına aldı. Belki de bu kedi-fare oyunundan başarıyla sıyrılacağını düşünüyor. Ne olursa olsun, baskıyı hissediyor. Ve polis olduğum için, bıçak sırtında yaşayanlar diye adlandırdığım bu kişilerin, baskı altında kaldıkları zaman tepki gösterdiklerini biliyorum. Bazen paramparça olurlar bazen harekete geçerler. Bu olay hakkında tüm bildiklerime dayanarak, Mora'nın posta kutusundan mektuplarını almaya çıktığı zaman bile gözetlenmesini istiyorum."

Sessizlik içinde oturdular. Irving'in sözünü keserek hatalı bir adım daha atmış olan Rollenberger bile ağzını açmadı.

"Tamam öyleyse, görev dağılımı yapıldı. Sheehan ile Opelt nöbete. Bosch, dava bitene kadar çalışma saatlerini sen ayarla-

yacaksın. Edgar, sen kurtulan kadını arayacaksın ve zaman bulursan, Mora'yı gözaltında tutacaksın. Ona hiçbir şey yansıtılmayacak."

"Mora karısından boşanmıştı," dedi Bosch. "Bebekçi özel ekibinin bir araya getirilmesinden hemen önce boşanmıştı."

"İşte burdan başlayabilirsin. Mahkemeye gidip boşanma davasının dosyasını bul. Kim bilir belki şansımız yaver gider. Belki karısı bir bebek gibi boyanmasını istediği için onu boşamıştır. Bu soruşturmada işler oldukça zorlu gitti, böyle bir şans yakalamamız iyi olur."

Irving masanın çevresinde oturanların yüzlerine baktı.

"Bu olayda bölümün kötü duruma düşme olasılığı çok yüksek. Ama hiç kimsenin bulgularını kendine saklamasını istemiyorum. Bırakın taşlar gerektiği yere düşsün... Herkes görevini biliyor. Haydi iş başına. Dedektif Bosch dışında herkes çıkabilir."

Ötekiler odadan çıkarken Bosch, Irving ile özel bir kıç yalama toplantısı yapamayan Rollenberger'in suratının asıldığını fark etti.

Kapı kapanınca Irving bir süre söyleyeceklerini düşündü. Bosch'un meslek yaşamı boyunca, Irving onu denetlemek, yola getirmek isteyen bir intikam tanrısı gibi davranmıştı. Bosch da buna her zaman karşı durmuştu. Ona karşı kişisel bir tavrı yoktu, ama Bosch bu oyunu oynamak istemiyordu.

Ama şimdi Irving biraz yumuşar gibiydi. Toplantıda Bosch'a davranışı ve daha önce mahkemede verdiği ifade bir değişim olduğunu gösteriyordu. Onu kurtlar sofrasına atabilirdi, ama öyle yapmamıştı. Bosch bunu fark etmemişti. Sessizce oturup konuşmaya başlamasını bekledi.

"Bu olayda çok iyi bir iş başardın dedektif. Üstelik bir yandan da duruşmalara katılıyorsun."

Bosch başını salladı ama konunun yalnızca bu kadar olmadığını biliyordu.

"Sana bir şey söylemek istedim. Dava hakkında. Nasıl söylesem... Doğrusunu istersen, jürinin kararı da, bu insanlara kaç para verileceği de beni pek ilgilendirmiyor. Jüri asla orda insanın bıçak sırtında nasıl durduğunu anlayamaz. İnsanların yaşaması ya da ölmesine yol açacak kararların nasıl verildiğini bilemez. Bir saniye içinde verilen bir kararı inceleyip yargılamak için bir hafta yetmez."

Bosch verecek bir yanıt ararken, uzun bir sessizlik oldu.

"Neyse," dedi Irving sonunda. "Galiba bu sonuca ulaşmam dört yıl sürdü. Ama geç olması, hiç olmamasından daha iyidir."

"Yarın kapanış konuşmasını sen yapabilirsin."

Irving yüzünü tatsız bir şey yermiş gibi buruşturdu.

"Bu konuyu açma hiç. Yani bu kent ne yapıyor? Kamu avukatlığı bürosu bir okuldan başka bir şey değil. Stajyer avukatlar için hukuk okulu. Ve ders paraları da vergi verenlerin cebinden çıkıyor. Hukuk hakkında hiçbir şey bilmeyen bu acemiler bizi savunuyor. Bizim adımıza girdikleri davalarda yaptıkları hatalarla işi öğreniyorlar. Ve sonunda iyi bir avukat olunca da, bu işi bırakıp, bizi dava eden tarafa geçiyorlar!"

Bosch, Irving'i hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Adeta bir üniforma gibi taşıdığı ciddi ve soğuk havasından sıyrılıvermişti. Bosch büyülenmiş gibi izliyordu.

"Özür dilerim," dedi Irving. "Kendimi tutamadım. Umarım bu jüriyle şansın yaver gider ama sakın endişeye kapılma."

Bosch yanıtlamadı.

"Biliyor musun Bosch, bu odada Teğmen Rollenberger ile yarım saat toplantı yapınca, kendime, bölüme ve nereye gitmek-

te olduğumuza dikkat etmem gerektiği duygusuna kapılıyorum. Katıldığımız Los Angeles Emniyeti'ndeki toplantılara benzemiyor. İyi bir yönetici, ama ben de öyleyim... En azından öyle olduğumu düşünüyorum. Ama polis olduğumuzu unutmamalıyız..."

Bosch bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Irving artık konudan konuya atlıyordu. Sanki söylemek istediği bir şey vardı, ama bunun yerine söylenecek başka bir söz arar gibiydi.

"Hans Rollenger. Ne biçim isim ama? Birlikte çalıştığı dedektiflerin ona 'Hans Off' diyorlardır. Haklı mıyım?"

"Öyle."

"Evet, şey, bu beklenirdi doğrusu. Biliyor musun Harry, yirmi sekiz yıldır burda çalışıyorum."

Bosch başını salladı. Sözleri gittikçe garipleşiyordu. Irving daha önce hiç ona adıyla hitap etmemişti.

"Akademiyi bitirince uzun yıllar Hollywood devriyesinde çalıştım... Money Chandler'ın annen hakkında bana sorduğu şu soru. Birdenbire ortaya çıktı ve böyle bir olay başından geçtiği için çok üzgünüm Harry."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Bosch ve bekledi. Irving gözlerini masanın üzerinde kenetlediği ellerine dikmişti. "Eğer hepsi bu kadarsa, ben..."

"Evet bitti sayılır, ama sana şunu söylemek istiyordum. O gün ben oradaydım."

"Hangi gün?"

"Annenin öldüğü gün. Onu ben buldum. Bulvarda yaya olarak dolaşıyordum ve Gower yakınındaki dar sokağa saptım. Günde bir kez o sokağa sapardım ve şey... Onu buldum. Chandler bana raporu gösterince, olayı derhal hatırladım. Gerçi raporda yazı-

yordu, ama anlaşılan benim yaka numaramı bilmiyordu. Yoksa onu benim bulduğumu fark ederdi. Chandler bunu bilseydi, sanırım çok mutlu olurdu..."

Bosch'un daha fazla dinlemeye tahammülü kalmadı. Irving yüzüne bakmadığı için memnundu. Üstelik söylemediklerini de anladığını sanıyordu. Eğer bulvarda yaya olarak devriye görevi yapmışsa, Bosch'un annesini ölmeden önce de tanımış olmalıydı.

Irving bir an yüzüne bakıp, bakışlarını odanın bir köşesine çevirdi ve saksı dikkatini çekti.

"Biri benim saksıma izmarit atmış," dedi Irving. "Yoksa sen mi Harry?"

YİRMİ

Parker Center'ın cam kapısını omzuyla açarken, bir yandan da sigarasını yakıyordu. Irving'in anlattığı öykü onu serseme çevirmişti. Bosch her zaman emniyet teşkilatında annesini ya da dosyasını bilen birine rastlayacağını varsaymıştı, ama bu kişinin Irving olabileceğini asla düşünmemişti.

Otoparka doğru yürürken, Jerry Edgar'ın, Los Angeles Caddesi ile First Caddesi'nin kesiştiği kavşakta yeşil ışığın yanmasını beklediğini gördü. Herhalde karayolundaki yoğun trafiğe dalmadan önce Code Seven ya da Red Wind'de bir bira içecekti. Hiç de fena bir fikir değildi. Belki de Sheehan ile Opelt çoktan barlardan birinin taburelerine tünemişti.

Bosch köşeye vardığında Edgar bir buçuk blok kadar ilerde, First Caddesi'ndeki Code Seven'a doğru yürüyordu. İlk kez içki içmek için dayanılmaz bir arzu duyarak adımlarını sıklaştırdı. Bir süre için Church'ü, Mora'yı, Chandler'ı, kendi sırlarını ve toplantı salonunda Irving'in anlattıklarını unutmak istiyordu.

Ama Edgar, Code Seven'in kapısına hiç bakmadan yürüdü ve Spring Caddesi'ne geçip *Times*'ın binası önünden Broadway'e doğru ilerledi. Anlaşılan Red Wind'e gidiyordu.

Kafa çekmek için Red Wind de fena bir yer sayılmazdı. Ama Weinhard marka birayı yalnızca şişeyle satmaları puan kaybettiriyordu. Başka bir eksi puan da *Times*'daki kendini beğen-

mişlerin burayı tercih etmesi ve çoğu zaman polisten çok gazetecinin barı doldurmasıydı. Artı yönü ise perşembe ve cuma akşamları saat altıdan ona kadar canlı müzik olmasıydı. Gerçi emekli müzisyenler çalıyordu, ama iş çıkış saati trafiğini atlatmak için fena bir seçim sayılmazdı.

Edgar'ın Broadway'i geçmesini ve Red Wind'e gitmek için sola dönmek yerine First Caddesi'nde yürümesini izledi. Bir buçuk blok ilerde kalmasını sağlamak için Bosch adımlarını yavaşlattı. Bir sigara yakıp başka bir dedektifi izlemenin verdiği tedirginliği düşündü, ama vazgeçmedi. İçinde kötü bir his belirmeye başlamıştı.

Hill Caddesi'nde sola dönen Edgar, metronun yeni girişinin karşısındaki kapıdan içeri girdi. Hung Jury(*) adlı bar, yalnızca hukuk bürolarının bulunduğu Fuentas Hukuk Merkezi olarak bilinen sekiz katlı binanın girişinde yer alıyordu. Avukatlar çirkin değilse bile pek de hoş olmayan apartmanı, mahkeme binalarının tümüne çok yakın olduğu için seçmişlerdi.

Norman Church davasında tanıklık etmesi için Bosch'a celp göndermesi üzerine Honey Chandler'ın bürosuna uğramak amacıyla Fuentas Hukuk Merkezi'ne geldikleri gün Belk anlatmıştı bunları.

Hung Jury'nin kapısını geçip hukuk merkezinin ana girişine yönelirken, içindeki kötü his midesinde bir boşluk yaratmıştı. Chandler ile görüştükten sonra bir bira içmek için uğradığı barın yerleşim düzenini ve binanın girişinde de bir kapısı olduğunu biliyordu. Bu kapıdan geçip telefonların ve tuvaletlere açılan kapıların bulunduğu bölüme girdi. Köşeye yaklaşıp salona baktı.

Bosch'un göremediği bir yerdeki müzik setinden Sinatra "Summer Wind" adlı şarkısını söylüyordu. Kabarık bir peruk tak-

(*) Hung Jury: İdam jürisi. (Ç.N.)

mış, elinde bozuk kâğıt paralarla bir garson kız, ana girişin yanındaki masada oturan dört tanınmış avukata Martini servisi yapmaktaydı. Loş barın gerisindeki barmen ise tezgahın üzerine yaydığı *Hollywood Reporter* gazetesini okuyordu. Barmenliğin yanı sıra herhalde filmlerde oynuyor ya da senaryo yazıyor, diye düşündü Bosch, belki de yetenek avcısıydı. Bu kentte avcı olmayan kim vardı ki?

Barmen sigarasını söndürmek için öne eğilince, Edgar'ın barın öteki ucunda önünde bir bardak birayla oturduğunu gördü. Karanlıkta bir kibrit alevi parladı ve Bosch, Edgar'ın yanında oturan Honey Chandler'ın sigarasını yakıp, kibriti Bloody Mary bardağının yakınındaki tablaya atmasını izledi.

Kimseye görünmeden geri çekildi.

Hill ve First caddelerinin köşesindeki eski ahşap gazeteci kulübesinin yanında beklemeye başladı. Döküntü kulübenin kepenkleri çoktan kapatılmıştı. Karanlık basıp, sokak lambaları yanınca dilencilerden ve gecenin geç saatlerine kadar ayaktakımıyla uğraşacakları Hollywood Bulvarı'na gitmeden önce, buradaki işadamlarına son bir hizmet sunmak isteyen fahişelerden kurtulmak için epey ter döktü.

Edgar, Hung Jury'den çıkıncaya kadar, Bosch'un ayaklarının dibinde küçük bir izmarit yığını oluşmuştu. İçmekte olduğu sigarasını da yere atıp, Edgar'ın görmemesi için kulübenin arkasına sığındı. Chandler ortalıkta olmadığına göre, herhalde öteki kapıdan çıkıp garajda duran arabasına gitmişti. Edgar da akıllıca davranıp Parker Center'daki otoparka kadar yürümeyi yeğlemişti.

Edgar tam önünden geçerken, Bosch yolunu kesti.

"Jerry ne iş?"

Edgar ensesine bir kalıp buz yapıştırılmışçasına olduğu yerde zıpladı.

"Harry? Ne yapıyorsun... Hey bir içki içmek ister misin? Ben de içmeye gidiyordum."

Bosch birkaç saniye yerinde kıvranmasını izleyip yanıtladı. "Sen yeterince içtin."

"Ne demek istiyorsun?"

Bosch ona doğru bir adım attı. Edgar gerçekten korkmuş gibiydi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen bira içtin değil mi? Hanımefendi de Bloody Mary."

"Dinle, Harry, bak ben..."

"Bana bir daha Harry deme. Anladın mı? Benimle konuşmak istediğin zaman Bosch diyeceksin. Dostum olmayanlar ve güvenmediklerim bana böyle der. Bana yalnızca Bosch de."

"Açıklayabilir miyim? Har... şey... Açıklama fırsatı ver bana."

"Açıklanacak ne var? Benim canıma okudun. Açıklanacak bir şey yok ki. Bu gece ona ne anlattın? Irving'in bürosunda konuşulanları mı aktardın? Bu bilgilere gereksinimi olduğunu sanmıyorum, dostum. Yeterince zarar verildi zaten."

"Hayır. O gideli çok oluyor. Ben oturup bu beladan nasıl kurtulacağımı düşündüm. Bugünkü toplantı hakkında ona hiçbir şey söylemedim Harry. Ben hiç..."

Bosch bir adım daha attı ve Edgar'ı ani bir hareketle göğsünden itip, sırtüstü yere yuvarladı.

"Bana Harry demememi söylemiştim!" diye haykırdı. "Seni pislik! Sen... biz beraber çalıştık. Her şeyi sana ben öğrettim... Şimdi ben o davada ter dökerken, bilgi sızdıranın sen olduğunu öğreniyorum."

"Üzgünüm. Ben..."

"Ya Bremmer ne olacak? Gelen nottan ona sen mi söz ettin? Şimdi de gidip onunla mi içki içeceksin? Bremmer'la mı buluşacaksın? Ben sana engel olmayayım."

"Hayır dostum, ben Bremmer ile konuşmadım. Bak, bir hata yaptım, tamam mı? Çok üzgünüm. O kadın beni de aldattı. Şantaj gibiydi. Kendimi kurtarmaya çabaladım ama beni kıskıvrak yakalamıştı. Bana inanmalısın."

Bosch bir an durup ona baktı. Hava iyice kararmıştı ama sokak lambalarının ışığında Edgar'ın gözlerinin pırıltısını fark etti. Belki de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Bu gözyaşlarının nedeni neydi? Aralarındaki dostluğun son bulması mı? Yoksa korku mu? Edgar üzerindeki gücünün farkındaydı Bosch. Edgar da kurtulamayacağını anlamıştı.

Alçak ve sakin bir sesle konuştu Bosch. "Her şeyi bilmek istiyorum. Yaptıklarının tümünü bana anlatacaksın."

Red Wind'deki müzik grubu ara vermişti. Arka taraftaki bir masaya oturdular. Kentteki diğer yüzlerce bar gibi ahşap kaplamalı, karanlık bir salondu. Üzeri sigara yanıklarıyla dolu barın çevresi kırmızı deriyle kaplıydı. Siyah üniformalı, beyaz önlüklü garson kızlar incecik dudaklarına gereğinden fazla kırmızı ruj sürmüşlerdi. Bosch bir duble sek Jack Black ile bir şişe Weinhard ısmarladı. Bir paket sigara alması için garsona para verdi. Edgar yaşamının sınırına gelmiş birinin yüz ifadesiyle bir kadeh Jack Black ve bir bardak su istedi.

"Lanet olası ekonomik darboğaz," diye başladı söze, Bosch'un soru sormasına fırsat vermeden. "Emlakçılık ayağa düştü. Bu işten vazgeçmek zorunda kaldım; evimiz ipotekliydi ve nasıl olduğunu bilirsin işte dostum. Brenda belirli bir yaşam biçimine alış..."

"Bırak şimdi. Karın bir BMW yerine bir Chevy kullanmak zorunda kaldığı için beni sattığını anlatmanı dinlemek istediğimi mi sanıyorsun? Lanet olsun. Sen..."

"Ama öyle değil. Ben..."

"Kapa çeneni. Ben konuşuyorum. Sen yalnızca..."

İçkiler gelince sustular. Bosch garsonun tepsisine bir yirmilik bıraktı. Kara, öfkeli gözlerini Edgar'dan hiç ayırmamıştı.

"Şimdi saçmasapan bahaneleri bir yana bırak da, yaptıklarını anlat."

Edgar içkisini bir dikişte bitirip, üzerine biraz su içti.

"Şey işte şu pazartesi günü akşamüstü yani Bing'in Yeri'ne gittikten sonra, ben büroya dönmüştüm. Chandler bana telefon etti. Bir şeyler olduğunu hissetmişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama o biliyordu. Yani bize gelen nottan ve bulduğumuz cesetten haberi vardı. Bremmer ya da başka biri ona fısıldamış olmalı. 'Katilin Bebekçi olduğu onaylandı mı?' gibisinden sorular sordu. Yanıtlamadım. Yorum yok dedim..."

"Ondan sonra?"

"Bana bir şey teklif etti. İpotek senetlerinden ikisini ödeyemedim ama Brenda hâlâ bilmiyor."

"Ne dedim ben sana? Senin acıklı öykünü dinlemek istemiyorum Edgar. Sana hiç acımıyorum. Bunu anlatırsan beni biraz daha kızdırırsın."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bana para teklif etti. Düşüneceğimi söyledim. Eğer kendisiyle anlaşmak istiyorsam, aynı gece Hung Jury'ye gitmemi istedi... Nedeni açıklamamı istemiyorsun ama belirli nedenlerim olduğu için gittim. Evet gittim."

"Gidip kendini ona teslim ettin," derken Edgar'ın sesindeki meydan okuyan ifadeyi kırmayı umuyordu Bosch.

İçkisini bitirip bir tane daha ısmarlamak istedi ama bir türlü garson kızı göremedi. Müzisyenler yerlerini almaya başladılar. Saksafoncuyu görünce, başka koşullar altında burda bulunmayı istediğini düşündü.

"Ona neler anlattın?"

"Yalnızca o gün öğrendiklerimizi. Ama zaten her şeyi biliyordu. Senin, cesedi görünce, Bebekçi'nin işine benzediğini söylediğini anlattım. Çok şey yoktu zaten anlatacak. Üstelik ertesi gün hepsi gazetede yazıyordu. Ve bunları Bremmer'a anlatan ben değildim. Bana inanmak zorundasın."

"Yani Chandler'a benim olay yerine geldiğimi mi söyledin?"

"Evet söyledim. Bunu gizlemenin ne anlamı var?"

Bosch birkaç dakika düşündü. Müzisyenlerin Billy Strayhorn'un "Lush Life" adlı parçasını çalmaya başlamalarını izledi. Oturdukları masa yeterince uzak olduğundan, rahatça konuşabiliyorlardı. Bakışlarını salonda dolaştırınca Bremmer'ın barda oturmuş bira içtiğini gördü. Yanındakiler de muhabire benziyordu. Hatta içlerinden birinin arka cebinden muhabirlerin hep taşıdığı, bir türlü ceplerine sığmayan ince uzun defter görünüyordu.

"Bremmer'dan laf açılmışken, işte orda oturuyor. Belki bizim sohbetimiz bitince bazı ayrıntıları seninle tekrar görüşmek ister."

"Harry, ona bilgi sızdıran ben değilim."

Bu kez Harry demesine tepki göstermedi. Bu sahneden sıkılmaya ve yorulmaya başlamıştı. Her şeyin bitmesini ve bir an önce Sylvia'nın evine gitmeyi çok istiyordu.

"Onunla kaç kez konuştun?"

"Her gece."

"Seni parmağında oynattı, değil mi? Gidip konuşmak zorunda kaldın?"

"Aptallık ettim. Paraya ihtiyacım vardı. Onunla ilk kez buluştuktan sonra beni kapana kıstırdı. Soruşturmadaki tüm gelişmeleri kendisine iletmemi yoksa bilgi sızdıran kişinin ben olduğumu sana söyleyeceğini ve hatta Dahili Olaylar'a bile ihbar edeceğini söyledi. Allah kahretsin, bana beş kuruş vermedi."

"Bu gece niye erken ayrıldı?"

"Davanın bittiğini, yarın kapanış konuşmalarının yapılacağını, soruşturmadaki gelişmelerin artık kendisini ilgilendirmediğini söyledi. Beni başından savdı."

"Ama her şey burda bitmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman bir plakanın kime ait olduğunu, bir tanığın gizli telefon numarasını, arşivdeki bir adresi öğrenmek istese, seni arayacak. Seni avucunda sımsıkı tutuyor."

"Biliyorum. Bunu hallederim."

"Karşılığı ne oldu? İlk gecenin bedeli neydi?"

"İpotek senedimin ödenmesini istedim... Ne evi satabiliyorum, ne de ipoteği kaldırabiliyorum. Ne yapacağımı ben de bilmiyorum."

"Ya ben? Benim ne olacağımı hiç düşünmedin mi?"

"Elbette düşündüm."

Bosch gözlerini orkestraya çevirdi. Bu kez Strayhorn'un "Blood Count" adlı parçasını çalıyorlardı. Saksafoncunun usta olduğu belliydi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Edgar.

Bosch'un düşünmesine gerek yoktu, yanıtını biliyordu. Bakışlarını saksafoncudan ayırmadan konuştu.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Sen bir şeyler yapacaksın. Bundan sonra seninle birlikte çalışamam. Irving'le bu soruşturmayı yürüteceğiz ama son ola-

cak. Bu iş bitince doğruca Pounds'a gidip, Hollywood'dan başka bir yere gönderilmeni isteyeceksin."

"Ama hiçbir şubede Cinayet Masası'nda açık bir yer yok ki. Karatahtaya baktım, bu görevin ne kadar seyrek rastgeldiğini bilirsin."

"Ben Cinayet Masası demedim. Yalnızca başka yere gönderilmek istediğini söyleyeceksin dedim. Açılacak ilk işe aday olacaksın, anlaşıldı mı? Yètmiş yedinci bölgede arabaların peşinde dolaşsan bile, umurumda değil, ilk boşalan işe gireceksin."

Ağzı açık kendisini dinleyen Edgar'ın yüzüne baktı. "Ödemen gereken bedel bu."

"Ama ben Cinayet Masası'nda çalışıyorum. Benim işim bu."

"Belki de bundan sonra olmayacak. Pazarlık yok. Tabii eğer Dahili Olaylar Soruşturma'yla şansını denemek istemiyorsan. Ya sen gidip Pounds'la konuşacaksın ya da ben Dahili Soruşturma'ya gideceğim. Seninle bir daha çalışmak istemiyorum. Hepsi bu."

Tekrar müzisyenlere baktı. Edgar sesini çıkarmadan oturdu. Birkaç dakika sonra Bosch ona gitmesini söyledi.

"Önce sen git. Seninle birlikte Parker'a kadar yürümek istemiyorum."

Edgar ayağa kalktı ve masanın yanında durdu. "Bir gün bütün dostlarına ihtiyacın olacak. İşte o zaman bugün bana yaptıklarını anımsayacaksın."

"Biliyorum," dedi Bosch ona bakmadan.

Edgar gittikten sonra Bosch garsonu yakalayıp bir kadeh daha ısmarladı. "Rain Check" adlı parçayı zevkle dinledi. Viski içini ısıtmaya başlamıştı. Polisler ve katillerle ilgili bir şeyler düşünmemeye çalışarak müziği dinleyip sigara içti.

Yanında birinin durduğunu hissedince başını çevirdi ve elinde bira şişesiyle duran Bremmer'ı gördü.

"Çıkarken Edgar'ın yüz ifadesinden buraya bir daha dönmeyeceğini anladım. Oturabilir miyim?"

"Yoo, dönmeyecek ve sen ne istiyorsan yapabilirsin, ama ben görevde değilim, yorum yapmıyorum."

"Yani ağzını açmayacaksın."

"İyi bildin."

Bremmer oturup bir sigara yaktı. Küçük ve keskin bakışlı yeşil gözleri dumanın arasından görebilmek için kısılmıştı.

"Önemli değil, çünkü ben de çalışmıyorum."

"Bremmer, sen işinden hiç vazgeçmezsin. Şu anda bile yanlış bir kelime söylesem, asla unutmazsın."

"Galiba öyle. Ama birlikte çalıştığımız zamanları unutuyorsun. Bazı yazılarımın sana yararı dokunmuştu Harry. Sonra oturup senin istemediğin biçimde bir öykü yazıyorum, sen de hepsini silip atıyorsun. Şimdi beni 'lanet olası gazeteci' gözüyle görüyorsun..."

"Hiçbir bok unutmadım. Şu anda burda oturuyorsun, di mi? Benim için yaptıklarını da bana karşı yaptıklarını da anımsıyorum. Sonuçta hepsi eşitleniyor."

Bir süre konuşmadan oturup müziği dinlediler. Parça sona ererken garson kız Bosch'un üçüncü duble viskisini getirdi.

"Bunu açıklayacağımı iddia etmiyorum, ama şu not konusundaki kaynağım niçin bu kadar önem kazandı?" diye sordu Bremmer.

"Artık önemli değil. Kimin bana oyun oynadığını öğrenmek istemiştim."

"Bunu daha önce de söylemiştin. Birinin sana tuzak kurduğunu söylüyorsun. Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Önemli değil. Yarın için nasıl bir öykü hazırladın?"

Gazetecinin sırtı dikleşti, gözleri parladı.

"Yarın okursun. Genelde duruşmayla ilgili. Cinayetleri bir başkasının işlediğini anlatan ifadeni kullandım. Ön sayfada çıkacak. Önemli bir haber olacak. Bu nedenle burdayım. Yazım ön sayfaya girince bir kadeh içmek için hep buraya gelirim."

"Kutlama zamanı ha? Annemden ne haber? Ondan da söz ettin mi?"

"Harry eğer bu konuda kaygılanıyorsan, unut gitsin. İşin bu tarafını hiç karıştırmadım. Doğrusunu istersen bu nokta senin için hayati önem taşıyor, ama bir gazete haberi olarak bence kayda değer değil."

"Öyle mi?"

"Yani herkesin bilmesi gerekmiyor. Spor programlarındaki sunucuların ikide bir söylediği istatistikler gibi bir şey. Bilirsin işte, 1956 Dünya Beysbol Kupası'nın beşinci maçında Solak Bilmemkim kaç isabetli atış yaptı filan gibi. Chandler'ın, annenin öldürülmesinin, senin şu herifi vurmanın ardındaki neden olduğunu iddia etmesi bence gereğinden fazla özel yaşama tecavüz sayılır."

Bosch başını sallamakla yetindi. Yarın sabah yaşamının bu sırrının milyonlarca gazete okuru tarafından paylaşılmayacağını öğrendiği için mutlu olmuştu, ama aldırış etmez gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ama şunu da söylemem gerekir," diye devam etti Bremmer. "Senin aleyhine bir karar çıkarsa ve jüri, annenin ölümünün intikamını almak için bu herifi öldürdüğünü kabul ederse, bu olay haber değeri kazanır ve kullanmaktan başka çarem kalmaz."

Bosch tekrar başını salladı. Adil bir davranıştı. Saatin ona yaklaştığını fark edince, Sylvia'yı araması gerektiğini düşündü.

Orkestra bir parça daha çalmaya başlamadan önce burdan çıkmalıydı yoksa müziğin büyüsüne kapılıp kalacaktı.

İçkisini bitirip, "Ben gidiyorum," dedi.

"Ben de," dedi Bremmer. "Birlikte çıkarız."

Dışarı çıkınca gecenin serinliği, viskinin Bosch'a verdiği uyuşukluğu alıp götürdü. Bremmer'a iyi geceler dileyip, ellerini ceplerine soktu ve yürümeye başladı.

"Harry, Parker Center'a kadar yürüyecek misin? Gel atla. Arabam şurda."

Bremmer'ın Red Wind'in tam önüne park ettiği Le Sabre model arabasının sağ ön kapısını açmasını izledi. Teşekkür etmeden arabaya bindi ve uzanıp sürücü kapısının kilidini açtı. İçkili olduğu zaman hiç konuşmak istemediği bir düzeye gelir, içe kapanır ve konuşanları dinlerdi.

Parker Center'a kadar uzanan dört blok boyunca Bremmer konuştu.

"Şu Money Chandler ilginç biri, değil mi? Bir jüriyi etkilemeyi çok iyi biliyor."

"Kazanacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Çekişmeli olacak Harry. Öyle sanıyorum. Günümüzde Los Angeles Emniyeti'ne karşı alınan cezasız kararlar çok moda ama yine de kadın para kazanacak."

"Ne demek bu?"

"Daha önce federal mahkemeye hiç çıkmadın mı?"

"Hayır bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum."

"Yurttaşlık hakları davasında eğer davacı kazanırsa, davalının ödemesi gereken karşı tarafın avukatlık ücretini devlet öder. Sana garanti veriyorum Harry, yarın kapanış konuşmasında Money jüridekilere tüm yapmaları gerekenin senin hatalı davrandığını kabul etmek olacağını söyleyecektir. Ve bir dolarlık tazmi-

nata karar vermelerinin bile yeterli olacağını ekleyecektir. Jüri bunu kolay bir çıkış yolu olarak görecektir. Senin kusurlu olduğunu söyleyip, bir dolar tazminat ödenmesini isteyeceklerdir. Davacı bir dolar tazminat alsa bile Chandler'ın avukatlık ücretinin faturasını devlete çıkaracağını jüri bilmeyecektir, çünkü Belk'in bunu açıklaması yasaktır. Tabii avukatın faturası da bir dolar değil, yüz binlerce dolar olacaktır. Böyle bir oyundur bu."

"Pislik."

"Evet adalet sistemi böyle işler."

Bremmer otoparka girdi ve Bosch ön tarafta duran Caprice'ini işaret etti.

"Araba kullanabilecek misin?" diye sordu Bremmer.

"Sorun yok."

Bosch tam kapıyı kapatırken Bremmer onu durdurdu.

"Hey Harry, kaynağımın adını veremeyeceğimi ikimiz de biliyoruz. Ama sana kim olmadığını söyleyebilirim. Üstelik hiç tahmin etmediğin biri olduğunu da söyleyebilirim. Anlıyor musun? Eğer Edgar ya da Pounds'u düşünüyorsan, vazgeç. Kim olduğunu asla tahmin edemeyeceğin için hiç üstünde durma. Tamam mı?"

Bosch başını sallayarak kapıyı kapattı.

YİRMİ BİR

Bir süre doğru anahtarı aradı, kontağı açtı, ama arabayı hemen çalıştırmadı. Yola çıkmadan önce kafeteryadan bir kahve almasının daha doğru olup olmayacağını düşündü. Ön camdan, gri bir sütun gibi göğe yükselen Parker Center'a baktı. Işıkların çoğu yanıyordu ama büroların boşaldığını biliyordu Bosch. Suça karşı savaşın hiç durmadan yapıldığı izlenimini vermek için odaların bazı lambaları geceleri açık bırakılırdı. Bu bir yalandı.

Gasp-Cinayet Masası'nın sorgu odalarından birinde duran kanape aklına geldi. Araba kullanmamak için böyle bir seçeneği de vardı. Tabii ondan önce başka biri kapmamışsa. Gelmemesini söylediği halde mahkeme salonuna gelen Sylvia'yı düşündü bir an. Ona gitmek istiyordu. Evet, eve gitmeliyim diye geçirdi içinden.

Elini tekrar anahtara atıp, geri çekti. Gözlerini ovuşturdu. Gözleri yorgundu ve içtiği viskinin içinde binlerce düşünce dolanıyordu. Saksafonun sesi bile hâlâ kulağındaydı.

Bremmer'ın biraz önceki sözleri aklına geldi. Kaynağın kim olduğunu Bosch'un asla tahmin edemeyeceğini söylemişti. Niçin böyle demişti? Aslında bunu düşünmek, kaynağın kim olduğunu düşünmekten daha umut kırıcıydı.

Önemli değil dedi kendi kendine. Her şey çok yakında sona erecekti. Başını yan cama dayayıp davayı ve verdiği ifadeyi

düşündü. Tüm gözler üzerindeyken nasıl görünmüş olduğunu merak etti. Bir daha asla bu konumda olmak istemiyordu. Asla. Honey Chandler'ın onu sözleriyle köşeye sıkıştırmasını hiç istemiyordu.

Canavarlarla kimler savaşıyor diye geçirdi aklından. Jüriye neler söylemişti Chandler? Karanlık kuyular mı? Evet canavarlar işte orda yaşıyordu. Ben de mi orda yaşıyorum? O kapkaranlık yerde mi? Sonra kara yürek geldi aklına. Bunu Locke söylemişti. Kara yürekler tek başına çarpmaz. Norman Church'ün çıplak bedeninin kurşunu yediği anda havalanışı ve umarsızca yatağa düşüşü canlandı gözlerinin önünde. Ölmekte olan adamın bakışları aklından hiç çıkmamıştı. Aradan dört yıl geçmişti, ama anısını sanki dün olmuş gibi capcanlıydı. Norman Church'ün yüzünü anımsadığı halde kendi annesinin yüzünü niçin anımsamıyordu? Yoksa benim yüreğim de mi kara diye sordu kendine.

Karanlık, bir dalga gibi onu sarıp içine aldı. Canavarlarla birlikteydi şimdi.

Cama sertçe vuruldu. Bosch gözlerini açınca devriye gezen polisin elinde feneri ve copuyla durduğunu gördü. Bir an çevresine bakındı ve tüm gücüyle frene bastı. O kadar kötü kullandığını sanmıyordu. Ve araba kullanmadığını anımsadı. Hâlâ Parker Center'ın otoparkındaydı. Uzanıp camı açtı.

Akademideki en kötü öğrenciler ilk olarak Parker Center'ın otoparkında gece nöbetinde görevlendirilirdi. Bu hem bir gelenekti, hem de bir amaca hizmet ediyordu. Eğer polisler kendilerine ait otoparkta arabaların çalınmasını ya da soyulmasını önleyemezlerse, başka suçların önüne nasıl geçebilirlerdi?

"Dedektif, iyi misiniz?" diye sordu genç çocuk, copunu kemerine takarken. "Sizin bir arabadan inip, kendi arabanıza bin-

diğinizi gördüm. Ama sonra burdan ayrılmadığınızı görünce, bir bakayım dedim."

"Evet," demeyi başardı Bosch. "Ben şey... iyiyim. Teşekkürler. Herhalde uyuyakalmışım. Çok uzun bir gündü."

"Günler hep uzundur. Dikkatli gidin."

"Olur."

"Kullanabilecek misiniz?"

"Evet, teşekkürler."

"Emin misiniz?"

"Eminim."

Arabayı çalıştırmadan önce delikanlının uzaklaşmasını bekledi. Saatine bakınca yarım saat kadar uyumuş olduğunu anladı. Ama biraz uyumak ve birdenbire uyanmak iyi gelmişti. Bir sigara yakıp, Los Angeles Sokağı'na saparak, Hollywood Karayolu'nun çıkışına yöneldi.

Karayolunda kuzeye doğru ilerlerken, açık camdan içeri dolan serin hava uyanık kalmasına yardımcı oluyordu. İlerde Hollywood tepelerinin ışıkları göğe doğru yükseliyor, buradaki iki ayrı projektör ışığı karanlığı deliyordu. Çok güzel bir manzaraydı doğrusu, ama yine de Bosch'a hüzün veriyordu.

Los Angeles son birkaç yıl içinde çok değişmişti, ama değişmesi yeni bir şey sayılmazdı. Aslında sürekli değiştiği için bu kenti seviyordu. Ancak isyanlar ve ekonomik durgunluk anıların panoromasında acı bir iz bırakmıştı. Kentin üstünde duran, akşam rüzgârlarının dağıtamadığı kirli hava birikiminin dumanların görüntüsünü asla unutamayacağını biliyordu. Polislerin durdurmayı başaramadığı talancıların ve yanan binaların televizyon ekranlarına yansıyan görüntüleri unutulamazdı. Emniyet teşkilatının en kara günüydü ve hâlâ kendini toparlayamamıştı.

Kent de kendini toparlayamamıştı. Bir yanardağ patlamasını andıran öfkenin, onu besleyen kötülüklerin nedenleri henüz çözülmemişti. Bu kent sunduğu bunca güzelliğin yanı sıra tehlike ve nefret de dağıtıyordu. Özgüvenini yitiren kent ancak içindeki umut birikimiyle yaşıyordu. Bosch'un beyninde, zenginlerle yoksulların kutuplaşması bir geminin limandan ayrılışı gibi canlanıyordu. Gereğinden fazla dolu olan gemi, gereğinden fazla kalabalık olan limandan ayrılırken, bazılarının bir ayağı gemide, öteki ayağı karada kalmıştı. Gemi uzaklaştıkça, arada kalanların aşağıya düşecekleri kesindi. Ayrıca gemi öylesine yüklüydü ki, ilk dalgada alabora olabilirdi. Limanda kalanlar muhakkak bunu coşkuyla karşılardı. Dalganın gelmesi için dua ediyorlardı.

Edgar ve yaptıkları aklına geldi. Araya düşeceklerden biriydi anlaşılan. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Edgar ve içinde bulundukları durumu anlatmaya cesaret edemediği karısı birlikte yok olacaklardı. Bosch doğru davranıp davranmadığını düşündü. Dostlarının tümüne gereksinim duyacağı günden söz etmişti Edgar. Bunu düşünerek, hiçbir şey yapmadan Edgar'ın olduğu gibi kalmasına göz yummak daha akıllıca mı olurdu? Karar veremiyordu ama daha zamanı vardı. Yakında karar vermek zorunda kalacaktı.

Cahuenga Geçidi'nden geçerken camı kapattı. Hava soğumaya başlamıştı. Batıdaki tepelere bakıp karanlığın içindeki evini görmeye çalıştı. Kendi evine değil Sylvia'ya gittiği için mutluydu.

Saat 23:30'da eve varıp kendi anahtarıyla içeri girdi. Yalnızca mutfağın ışığı yanıyordu. Sylvia uyumuştu. Haberleri izlemek için çok geç olmuştu ve söyleşi programları ilgisini çekmiyordu. Gürültü etmemek için ayakkabılarını salonda çıkarıp yatak odasına doğru yürüdü.

Gözlerini karanlığa alıştırmak için beklerken, "Merhaba," dedi Sylvia'nın sesi yataktan.

"Merhaba."

"Nerdesin Harry?"

Sesi tatlı ve uykuluydu. Ne azarlıyor, ne de sorguya çekiyordu.

"Biraz işim vardı, sonra birkaç kadeh içki içtim."

"Güzel bir müzik dinledin mi bari?"

"Evet, orkestra fena değildi. Bir sürü Billy Strayhorn parçası çaldılar."

"Yiyecek bir şey hazırlamamı ister misin?"

"Yoo, sen uyumana bak. Yarın sabah okula gideceksin. Üstelik fazla aç değilim ve eğer istersem, kendim de hazırlayabilirim."

"Gel buraya."

Bosch yatağa yaklaşıp kuştüyü yorganın üzerine uzandı. Sylvia boynuna sarılıp kendine çekerek dudaklarından öptü.

"Evet, birkaç kadeh içmişsin."

Gülmeye başladılar.

"Gidip dişlerimi fırçalayayım."

"Bekle bir dakika."

Sylvia tekrar sarılınca, dudaklarını ve boynunu öptü. Uyku ve parfüm kokusunun karışımından hoşlanmıştı. Genellikle giydiği halde bu gece üzerinde geceliği olmadığını fark etti. Elini yorganın altına uzatıp, dümdüz karnını, göğüslerini ve ensesini okşadı. Tekrar dudaklarından öpüp yüzünü saçlarına gömdü.

"Sylvia, teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bugün oraya geldiğin için. Daha önce ne dediğimi hatırlıyorum, ama başımı kaldırınca seni görmek çok iyi geldi. Benim için anlamı büyüktü."

Ancak bu kadarını söyleyebildi. Yataktan kalkıp banyoya geçti. Giysilerini çıkarıp dikkatle kapının arkasındaki askılara astı. Ertesi sabah yine bunları giyecekti.

Duş yapıp traş oldu ve dişlerini fırçaladı. Islak saçlarını eliyle düzeltirken aynaya baktı ve gülümsedi. Belki viski ile biranın da etkisi vardı, ama yine de kendini şanslı hissediyordu. Ne çılgın kalabalıkla birlikte gemideydi, ne de limandaki öfkeli kitlenin arasında kalmıştı. Kendi teknesindeydi. Sylvia ile birlikte.

Yalnızlara özgü bir biçimde, sessizce, birbirlerini memnun etmek için adeta beceriksizleşinceye dek seviştiler. Her şeye rağmen Bosch iyileştiğini hissetti. Sonra Sylvia yanına uzanıp parmağını Bosch'un dövmesinin üzerinde gezdirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Hiç. Olup biteni."

"Anlat bana."

Bir an bekleyip söze başladı.

"Bu gece birinin bana ihanet ettiğini öğrendim. Yakınımda olan biriydi. Şimdi de belki yanılıyorum diye düşünüyordum. Belki de aldatılan ben değildim. Kendini aldatıyordu. Kendine ihanet ediyordu. Belki de bunu bilerek yaşaması yeterli bir ceza olur ona. Cezasını daha da artırmam gerekmeyebilir."

Red Wind'de Edgar'a söylediklerini düşününce, başka bir yere atanmayı istemek için Pounds'a gitmesine engel olmaya karar verdi.

"Nasıl ihanet etti?"

"Düşmanla işbirliği yaptı diyebiliriz."

"Honey Chandler ile mi?"

"Evet."

"Çok mu zarar verdi?"

"Pek fazla değil. Önemli olan bunu yapması. Belki de beni üzen bu."

"Yapabileceğin bir şey yok mu? Yani ona karşı değil. Zararı azaltmak için demek istiyorum."

"Yok. Zarar verildi bir kere. Yapan kişinin o olduğunu bu gece öğrendim. Rastlantı sonucu ortaya çıktı, yoksa aklımın ucundan geçmezdi. Neyse, kaygılanma."

Sylvia tırnaklarının ucuyla göğsünü okşadı.

"Eğer sen kaygılanmıyorsan, ben de kaygılanmam."

Herhangi bir konuyu nereye kadar sorgulayacağını bildiği için Sylvia'yı çok seviyordu. Kimden söz ettiğini sormamıştı bile. Onun yanında öylesine rahatlıyordu ki. Ne endişe, ne kaygı. Yuvasına gelmiş gibi hissediyordu.

Tam uykuya dalacakken Sylvia'nın sesi duyuldu.

"Harry?"

"Hıı?"

"Davada kapanış konuşmalarının nasıl geçeceği konusunda endişeleniyor musun?"

"Pek değil. Masada oturup herkesin yaptıklarımın nedenini kendilerince açıklamaya çalışmalarını akvaryumdaki balık gibi izlemek hoşuma gitmiyor doğrusu. Ama sonucundan endişe etmiyorum. Bana göre bir anlamı yok. Yalnızca sona ermesini istiyorum, o kadar. Ne yapacakları beni ilgilendirmiyor. Benim yaptıklarımı ya da yapmadıklarımı hiçbir jüri yargılayamaz. Doğru ya da yanlış yaptığımı hiçbir jüri bana söyleyemez. Biliyor musun, bu dava bir yıl sürse de onlara o gece yaşananları açıklayamaz."

"Ya çalıştığın bölümde ne olacak? Onlar ilgi göstermeyecek mi?"

Irving'in öğleden sonra, davanın sonucu hakkında söylediklerini aktardı. Ama müdür yardımcısının annesini tanımış olduğundan söz etmedi. Ne var ki, konuştukları konuları anımsayınca, yatağa girdiğinden beri ilk kez canı sigara içmek istedi.

Ama yerinden kalkmadı. Sigara istediğini aklından çıkardı ve bir süre sessizce yatmaya devam ettiler. Bosch'un gözleri karanlıkta açıktı. Düşünceleri Edgar'dan Mora'ya kaydı. Şu anda ne yapmakta olduğunu merak etti. Karanlıkta tek başına mıydı? Yoksa arayış içinde sokakta mıydı?

"Bugün söylediklerim konusunda ciddiyim Harry," dedi Sylvia.

"Hangi konuda?"

"Senin geçmişini, iyi ve kötü yönlerini bilmek konusunda. Senin de beni tanımanı istiyorum... Aldırmaz gibi davranma. Bunlar ikimize de acı verebilir."

Sylvia'nın sesi uykulu tatlılığını yitirir gibiydi. Bosch sesini çıkarmadan gözlerini kapattı. Bu konunun onun açısından çok önemli olduğunu biliyordu. Geçmişin anılarının geleceğin temelini oluşturmadığı eski ilişkisinde kaybeden taraf olmuştu. Elini uzatıp ensesini okşadı, seviştikten sonra kalkıp banyoya gitmese bile hep pudra kokardı. Bosch bunun nasıl olduğunu bir türlü çözememişti. Ancak uzun bir süre sonra ona cevap verebildi.

"Geçmişim olmadan beni kabul etmek zorundasın... Ben geçmişimden uzaklaştım ve artık dönüp incelemek, anlatmak ve hatta düşünmek bile istemiyorum. Yaşamım boyunca geçmişimden uzaklaşmaya çalıştım. Anlıyor musun? Avukatın biri bir mahkeme salonunda bunu yüzüme vurdu diye, kalkıp tekrar ..."

"Nedir o, söyle bana?"

Yanıtlamadı. Sımsıkı sarılıp öptü. Uçurumun kenarından kurtulmak için ona sarılmak istiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Sylvia.

"Seni seviyorum," dedi Bosch.

Sylvia biraz daha sokuldu ve başını omzuna gömdü. Sanki korkuyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı.

İlk kez sevdiğini söylemişti Bosch. Anımsadığı kadarıyla yaşamında ilk kez birine sevgisini açıklıyordu. Herhalde hiç söylememişti. Göğsünde kıpkırmızı bir çiçek açıyormuş gibi hissetti. Aslında korkan kişinin kendisi olduğunu fark etti. Bu sözleri söyleyerek büyük bir sorumluluk yüklenmiş gibiydi. Hem ürkütücü, hem de heyecanlandırıcı bir sorumluluk. Aynada kendine gülümseyişi aklına geldi.

Sylvia'nın bedenini kollarında, nefesini boynunda hissediyordu. Bir süre sonra uykuya dalınca, solukları düzene girdi.

Bosch gecenin geç saatlerine kadar gözünü kırpmadan ona sarıldı. Bir türlü uykusu gelmiyordu ve uyanık kaldıkça da biraz önce kapıldığı güzel duygulardan uzaklaşıyordu. Sylvia'nın ihanet ve güven hakkında söylediklerini düşündü. Bu gece birbirlerine söylediklerinin, eğer aldatmaca temeli üzerine kurulursa, bir anda yıkılacağını biliyordu. Eğer söyledikleri yalnızca lafta kalmayacaksa, ona kim olduğunu, ne olduğunu anlatmalıydı. Yargıç Keyes sözcüklerin kendi başlarına güzel ya da çirkin olduklarını söylemişti. Bosch da aşktan söz etmişti. Artık bunu güzel ya da çirkin hale getirmek kendi elindeydi.

Yatak odasının pencereleri doğuya bakıyordu ve güneşin ilk ışıkları perdenin kenarından içeri sızarken Bosch sonunda gözlerini kapatıp uykuya daldı.

YİRMİ İKİ

Cuma sabahı mahkeme salonuna girerken Bosch yorgun ve perişan görünüyordu. Belk çoktan yerini almış, not kâğıtlarına bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp onu dikkatle süzdü.

"Bombok görünüyor ve bir küllük gibi kokuyorsun. Üstelik jüri dünkü ceketini giyip kravatını taktığını fark edecek."

"Suçlu olduğumun kesin bir işareti."

"Ukalalık etme. Bir jüri üyesinin neden etkilenerek hangi yöne döneceğini tahmin edemezsin."

"Aldırış etmiyorum. Ayrıca bugün iyi görünmesi gereken sen değil misin Belk?"

En azından kırk kilo fazlası olan ve yargıç ona baktığı zaman boncuk boncuk terleyen birine söylenen bu sözler hiç de yüreklendirici sayılmazdı.

"Aldırış etmiyorum da ne demek? Bugün her şey açığa çıkacak ve sen buraya sanki geceyi arabanda geçirmişsin gibi geliyor ve aldırış etmediğini söylüyorsun."

"Rahata kavuştum Belk. Ben buna Zen ve boşvermişlik sanatı diyorum."

"Niçin şimdi Bosch? Ben bu işi iki hafta önce beş sıfırlı bir rakamla halledebilirdim."

"Çünkü hayatta çevremdekiler denilen on iki kişinin düşündüklerinden çok daha önemli şeyler olduğunu algıladım. Üstelik bu kişiler sokakta bana günyüzü bile göstermeyecekler."

Belk saatine baktı. "Beni rahat bırak Bosch. On dakika sonra duruşma başlıyor ve hazırlanmak istiyorum. Hâlâ kapanış konuşması üzerinde çalışıyorum. Keyes'in istediğinden bile kısa olacak."

Davanın ilk günlerinde yargıç kapanış konuşmalarında iki tarafa yarımşar saat süre tanınacağını söylemişti. Önce davacı taraf, yani Chandler yirmi dakika konuşacak, ardından davalının avukatı yarım saat için kürsüye gelecek ve yine davacı avukatı on dakika konuşacaktı. Chandler'ın ilk ve son olarak konuşması, Bosch'un, sistemin kendi aleyhine çalıştığına inanmasına yol açmıştı.

Davacı tarafın masasına bakınca Deborah Church'ün tek başına, gözlerini boşluğa dikmiş oturduğunu gördü. İki kızı hemen arkasındaki izleyici sırasında yerlerini almışlardı. Chandler görünürde yoktu, ama not kâğıtları ve dosyaları masanın üzerindeydi.

"Sen konuşmanı toparla," dedi Belk'e. "Seni yalnız bırakacağım."

"Sakın gecikme. Lütfen geç kalma."

Umut ettiği gibi, Chandler heykelin yanında sigara içiyordu. Ona soğuk bir bakış atıp, görmezden gelebilmek için küllükten birkaç adım geriye çekildi. Üzerinde herhalde şans getirdiğine inandığı mavi giysisi vardı ve saç örgüsünden sıyrılmış sarı buklesi ensesinde dalgalanıyordu.

"Prova mı yapıyorsun?" dedi Bosch.

"Provaya gerek yok. Bu bölüm kolaydır."

"Öyle sanırım."

"Ne demek bu?"

"Bilmiyorum, ama sanırım konuşma yaparken hukukun kısıtlamalarından özgür kalıyorsun. Ne söyleyeceğin ya da söylemeyeceğin hakkında pek fazla kural yok. Bu nedenle en büyük gösterini sunacağını düşünüyorum."

"Çok dikkatlisin."

Chandler başka bir şey demedi. Edgar ile yaptığı anlaşmanın ortaya çıktığından herhalde haberi yoktu. Ona ne söyleyeceğini tasarlarken, Bosch bunu da hesaba katmıştı. Birkaç saatlik uykusundan uyanınca, bir gece önce yaşadıklarını yeni bir bakışla gözden geçirmiş ve bir noktayı atlamış olduğunu fark etmişti. Şimdi onu parmağında oynatacaktı.

"Bu iş bitince, notu bana vermeni istiyorum."

"Hangi notu?"

"Taklitçi'nin sana gönderdiği notu."

Bir an yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı ve ardından her zamanki aldırmaz bakışlarını takındı. Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Chandler'ın tehlikeyi sezdiğini Bosch bakışlarından anlamıştı. Avucuna aldığını hissediyordu.

"Ama bu bir kanıt," dedi Bosch.

"Senin neden söz ettiğini bilmiyorum Dedektif Bosch. Artık içeri girmeliyim."

Filtresinde ruj izi bulunan yarı içilmiş sigarasını küllüğe bastırdı ve kapıya doğru yürüdü.

"Edgar olayını biliyorum. Dün gece onu seninle birlikte gördüm."

Bu sözler onu durdurmaya yetti. Dönüp Bosch'a baktı.

"Hung Jury adlı yerde. Barda Bloody Mary içiyordun."

Chandler sözcükleri özenle seçerek yanıtladı. "Sana her ne anlattıysa, eminim kendisini en iyi durumda gösterecek şekilde

olmuştur. Eğer bunu ifşa etmek istiyorsan, yerinde olsam çok dikkatli davranırdım."

"Açıklamaya niyetim yok... Tabii eğer sen şu notu bana vermezsen. Bir suçun kanıtını gizlemek başlı başına bir suçtur. Ama bunu sana söylememe gerek yok."

"Edgar'ın not konusunda sana söyledikleri yalandır. Ben ona hiçbir şey..."

"O da bana not hakkında hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Ben anladım. Ceset bulunduktan sonra pazartesi günü onu aradın, çünkü önceden haberin vardı ve Bebekçi cinayetleriyle bağlantılı olduğunu biliyordun. Nasıl bildiğini önce çözemedim ama sonra açıkça anladım. Bize bir not geldi, ama ertesi güne kadar bu konu gizli kaldı. Bilen tek kişi Bremmer'dı, ama o da yazısında seninle görüşemediğini söylemişti. Çünkü sen o sırada Edgar ile buluşmuştun. Bana söylediğine göre öğleden sonra arayıp cesedi sormuşsun. Bize bir not gelip gelmediğini sormuşsun. Çünkü sana da bir not gelmişti Avukat Hanım. Ve benim bunu görmem gerekiyor. Eğer bize gelen nottan farklıysa, yararı dokunabilir."

Chandler saatine bakıp, bir sigara daha yaktı.

"Bir arama izni çıkartabilirim," dedi Bosch.

Chandler sahte bir gülüşle yanıtladı. "Arama emri çıkartmanı görmek isterdim. Bu dava her gün gazetelerde yer alırken Los Angeles Emniyeti'ne benim evimi arama izni verecek yargıcı merak ediyorum. Yargıçlar politikaya yakından bağlıdırlar dedektif, hiç kimse böyle bir izin belgesi imzalayıp sonunda hata yaptığını görmek istemez."

"Ben büronu aramayı düşünmüştüm ama notun yerini söylediğin için teşekkür ederim."

Chandler'ın yüzünde aynı ifade bir saniye için dolaştı. Ağzından kaçırdığını fark etmek belki Bosch'un söyledikleri kadar şaşırtmıştı. İki nefes çektiği sigarasını küllüğe bastırdı. Tommy Faraway bu armağana çok sevinecekti.

"Bir dakika sonra duruşma başlıyor. Ben not filan bilmiyorum dedektif. Anlıyor musun? Hiçbir bilgim yok. Bende bir not yok. Eğer bu açıdan başıma dert olmaya kalkışırsan, başına daha büyük bir dert açarım."

"Ben bunu Belk'e söylemedim ve söylemeyeceğim. Yalnızca notu görmek istiyorum. Bunun davayla ilgisi yok."

"Bunu söylemek senin için..."

"Henüz okumadığım için mi kolay? Hata yapıyorsun Avukat Hanım. Biraz daha dikkatli olmalısın."

Chandler duymamış gibi davranıp, konuyu değiştirdi.

"Bir şey daha var... Eğer Edgar ile anlaşmamı hatalı yargılama ya da hatalı davranış olarak şikâyet etmeye kalkarsan, ne kadar yanıldığını görürsün. Edgar hiçbir teşvike gerek olmadan bu anlaşmaya yanaştı. Daha doğrusu kendisi önerdi. Eğer şikâyette bulunursan, seni iftira atmakla suçlarım ve bunu yaparken de basına açıklarım."

Olanların Edgar'ın önerisiyle başladığına Bosch inanmıyordu, ama üzerinde durmadı. Chandler öldürücü bakışlarıyla bir kez daha ona bakıp kapıyı açtı ve ardında gözden kayboldu.

Bosch sigarasını bitirirken, bu tartışmanın hiç olmazsa kapanış konuşması sırasında kadının hızını biraz olsun keseceğini umuyordu. Ama en önemlisi kuramının onaylandığını öğrenmesiydi. Taklitçi katil ona bir not göndermişti.

Chandler kürsüye yürürken salonu dolduran gergin sessizlik, herhangi bir kararın okunmasından önceki sessizliği andırı-

yordu. Salondakilerin çoktan kararını vermiş olduğunu ve Chandler'ın konuşmasının yalnızca öldürücü son darbe olacağını düşünüyordu.

Alışılageldiği gibi jüri üyelerine sabırlı ve dikkatli oldukları için teşekkür ederek söze başladı. Adil bir karara, uzun uzun düşünerek varacaklarından kesinlikle emin olduğunu söyledi.

Bosch daha önceleri uzman tanık olarak katıldığı davalarda her iki avukatın da aynı sözleri söylemesini dinlerken, boş laflar olduğunu düşünürdü. Jüri üyelerinin çoğu, işe gitmemek için mahkemeye gelmeyi tercih ederlerdi. Ama bir kez jüriye seçilince konuların çok karışık, ürkütücü ya da sıkıcı olduğunu anlarlar, ara verildiği zaman sigara ve kahveyle uykularını kaçırmaya çalışarak günlerini doldururlardı.

Teşekkür ettikten sonra Chandler gecikmeden konunun özüne geldi. "Hatırlayacaksınız, pazartesi günü sizlere bir yol haritası çizmiştim. Kanıtlamam gerekenleri size kanıtlayacağımı söylemiştim ve şimdi siz bunu başarıp başarmadığıma karar vereceksiniz. Bir hafta boyunca dinlediğiniz ifadeleri düşününce, benim kazandığımdan kuşku duymayacağınıza eminim.

"Kuşku konusuna gelince, yargıç size talimat verecektir, ama yine bunun bir yurttaşlık hakkı davası olduğunu anımsatmak istiyorum. Bu bir suç davası değil. Sinemada ya da televizyonda izlediğiniz Perry Mason ya da benzeri öykülerdeki davalardan değil. Yurttaşlık hakları davasında, davacı tarafın lehine kanıtların üstünlük sağladığını görmeniz yeterlidir. Üstünlük sağlamanın anlamı nedir? Davacının lehine olan kanıtların aleyhine olan kanıtlardan daha ağır basmasıdır. Çoğunluğu oluşturmasıdır. Yüzde elli bir oranda olması bile yeterlidir."

Davanın kazanılıp kaybedilmesi buna bağlı olduğundan Chandler bu noktanın üzerinde epey uzun durdu. Hukuk dene-

yimi olmayan on iki kişiye jüri üyelerinin seçiminde bu bir koşuldu karar vermenin mantıklı kuşkulara dayanması ya da hiç kuşku götürmemesi konusunda medyanın koşullandırdığı inançlarından sıyrılmaları gerektiğini öğretmek zorundaydı. Bunlar ceza davalarında verilecek kararlarda önem taşıyordu. Ama bu yalnızca bir yurttaşlık hakları davasıydı. Bu tip davalarda davalı taraf ceza davalarında elde ettiği avantajı yitirirdi.

"Bir terazi düşünün. Adaletin terazisi. Verilen her ifade ya da sunulan her kanıtın sizin verdiğiniz değer ölçüsünde bir ağırlığı vardır. Terazinin bir kefesinde davacı, ötekinde ise davalının iddiaları yer alır. Jüri odasına çekilip tartıştığınız zaman, kanıtlara yeterince ağırlık kazandırınca, terazinin davacı lehine ağırlık kazandığını göreceğinizden hiç kuşkum yok. Eğer gerçekten bunu hissederseniz, kararı Bayan Church adına vermelisiniz."

Giriş bölümü sona erince Chandler'ın en azından birinin işe yarayacağı iki yönlü bir sav ileri süreceğini tahmin ediyordu Bosch. Bir taraftan Norman Church'ün belki Bebekçi adıyla bilinen canavar seri katil olabileceğini, ama yine de Bosch'un üniformasının ardına sığınarak yaptığı korkunç davranışın bağışlanmaması gerektiğini söyleyecekti. İkinci savı ise Norman Church'ün masum olduğu ve Bosch'un onu gözünü kırpmadan öldürüp bir aileyi sevgi dolu bir kocadan ve babadan mahrum bıraktığı olacaktı. Tabii eğer jüri buna inanırsa.

"Hafta boyunca size sunulan tüm kanıtlar iki farklı karara varabileceğinizi gösteriyor," dedi Chandler. "Şimdi en önemli, en zor olan şey, Dedektif Bosch'un işlediği suçun derecesini saptamaktır. Norman Church'ün hayatını yitirdiği gece dedektifin hiç düşünmeden, gözünü kırpmadan, yaşama ve güvenliğe saygı duymadan hareket ettiği kesindir. Onun davranışları asla bağış-

lanamaz ve bunun bedelini bir insan yaşamını yitirerek ödemiştir. Bir aile, kocasını ve babasını yitirerek ödemiştir.

"Ama siz bunların ötesine geçip öldürülen insanı da hesaba katmalısınız. Gösterilen bir video kaset Norman Church'ün hepsinden değilse bile, en azından bir cinayetten suçlu olmadığını kanıtladı. Onu sevenlerin ifadelerini de düşünürseniz, polisin yanlış adamı yakalamaya çalıştığını göreceksiniz. Eğer bunlar yeterli olmazsa tanık sandalyesinde, Dedektif Bosch'un yanlış adamı öldürdüğü için cinayetlerin sürüp gittiğini itiraf ettiğini anımsayın."

Belk'in hızla not tuttuğunu fark etti Bosch. Hem kendi, hem de başkalarının ifadelerinde yer alan ve Chandler'ın değinmemeyi yeğlediği yönleri anımsamaya çabaladığını umuyordu.

"Son olarak," dedi Chandler. "Ölen adamdan öteye bakıp, katili de görmelisiniz."

Katil, diye geçirdi içinden Bosch. Kendisinden söz edildiği zaman çok kötü geliyordu kulağına. Bu sözcüğü defalarca beyninde tekrarladı. Evet öldürmüştü. Church'ün ölümünden önce ve sonra da öldürmüştü, ama açıklama yapmadan yalnızca katil olarak tanımlanmak korkunç bir duyguydu. Aynı anda bu konuya çok önem verdiğini fark etti. Daha önce Belk'e söylediklerine karşın, davranışlarını jürinin onaylamasını istiyordu. Doğruyu yapmış olduğunun söylenmesine ihtiyacı vardı.

"Karşınızdaki adam, kanı görmeyi sevdiğini defalarca kanıtlamış," dedi Chandler. "Silahsız olan Bay Church'ün ölümünden önce de sonra da başkalarını öldüren bir kovboy. Önce ateş edip sonra kanıt arayan bir adam. Seri katil olduğunu sandığı bir adamı öldürmesi için çok eskilere dayanan bir nedeni vardı. Seri katilin sokaktaki kadınları... kendi annesine benzeyen kadınları öldürdüğüne inanıyordu."

Notlarına bakar gibi davranarak bu sözlerin birkaç dakika havada kalmasını sağladı.

"Jüri odasına girince, yaşadığınız kentte böyle bir polis memuru isteyip istemediğinize karar vereceksiniz. Emniyet teşkilatının, korumakla yükümlü olduğu toplumu yansıttığı varsayılır. Düşünürken, kendisine Harry Bosch'un kimlerin örneği olduğunu sorun. Toplumumuzun hangi katmanını simgelediğini düşünün. Eğer bu soruların yanıtları sizi rahatsız etmiyorsa, davalının lehine karar vererek buraya dönün. Eğer yanıtlar sizi rahatsız ediyorsa, toplumumuzun, potansiyel zanlıların soğukkanlılıkla öldürülmesinden daha iyi şeylere layık olduğunu düşünüyorsanız, davacı lehine karar vermek tek seçeneğiniz olacaktır."

Chandler konuşmasına ara verip, davacı masasına yürüdü ve bir bardak su doldurdu. Belk fısıltılı bir sesle konuştu. "Fena değil ama daha iyisini başardığını da gördüm... Daha kötü gününde de gördüm."

"Daha kötü gününde de kazandı mı?" diye sordu Bosch.

Belk'in bakışlarını not kâğıtlarına çevirmesi yanıtını açıkça belirtiyordu. Chandler kürsüye dönerken Belk tekrar Bosch'a fısıldadı.

"Hep yapar bunu. Şimdi paradan söz edecek. Su içtikten sonra Money hep paradan söz eder."

Chandler gırtlağını temizleyip konuşmasını sürdürdü.

"Jüri üyeleri olarak sizler çok ender bulunan bir konumdasınız. Toplumsal bir değişim yaratabilirsiniz. Böyle bir fırsat herkesin eline geçmez. Eğer Dedektif Bosch'un hatalı olduğunu düşünüp davacı lehine karar verirseniz, büyük bir değişiklik yaratacaksınız çünkü kentteki tüm polislere bir mesaj göndermiş olacaksınız. Parker Center'daki üst düzey müdürlerden, sokaktaki üniformalı devriyelere kadar tüm polisler, kendilerinden böyle davra-

nışlar istemediğimizi öğrenecekler. Kabul etmeyeceğimizi anlayacaklar. Eğer kararınız bu doğrultuda olursa, tazminat miktarını da saptamanız gerekir. Bu çok karmaşık bir iş değildir. En karmaşık karar, Dedektif Bosch'un hatalı olup olmadığı yönünde alınacak karardır. Tazminat miktarı bir dolar, bir milyon dolar ya da daha fazla olabilir. Miktar önemli değildir. Önemli olan vereceğiniz mesajdır. Çünkü bu mesajla Norman Church açısından adaletin yerini bulmasını sağlayacaksınız. Ailesine adil davranılmasını sağlayacaksınız."

Bosch arkaya doğru bakınca gazetecilerin arasında oturan Bremmer'ı gördü. Bremmer kurnaz bir gülüşle yüzüne bakınca başını çevirdi. Money'nin para hakkında söyleyeceklerini iyi tahmin etmişti.

Chandler davacı masasına gidip elinde bir kitapla kürsüye döndü. Eski kitabın yeşil kalın cildi çatlamaya başlamıştı. Bosch, sayfaların üzerinde bir kütüphaneye ait olduğunu belirten bir damga olduğunu tahmin etti.

"Sözlerimi bitirirken, belki de duyduğunuz bir endişeye değinmek istiyorum," dedi Chandler. "Sizin yerinizde olsaydım ben de endişelenirdim. Dedektif Bosch gibi insanlar nasıl olup da bizim emniyet güçlerimiz arasına katılıyor? Bana kalırsa bunu yanıtını bulmayı umut etmemeliyiz ve davanın konusu bu değil. Hatırlarsanız, hafta başında size filozof Nietzsche'den bir alıntı yapmıştım. Canavarlarla savaşanların karanlıklara kapılıp canavarlaşmamaya özen göstermeleri gerektiğini söylüyordu. Günümüz toplumunda bazı canavarlar olduğunu kabul etmek hiç de zor değil. Böylelikle bir polis memurunun bu canavarlarla savaşırken, kendisinin de canavarlaşabileceğini düşünebiliriz.

"Dün duruşmadan sonra kütüphaneye gittim."

Bunları söylerken Bosch'a bakıp yalanını gösterişli bir biçimde sundu. Bosch gözlerini ona dikip, başka tarafa bakma dürtüsüne engel oldu.

"Şimdi sizlere Nathaniel Hawthorne'un, bugün üzerinde durduğumuz konu hakkında yazdığı bir şeyi okumak istiyorum. Karanlığın derinliği, bir insanın yanlış tarafa geçmesine kolayca izin verebilir. Hawthorne, *The Marble Faun* (Mermer Faun) adlı kitabında, 'Karanlık bir çukur, her tarafımızı saran derin karanlığın yalnızca bir tek deliğidir,' diyor.

"Hanımlar, beyler, bu noktayı görüşürken çok dikkatli olun ve kendinize karşı dürüst davranın. Teşekkür ederim."

Chandler yerine dönerken salon öylesine sessizleşmişti ki, Bosch halının üzerindeki topuk seslerini duyabildi.

"On beş dakika ara veriyoruz ve sonra Bay Belk kürsüye gelecek," dedi Yargıç Keyes.

Jüri çıkarken ayağa kalktıklarında Belk, "Kapanış konuşmasında 'delik' sözcüğünü kullandığına inanamıyorum," diye Bosch'un kulağına fısıldadı.

Bosch dikkatle yüzüne baktı. Belk neşeli gibi görünüyordu ve kürsüye çıkma sırası geldiğinden, moralini düzeltmek için her şeyden yardım bekliyordu. Chandler'ın kullandığı sözcükler ne olursa olsun, Bosch onun çok iyi bir konuşma yaptığının farkındaydı. Buna karşılık ter içindeki şişko avukata bakarken, hiç de güven duymadığını hissediyordu.

Heykelin yanında iki sigara içti, ama Honey Chandler gözükmedi. Tommy Faraway küllüğü karıştırmaya geldi ve sabah Chandler'ın bıraktığı neredeyse hiç içilmemiş sigarayı bulunca çok sevindi. Hiçbir şey söylemeden yürüyüp gitti. Bosch birdenbire Tommy Faraway'in, topladığı sigaralardan hiç içmediğini fark etti.

Belk'in kapanış konuşması Bosch'u şaşırttı. Pek fena sayılmazdı. Yine de Chandler ile aynı düzeyde değildi. Bosch'un suçsuzluğundan ya da ona karşı yapılan haksız davranışlardan söz etmek yerine Chandler'ın söylediklerine tepki gösterdi. "Bayan Chandler sizlere iki seçenekten söz etti, ama anlaşılan üçüncüsünü tümüyle unuttu. Dedektif Bosch'un kurallara uygun ve akıllıca davranmış olabileceği seçeneğinden söz etmedi," gibi laflar söyledi.

Savunma tarafına birkaç puan kazandırırken, davacı açısından iki seçenek olduğunu da onaylar gibiydi. Belk gerçi bunu fark etmedi, ama Bosch'un dikkatinden kaçmadı. Avukat Bey şimdi jüriye üç seçenek sunuyordu, ama içlerinden yalnızca biri Bosch'un suçsuzluğunu kanıtlıyordu. Ara sıra Belk'i masaya çekip, konuşmasını yeniden yazmak geçti içinden. Ama bunu yapamazdı. Vietnam'daki tünellerde tepelerine bombalar yağarken, çökmemesi için dua ederkenki gibi şimdi de başını eğmiş oturuyordu.

Belk'in konuşmasının bir bölümü, bulunan kanıtların dokuz cinayetten sorumlu tutulmasına neden olduğu yönündeydi. Sürekli olarak bu öykücdeki canavarın Bosch değil Church olduğunu tekrarlayıp, kanıtların da bunu gösterdiğini vurguluyordu. Church ile bağlantılı olmayan cinayetlerin, Bosch'un Hyperion Sokağı'ndaki davranışlarına karşın hâlâ devam ettiği konusunda jüriyi uyardı.

Konuşmasının sonuna doğru gerçek hızını bulduğunu düşündü Bosch. Chandler'ın, müvekkilini düşüncesizce hareket etmek ve insan yaşamına önem vermemekle suçlamasını eleştirirken, sesinde gerçek bir öfke vardı.

"O kapıdan içeri girerken Dedektif Bosch'un aklında başka birinin yaşamını kurtarma fikri vardı. Başka bir kadının, başka bir

kurbanın orada olacağını düşünerek adımlarını atmıştı. Yapacağı tek şey, içeri girmek, olaya el koymak ve sonuçlarına katlanmaktı. Norman Church bir polis memurunun emirlerine karşı geldiği ve yastığın altına uzandığı için öldürüldü. Bu oyunu kendi başlatmıştı ve bedelini ödedi.

"Ama bir de Bosch'un içinde bulunduğu durumu düşünün. Orada olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Tek başınıza? Korku içinde? Gözünü kırpmadan kendini böyle bir ortama atacak kişi ancak olağanüstü bir insandır. Bu gibi insanlara bizim toplumumuz kahraman tanımını yakıştırır. Jüri odasına gidip, suçlamalar yerine, gerçekleri düşününce, aynı sonuca varacağınızdan eminim. Teşekkür ederim."

Belk'in kapanış konuşmasında kahraman sözcüğünü kullandığına inanamadı Bosch, ama anımsatmamayı yeğledi.

"Çok iyiydin, teşekkürler," demekle yetindi.

Chandler son sözleri için bir kez daha kürsüye gelince kısa konuşacağına söz verdi ve gerçekten konuşması çok kısa sürdü.

"Bu davaya katılan avukatların inançları arasındaki farkı rahatça görebiliyorsunuz. Kahraman ile canavar sözcükleri arasında da böyle bir fark vardır. Herkes gibi ben de Dedektif Bosch'un her ikisinin arasında bir yerde bulunduğundan kuşkulanıyorum.

"Tartışmanıza başlamadan önce son iki noktayı anımsatmak isterim. Birincisi her iki tarafın da davayı kendi açılarından size sunma fırsatını bulmuş olmasıdır. Church için karısı, bir iş arkadaşı ve bir dostu tanık sandalyesine çıkıp karakter yapısını, nasıl bir insan olduğunu bize anlattılar. Davalı ise karşınıza yalnızca bir tek tanık çıkardı. Dedektif Bosch. Başka hiç kimse kalkıp dedektif..."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Belk.

"Bosch için..."

"Orda durun Bayan Chandler," diye gürledi Yargıç Keyes.

Ne diyeceğini tasarlarken yargıcın yüzü kızardı.

"Konuşmadan önce jüriyi burdan çıkarmam gerektiğini biliyorum, ama Bayan Chandler eğer ateşle oynuyorsanız yanmayı da göze almalısınız. Gereksiz sözlerinizden dolayı sizi mahkemeye hakaretle suçluyorum. Daha ilerki bir tarihte ceza konusunda görüşürüz. Ama bu tarihi hiç de keyifle beklemeyeceğinizin garantisini verebilirim."

Yargıç koltuğunda dönüp jüri üyelerine baktı.

"Bu hanımın bu sözleri söylememesi gerekir. Savunma makamı böyle bir davada tanık çağırmak zorunda değildir. Tanık çağırıp çağırmamaları da davalının masum ya da suçlu olduğunu göstermez. Bayan Chandler da bunu gayet iyi biliyor. Çok deneyimli bir avukattır ve bu noktayı çok iyi bildiğini de göz önünde bulundurmalısınız. Buna karşın bu sözleri söyleyerek Bay Belk'i ve beni öfkeden çıldırtacağını da biliyordu. Böyle davranması ise kurnazlığını gösterir ki, bir mahkeme salonunda bu davranışı ancak horgörüyle karşılarım. Eyalet barosuna şikâyette bulunacağım ama..."

"Sayın Yargıç," diye atıldı Chandler. "Bunları söylemenize itiraz..."

"Sözümü kesmeyin Avukat Hanım. Konuşmam bitene dek sesinizi çıkarmayın."

"Peki Sayın Yargıç."

"Sesinizi çıkarmayın dedim." Tekrar jüriye döndü. "Ama Bayan Chandler'ın durumu sizi kaygılandırmamalı. Şimdi size ne söylersem söyleyeyim, Dedektif Bosch'un lehine hiçbir tanık çağrılmadığını düşünmenizi istediği için bu kumarı oynadı. Bu konu-

yu kesinlikle göz önünde bulundurmamanızı söylüyorum sizlere. Onun söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Aslında eğer isteselerdi Dedektif Bosch ile Bay Belk davalı lehine tanıklık edecek o kadar çok polis memuru çağırabilirlerdi ki, tanıkların kuyruğu burdan Parker Center'a kadar uzardı. Ama bunu yapmadılar. Başka bir strateji kullanmak istediler ve bunu sorgulamak sizin göreviniz değil. Kesinlikle değil. Sorunuz var mı?"

Jüri bölmesinde kimse kıpırdamadı. Yargıç dönüp Belk'e baktı.

"Söylemek istediğiniz bir şey var mı Bay Belk?"

"Bir dakika Sayın Yargıç."

Belk fısıltılı bir sesle Bosch'a sordu. "Ne dersin? Usul hatasından dolayı davaya yeniden bakmaya hazır gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar öfkeli görmedim. Davaya yeniden başlarız ve belki de bu arada şu Taklitçi soruşturması sona erer."

Bosch bir an düşündü. Her şeyin bitmesini istiyordu. Chandler'la bir daha mahkemede karşı karşıya gelmek fikrinden hoşlanmamıştı.

"Bay Belk?" dedi yargıç.

"Sanırım söyleyeceğimizi söyledik. Elimizdekilerle yetinelim. Ne dersin?" dedi Bosch.

Belk başını salladı. "Bana kalırsa kararı bizim lehimize verebilirdi."

Sonra ayağa kalktı. "Şu anda söyleyecek bir sözümüz yok, Sayın Yargıç."

"Emin misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Pekâlâ. Dediğim gibi Bayan Chandler, bu konuyla daha sonra ilgileneceğiz. Devam edebilirsiniz, ama çok dikkatli olun."

"Teşekkür ederim Sayın Yargıç. Söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Size saygısızlık etmek istemedim. Önhazırlıksız konuşuyordum ve birdenbire kendimi tutamadım."

"Haklısınız. Mazeretiniz kabul edilmiştir ama mahkemeye karşı gelme konusuna daha sonra döneceğiz. Şimdi devam edin. Jürinin öğle tatilinden sonra karar görüşmesine başlamasını istiyorum."

Chandler kürsüdeki duruşunu değiştirip, gözlerini jüri bölmesine dikti.

"Hanımlar, beyler, Dedektif Bosch'un tanık sandalyesinde anlattıklarını dinlediniz. Söylediklerini unutmamanızı istiyorum sizden. Norman Church'ün hak ettiği cezayı bulduğunu söyledi. Bir polis memurunun bunu söylemesinin ne anlama geldiğini düşünün. 'Norman Church hak ettiği cezayı buldu.' Bu salonda adalet sisteminin nasıl işlediğini gördük. Yargıç hakemlik yapıyor, jüri karar veriyor. Dedektif Bosch ise bütün bunlara gerek olmadığına karar verdi. Ne yargıca, ne de bir jüriye gerek vardı. Kendisi için adalet sisteminin işletilmesi fırsatını Norman Church'ün elinden aldı. Sonunda da bir bakıma bu fırsatı sizin elinizden de aldı. Bunu da düşünün."

Chandler not kâğıtlarını kürsüden alıp yerine oturdu.

YİRMİ ÜÇ

Jüri görüşmeye saat 11:15'de başladı ve Yargıç Keyes öğle yemeğinin toplantı salonuna gönderilmesini istedi. Eğer daha önce bir karara varamazlarsa, saat 16:30'a kadar kimse onları rahatsız etmeyecekti.

Jüri üyeleri dışarı çıkınca yargıç geride kalanlara, mahkeme kâtibi tarafından haber verilince on beş dakika içinde salonda olmaları gerektiğini bildirdi. Yani Chandler ile Belk bürolarına gidebilirdi. Burbank'dan gelmiş olan Church ailesi, Chandler'ın bürosuna gitmeyi yeğledi. Hollywood Karakolu'ndan mahkemeye gelmek on beş dakikadan fazla süreceğinden, Bosch beş dakika mesafedeki Parker Center'da beklemeye karar verdi. Mahkeme kâtibine çağrı aygıtının numarasını verip, nerede bulunacağını bildirdi.

Yargıcın gündeme getirdiği son konu Chandler için mahkeme kurallarına karşı gelme suçlaması oldu. İki hafta sonra bu konuda görüşme yapılacağını bildirdi ve duruşmanın bittiğini işaret etmek için tokmağıyla kürsüye vurdu.

Salondan ayrılmadan önce Belk, Bosch'u bir kenara çekti. "Bence iyi durumda sayılırız ama yine de içim pek rahat değil. Zar atmak ister misin?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Topu bir kez daha Chandler'a atabilirim."

"Uzlaşma önerisi mi?"

"Evet. Benim bürodan elli bine kadar bana açık kart verdiler. Bundan fazlası için onay almam gerekiyor. Ama ona elliyi uzatıp, alıp almayacağına bakabilirim."

"Avukatlık ücretleri ne olacak?"

"Uzlaşmaya gidildiği takdirde, toplam tutardan belirli bir miktarını alır. Onun gibi bir avukat herhalde yüzde kırk ister. Bir hafta jüri seçimi ve bir hafta duruşmaya katıldığı için yirmi binliği götürebilir. Fena sayılmaz."

"Kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Tüm açıları hesaba katmaya çabalıyorum. Bir jürinin ne yapacağını asla kestiremezsin. Elli bini vermek ucuz kurtulmak olabilir. Sonunda yargıç onu azarladığı için parayı kabul edebilir. Şu anda kaybetmekten korkan kendisi."

Belk algılamamıştı, ama Bosch çok iyi anlamıştı. Belki de Chandler'ın son oyunu Belk için fazla karmaşıktı. Mahkeme kurallarına karşı gelmek onun son kozu idi. Bilinçli olarak bu sözleri söyledi ve yargıcın kendisini azarlamasına yol açtı. Adalet sisteminin nasıl çalıştığını göstermek istedi. Kötü bir hareket yaparsanız, işte böyle cezalandırılırsınız. İşte nasılmış gördünüz mü, dedi onlara. Ama Bosch bundan kurtardı kendini dedi. Norman Church de böyle bir durumda kalacaktı, ama Bosch hem yargıç, hem de jüri rolünü üstlendi, dedi.

Çok kurnazca atılmış bir adımdı. Bosch bunları düşündükçe, yargıcın bu oyuna nereye kadar istekli ve bilinçli olarak katıldığını daha fazla merak etti. Genç avukatın bunlardan hiç kuşkulanmadığı belliydi. Tam tersine kendi açısından iyi olduğuna inanıyordu. Ama iki hafta sonra Yargıç Keyes'in Chandler'a yüz dolar ceza kesip, mahkeme kurallarına bir daha karşı gelmemesi için söylev verdiğini öğrenince, belki ne olup bittiğini anlayacaktı.

"İstediğini yapabilirsin," dedi Bosch. "Ama o bu parayı kabul etmeyecektir. Sonuna dek bu işi sürdürecektir."

Parker Center'a ulaşınca Bosch doğruca Irving'in toplantı odasına girdi. Bir gün önce Irving, Taklitçi özel ekibinin bu odada çalışmasına ve gelişmelerin zaman yitirmeksizin kendisine bildirilmesine karar vermişti. Söylenmeyen bir şey daha vardı. Özel ekibi normal çalışma odalarından uzak tutmak, en azından birkaç gün için neler olup bittiği hakkında bilgi sızmasını önleyebilirdi.

Bosch içeri girdiğinde Rollenberger ile Edgar odadaydı. Dört tane telefon hattı çekilmişti ve masanın üzerindeki ana iletişim konsoluna bağlı olan, çift yönlü çalışan altı Motorola telsiz vardı. Edgar başını kaldırıp Bosch'u görünce derhal bakışlarını kaçırdı ve bir telefona uzandı.

"Bosch," dedi Rollenberger. "Harekât Merkezi'ne hoş geldin. Davadan kurtuldun mu? Unutma burda sigara içmek yasak."

"Karar açıklanıncaya kadar zamanım var. Çağrıldıktan sonra on beş dakika içinde orda olmak zorundayım. Yeni bir şey var mı? Mora neler yapıyor?"

"Fazla bir şey yok. Mora sabahı Valley'de geçirdi. Sherman Oaks'da bir avukatı ziyaret etti ve ardından yine aynı semtte birkaç figüran bürosunu dolaştı."

Önündeki kayıt defterine bakarak konuşuyordu.

"Sonra Studio City'de birkaç eve girip çıktı. Sheehan ile Opelt bu adreslerde muhtemelen film çekildiğini söylediler. Hiçbirinde fazla kalmadı. Şimdi ise Ahlak Masası'na döndü. Sheehan birkaç dakika önce aradı."

"Yeterince adamımız var mı?"

"Var. Mayfield ile Yde saat dörtte nöbeti ilk ekipten devralacaklar. Onlardan sonra iki ekip daha var."

"İki mi?"

"Müdür Irving fikrini değiştirdi, yirmi dört saat gözetim altında bulundurulmasını istiyor. Evinde yatıp uyusa bile, gece boyunca onu gözetleyeceğiz. Bana sorarsan, yirmi dört saat izlemek en doğrusu."

Irving karar verdiğine göre, sence de en doğrusudur diye geçirdi içinden Bosch, ama yüksek sesle söylemedi. Masanın üzerindeki telsizlere baktı.

"Hangi frekans?"

"Frekans... frekans.. haa şey Symplex beş. Deprem, sel filan gibi felaketlerde kullanılan acil durum frekansı. Amirim kendi frekanslarımızdan uzak durmanın daha iyi olacağını düşündü. Eğer aradığımız adam Mora ise, herhalde telsizlere kulak veriyordur."

Rollenberger herhalde bunun da iyi bir fikir olduğunu düşünmüştür diye aklından geçirdi Bosch, ama sormadı.

"Bence de bu biçimde kendimizi korumaya almak iyi fikir," dedi teğmen.

"İyi. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Hâlâ telefonda konuşan Edgar'a baktı. "Edgar neler buldu?"

"Dört yıl önce katilin elinden kurtulmayı başaran kadını arıyor. Mora'nn boşanma dosyasını getirdi. Karara itiraz edilmemiş."

Edgar almacı yerine bırakıp bir şeyler yazdı ve Bosch'a bakmamaya özen göstererek ayağa kalktı. "Ben aşağıya kahve içmeye iniyorum."

"Pekâlâ," dedi Rollenberger. "Öğleden sonra buraya kahve makinesi getirecekler. Bunu amirimle görüştüm ve onayladı."

"İyi fikir. Ben de Edgar'la aşağıya ineyim bari."

Bosch'dan uzak kalabilmek için Edgar hızlı adımlarla yürüdü, asansörün yanından geçerken, düğmesine bastı ve hiç duraklamadan merdivenden inmeye başladı. Bosch da ardından gelince, bir kat aşağıda Edgar durakladı.

"Beni niçin izliyorsun?"

"Kahve içmek için."

"Saçmalama."

"Sen..."

"Hayır henüz Pounds ile konuşmadım. Çok meşguldüm."

"İyi, öyleyse konuşma."

"Ne diyorsun sen?"

"Eğer henüz Pounds ile konuşmadınsa, unut bunu."

"Ciddi misin?"

"Evet."

Olduğu yerde durup kuşkucu gözlerle Bosch'a baktı.

"Bundan ders al. Ben de alacağım. Daha doğrusu aldım. Tamam mı?"

"Teşekkürler, Harry."

"Bana teşekkür etme. Bana Harry deme. Sadece 'tamam' de yeter."

"Tamam."

Bir kat daha inip kafeteryaya girdiler ve Rollenberger'in önünde konuşmaktansa Bosch bir masaya oturup kahvelerini içmeyi önerdi.

"Hans Off ne sinir adam," dedi Edgar. "Gözümün önünde bir guguklu saat beliriyor. Olur olmaz zamanlarda kapağı açılıyor ve bu herif çıkıp, 'İyi fikir amirim! İyi fikir amirim!' diyor."

Bosch gülümseyince Edgar kahkahayı patlattı. Adamın sırtından ağır bir yükün kalktığını hissedince, fikir değiştirdiğine sevinmişti. Kendini daha iyi hissediyordu.

"Kurtulan kadını bulamadın mı?"

"Oralarda bir yerlerde olmalı. Ama Taklitçi'nin elinden kurtulduğundan bu yana geçen dört yıl Georgia Stern'e hiç de iyi gelmemiş."

"Ne olmuş?"

"Hakkındaki raporları okudum ve asayişteki çocuklarla konuştum, anlaşılan kadın iğne vurmaya başlamış. Herhalde bir süre sonra filmlerde oynayamayacak kadar yüzü ve vücudu bozulmuştur. Yani kolunda, bacağında, ensesinde iğne izleri olan bir kadınla kim film çeker ki... Esrara, eroine alıştın mı porno işi bitmiş demektir, çırılçıplak ortada dolandığın için hiçbir şeyi gizleyemezsin.

"Neyse, Mora'yla rutin bir görüşme yapıp o kızı aradığımı söyledim. İğne izlerinin bu meslekte insanın sonu olduğu konusunda bir söylev çekti bana. Fazla bir şey bilmiyordu. Onunla konuşmam doğru muydu sence?"

Bosch birkaç dakika düşünüp yanıtladı. "Doğru yapmışsın. Kuşkulanmaması için en az bizim kadar bilgi sahibiymiş gibi davranmalıyız. Eğer ona sormasaydın ve bir muhbirinden ya da Ahlak Masası'nda çalışan birinden kızı aradığını duysaydı, herhalde tepemize binerdi."

"Ben de böyle düşündüm ve bu sabah arayıp birkaç şey sordum. Onun bildiği kadarıyla yalnızca sen ve ben bu soruşturmayı yürütüyoruz. Özel ekipten haberi yok. Yani şimdilik."

"O kızı aradığımızı Mora'ya söylemenin tek sakıncası, onun da kalkıp aramaya başlaması olabilir. Bu konuda dikkatli olmalıyız. Gözetleme ekiplerine haber verelim."

"Tamam veririm. Belki Hans Off onlara bilgi vermeyi yeğler. Herifin sesini telsizde bir duysan, lanet olası bir casus avcısına benziyor."

Bosch gülümsedi. Hans Off'un, telsiz şifrelerine sonuna kadar uyacağından emindi.

"Her neyse artık kız porno işinde değil," dedi Edgar esas konuya dönerek. "Son üç yıl içinde birkaç kez karşılıksız çek, ufak tefek hırsızlık ve fahişelik suçlarıyla içeri alınmış. Ama ciddi bir suçu yok. Her seferinde bir iki gün yatmış çıkmış. Yattığı süreler, bağımlılığından sıyrılmasına da yardım etmemiş."

"Şimdi nerde çalışıyor?"

"Valley'de. Bütün sabah Valley Ahlak'la telefonda konuştum. Öteki sokak kadınlarıyla birlikte Sepulveda bölgesinde çalıştığını söylediler."

Bosch, Rebecca Kaminski'nin menajeri/satıcısı Cerrone'yi ararken bu sokakta karşılaştığı genç kızı anımsadı. Belki Georgia Stern ile karşılaşmış ve konuşmuş bile olabilirdi ama tanıyamamıştı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Geçen gün ordaydım ve bu kızı görüp görmediğimi düşünüyordum. Yani kim olduğunu bilmeden karşılaşmış bile olabilirdim. Ahlakçılar kızı koruyan birinden söz ettiler mi?"

"Hayır, tanıdıkları bir satıcısı yokmuş. Bana kalırsa çok aşağılara düşmüştür. Satıcıların çoğu daha iyi piliçlerle ilgilenir."

"Peki Ahlakçılar onu arıyor mu?"

"Henüz değil," dedi Edgar. "Bugün eğitim toplantısı varmış. Yarın akşam Sepulveda'ya çıkacaklarmış."

"Yeni çekilmiş bir resmi var mı?"

"Var."

Edgar elini spor ceketinin cebine atıp birkaç resim çıkardı. Fotoğraflar gözaltına alındığında çekilmişti. Georgia Stern gerçekten de berbat bir haldeydi. Sarıya boyalı saçlarının koyu renk dipleri en az üç santim uzamıştı. Gözlerinin altındaki mor halka-

lar öylesine derindi ki, sanki bıçakla yüzüne kazınmış gibi duruyordu. Avurtları çökmüş, bakışları camlaşmıştı. Gözaltına alınmadan önce iğnesini yaptığı için şanslı sayılırdı. Bundan sonraki dozu beklemesi daha kolay olmuştu.

"Üç ay önce çekilmiş. Eroin kullandıktan sonra. İki gün Sybil'de kalıp çıkmış."

Sybil Brand Kuruluşu, bölgenin kadın nezarethanesiydi ve genelde uyuşturucu bağımlılarıyla ilgileniyordu.

"Bir şey daha var," dedi Edgar. "Unutmuşum. Valley Ahlak'tan Dean adlı bir adam kızı tutukladığını söyledi. Üstünü ararken bir şişe dolusu toz bulmuş. Uyuşturucu bulundurmakla suçlayacağı sırada şişenin reçeteyle satılan bir ilaç olduğunu fark etmiş. İçindeki tozun adı AZT. AIDS için kullanılıyor. Kız hastalığı kapmış ve hâlâ sokaklarda çalışıyor. Dean ona müşterilere prezervatif taktırıp taktırmadığını sorunca, 'İstemezlerse takmıyorlar,' demiş."

Bosch başını salladı. Bu öykü hiç de olağandışı değildi. Deneyimlerine göre, fahişelerin çoğu yoldan çevirdikleri ve para karşılığı yattıkları müşterilerinden nefret ederlerdi. Hastalıklarını ya müşterilerinden ya da kullanılmış iğnelerden kapıyorlardı ve bu iğnelerin bir kısmı da yine müşterilerine aitti. Her iki şekilde de hastalığı kendilerine bulaştıran topluluğa yeniden bulaştırmaya aldırış etmiyorlardı. Karşılıklı bir alışveriş psikolojisi yaşanıyordu adeta.

"Eğer istemezlerse takmıyorlar," diye yineledi Edgar başını sallayarak. "Çok ürkütücü bir şey bu."

Bosch kahvesini bitirip fincanı itti. Kafeteryada sigara içilmediğinden dışarı çıkıp, görev başında ölmüş polislerin anıtının altında bir sigara içmeye karar verdi. Rollenberger toplantı salonunda bulunduğu sürece, orada da sigaradan mahrum kalacaktı.

"Yani..."

Çağrı aygıtı çalınca, gözle görülür bir biçimde irkildi. Çabuk verilen bir kararın kötü ve aptalca olacağına inanıyordu. Kanıtlar üzerinde yeterince düşünmüşler miydi? Aygıtı kemerinden çıkarıp ekrana baktı. Rahat bir soluk aldı. Telefon numarası Los Angeles Emniyeti'ne aitti.

"Galiba Mora beni arıyor."

"Dikkatli ol. Ne diyordun?"

"Haa şey. Eğer bulabilirsek bile, Stern'in bize yararlı olup olmayacağını merak ediyorum. Aradan dört yıl geçti. Hem bağımlı, hem de hasta. Taklitçi'yi hatırlayacağından bile kuşkuluyum."

"Evet benim de aklıma geldi. Ama başka seçeneğim yok. Ya Pounds'a gidip eski görevime döneceğim ya da gözetleme ekiplerinden birine gönüllü olarak katılacağım. Bu işin peşinde olmayı yeğliyorum. Bu gece Sepulveda'ya gideceğim."

Bosch başını salladı.

"Hans Off senin boşanma dosyasını çıkardığını söyledi. Dişe dokunur bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Davayı karısı açmış, ama Mora itiraz etmemiş. Dosya on sayfa kadar. Bir tek şey dikkatimi çekti, ama önemli olup olmadığını bilmiyorum."

"Nedir o?"

"Karısı herkes gibi şiddetli geçimsizlik ve manevi baskı iddiasıyla davayı açmış. Ama kayıtlara göre kocalık görevini yerine getirmediğini de belirtmiş. Ne demek olduğunu anladın mı?"

"Cinsel ilişki kurmuyorlarmış."

"Evet ama bunun sence anlamı ne?"

Bosch bir an düşündü. "Bilmiyorum. Bebekçi olayından hemen önce boşanmışlardı. Belki de cinayetler işlemeye hazırlanırken, garip bir ruh haline girmişti. Locke'a sorabilirim."

"Evet, iyi olur. Ayrıca kayıtları incelettim ve kadının hayatta olduğunu öğrendim. Ama bence ona yaklaşmamalıyız. Çok tehlikeli olabilir. Kocasına haber uçurabilir."

"Evet ondan uzak duralım. Bölümden sana kadın hakkında bilgi verdiler mi?"

"Sarışın, bir altmış beş boyunda, elli iki kilo. Ehliyetindeki resim var yalnızca ellerinde, ama bence uygun görünüyor."

Bosch başını sallayarak ayağa kalktı.

Toplantı salonundaki telsizlerden birini alıp arabasına atladı ve Merkez Şube'nin arka tarafındaki otoparka girdi. Buradan da federal mahkeme binasına on beş dakika içinde ulaşabilirdi. Telsizi arabada bıraktı ve binanın çevresini dolaşıp ön kapıya geldi. Sheehan ile Opelt'ı göreceğini umuyordu. Mora'nın giriş çıkışını görebilmek için otopark yakınında olacaklarını tahmin etmişti, ama ne onları, ne de kuşku uyandıracak bir arabayı göremedi.

Şimdi taco büfesi olan eski benzin istasyonunun arkasındaki parktan bir arabanın farları yanıp söndü. Gri Eldorado'da oturan iki kişiyi fark edince başını çevirdi. Büfenin üzerinde KAŞAR BURRITO... SIĞIR PASTIRMALI ilanı vardı.

Mora masasında oturmuş burrito yiyordu. Ekmeğin arasındaki pastırmaları görmek Bosch'u tiksindirdi. Hiç de doğal bir yiyeceğe benzemiyordu.

"Harry," diye selamladı Mora lokmasını çiğnerken.

"Tadı nasıl?"

"Fena değil. Ama bundan sonra yine salam yiyeceğim. Sokağın karşısında Gasp-Cinayet'ten birkaç kişiyi gördüm. Bunları yemek için taa Parker Center'dan kalkıp buraya geldiklerini söylediler. Ben de bir kez denemek istedim."

"Evet buranın adını ben de duymuştum."

"Ama bana sorarsan, Parker Center'dan buraya kadar gelmeye değmez."

Sandvicin kalanını yağ lekeleri içindeki kâğıda sarıp yerinden kalktı. Paketin koridordaki bir çöp tenekesinin dibine indiğini duydu Bosch.

"Odamdaki çöp kutusunu kokutmasını istemedim."

"Sen mi aradın?"

"Evet. Dava nasıl gidiyor?"

"Kararı bekliyoruz."

"Lanet olsun. Korkutucu olmalı."

Deneyimlerine dayanarak Mora'nın herhangi bir şeyi anlatacağı zaman, kendine göre bir zamanlama yaptığını biliyordu. Niçin kendisini aradığını bir kez daha sormanın hiçbir anlamı yoktu.

Mora iskemlesini dosya dolabına yaklaştırıp, çekmeceleri açmaya başladı. "Harry, senin için bir şeyler buldum," dedi omzunun üzerinden.

İki dakika içinde çeşitli dosyaları açıp, bazı resimleri ve belgeleri çıkardı. Sonra masasına döndü.

"Dört," dedi Mora. "Kuşkulu diyebileceğimiz koşullar altında meslek yaşamlarından çekilen dört artist daha buldum."

"Yalnızca dört demek."

"Evet. Gerçi insanlar dörtten fazlasından söz ettiler, ama yalnızca dört tanesi bizim hazırladığımız profile uygundu. Sarışın ve iri göğüslü. Ayrıca senin betondaki sarışın ve daha önce sözünü ettiğimiz Gallery var. Yani toplam altı. Yenilerin resimleri bunlar."

Bosch ağır ağır resimlere baktı. İş bulmak için kullanılan büyük boy parlak resimlerin altında kadınların isimleri yazıyordu.

İki tanesi evin içinde çırılçıplak iskemleye bacaklarını açarak oturup poz vermişti. Sahilde resim çektiren iki kadının bikinileri ise halka açık plajların çoğunda giyilmesi yasak olacak kadar küçüktü. Bosch kadınların birbiriyle rahatça yer değiştirebileceklerini düşündü. Vücutları birbirini andırıyordu. Gizemli ve cinsel fantezilere yol açacak ifadeli yüzlerinde aynı sahte gülüşler vardı. Hepsinin saçları beyaz denecek kadar açık sarıya boyanmıştı.

"Hepsi Pamuk Prenses gibi," dedi Mora gereksizce. Bosch başını kaldırıp yüzüne baktı. Ahlak Masası polisi devam etti. "Yani saçları. Yönetmenler rol dağıtımı yaparken böyle tanımlarlar. Bir rol için elinde bir kızıl saçlı varsa, başka bir rol için bir Pamuk Prenses istediğini bildirir. Bu kızların hepsi birbirinin yerini alabilir."

Bakışlarının kapıldığı kuşkuları açıklayabileceğinden çekinen Bosch tekrar resimlere çevirdi gözlerini.

Mora söylediklerinde haklıydı. Kadınların arasındaki en büyük fark, dövmelerinin biçimleri ve bulundukları yerlerdi. Hepsinde kalp, gül ya da bir çizgi roman karakterini gösteren bir dövme vardı. Candi Cummings'in sol kasığında minik bir gül, Mood Indigo'nun sol ayak bileğinin üzerinde tam olarak görülmeyen bir çizgi film karakteri, Dee Anne Dozit'in altın bir halka takılı sol memesinin on beş santim kadar üstünde dikenli teller arasında bir kalp ve TeXXXas Rose'un sağ avucunda kırmızı bir gül dövmesi vardı.

Bosch hepsinin ölmüş olabileceklerini geçirdi aklından.

"Kimse bunlardan haber almamış mı?"

"En azından porno işindekiler almamış."

"Haklısın, fizik olarak kurbanlara benziyorlar."

"Öyle."

"İlanla mı müşteri buluyorlardı?"

"Sanırım ama emin değilim. Konuştuğum kişiler film işindeydi, onun için kameraların çekimi bitince kızların ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Ya da öyle söylediler. Daha sonra seks dergilerinin eski sayılarını karıştırıp ilanları aradım."

"Tarih var mı elinde? Yani kayboldukları tarihleri biliyor musun?"

"Genel olarak. Ajanslar ve film yapımcıları tarihlerle ilgilenmezler. Biraz belleklerini deştim ve genel bilgiler bulabildim. Eğer bu kızlar dergilere ilan vermişlerse, ilanların son kez yayınlandığı tarihi bulup araştırmayı biraz daha daraltabilirim. Şimdilik öğrendiklerimi sana anlatayım. Defterin yanında mı?"

Mora öğrendiklerini aktardı. Belirli tarihler yerine yalnızca aylar ve yıllar söz konusuydu. Rebecca Kaminski, betondaki sarışın, filmlerde Gallery adını kullanan Constance Calvin ve daha önceleri Church'ün öldürdüğüne inanılan yedinci ve on birinci kurbanları da ekleyince, porno yıldızlarının yaklaşık altı yedi ay arayla ortadan kayboldukları anlaşıldı. En son olarak sekiz ay önce Mood Indigo yok olmuştu.

"Görüyorsun değil mi? Zamanı geldi. Herhalde ava çıkmıştır."

Bosch başını sallayarak yüzüne bakınca Mora'nın kara gözlerinde garip bir pırıltı gördüğüne inandı. Gözlerinin ardındaki karanlık boşluğu görür gibiydi. İçini ürperten bir saniyede adamın ruhundaki kötülüğün onaylandığını gördüğünü düşündü. Sanki Mora kendisiyle birlikte onu karanlığın kucağına doğru biraz daha çekmek ister gibiydi.

YİRMİ DÖRT

Bosch, Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmeye hazırlanırken, zaman açısından kendini zora soktuğunu biliyordu, ama saat henüz ikiydi ve kararı bekleyene dek ya Rollenberger ile toplantı salonunda oturacak ya da yararlı bir işle uğraşacaktı. İkinci seçeneğe karar verip güneye giden Harbor Karayolu'na girdi. Kuzeye giden trafiğin durumuna göre, jürinin karara vardığı bildirilince, on beş dakika içinde kent merkezine ulaşabilirdi. Tabii Parker Center'da park edecek yer bulup adliye binasına kadar yürümek de başka bir sorundu.

Güney Kaliforniya Üniversitesi, Coliseum yakınındaki belalı mahallelerin arasındaydı. Ama Bosch kampusun kapısından içeri girince, dünyanın değişiverdiğini de biliyordu. Ne var ki bu huzur ortamı son yıllarda sık sık bozulmaya ve hatta Trojan futbol takımının antremanları bile tehlikeli olmaya başlamıştı. Birkaç yıl önce yoldan geçerken ateş eden bir serserinin tabancasından çıkan bir kurşun, saha kenarında duran yetenekli bir öğrencinin yaşamını yitirmesine yol açmıştı. Benzer olaylar nedeniyle yöneticiler sık sık Los Angeles Emniyeti'ne şikâyette bulunurken, öğrenciler de Westwood yakınında, hem öğrenim giderlerinin daha ucuz, hem de suç oranının daha düşük olduğu bir semtte bulunan Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmekten söz etmeye başlamışlardı.

Bosch kapıdan girerken eline tutuşturulan harita sayesinde psikoloji bölümünün binasını rahatça buldu, ama dört katlı binanın içine girince Dr. John Locke'un odasını ya da psikohormonal çalışmaların yapıldığı laboratuvarı bulmasına yardımcı olacak bir işaret göremedi. Uzun koridoru geçip, ikinci kata tırmandı, karşısına ilk çıkan öğrenciye laboratuvarın yolunu sordu, ama bu soruyu laf atmak olarak algılayan kız kahkahalarla gülerek uzaklaştı. Sonunda bodrum kata inmesi gerektiğini öğrendi.

Loş koridorda kapıların üzerindeki isimleri okuyarak ilerledi ve sondan ikinci kapının aradığı yere açıldığını anladı. Giriş bölümünde sarışın bir kız öğrenci elinde kalın bir ders kitabıyla oturuyordu. Başını kaldırıp gülümseyince, Bosch, Dr. Locke'u aradığını söyledi.

"Çağırırım. Sizi bekliyor muydu?"

"Deli doktorlarının ne yapacağı belli olmaz."

Gülümseyerek konuşmuştu ama kız anlamadı. Söylediklerinin gerçekten şaka olup olmadığını düşündü Bosch.

"Hayır, geleceğimi önceden haber vermedim."

"Şey, Dr. Locke bütün gün öğrencilerle laboratuvar çalışması yapıyor. Rahatsız edilmemesini..."

Tekrar başını kaldırınca elindeki kimliği fark etti.

"Hemen çağırıyorum."

"Kendisine Bosch'un geldiğini ve vakti varsa birkaç dakika konuşmak istediğini söyleyin."

Telefonu açıp söylediklerini birine aktardı, sessizce bekledi ve sonra, "Tamam," diyerek kapattı.

"Asistanı Dr. Locke'un birkaç dakika sonra sizi almaya geleceğini söyledi."

Bosch teşekkür etti, kapının yanındaki iskemlelerden birine oturup çevresine bir göz attı. Duvardaki mantar panonun üzerin-

de elle yazılmış bir sürü ilan vardı. Çoğunlukla oda arkadaşı arayanlar ilan vermişti. Cumartesi günü de psikoloji bölümü öğrencileri için bir parti verilecekti.

Odadaki diğer çalışma masası boştu.

"Bu da dersinizin bir parçası mı?" diye sordu Bosch. "Burada resepsiyon görevlisi olarak zaman geçirmek zorunda mısınız?"

Kız başını okuduğu kitaptan kaldırdı.

"Hayır, ücretli bir iş. Ben çocuk psikolojisi bölümündeyim, ama bizim laboratuvarda pek kolay iş bulunmuyor. Buna karşılık hiç kimse burada, bodrumda çalışmak istemiyor."

"Niçin?"

"Psikolojinin insanı ürperten bölümleri burada. Psikohormonal koridorun bu ucunda, ayrıca..."

Odanın öteki tarafındaki kapı açıldı ve Locke göründü. Üzerinde kot pantolon ve rengârenk boyalı bir tişört vardı. Tokalaşmak için elini uzatınca bileğindeki deri bant Bosch'un dikkatini çekti.

"Harry nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Sen nasılsın? Habersiz geldiğim için özür dilerim, ama birkaç dakikanı almak istiyorum. Geçen gece konuştuğumuz konuda yeni bilgiler edindim."

"Sıkma canını. İnan bana gerçek bir dosyayla ilgilenmek çok zevkli, bazen öğrenci çalışmaları çok sıkıcı olabiliyor."

Doktorun geldiği kapıdan geçip, bir koridora saptılar ve birbirine geçmeli odalara geldiler. Locke onu en sondaki kendi çalışma odasına götürdü. Masanın arkasındaki raflarda kitaplar ve Bosch'un öğrenci ödevleri olduğunu tahmin ettiği dosyalar sıralanmıştı. Locke koltuğuna oturup ayaklarını masaya dayadı. Masa lambasının ışığı dışında oda yalnızca tepedeki minik pence-

reden aydınlanıyordu. Ara sıra pencerenin önünden biri geçtikçe de, ışık azalıp tekrar çoğalıyordu.

"Bazen kendimi bir zindanda çalışır gibi hissediyorum," dedi Locke pencereye bakarak.

"Girişteki öğrenci de böyle düşünüyor."

"Melissa mı? Başka ne beklersin ki? Çocuk psikolojisini seçmiş ve benim derslerime geçmesi için bir türlü kandıramadım. Neyse, kampustaki güzel kızların öykülerini dinlemek için geldiğini sanmıyorum."

"Başka zaman dinlerim."

Bosch ortada kül tablası göremedi ama odada sigara dumanı kokusu vardı. Hiç sormadan cebinden paketini çıkardı.

"Biliyor musun Harry, seni ipnotize ederek bu sorunundan kurtarabilirim."

"Yoo, teşekkürler doktor. Bir kez denedim, işe yaramadı."

"Yoksa sen Los Angeles Emniyeti'ndeki soyları tükenmeye yüz tutan son ipnotizmacılardan mısın? Bu deneyi duymuştum. Ama mahkeme yasakladı, değil mi?"

"Evet, ipnotize edilmiş tanıkların mahkemeye çıkmasını istemediler. Sanırım deneye katılanlardan bir tek ben kaldım."

"İlginç."

"Her neyse, son görüştüğümüzden bu yana bazı gelişmeler oldu ve bunları seninle tartışıp düşüncelerini öğrenmek istedim. Bizi porno işine yönlendirmen yararlı oldu ve şimdi de iyi bir fikir verebileceğine inanıyorum."

"Elinde ne var?"

"Öğrendiğimize göre..."

"Başlamadan sorayım, kahve içer misin?"

"Eğer sen içersen."

"Ağzıma bile sürmem."

"O zaman boş ver. Kuşkulandığımız biri var."

"Ciddi misin?"

Ayaklarını masadan indirip, öne doğru eğildi. Gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Bu adamın, senin dediğin gibi her iki dünyayla da ilişkisi vardı. Hem özel ekipte görevliydi, hem de kendi uzmanlık dalı porno işiydi. Şimdilik kimliğini açıklamak istemiyorum çünkü..."

"Tabii ki açıklama. Anlıyorum. Henüz hiçbir şeyle suçlanmamış, yalnızca kuşku duyulan bir kişi. Kaygılanma dedektif bu konuşma kayıtlara geçmeyecek. Rahatça konuşabilirsin."

Bosch masanın yanındaki çöp kutusunu küllük olarak kullanmaya başladı.

"Memnun olurum. Şu anda sürekli olarak onu gözlüyoruz, neler yaptığını kontrol ediyoruz. Ama işin bir de farklı yönü var. Emniyet teşkilatının porno endüstrisi alanında tek uzmanı bu adam. Bilgi ve öneri için ona başvurmamız çok doğal."

"Elbette. Eğer ona başvurmazsanız, kendisinden kuşkulandığınızı düşünmeye başlayabilir. Ne kadar da harika bir ağ örüyoruz, Harry."

"Karmakarışık."

"Efendim?"

"Hiç."

Locke ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Ellerini ceplerine soktu, sonra çıkardı. Hiçbir şeye bakmadan, düşüncelere dalmış dolaşıyordu.

"Devam et, harika bu. Ne dedim sana? Birbiriyle ilgisi olmayan iki aktör aynı rolü oynuyor. Kara yürekler yalnız çarpmaz. Devam et."

"Dediğim gibi ona başvurmamız bekleniyordu. Bu hafta bu ceset ortaya çıktığında, sen daha başkalarının da olabileceğini

söylemiştin. Aynı işi yapan başka kadınlar da ortadan kaybolmuş olabilirdi."

"Yani ondan bu konuyu araştırmasını istediniz? Harika."

"Evet dün görüştüm onunla. Bugün dört isim daha verdi. Betona gömülü sarışının kimliğini yeni saptadık. Kuşkulandığımız kişi kayıp bir kızın adını da verdi. Bebekçi'nin yedi ve on birinci kurbanlarını da bu listeye eklersen, elimizde sekiz kişi oluyor. Kuşkulu kişiyi sürekli göz hapsinde tuttuğumuz için bu isimleri bulmak amacıyla gerekli yerleri dolaştığını biliyoruz. Durduğu yerde isimleri bulup vermedi bize. Yapılması gerekenleri yaptı."

"Elbette böyle davranacaktır. İzlendiğini bilse de, bilmese de olağan günlük yaşamını sürdürecektir. Bu isimleri önceden gayet iyi bilse bile, gidip tekrar araştıracaktır. Ne kadar zeki olduğunun bir işareti..."

Olduğu yerde durdu, ellerini ceplerine soktu ve gözlerini yere dikti.

"İlk ikisinin dışında altı yeni isim var dedin, değil mi?"

"Evet."

"Yaklaşık beş yıl içinde sekiz cinayet. Başkalarının da öldürülmüş olma olasılığı var mı?"

"Ben de bunu soracaktım. Bu bilgiler bize kuşkulu kişiden ulaştı. Yalan söyler mi? Soruşturmayı altüst etmek, başımızı derde sokmak için, bize olduğundan daha az sayıda isim verir mi?"

"Hımm." Locke dolaşmaya başladı ama bir süre konuşmadı. "İçimden bir his, söylemez diyor. Hayır, başınızı derde sokmaya uğraşmaz. İşini dürüstçe yapar. Bence size beş isim vermişse, hepsi bu kadardır. Unutmaman gerekir ki, kendini her yönden polisten üstün görüyor. Üzerinde çalıştığınız olayın belirli yönlerinde size karşı dürüst davranması hiç de olağandışı değildir."

"Ölüm tarihlerini yaklaşık olarak biliyoruz. Görünüşe göre, Bebekçi öldürüldükten sonra, Taklitçi'nin hızı kesilmiş. Bebekçi'nin gölgesinde kalamayacağı için kurbanlarını saklamaya, gömmeye başlayınca, cinayetlerin arası açılmış. Bebekçi döneminde iki cinayetinin arası iki ay iken, sonradan bu süre yedi aya çıkmış. Belki daha fazla. Son kurban yaklaşık sekiz ay önce kaybolmuş."

Locke başını kaldırıp Bosch'a baktı.

"Ve son günlerdeki olaylar. Davanın gazetelere yansıması. Notu göndermesi. Bir dedektif olarak olaya karışması. Yoğun faaliyetler, bekleme döneminin sonunu yakınlaştıracaktır. Onu gözden kaçırmayın Harry. Zamanı gelmiş olabilir."

Dönüp kapının yanında asılı duran takvime baktı. Rakamların üst kısmında labirenti andıran bir çizim vardı. Locke gülmeye başladı, ama Bosch anlamını çıkaramadı.

"Ne oldu?"

"Bu hafta sonu dolunay var," diyerek Bosch'a baktı. "Gözetleme ekibine beni de katabilir misin?"

"Nee?"

"Beni de beraber götürün. Psikoseksüel çalışmalar alanında karşıma çıkacak en seyrek fırsatlardan biri olacak. Cinsel sadist birinin ava çıkma yöntemini gözlerimle görmek şahane olur. Harry bunu başarırsam, Hopkins Üniversitesi'nden bir burs bile alabilirim. Böylece... böylece..." Küçük pencereye bakarken gözleri ışıldıyordu. "...bu lanet olası zindandan kurtulabilirim!"

Bosch ayağa kalktı. Bir hata yaptığını düşünüyordu. Buraya yardım almak için gelmişti, Locke'u yılın psikiyatrı yapmak için değil.

"Bak, orda gerçek bir katil var. Gerçek insanlar. Gerçek kan. Soruşturmayı tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam. Göz hapsin-

de tutmak çok nazik bir iştir. Bir de gözetlediğimiz kişinin bir polis olduğunu hesaba katarsak, işimizin iyice zorlaştığını görürüz. Seni yanımda götüremem. Benden bunu isteme. Seninle burda konuşurum, bilgi veririm, ama bir sivilin gözetleme eylemine katılmasına ne ben, ne de müdürüm izin verir."

Locke azar işitmiş bir çocuk gibi yere baktı. Bir an gözlerini pencereye çevirdi ve gelip koltuğuna oturdu. Omuzları iyice sarkmıştı.

"Elbette Harry," dedi alçak sesle. "Anlıyorum Harry. Bir an kendimi tutamadım. Önemli olan bu adamı durdurmaktır. Onu daha sonra inceleyebilirim. Şimdi yedi aylık bir süreden söz ediyoruz. Gerçekten etkileyici."

Bosch sigarasının külünü silkip oturdu.

"Bilgi kaynağını göz önünde bulundurunca emin olamıyoruz. Daha başka kurbanlar da olabilir."

"Sanmıyorum."

Locke burun kemiğine parmağını bastırıp arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Birkaç saniye hiç kıpırdamadı.

"Harry ben uyumuyorum. Konsantre olmaya çalışıyorum, düşünüyorum."

Bosch bir süre ona baktı. Garip bir hali vardı. Sonra rafın üzerindeki kitaplar gözüne ilişti. Sırtında doktorun isminin bulunduğu bir sürü kitap sıralanmıştı. Belki bazılarını dostlarına armağan ediyor, diye geçirdi içinden. İfade verirken sözünü ettiği *Kara Yürekler* adlı kitaptan beş, *Bir Porno Kraliçesi'nin Özel Cinsel Yaşamı* adlı kitaptan ise üç tane vardı.

"Porno işiyle ilgili kitap mı yazdın?"

Locke gözlerini açtı.

"Haa, evet. *Kara Yürekler*'den önce yazmıştım. Okudun mu?"

"Yoo hayır."

Tekrar gözlerini yumdu.

"Elbette okumamışsındır. Adı cinselliği çağrıştırıyor, ama aslında bir ders kitabı. Üniversite düzeyinde okutuluyor. Yayıncımla son konuşmamda aralarından Hopkins'in de bulunduğu yüz kırk altı üniversitede satıldığını öğrendim. İki yıl önce piyasaya çıktı, dört baskı yaptı, ama baskı paralarının çeki henüz gelmedi. Okumak ister misin?"

"İsterim."

"Çıkarken öğrenci derneğinden geçersen, orda satıyorlar. Pahalı olduğunu söylemeliyim. Otuz dolar. Ayrıca önceden uyarayım, ayrıntılara fazlasıyla giren bir metin."

Raftaki kitaplardan birini vermediği için Bosch'un canı sıkıldı. Belki de gözetleme nöbetine giderken yanına almayı reddettiği için çocukça bir intikam almaya kalkıyordu. Böyle bir davranışı çocuk psikolojisi bölümünde okuyan Melissa'nın nasıl değerlendireceğini merak etti.

"Kuşkulandığımız kişiyle ilgili bir nokta daha var. Anlamını bir türlü çözemedim."

Locke gözlerini açtı ama kıpırdamadı.

"Bebekçi cinayetlerinin başlamasından bir yıl önce boşanmıştı. Boşanma dosyasında karısının, kocalık görevlerini yerine getirmediğinden şikâyet ettiği görülüyor. Buna ne dersin?"

"Yatmıyorlar mıymış?"

"Sanırım. Mahkeme dosyasında böyle diyor."

"Olabilir. Ama doğrusunu istersen, biz deli doktorları herhangi bir olayı yaptığımız tanıya uygun düşürmek için çeşitli yollar buluruz. Ama belki de sizin şüpheli, yalnızca karısına karşı cinsel gücünü yitirdi. Belki de erotik kalıbına doğru ilerlerken, ka-

rısının ona uymadığını gördü. Bir bakıma onu kendinden uzaklaştırdı."

"Yani bu adam konusundaki kuşkularımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekmiyor, öyle mi?"

"Tam tersine. Bence, önemli psikolojik değişimlerden geçtiğini gösteren bir kanıt bu. Cinsel kimliği değişiyor."

Bosch bunu düşünürken, Mora'yı gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Ahlak Masası polisinin her günü porno dünyasının adi ortamında geçiyordu. Bir süre sonra karısına karşı heyecan duyamaz olmuştu.

"Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı? Kuşkulandığımız kişi konusunda bize yardımcı olacak başka fikrin yok mu? Onu hiçbir şeyle suçlayamıyoruz. Elimizde hiç kanıt yok. Onu tutuklayamayız. Yalnızca gözetleyebiliriz. Ve bu iş gitgide tehlikeli oluyor. Eğer onu gözden kaçırırsak..."

"Birini öldürebilir."

"Doğru."

"Ve yine onu tutuklamak için elinizde ne bir kanıt, ne de olası bir neden bulunacak."

"Peki ya ganimetleri? Ne aramam gerekir?"

"Nerde arayacaksın?"

"Evinde."

"Anlıyorum. Onunla mesleki iletişimini sürdüreceksin ve evinde ziyaret edeceksin. Bir bahane uyduracaksın. Ama istediğin gibi davranabileceğini sanmam."

"Eğer biri onu oyalayabilirse istediğimi arayabilirim. Biriyle birlikte giderim."

Locke gözlerini açıp öne doğru eğildi. Heyecanı yeniden artıyordu.

"Sen onu oyalarken, benim eve bir göz atmama ne dersin? Ben bu konuda uzmanım Harry. Sen onu daha kolay oyalarsın. Siz dedektiflikten söz ederken, ben tuvalete gitmek istediğimi söylerim. Her şeyi daha kolayca..."

"Unut bunu Dr. Locke. Dinle beni, böyle bir şey asla olmaz. Tamam mı? Çok tehlikeli. Şimdi, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Pekâlâ, pekâlâ. Özür dilerim. Bu adamın evine ve beynine girmek fikri beni heyecanlandırıyor, çünkü yedi aylık bir süre içinde fantezilerini besleyecek, cinayetlerini tekrar tekrar hayalinde canlandırabilecek ve bir başkasını öldürme dürtüsünü dindirecek hangi ganimetlere sahip olduğunu merak ediyorum."

"Anlıyorum."

"Bu adamın kendini kontrol etme gücü olağanüstü. İnan bana, öldürme dürtüleri yedi ay boyunca kış uykusuna yatmaz. Her zaman benliğindedir. Erotik kalıbı anımsıyor musun? Hani tanıklık ederken anlatmıştım?"

"Anımsıyorum."

"İşte bu erotik kalıbı tatmin etmesi gerekir. Bunu nasıl yapar? Altı, yedi ya da sekiz aya nasıl dayanabilir? Bunun yanıtı kazandığı ganimetlerdir. Eski başarılarının anılarıdır. Başarı derken cinayetlerinden söz ediyorum. Elindeki anılar bu cinayetleri ona anımsatıp, fantezilerini canlandırır. Harekete geçmekle aynı değildir, ama anılarını kullanarak bekleme süresini uzatabilir ve öldürme dürtüsünü geçiştirebilir. Ne kadar az cinayet işlerse, yakalanma olasılığının o kadar düşük olduğunu bilir.

"Eğer hesabın doğruysa, adam yaklaşık altı aydır bekliyor. Bir yandan kendini kontrol etmeye çabalarken, bir yandan da bıçak sırtında olduğunu hissediyordur. Bu arada size bir not göndermiş ve bu garip davranışı görmezden gelmemek gerekir. Ben

Bebekçi'den daha iyiyim demek istiyor. Ben devam ediyorum! Eğer bana inanmıyorsanız, şu adreste betona gömdüğüm şeye bir bakın. Bu not, dürtülerini denetleme savaşı verirken, benliğinin de parçalanmakta olduğunu gösteriyor. Yedi aydır harekete geçmemiş!"

Bosch sigarasını çöp kutusunun kenarında söndürüp, içine attı. Cebinden defterini çıkardı. "Her iki katilin öldürdüğü kadınların giysileri hiç ortaya çıkmadı. Acaba bunlar ganimetleri olabilir mi?"

"Olabilir. Şu defteri kaldır Harry. Mesele bu kadar zor değil. Bu adamın kurbanlarını video izleyerek seçtiğini unutma. Yani fantezilerini canlı tutmak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi? Eğer onun evini dolaşabilirsen, video kaset ara Harry. Ve bir de kamera."

"İşlediği cinayetleri filme çekti," dedi Bosch.

Soru sormuyordu. Locke'un söylediklerini tekrarlayarak, Mora konusunda bundan sonra yapacaklarına kendini hazırlıyordu.

"Tabii kesin emin olduğumuzu söyleyemeyiz," dedi Locke. Kim bilebilir ki? Ama bu konuda ben bahse girerim. Westley Dodd'u anımsıyor musun?"

Bosch başıyla anımsamadığını işaret etti.

"Birkaç yıl önce onu Washington'da idam ettiler. Her şeyin aslında bir kısırdöngü olduğunun örneği bu. Dodd çocuk katiliydi. Çocukları gardırobundaki elbise askılarına asmaktan zevk alıyordu. Ayrıca polaroid fotoğraf makinesini de kullanmayı seviyordu. Tutukladıkları zaman polisler son derece düzenli bir fotoğraf albümü buldular. Gardırobuna astığı çocukların resimleri özenle yerleştirilmişti. Her resmin üzerine kim olduğunu da dikkatle yazmıştı. Son derece hasta bir adamdı. Ama inan bana, o

albüm başka küçük oğlanların yaşamını kurtardı. Kesinlikle. Çünkü resimlere bakarak fantezilerini canlandırdığı için cinayetlerin sayısı fazla artmamıştı."

Bosch anladığını göstermek için başını salladı. Mora'nın evinde herhalde çoğu kişinin midesini bulandıracak bir video kaset ya da bir albüm bulacaktı. Bunlar Mora'yı yaklaşık sekiz aylık sürelerle karanlıktan uzak tutmaya yaramıştı.

"Jeffrey Dahmer'i anımsıyor musun?" dedi Locke. "Hani şu Milwaukee'deki katil? O da fotoğrafçıydı. Ceset resmi çekmeyi seviyordu. Yıllar boyu polisin dikkatini çekmedi. Sonra cesetleri muhafaza etmeye başladı. En büyük hatası buydu."

Bu sözlerden sonra odayı uzun bir sessizlik kapladı. Bosch'un beyninde, gördüğü ölülerin korkunç görüntüleri dönmeye başlamıştı. Görüntüleri silmek istercesine gözlerini ovuşturdu.

"Fotoğraflar için televizyon reklamlarında ne diyorlardı?" diye sordu Locke. "Hani 'vermeye devam eden armağan' gibi bir laftı. Öyleyse video kasetlerin bir seri katil için nasıl bir anlamı olabilir, düşünsene..."

Kampustan ayrılmadan önce Bosch öğrenci derneğine uğradı. Psikoloji ve sosyal çalışmalar bölümünde Locke'un porno konusundaki kitabını buldu. En üstte duran kitabın cildi karıştırılmaktan yıpranmıştı. Alttan bir tane çekti.

Kasadaki kız fiyatını görmek için kapağını açınca, sayfalar döndü ve oral seks yapan bir çiftin siyah-beyaz fotoğrafı ortaya çıktı. Kızın da yüzü kızardı ama Bosch'unki kadar değil.

"Üzgünüm," diyebildi yalnızca.

"Önemli değil. Daha önce de görmüştüm. Yani kitabı demek istiyorum."

"Yaa."

"Önümüzdeki yarı yılda bu kitaptan ders mi vereceksiniz?"

Öğrenci olamayacak kadar yaşlı olduğundan, herhalde öğretmen olduğu için bu kitabı alıyor, diye düşünmüştü. Bir polis memuru olarak bu konuyla ilgilendiğini açıklamak pek de inandırıcı olmayacak ve belki de gereğinden fazla dikkat çekmesine yol açacaktı.

"Evet," diye yalan söyledi.

"Öyle mi? Dersin adı ne? Belki ben de katılırım."

"Şeey, henüz karar vermedim. Bir isim yaratmaya..."

"Peki sizin adınız ne? Katalogdan bakarım."

"Ha... Locke. Dr. John Locke, psikoloji bölümü."

"Kitabı siz yazdınız. Evet adınızı duymuştum. Dersinize katılacağım. Teşekkürler. İyi günler dilerim."

Kız paranın üstünü verdi. Bosch teşekkür ederek kitabı alıp çıktı.

YİRMİ BEŞ

Saat dördü biraz geçe Bosch federal mahkeme binasına girdi. Yargıç Keyes'in salona gelip hafta sonu için jüriye izinli olduğunu bildirmesini beklerlerken, Belk kulağına eğilip öğleden sonra Chandler'ın bürosunu arayıp davadan vazgeçmesi için davacıya elli bin dolar vermeyi teklif ettiğini fısıldadı.

"O da sana parayı münasip bir yerine sokmanı söyledi."

"Bu kadar kibarca konuşmadı, doğrusunu istersen."

Bosch gülümseyerek Church'ün karısıyla konuşmakta olan Chandler'a baktı. Herhalde bakışlarını hissetmişti ki, bir anda susup ona doğru döndü. Neredeyse bir dakika boyunca yetişkinlere özgü gözlerini kaçırmamaca oynadılar ve sonunda kapı açıldı, yargıç içeri girdi.

Mahkeme kâtibine jüriyi çağırmasını söyledi. Konuşmak istedikleri bir konu olup olmadığını sordu; hafta sonunda gerek gazetelerden, gerekse televizyonlardan davayla ilgili haberleri dinlememelerini salık verdi. Pazartesi sabahı görüşmelerin yeniden başlayacağını bildirerek herkesin saat 9:30'da salonda olmasını söyledi.

Bosch, Chandler'ın ardından giriş katına inen yürüyen merdivene adımını attı. Avukat, Deborah Church'ten iki basamak yukardaydı.

"Avukat Hanım," dedi alçak sesle, başkalarına duyurmamak için. Chandler dengesini korumak için bir eliyle trabzanı tutup arkaya döndü.

"Jüri görüşmeye başladı, artık hiçbir şey davanın sonucunu etkileyemez. Norman Church şu anda bizi lobide bekliyor olsa bile bunu jüriye söyleyemeyiz. Bu nedenle niçin şu notu bana vermiyorsunuz? Bu dava belki bitti ama soruşturma hâlâ sürüyor."

Aşağıya inene dek Chandler yanıt vermedi. Lobiye ulaşınca Deborah Church'e kendisini kaldırımda beklemesini, hemen geleceğini söyledi ve Bosch'a yaklaştı.

"Böyle bir not olmadığını söylüyorum, tamam mı?"

Bosch gülümsedi.

"Bu noktayı konuşmuştuk. Dün ağzınızdan kaçırdınız. Dediniz ki..."

"Benim ya da sizin ne dediğiniz önemli değil. Eğer bu herif bana bir not gönderdiyse, size ulaşan notun kopyasıdır ancak. Yeni bir mektup hazırlamakla zaman yitirmeyecektir."

"En azından bunu söylediğinize sevindim, ama bir kopya bile bize yararlı olabilir. Üzerinde parmak izi bulunabilir. Kopya kâğıdının kaynağını araştırabiliriz."

"Dedektif Bosch, gönderdiği öteki mektupların kaç tanesinden parmak izlerine ulaşabildiniz?"

Bosch yanıtlamadı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Chandler. "Güzel bir hafta sonu dilerim."

Arkasını dönüp kapıdan dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra Bosch dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp onu izledi.

Toplantı odasında Sheehan ile Opelt, Rollenberger'e nöbetleri süresince olup bitenleri anlatıyorlardı. Edgar da masada oturmuş onları dinliyordu. Önünde Mora'nın bir resminin durduğunu fark etti Bosch. Her yıl kimlik kartları yenilenirken çekilen vesikalık fotoğraflardan biriydi.

"Eğer bir şeyler olacaksa, gündüz olmayacağı kesin," diyordu Sheehan. "Belki bu gece nöbet tutanları daha şanslıdır."

"Pekâlâ," dedi Rollenberger. "Kronoloji raporu için bir şeyler yazın ve evinize gidin. Müdür Irving ile saat beşte toplantım var, bu rapor gerekli olacak. Ama unutmayın bu gece sizleri de arayabiliriz. Herkesten yardım isteyebiliriz. Eğer Mora tuhaf davranmaya başlarsa, sizin de oraya gidip Mayfield ile Yde'e destek vermenizi istiyorum."

"Tamam," dedi Opelt.

Opelt, Rollenberger'in getirttiği daktilonun başına geçip raporunu hazırlarken, Sheehan öğleden sonra ortaya çıkıvermiş olan kahve makinesinden herkese kahve doldurdu. Hans Off belki polis olarak işe yaramaz, ama bir harekât merkezini çok çabuk düzene koyabiliyor, diye düşündü Bosch. Kendisine de bir fincan kahve doldurup masadakilere yaklaştı.

"Konuşmalarınızın çoğunu kaçırdım galiba, ama anladığım kadarıyla kayda değer bir şey olmamış," dedi Sheehan'a.

"Doğru. Sen uğradıktan sonra, Mora tekrar Valley'ye gitti ve Canoga Park ile Northridge'deki bazı depolarla büroları dolaştı. İstersen, adreslerini verebilirim. Hepsi porno film dağıtımcısıydı. Hiçbirinde yarım saatten fazla kalmadı, ama içerde neler yaptığını bilmiyoruz. Sonra bürosuna dönüp biraz çalıştı ve evine gitti."

Mora'nın öteki yapımcılarla görüşüp başka kurban olup olmadığını ve belki de Gallery'nin dört yıl önce tanımladığı garip

tavırlı adamın kim olduğunu araştırdığını düşündü Bosch. Mora'nın nerede oturduğunu sordu ve Sierra Bonita Bulvarı'ndaki evinin adresini defterine yazdı. Büfenin önünde izleme operasyonunun az daha açığa çıkacağı konusunda Sheehan'ı uyarmak istiyordu, ama Rollenberger'in yanında konuşmak işine gelmiyordu. Daha sonra söyleyebilirdi.

"Yeni bir şey var mı?" diye Edgar'a sordu.

"Kurtulan kadını bulamadım henüz," dedi Edgar. "Beş dakika sonra Sepulveda'ya gidiyorum. Kızların çoğu iş çıkışı trafiğinde çalışmayı yeğliyor. Belki onu görüp konuşabilirim."

Herkesin anlatacaklarını öğrendikten sonra, Mora'dan aldığı bilgileri ve Locke'un bu konudaki yorumlarını açıkladı. Sonunda Rollenberger, verilen bilgiler sanki güzel bir kadınmış gibi bir ıslık çaldı.

"Dostum, amirim bunu hemen duymalı. Belki izleme ekiplerinin sayısını arttırmak ister."

"Mora bir polistir," dedi Bosch. "İzleyenlerin sayısını ne kadar arttırırsan, onları tanıma olasılığı o kadar artar. Eğer kendisini izlediğimizi anlarsa, bu soruşturmayı unutmamız gerekir."

Rollenberger bir an düşünüp başını salladı. "Ama yine de amirime olup bitenleri anlatmak zorundayız. Bakın ne diyeceğim, kimse birkaç dakika için burdan ayrılmasın. Bakalım onunla biraz daha erken görüşebilecek miyim? Ne yapacağımıza bundan sonra karar veririz."

Elinde bazı kâğıtlarla ayağa kalkıp Irving'in odasına açılan kapıyı tıklattı ve içeri girip ardından kapattı.

"Siz ikiniz," dedi Bosch, Opelt ile Sheehan'a. "Mora, sizinle büfede karşılaştığını anlattı bana."

"Lanet olsun!" dedi Opelt.

"Sanırım şu şahane büfe masalınızı yutmuş," diyerek güldü Bosch. "Ama tabii ilk lokmayı tadıncaya kadar! Bunları yemek için taa Parker Center'dan oraya niçin geldiğinizi bir türlü anlamamış. Sandviçin yarısını attı. Eğer sizi bir daha orda görürse, durumu anlayacaktır. Dikkatli olun."

"Oluruz," dedi Sheehan. "Sandviçten söz etmek Opelt'ın fikriydi. Bir anda..."

"Ne yani? Ne demem gerekiyordu? İzlediğimiz adam birdenbire arabaya geliyor ve, "N'apıyorsunuz çocuklar?" diyor. Bir bahane bulmak..."

Kapı açıldı ve Rollenberger içeri girdi. Yerine geçti ama oturmadı. Ellerini masaya dayayıp, sanki Tanrı'dan bazı emirler almış gibi sert bir ifadeyle öne eğildi.

"Amirime tüm gelişmeleri aktardım. Yirmi dört saat içinde öğrendiklerimiz onu memnun etti. Şu deli doktoru bekleme süresinin dolduğunu söylediğinden, Mora'yı gözden kaçırmaktan korkuyor, üzülüyor ama izleme programını değiştirmek istemiyor. Bir başka ekibi daha görevlendirmenin Mora'nın kuşkulanmasına neden olabileceğini söyledi. Bence haklı. Statükoyu korumak en iyisi olacak. Biz..."

Edgar kahkahasını tutmaya çabaladı, ama pek başarılı olamadı. Aksırır gibi bir ses çıkardı.

"Dedektif Edgar, komik bir şey mi var?"

"Yoo hayır. Galiba nezle oluyorum. Lütfen devam edin."

"Hepsi bu kadar. Planlandığı gibi yürütülecek. Bosch'un bulgularını öteki ekiplere de bildireceğim. Gece yarısı Rector ile Heikes nöbeti devralacak. Yarın sabah sekizde de başkanlar göreve gelecek."

Gasp-Cinayet Masası'nda birlikte çalışan Johnson ile Nixon aslında kendilerine başkan denmesinden hiç hoşlanmıyorlardı.

"Sheehan ve Opelt siz yarın yine saat dörtte görevde olacaksınız. Cumartesi gecesi olduğundan gözünüzü açık tutun. Bosch, Edgar siz yine serbest kalıyorsunuz. Bakalım neler öğreneceksiniz. Çağrı aygıtlarınızı ve telsizlerinizi açık tutun. Herkesi çok kısa sürede bir araya toplamamız gerekebilir."

"Fazla mesai ödemeleri onaylandı mı?" diye sordu Edgar.

"Hafta sonu boyunca. Ama eğer fazla mesai alacaksanız, çalışmanızın semeresini görmek isterim. Bu işte bedavadan karın doyurmak yok. Tamam, hepsi bu kadar."

Rollenberger yerine oturup iskemlesini masaya yaklaştırdı. Herkesi yönettiğine inandığından dolayı tahrik olduğunu belli etmemek için böyle davrandığını düşündü Bosch. Hans Off dışında herkes kendini koridora attı.

"Bu gece kim içiyor?" diye sordu Sheehan.

"Aslında kim içmiyor, diye sormalısın," diye yanıtladı Opelt.

Bosch, Code Seven'da bir bira içip, bir gece önce fazla kaçırdığından dolayı alkolün iyi gelmediğine karar verip evine gittiğinde saat yedi olmuştu. Sylvia'yı arayıp kararın henüz açıklanmadığını ve bir duş yapıp saat sekizde onun evinde olacağını söyledi.

Sylvia kapıyı açtığı zaman Bosch'un saçları hâlâ ıslaktı. Birbirlerine sarıldılar ve kapının önünde uzun uzun öpüştüler. Ancak Sylvia geri çekilince, üzerinde yakasının açıklığı göğüslerine kadar inen, eteği dizlerinin on santim üzerinde siyah bir elbise olduğunu fark etti.

"Kapanış konuşmaları filan nasıldı?"

"İyiydi. Bu ne şıklık?"

"Seni yemeğe götürüyorum. Yer ayırttım."

Uzanıp onu tekrar öptü.

"Harry dün gece birlikte geçirdiğimiz en güzel geceydi. Hiç kimseyle böylesine güzel bir zaman geçirdiğimi anımsamıyorum. Nedeni yalnızca seks değildi. Doğrusunu istersen senle ben daha iyisini de yaşamıştık."

"İnsan her zaman gelişme gösterebilir. Yemekten önce biraz prova yapalım mı?"

Sylvia gülümseyerek zaman olmadığını söyledi.

Valley'den geçip Malibu Kanyon'daki Saddle Peak Lodge'a gittiler. Lokantaya çevrilmiş eski av köşkünün menüsü vejetaryenler için bir karabasandı. Geyikten yaban sığırına kadar her çeşit et vardı. Yemeğin yanı sıra bir şişe Merlot şarabı ısmarladılar. Ağır ağır içkilerini yudumlarken Bosch her şeyin harika olduğunu düşünüyordu. Davadan ya da başka konulardan pek söz etmediler. Sessizlik içinde uzun uzun bakıştılar.

Eve dönünce Sylvia klimanın ısısını düşürdü ve salondaki şömineyi yaktı. Doğru dürüst ateş yakmasını beceremeyen Bosch dikkatle onu izliyordu. Şöminenin önüne serdikleri battaniyenin üzerinde seviştiler.

Daha sonra Bosch genç kadının terden parlayan göğsüne yansıyan alevlerin ışığını seyretti. Usulca göğsünü öpüp, kalbinin sesini dinlemek için başını yasladı. Gözlerini kapatıp, bu kadını yitirmemek için neler yapması gerektiğini düşünmeye başladı.

Karanlıkta gözlerini açınca şöminedeki ateşin birkaç kızgın odun parçasına dönüştüğünü gördü. Tiz bir ses kulağına gelirken ürperdiğini hissetti.

"Çağrı aygıtın," dedi Sylvia.

Kanapenin yanındaki giysilerine uzandı ve aygıtı susturdu.

"Saat kaç?" dedi Sylvia.

"Bilmiyorum."

"Ürkütücü bir şey. Bir keresinde hatırlıyorum..."

Konuşmaktan vazgeçti. Eski kocasıyla ilgili bir şey anlatacağını hissetti Bosch. Son anda onun anılarını buraya taşımamaya karar vermişti anlaşılan. Ama çok geçti. Sylvia ile kocasının bir yaz gecesi klimayı kapatıp, şömineyi yakıp, aynı battaniyenin üzerinde sevişip sevişmediklerini merak etti Bosch.

"Aramayacak mısın?"

"Hıı? Arayacağım ama uyanmaya çalışıyorum."

Pantolonunu giyip mutfağa gitti. Işığın rahatsız etmemesi için sürgülü kapıyı kapattı. Lambayı yakıp duvardaki saate baktı. Saatleri gösteren sebze resimlerini çözmek pek kolay değildi. Havucu yarım saat geçtiğine göre, bir buçuk olmalıydı. Sylvia ile yalnızca bir saat kadar uyumuşlardı, ama Bosch'a günlerdir uyuyorlarmış gibi gelmişti.

818 ile başlayan numaranın nereye ait olduğunu anlamadı. İlk çalışta Jerry Edgar yanıt verdi.

"Harry?"

"Benim."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Üstelik evinde bile değilsin."

"Boş ver. Ne oldu?"

"Sepulveda Bulvarı'nda Roscoe'nun biraz güneyindeyim. Kızı buldum dostum."

Katilin elinden kurtulmayı başaran kızdan söz ettiğini anlamıştı.

"Ne söyledi? Mora'nın resmini gösterdin mi?"

"Yoo, hayır. Onunla konuşmadım. Onu izliyorum. Burda çalışıyor."

"Niçin kolundan tutup konuşmuyorsun?"

"Çünkü yalnızım. Desteğe ihtiyacım var. Onu yalnız başıma yakalarsam, beni belki ısırır. AIDS'li olduğunu biliyorsun."

Bosch yanıt vermedi. Telefondan caddeden geçen arabaların sesi geliyordu.

"Özür dilerim. Seni aramamalıydım. Ama olaya karışmak isteyeceğini düşündüm. Van Nuys bölgesi komutanını ararım ve birkaç üniformalı isterim. İyi geceler..."

"Boş ver. Ben gelirim. Bana yarım saat ver. Bütün gece orda mıydın?"

"Evet. Eve yemeğe gittim. Her tarafı aradım ama kızı şimdiye kadar göremedim."

Bosch telefonu kapatırken Edgar'ın kızı gerçekten görüp görmediğini ya da fazla mesai zarfını şişkin tutmaya mı çalıştığını düşünüyordu. Salona döndüğünde ışık yanıyordu ama battaniye boştu.

Sylvia yatağına yatmıştı.

"Gitmek zorundayım," dedi Bosch.

"Böyle olacağını tahmin edip, buraya geldim. Tek başına, sönmüş bir şöminenin önünde uyumanın romantik bir tarafı yok."

"Bana kızdın mı?"

"Elbette ki hayır Harry."

Yatağa eğilip onu öperken Sylvia boynuna sarıldı.

"Geri gelmeye çalışacağım."

"Peki. Çıkarken termostatı yükseltir misin? Ben unuttum."

Edgar'ın arabasının Winchell's Donuts dükkânının önünde durduğunu görünce, tam arkasına park etti ve yanına oturdu.

"Ne iş Harry?"

"Kız nerde?"

Edgar bir buçuk blok kadar ilersini işaret etti. Roscoe ile Sepulveda caddelerinin kesiştiği yerde bir otobüs durağı vardı.

Durakta bankta iki kadın oturuyor, üç tanesi de yakınlarında dolanıyordu.

"Kırmızı şort giymiş olan."

"Emin misin?"

"Evet, ışıklara kadar gittim ve gözlerimle gördüm. Sorun şu: eğer oraya gidip kızı zorla götürmeye kalkarsak, herhalde bize karşı koyar. Kızların hepsi çalışıyor. Sepulveda'ya gelen otobüs seferleri saat birde sona eriyor."

Caddeden bir araba geçince kırmızı şortlu kızın, askılı bluzunu kaldırarak göğüslerini gösterdiğini gördü Bosch. Araba bir an fren yaptı, ama sürücü son anda karar değiştirip gazladı.

"Müşteri buldu mu?"

"Birkaç saat önce birini buldu. Şu küçük alışveriş merkezinin yanındaki sokağa götürdü herifi. Onun dışında başka yok. Zevkli heriflerin gözüne herhalde pek hoş görünmüyor," diyerek güldü Edgar.

Onu birkaç saattir izlediğini söyleyerek gerçeği ağzından kaçırdığını düşündü Bosch. Yine de şömine yanarken beni aramadığı için memnun olmalıyım, dedi içinden.

"Eğer kavga çıkarmasını istemiyorsan, planın nedir?"

"Senin Roscoe'ya gidip, sola dönmeni ve arka taraftan dar sokağa girmeni planlıyordum. Ben ona müşteri gibi yaklaşırım ve beni sokağa götürür. Ya onu tutup götürürüz ya da konuşuruz. Ama kızın ağzına dikkat et. Tükürebilir."

"Tamam, hadi!"

On dakika sonra Bosch dar sokağın başına park edip, direksiyonun ardına sinmişti. Edgar tek başına geldi.

"Ne oldu?"

"Beni tanıdı."

"Lanet olsun, niye kolundan çekip getirmedin? Eğer seni tanıdıysa, yapacak bir şey kalmadı. Beş dakika sonra ben yanına gidersem, benim de polis olduğumu anlar."

"Tamam, beni tanımadı."

"Neler oluyor?"

"Benimle yapmak istemedi. Karşılığında verecek esmer şekerim olup olmadığını sordu. Uyuşturucu kullanmadığımı söyleyince, karaderililerle ilişkiye girmediğini söyledi. Saçmalığa bak! Ben Chicago'da doğup büyüdüm ve kimse bana böyle davranmadı."

"Merak etme. Bekle burda, ben gidip bakayım."

"Lanet olası fahişe."

Bosch arabadan indi. "Edgar biraz sakin ol. Tanrı aşkına o bir fahişe ve bağımlı. Buna aldırış edilir mi?"

"Harry bunun ne demek olduğunu anlayamazsın. Rollenberger'in bana nasıl baktığını görmüyor musun? Bahse girerim, ben odadan çıkınca telsizleri sayıyordur. Lanet Alman piçi."

"Aslında haklısın, nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Ceketini çıkarıp arabaya attı ve gömleğinin üstten üç düğmesini çözüp caddeye doğru yürümeye başladı.

"Hemen dönerim. Sen saklansan iyi olur. Eğer karaderili birini görürse, belki benimle de gelmek istemez."

Van Nuys Şubesi'nde dedektiflerin çalıştığı büroyu ödünç aldılar. Dedektif rozetini ilk aldığı zaman buradaki Hırsızlık Masası'nda çalıştığından Bosch binanın içini tanıyordu.

Edgar'ın Georgia Stern ile dar sokağa girdiğini gördüğü adamın sıradan bir müşteri olmadığı derhal ortaya çıktı. Adam uyuşturucu satıyordu ve kız da herhalde sokakta gerekli dozu al-

mıştı. Belki uyuşturucunun parasını seksle ödemişti, ama satıcı yine de gerçek bir müşteri sayılmazdı.

Öylesine kendinden geçmişti ki, Bosch ile Edgar onu şubeye getirdiklerinde işe yarayacak durumda değildi. Gözbebekleri büyümüştü, bakışları uzaktaki cisimlere takılıp kalıyordu. Üçe üç bir sorgu odasında bile sanki bir kilometre uzakta bir yere bakar gibiydi.

Saçları karmakarışıktı ve koyu renk dipleri Edgar'ın bulduğu resme oranla daha da uzamıştı. Sol kulağının altında hafif bir yara izi vardı. Bağımlıların farkına varmadan sürekli aynı noktayı ovuşturmaları böyle izlere neden olurdu. Üzerindeki tişörtün birkaç beden büyük oluşu da sıskalığını iyice belirginleştiriyordu. Yakası göğüslerine kadar indiğinden eroin vurmak için boynundaki damarları kullandığı görülüyordu. Bir deri bir kemik kalmasına karşın göğüslerinin hâlâ iri ve dolgun olması silikonlu olduğunu gösteriyordu. Bosch'un gözlerinin önünde betona gömülü buldukları sarışının bozulmuş cesedi canlandı.

"Bayan Stern?" diye seslendi. "Georgia? Niçin burada olduğunu biliyor musun? Sana arabada söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bir gece bir adamın seni öldürmek istediğini de hatırlıyor musun? Hani dört yıl kadar önce? Böyle bir geceydi, değil mi? Haziranın on yedisiydi. Hatırladın mı?"

Dalgın dalgın başını sallayınca, neden söz ettiğini anlayıp anlamadığını merak etti Bosch.

"Bebekçi'yi hatırlıyor musun?"

"O öldü."

"Doğru ama yine de sana bir soru sormamız gerekiyor. Adamın resmini çizmek için bize yardım etmiştin."

Bosch, Bebekçi dosyasından çıkardığı robot resmi gösterdi. Resim ne Mora'ya, ne de Church'e benziyordu ama Bebekçi'nin kılık değiştirdiği bilindiğinden, Taklitçi'nin de aynısını yapacağını düşünmek yerinde olurdu. Yine de, örneğin Mora'nın delici bakışları gibi fiziksel bir özelliğin belleğinin bir köşesinde kalmış olması olasıydı.

Kız uzun bir süre resme baktı.

"Onu polisler öldürdü," dedi sonunda. "Bunu hak etmişti."

Bunu söyleyen Georgia Stern bile olsa, Bebekçi'nin hak ettiği cezayı bulduğunu bir kişinin onaylaması Bosch'u rahatlattı. Ama kızın bilmediği bir noktayı o biliyordu. Şimdi burda ilgilendikleri katil Bebekçi değildi.

"Sana birkaç resim göstereceğiz. Altılık sende mi Jerry?"

Kız aceleyle başını kaldırınca Bosch yaptığı hatayı fark etti. Georgia onun altı kutuluk biradan söz ettiğini sanmıştı. Ama polis dilinde altılık, tanıklara ve kurbanlara gösterilen altı resimden oluşan karton için kullanılıyordu. Grubun içinde bir zanlının yanı sıra beş polisin resmi bulunurdu ve tanıkların zanlıyı işaret edeceği umudunu polisler hiç yitirmezdi. Bu kez altı polisin resmi vardı. Mora'nın resmi baştan ikinciydi.

Bosch resimleri masaya yerleştirdi ve kız uzun bir süre baktıktan sonra gülmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

Dördüncü resmi işaret etti.

"Sanırım onunla bir kez ilişkiye girdim. Ama bir polis olduğunu sanmıştım."

Edgar'ın başını salladığını gördü Bosch. İşaret ettiği resim Hollywood Şubesi'nin Narkotik Bölümü'nde çalışan Arb Danforth adlı sivil polise aitti. Eğer kız doğru anımsıyorsa, Danforth kendi bölgesinden çıkıp Valley semtine geliyor ve fahişelerle ilişki ku-

ruyordu. Onlara herhalde zanlılardan ya da kanıt zarflarından yürüttüğü eroinlerle ödeme yapıyordu. Kızın sözleri üzerine Dahili Soruşturma'ya haber vermeleri gerektiğini biliyorlardı, ama bunu yapmayacaklarından da emindiler. Böyle bir davranış adeta intihar etmek olurdu. Sokaklarda devriye gezenlerin hiçbiri onlara bir daha güvenmezdi. Yine de Bosch, ajan Danforth'un evli ve fahişenin de AIDS'li olduğunu biliyordu. Danforth'a bir kan testi yaptırması için imzasız bir not göndermeye karar verdi.

"Ötekileri de tanıyor musun Georgia?" diye sordu Bosch. "Gözlerine iyi bak. İnsan kılık değiştirdiği zaman bile gözleri değişmez. Onun için gözlerine dikkat et."

Kız resimlere yakından bakmak için başını eğince, Edgar'ın başını salladığını gördü Bosch. Bu işten bir sonuç çıkmayacağını anlatmaya çalıştığını anladı. Birkaç dakika sonra Georgia uyumamak için başını sertçe yukarı kaldırdı.

"Pekâlâ Georgia, tanıdık biri yok mu?"

"Hayır."

"Onu göremedin mi?"

"Hayır. O öldü."

"Pekâlâ o öldü. Sen burda kal. Biz bir dakika koridora çıkıp konuşacağız. Hemen döneriz."

Dışarı çıkınca kızı, uyuşturucu kullanma suçlamasıyla Sybil Brand'a yatırmanın ve kendine geldiği zaman tekrar konuşmanın yararlı olabileceğine karar verdiler. Edgar'ın kızı hastaneye kadar götürmeye hevesli olduğunu fark etti Bosch. Bunun nedeni Georgia'yı uyuşturucunun etkisinden kurtarmaya çalışmak değil, fazla mesai zarfını biraz daha kalınlaştırmak olmalıydı. Acıma duygusunun bu konuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

YİRMİ ALTI

Sylvia kalın perdeleri sıkıca örttüğünden, cumartesi sabahı güneş epey yükseldiği halde yatak odası kapkaranlıktı. Bosch yatakta yalnız başına gözünü açtı ve komodinin üzerinden kol saatini alıp baktı. On bir olmuştu. İlginç bir düş görmüştü ama uyanınca gördüğü düş çok gerilerde kalmış ve bir daha yakalayamamıştı. On beş dakika kadar anımsamaya çabalayarak yataktan çıkmadı.

Birkaç dakikada bir Sylvia'nın çıkardığı gürültüler kulağına çalınıyordu. Bulaşık makinesini boşaltıp, mutfağı süpürürken sessiz olmaya çalıştığını biliyordu, ama yine de duyabiliyordu. Sonra arka kapı açıldı ve verandanın kenarındaki saksıları suladığını duydu. En az yedi haftadır yağmur yağmıyordu.

Saat 11:20'de çalan telefonu Sylvia ilk zil sesinde açtı. Ama Bosch kendisini aradıklarını hissetti. Yatak odasının kapısını açıp çağırmasını beklerken bütün kasları gerilmişti. Yedi saat kadar önce Van Nuys Şubesi'nden çıkarken, Sylvia'nın numarasını Edgar'a vermişti.

Ama Sylvia onu çağırmaya gelmeyince, biraz olsun rahatladı. Konuşma sesleri kulağına çalındı. Önceleri bir öğrencisiyle konuştuğunu sandı, sonra sesi sanki ağlıyormuş gibi gelmeye başladı.

Bosch yataktan fırlayıp giysilerini üzerine geçirdi, saçlarını düzelterek odadan çıktı. Sylvia mutfak masasında oturmuş konuşurken parmağıyla masanın üzerine daireler çiziyordu. Bosch doğru tahmin etmişti, ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Elini kaldırıp sözünü kesmemesini işaret etti. Konuşmanın bitmesini bekledi Bosch.

"Orda olacağım Bayan Fontenot, arayıp bana zamanı ve adresi bildirin.... evet... evet geleceğim. Çok üzüldüm. Beatrice harika bir öğrenciydi. Onunla gurur duyuyordum. Aman Tanrım...."

Telefonu kapatırken gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Bosch ona yaklaşıp eliyle ensesini okşadı.

"Bir öğrencin mi?"

"Beatrice Fontenot."

"Ne oldu?"

"Ölmüş."

Uzanıp ona sarıldı. Sylvia ağladı.

"Bu kent..." diye başladı, ama cümlesini tamamlayamadı. "Geçen akşam *Day of the Locust* adlı kitap için yazdıklarını sana okumuştum."

Bosch hatırladı. Sylvia bu kız için endişelendiğini söylemişti. Bir şeyler söylemek istiyor, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Bu kent. Her şeyi açıklamaya yetiyordu.

Bütün günü evin içinde temizlik yaparak, ufak tefek işleri bitirerek geçirdiler. Bosch şöminedeki yanık odunları temizledi ve arka bahçede yabani otları ayıklayıp Bayan Fontenot'ya götürmek üzere bir buket çiçek toplayan Sylvia'nın yanına gitti.

Bir süre yan yana çalıştılar, ama Sylvia pek ağzını açmadı. Ara sıra birkaç söz söylüyordu. Normandie Caddesi'nde bir arabadan ateş açılmıştı. Bir gece önce olmuştu. Kızı doğruca Martin Luther King Jr. Hastanesi'ne götürmüşlerdi ama beyin ölümü tanısı konmuştu. Sabahleyin de bağladıkları makineleri kapatmışlar ve organlarını bağışlamak üzere ameliyata almışlardı.

Öğleden sonra Sylvia mutfağa girip biri yumurtalı diğeri ton balıklı iki büyük sandviç hazırlayıp ikiye kesti. Bosch içinde portakal dilimlerinin yüzdüğü buzlu çayı hazırladı. Sylvia bir gece önce yedikleri o kocaman bifteklerden sonra bir daha et yemek istemediğini söyledi. Gün boyu ilk kez espri yapmaya çabalamıştı ama ikisi de gülmedi. Yemekleri bitince tabakları mutfağa taşıdı ama çalkalamaya bile kalkışmadı. Tezgâha yaslanıp bakışlarını yere dikti.

"Bayan Fontenot cenazenin hafta içinde kalkacağını söyledi. Herhalde çarşamba günü. Sanırım bir otobüs tutup bütün sınıfı götürmem iyi olur."

"Bence de. Ailesi bunu takdir eder."

"Beatrice, iki ağabeyinin uyuşturucu sattığını söylemişti."

Bosch yanıtlamadı. Kızın ölmesinin nedeni bu olmalıydı. Bloods-Crips çetelerinin ateşkesinden sonra kentin belli bir bölümündeki sokak satıcılığı emir-komuta zincirini yitirmişti. Herkes birbirinin çöplüğüne tecavüz etmeye başlamıştı. Arabadan ateş etmeler sıklaşınca, bir sürü masum insan ölmüştü.

"Kitap hakkında yazdığı raporu okumak istiyorum cenazede. Kabul edip etmeyeceğini annesine sorarım. Belki de ne kadar büyük bir kayıp olduğunu herkes anlar."

"Daha şimdiden anlamışlardır."

"Doğru."

"Biraz uyumak ister misin?"

"Evet, iyi olur. Sen ne yapacaksın?"

"Bazı işlerim var. Birkaç yere telefon edeceğim. Bu gece işe gitmek zorundayım, Sylvia. Umarım çok uzun sürmez. Olabildiğince erken dönerim."

"Ben iyiyim Harry."

"Sevindim."

Bosch saat dörtte yatak odasına bakınca Sylvia'nın derin bir uykuya daldığını gördü. Yastık yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. Koridorun öteki ucunda çalışma odası olarak kullanılan odaya girdi ve telefon sesiyle rahatsız etmemek için kapıyı kapattı.

Önce Yetmiş Yedinci Cadde'deki şubenin dedektiflerini aradı. Cinayet Masası'nı isteyince Hanks adında biri çıktı karşısına. İlk adını söylemediği gibi Bosch da onu tanıdığını sanmıyordu. Kendisini tanıtıp Fontenot olayını sordu.

"Sen neden ilgileniyorsun Bosch? Hollywood'danım dedin, di mi?"

"Evet, Hollywood Şubesi'ndenim ama konuyla profesyonel değil, özel olarak ilgileniyorum. Bayan Fontenot bu sabah kızın öğretmenini aradı. Öğretmeni de benim arkadaşım. İkimiz de çok üzüldük, onun için neler olup bittiğini öğrenmek istedim."

"Bak, kimseyi teselli edecek zamanım yok. Ben bir soruşturma yürütüyorum."

"Başka bir deyişle, elinde hiçbir bilgi yok."

"Yetmiş Yedi'de hiç çalıştın mı?"

"Hayır. Şimdi bana işinin ne kadar zor olduğunu söyleme zamanın geldi, değil mi?"

"Lanet olsun Bosch. Sana yalnızca Pico'nun güneyinde bir tek tanık bile bulamayacağını söyleyeceğim. Herhangi bir olayı, parmak izlerine rastlayacak kadar şanslıysak kapatabiliyoruz. Da-

ha da şanslı olduğumuz zaman, herifin biri buraya geliyor ve, 'Üzgünüm, ben yaptım,' diyor. Bunun kaç kez yaşandığını tahmin etmek ister misin?"

Bosch yanıtlamadı.

"Bak üzgün olan yalnızca senin şu öğretmen değil. Çok kötü bir olay bu. Bütün olaylar kötüdür ama bazıları daha da kötüdür. İşte bu, onlardan biri. On altı yaşındaki bir kız evinde oturmuş kitap okuyup küçük kardeşine bakıyor."

"Arabadan mı ateş etmişler?"

"Evet bildin. Duvarlarda on iki delik var. Bir taramalı kullanmışlar. Duvarda on iki, kızın kafasında bir delik var."

"Ne olduğunu anlamamış bile, değil mi?"

"Kafasına neyin çarptığını anlamamış. Herhalde ilk kurşunu yemiş. Başını bile eğmemiş."

"Aslında ağabeylerinden biri için açılmıştı bu ateş, değil mi?"

Hanks birkaç saniye sesini çıkarmadı. Bosch odadaki telsizin cızırtılı sesini duyuyordu.

"Bunu nerden biliyorsun, öğretmen mi söyledi?"

"Kız ona ağabeylerinin hap sattığını söylemiş."

"Öyle mi? Bu sabah kilise korosu gibi sokaklarda dolaşıp ağlaşıyorlardı. Bunu araştırırım Bosch. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Var. Şu kitap. Kız hangi kitabı okuyormuş?"

"Kitap mı?"

"Evet."

"Adı *The Big Sleep*. Ve o da sonsuz uykuya daldı dostum."

"Bana bir iyilik yapabilirsin Hanks."

"Neymiş o?"

"Bu olay hakkında gazetecilerle konuşursan, kitaptan söz etme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen söz etme yeter."

Telefonu kapatınca Sylvia'nın kızdan ilk kez söz edişini anımsadı. Bu kadar duygusal bir ödev hazırladığını görünce, kızın bir yerlerden kopya çektiğini düşündüğü için kendinden utandı.

Birkaç dakika sonra almacı tekrar kaldırdı ve Amir Irvin Irving'in bürosunu aradı. Daha ilk çalışında telefon açıldı.

"İyi günler, burası Los Angeles Emniyeti Amiri Irvin Irving'in bürosu. Teğmen Hans Rollenberger konuşuyor. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bosch, herhalde bizim Hans Off, Irving'in aramasını beklediği için telefon kullanım kılavuzunda yazan, ama pek kimsenin yüz vermediği yanıt biçimini kullanıyor, diye düşündü.

Sesini çıkarmadan telefonu kapadı ve teğmenin aynı konuşmayı tekrarlaması için bir kez daha numarayı çevirdi.

"Ben Bosch, ne var ne yok diye soracaktım."

"Bosch, biraz önce aradın mı?"

"Yoo, ne oldu?"

"Yok bir şey. Yanımda Nixon ile Johnson var. Şimdi geldiler ve Sheehan ile Opelt nöbeti devraldılar."

Onlarla aynı odada olunca "başkanlar" demeye cesaret edemediğine dikkat etti Bosch.

"Bugün bir şeyler oldu mu?"

"Hayır. Kuşkulu kişi sabahı evinde geçirdi ve biraz önce Valley'ye gidip birkaç depoyu daha dolaştı. Kuşkulu bir davranışı olmadı."

"Şimdi nerde?"

"Evinde."

"Edgar'dan ne haber?"

"Buradaydı. Kurtulan kadınla görüşmek için Sybil'a gitti. Dün gece onu bulmuş ama anlaşılan uyuşturucu etkisinde olduğundan konuşamamış. Bir kez daha denemek istiyor."

Sonra alçak sesle sordu. "Eğer kız Mora'nın resmini tanırsa, harekete geçecek miyiz?"

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yeterli değil. Ayrıca elimizdeki kozları açıklamış oluruz."

"Aynı fikirdeyim," derken sesi yükselmişti. Yani başkanlar iplerin kimin elinde olduğunu anlayabilecekti. "Ona zamk gibi yapışacağız ve harekete geçtiği anda tepesine bineceğiz."

"Umarım. İzleme ekipleriyle nasıl çalışıyorsun? Adım adım sana bilgi veriyorlar mı?"

"Kesinlikle. Telsizle görüşüyorlar ve ben de dinliyorum. Kuşkulunun attığı her adımı biliyorum. Bu gece geç saate kadar çalışacağım. İçimde bir his var."

"Ne gibi?"

"Bu gece bir şeyler olacak gibi geliyor."

Bosch, Sylvia'yı saat beşte uyandırdı ve yarım saat kadar sırtına masaj yaptı. Sylvia duş yapıp salona geldiği zaman bile gözleri uykuluydu. Üzerinde evde giydiği gri penye elbise vardı. Sarı saçlarını at kuyruğu biçiminde ensesinde toplamıştı.

"Ne zaman gideceksin?"

"Biraz sonra."

Nereye ya da ne iş için gideceğini sormamıştı. Bosch da açıklamaya yanaşmadı.

"Sana bir çorba yapmamı ister misin?"

"Yoo karnım aç değil. Bu gece acıkacağımı da sanmıyorum."

Telefon çalınca Harry mutfaktakini açtı. *Times* gazetesinin muhabiri Sylvia'nın ev numarasını Bayan Fontenot'dan almıştı. Beatrice hakkında onunla konuşmak istiyordu.

"Hangi konuda?" diye sordu Bosch.

"Şey Bayan Fontenot, Bayan Moore'un kızı hakkında çok güzey şeyler söylediğini anlattı bana. Beatrice çok tatlı bir genç kız olduğundan bu olay için geniş bir haber hazırlıyoruz. Belki Bayan Moore bir şeyler daha eklemek ister diye düşünmüştüm."

Bosch kadına beklemesini söyleyip salona gitti. Sylvia derhal gazeteciyle konuşmayı kabul etti.

Sylvia'nın konuşması yaklaşık on beş dakika sürünce Bosch arabaya gidip telsizi açtı. Symplex beş frekansına geçip dinlemeye başladı. Hiçbir şey duyulmadı.

Konuşma düğmesine basıp, "Ekip Bir?" diye sordu.

Birkaç saniye geçince bir kez daha denemeye karar vermek üzereyken Sheehan'ın sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Bosch."

"Ne var?"

"Bizimki nasıl?"

Aynı anda Rollenberger'in sesi Sheehan'ı bastırdı.

"Ben Ekip Lideri. Lütfen telsizle konuşurken şifrelerinizi kullanın."

Bosch kıkırdadı. Bu herif zırdeliydi.

"Ekip Lideri, benim şifrem nedir?"

"Sen Altıncı Ekipsin, Ekip Lideri çekiliyor."

"Grrrrr, ekiplerin lideri!"

"Bir daha söyle!"

"Bir daha söyle mi?"

"Son söylediklerin, Ekip Beş, ne demiştin?"

Rollenberger'in sesi bozulduğunu gösterir gibiydi. Bosch gülümsedi. Telsizden gelen bir tıkırtı duyunca, Sheehan'ın düğmeyle oynayarak onayladığını belirttiğini anladı.

"Benim ekibimde kim var diye sordum?"

"Altıncı Ekip. Bu kez yalnızsın."

"Öyleyse daha farklı bir şifrem olmalı, değil mi Ekip Lideri? Örneğin Solo Altı."

"Bo... Altıncı Ekip, gerekli olmadıkça ve bilgi vermeyecekseniz, lütfen telsizi meşgul etmeyin."

"Grrrrraa!"

Bosch telsizi bırakıp kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar aktığını fark edince, pek de komik olmayan bir espriye niçin gülmekten kırıldığını merak etti. Herhalde gün boyu artan gerginlikten sıyrılıyordu. Telsizi tekrar alıp Sheehan'ı aradı.

"Ekip Bir, zanlı hareket halinde mi?"

"Evet Solo... yani Ekip Altı."

"Şimdi nerede?"

"Hollywood ile Cherokee arasındaki Ling's Wings adlı lokantada."

Mora bir fastfood lokantasındaydı. Bosch Hollywood'dan yarım saat kadar uzakta bulunduğundan, tasarladıklarını gerçekleştirecek zamanı olmadığını fark etti.

"Ekip Bir, nasıl görünüyor? Geceyi dışarda mı geçirecek sizce?"

"İyi görünüyor. Biraz dolaşacak galiba."

"Sonra görüşürüz."

"Grrr!"

Eve döndüğü zaman Sylvia'nın tekrar ağlamış olduğunu fark etti, ama yine de biraz toparlamış görünüyordu. Belki de ilk acıyı

ve öfkeyi atlattı, diye geçirdi içinden. Mutfak masasında oturmuş bir fincan çay içiyordu.

"Çay ister misin Harry?"

"Yoo istemem. Gitmek zorundayım."

"Pekâlâ."

"Gazeteciye ne söyledin?"

"Aklıma gelen her şeyi anlattım. Umarım iyi bir yazı hazırlar."

"Genellikle öyle olur."

Anlaşılan Hanks gazeteciye kızın okuduğu kitaptan söz etmemişti. Eğer söylemiş olsaydı, gazeteci Sylvia'nın tepkisini ölçmek için kesinlikle anlatırdı. Ölen kızdan söz ederek, Sylvia'nın eski gücüne kavuşmakta olduğunu fark etti. Kadınların sevdikleri ya da tanıdıkları biri öldüğü zaman, her şeyi konuşmak için can atmalarına şaşırırdı. Ölen birilerinin en yakınlarına acı haberi verdiği zamanlarda bu durumla defalarca karşılaşmıştı. Kadınlar acı çekerken bile konuşmak, anlatmak istiyorlardı. Sylvia'nın mutfağında dururken, onunla ilk kez böyle bir durumda baş başa kaldığı zamanı anımsadı. Ona kocasının ölümünü bildirmiş ve şu anda bulundukları yerde dururlarken, Sylvia çok şey anlatmıştı. Daha o günden Bosch, kadına yüreğinde bir yer açmıştı.

"Ben yokken huzursuz olmazsın, değil mi?"

"Ben iyiyim Harry. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Mümkün olduğu kadar erken dönmeye çalışırım. Ama ne zaman döneceğimden emin değilim, sen bir şeyler ye."

"Peki."

Kapının önünde birbirlerine sarılıp öpüşürlerken, Bosch işe gitmemek, ona sarılıp oturmak için dayanılmaz bir arzuya kapıldı. Sonunda kollarından sıyrıldı.

"Sen harika bir kadınsın Sylvia. Ben sana layık değilim."

Sylvia uzanıp eliyle ağzını kapattı.

"Böyle söyleme Harry."

YİRMİ YEDİ

Mora'nın evi Sunset Bulvarı yakınında, Sierra Linda Sokağı'ndaydı. Bosch yarım blok kadar uzağa park edip, hava kararana dek evi inceledi. Sokaktaki evlerin çoğunun verandası ve çatı katında küçük pencereleri vardı. Büyük bir kısmının onarılmaya ihtiyacı vardı. Mora'nın evinin tam yanındaki terk edilmişti. Ev sahiplerinin çoğu, ellerine son geçen parayla evlerini boyatmak yerine, bahçe duvarını demir parmaklıkla yükseltmeyi yeğlemişti. Hemen hemen hepsinin çatı katı pencerelerinde bile demir parmaklık vardı. Bir bahçe girişinde kütüklerin üzerine oturtulmuş bir araba görülüyordu. Her hafta sonu evlerden birinde eski eşya satışı yapılan bir mahalleye benziyordu.

Bosch telsizin sesini kısıp yan koltuğa bıraktı. Son aldığı rapora göre Mora, bulvar yakınında Bullet adlı bir bara girmişti. Buraya daha önce gittiğinden Mora'yı barda otururken gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Birkaç ışıklı bira reklamıyla aydınlanan, iki bilardo masası ve barın üstünde tavandan sarkan bir televizyon olan bir mekândı. Tek bir içki içmek için gidilecek bir yer değildi. Mora'nın uzun süre burda kalacağını hesapladı.

Göğün rengi koyu mora dönerken gözlerini Mora'nın pencerelerine dikti ve bir tek ışık bile görmedi. Boşandığını biliyordu, ama evini paylaştığı bir arkadaşı olup olmadığından emin değildi. Kapkara görünen eve bakarken bu olasılığı aklından çıkardı.

"Ekip Bir?" dedi telsize.

"Ekip Bir."

"Ben Altı, bizim oğlan nasıl?"

"Hâlâ kafayı çekiyor. Sen ne yapıyorsun, Altı?"

"Evin civarında takılıyorum. Bana gereksinim duyarsan ya da bizimki harekete geçerse, haber ver."

"Elbette."

Söylediklerini Sheehan ile Opelt'ın anladığını, Rollenberger'in ise anlamadığını umuyordu. Torpido gözünü açtı, maymuncuk çantasını çıkarıp mavi anorağının iç cebine yerleştirdi. Telsizin ayarını da en kısık pozisyona getirip, öteki cebine koydu. Ceketin arkasında parlak sarı harflerle Los Angeles Emniyet Teşkilatı'nın kısaltması olarak, LAET yazdığından, tersini çevirip giymişti.

Arabadan inip kapıları kilitlediği anda, telsizin cızırtısını duydu ve tekrar kapıyı açıp arabaya girdi. Sesi yükseltti.

"Ne dedin Ekip Bir, duyamadım."

"Kuşkulu harekete geçti. Hollywood Bulvarı'nda batıya doğru gidiyor."

"Yaya olarak mı?"

"Hayır."

Lanet olsun, diye düşündü. Kırk beş dakika kadar arabada oturup Mora'nın belirli bir hedefi olmadan Hollywood Bulvarı'nda bir aşağı bir yukarı dolaştığını Sheehan'ın rapor etmesini bekledi. Adamın ne yaptığını merak ediyordu. Sokaklarda dolaşmak ikinci katilin profiline uymuyordu. Bildikleri kadarıyla Taklitçi, kurbanlarını doğrudan doğruya otellere çağırıyordu. Sokaklarda gezmek bu tanıma uygun değildi.

Telsizde on dakika kadar sonra tekrar Sheehan'ın sesi duyuldu.

"Sunset Strip'e gidiyor."

Burası da başka bir sorundu. Gerçi Los Angeles'in sınırları içindeydi, ama güney ucu Batı Hollywood'da kaldığından bölge şerifinin denetimi altındaydı. Eğer Mora güneye gidip hareket geçmeye kalkarsa, bazı sorunlar yaşanabilirdi. Hans Off gibi biri, denetim hakkı sorunlarından çok korkardı.

"Şimdi Santa Monica Bulvarı'na geçti."

Artık Batı Hollywood'daydı. Bosch her an Rollenberger'in sesini duymayı bekliyordu. Haklı çıktı.

"Ekip Bir, ben Ekip Lideri. Kuşkulu ne yapıyor?"

"Bu herifin hangi işe bulaştığını bilmeseydim, Boystown'da dolaşıyor derdim."

"Pekâlâ Ekip Bir, gözünü ondan ayırma, ama kesinlikle temas kurma. Bizim sınırlarımızın dışına çıktı. Şerifin bürosunu arayıp bilgi veririm."

"Temas kurmayı planlamıyoruz."

Aradan beş dakika geçti. Bosch bir adamın bekçi köpeğini Sierra Linda Sokağı'nda gezdirmesini izledi. Terk edilmiş evin bahçesine çişini yapması için tasmasından tutarak bekledi.

"Tamam," dedi Sheehan'ın sesi. "Topraklarımıza döndük."

Yani Los Angeles il sınırları içine dönmüşlerdi.

"Ekip Bir, şimdi ne yapıyor?" diye sordu Bosch.

"Hâlâ Santa Monica Bulvarı'nda, doğuya gidiyor. La Brea'yı geçti. Yoo, La Brea'ya saptı kuzeye yöneldi. Belki de evine gidiyor."

Mora'nın her an sokağa girebileceğini varsayarak Bosch arabanın içinde iyice eğildi. Biraz sonra Sheehan, Ahlak Masası polisinin Sunset Strip'de doğuya gitmekte olduğunu bildirdi.

"Sierra Linda Sokağı'nın girişini geçti."

Anlaşılan Mora eve gelmeyecekti. Bosch yerinde doğruldu. Beş dakika kadar sessizliği dinledi.

"Dome'a gidiyor," dedi Sheehan sonunda.

"Dome mu?" diye sordu Bosch.

"Sunset üzerinde, Wilcox'un yakınındaki sinema. Bilet alıp içeri giriyor, herhalde film saatine kadar sokaklarda dolaşıp zaman geçirdi."

Bosch bölgeyi gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Koskocaman kubbeli sinema salonu Hollywood'un en göze çarpan binalarından biriydi.

"Ekip Bir, ben Ekip Lideri. İkiye ayrılmanızı ve birinizin kuşkulu ile birlikte içeri girip, diğerinin arabada beklemesini istiyorum."

"Tamam."

Dome sineması Sierra Linda Sokağı'ndan on dakika uzaklıktaydı ve Bosch'un hesabına göre en fazla bir buçuk saat zamanı vardı. Tabii eğer Mora film bitmeden çıkmazsa.

Aceleyle arabadan inip, sokağın karşısındaki eve yürüdü. Evin tüm cephesini kaplayan geniş veranda kapkaranlıktı. Kapıyı vurup yanıt beklerken dönüp karşı taraftaki eve baktı. Alt kat pencerelerinden ışık sızıyordu ve üstteki bir pencereden televizyonun mavimsi ışığı görülüyordu.

Kapı açılmadı. Geriye çekilip pencerelere dikkatle baktı. Güvenlik sistemi konusunda bir uyarı ya da alarm bantları görmedi. Salon olduğunu tahmin ettiği yerin penceresinden içeri baktı. Tavanın köşelerinde, içerde oluşacak hareketleri algılayan dedektörlerin mat ışıklarını aradı. Tahmin ettiği gibi, hiçbir şey yoktu. Polislerin tümü en iyi savunmanın iyi bir kilit ya da iyi bir köpek olacağını bilirlerdi. Ya da her ikisi birden.

Kapıya yaklaşıp alet çantasından minik el fenerini çıkardı. Çömelip kilitleri inceledi. El fenerini ağzına sokup üstteki emniyet kilidini aydınlattı ve on iki dişli kilidi açması on dakika sürdü. Bu arada alnından sızan ter damlacıkları gözlerini yakmaya başlamıştı.

Gömleğini pantolonundan sıyırıp yüzünü kuruladı. Terden ıslanan aletlerini kuruladı ve yolun karşısındaki eve bir göz attı. Değişen bir şey yoktu. Hâlâ lambalar ve televizyon açıktı. İkinci kilitle uğraşmaya başlarken yaklaşan bir araba sesi duydu. Feneri söndürüp, araba geçene dek veranda korkuluğunun arkasına sindi.

Tekrar kilide el atınca direnç göstermediğini fark etti. Tokmağı çevirince kapı açıldı. Emniyet kilidi caydırıcı olması için takılmıştı. Bir hırsız bunu açmayı başarırsa, öteki kilit yalnızca daha fazla uğraşmasını sağlayacaktı, ama kilitlemeye ne gerek vardı?

Eşikte durup, gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. Vietnam'dayken bir tünele girince gözleri on beş saniyede karanlığı delerdi ama şimdi daha uzun sürüyordu. Ya antrenmansız kalmıştı ya da yaşlanıyordu. Gölgelerin içindeki şekilleri görmeye başlayınca, "Hey Ray," diye seslendi. "Evde misin? Kapıyı açık bırakmışsın. Kimse yok mu?"

Birkaç adım ilerleyip salondaki eşyaları gözden geçirdi. Daha önce de bazı evlere ve hatta başka bir polisin evine gece girmişti ve her seferinde heyecan, korku ve panik duygusunun karışımını yaşamıştı. Hiç kimseye tarif edemeyeceği garip bir güce sahip olduğunu hissediyordu.

Bir an için panik duygusu arttı ve düşünceleriyle duygularının arasındaki nazik dengeyi tehdit etti. Gazete manşetleri belirdi gözlerinin önünde: DAVALI POLİS İZİNSİZ EVE GİRDİ... bu

düşünceyi derhal beyninden kovdu. Başarısızlığı düşünmek, bir bakıma davet etmek demekti. Merdivenleri görünce Mora'nın, ganimetlerini yatak odasında ya da bir televizyonunun yakınında saklayacağını düşündü. Aramaya önce yatak odasından başlamaya karar verdi.

İkinci kattaki iki odanın arasında banyo vardı. Sağ taraftaki odanın zemini halı kaplanıp bir jimnastik salonuna dönüştürülmüştü. Kürek, bisiklet ve Bosch'un ne olduğunu çıkaramadığı bir makine daha vardı. Bir rafın üzerine çeşitli ağırlıklar sıralanmıştı. Duvarın biri yerden tavana aynayla kaplıydı. Tam göz hizasındaki çatlak, bir örümcek ağı gibi yayılmıştı. Bosch aynadaki çatlak aksine bakarken, Mora'nın burda durup kendi yüzünü incelediğini hayal etti.

Saatine bir göz attı. Mora sinemaya gireli otuz dakika olmuştu. Telsizi açtı.

"Ekip Bir, durum ne?"

"Hâlâ içerde. Sen n'apıyorsun?"

"Burda takılıyorum. Gerekirse çağır beni."

"Televizyonda ilginç bir şey var mı?"

"Henüz yok."

Rollenberger'in sesi duyuldu.

"Ekip Bir ve Altı, şamatayı kesin ve telsizi ancak önemli görüşmeler için kullanın. Ben Ekip Lideri."

Her ikisi de yanıtlamadı.

Bosch öteki yatak odasına geçti. Mora yatağını düzeltmemişti ve giysileri pencerenin önündeki iskemlenin üzerine atılmıştı. Işığı biraz daha güçlendirmek için el fenerinin çevresine sarılı yapışkan bantı çıkardı.

Yatağın yanındaki duvarda, İsa Peygamber'in, gözleri yere eğik, göğsünde kutsal kalbi görünen bir tablosu asılıydı. Feneri

yatağın kenarındaki komodine çevirince çalar saatin yanında duran çerçeveli resmi gördü. Mora'nın yanındaki sarışın kadın herhalde eski karısıydı. Kadının saçları boyalıydı ve vücut ölçüleri kurbanların ölçülerini andırıyordu. Acaba Mora her seferinde eski karısını öldürdüğünü mü varsayıyordu? Buna ancak Locke ve diğer psikiyatrlar karar verebilirdi. Fotoğrafın arkasında, üzerinde kutsal resim olan bir kart vardı. Eline alıp ışığa tutunca, başının çevresinde altın sarısı bir hale bulunan küçük kralın, Prag Çocuğu'nun resmi olduğunu gördü.

Komodinin çekmecesinde oyun kâğıtları, aspirin kutuları, okuma gözlüğü, adres defteri gibi ıvır zıvır vardı. Prezervatifleri ise Bebekçi'nin tercih ettiği marka değildi. Küçük telefon defterinde birçok kadın ismi vardı, ama hiçbirinin Bebekçi ya da Taklitçi cinayetleriyle bağlantılı olmadığını anlayınca şaşırmadı.

Çekmeceyi kapatınca altındaki rafta duran seks dergileri gözüne ilişti. Parlak kapaklarında kadınları karşı cinsle ya da kendi cinsiyle çeşitli pozisyonlarda gösteren resimlerle süslü en az elli dergi vardı. Birkaç tanesini karıştırınca Mora'nın bürosunda yaptığı gibi sağ üst köşelerinin isportolu kalemle işaretlenmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan Mora eve iş getiriyordu. Yoksa dergileri eve başka bir nedenle mi getirmişti?

Dergilere bakarken garip bir suçluluk duygusuna kapıldı. Ben burada ne yapıyorum, diye geçirdi içinden. Görevimi mi yapıyorum? Yoksa bir röntgenci miyim? İçlerinde Taklitçi'nin kurbanlarını aramaya kalkışmayacağı kadar çok dergi vardı rafta. Ayrıca bulsa bile neyi kanıtlayabilirdi?

Yatağın tam karşısındaki meşe dolabını açınca, televizyon ve videoyu gördü. Televizyonun üzerinde 120 dakikalık üç kaset duruyordu. Çekmecelerin birinde aynı tip bir kaset ve ötekinde

de sokaktan alınmış bir sürü orijinal kaset daha vardı. Bosch'un dikkati evde çekim yapmak için kullanılan dört kasete yöneldi.

Aletleri çalıştırdı ve kasetlerden birini taktı. Yalnızca çizgiler yansıdı ekrana. İleri sarınca kasetin boş olduğunu anladı. Televizyonun üzerinde bulduğu üç kasetin de boş olduğunu anlaması on beş dakika sürdü.

Orijinal ambalajları açılmıştı, yani bunlara herhalde çekim yapılmıştı. Gerçi evinde video sistemi yoktu, ama insanların kendi çektikleri kasetleri silmediklerini biliyordu. Genellikle tekrar üzerine çekim yaparlardı. Mora bunları silmek için niye zaman harcamıştı? Kasetlerden birini inceletmek için almayı düşündü, ama tehlikeli olurdu. Mora eksikliğini fark ederdi.

Çekmeceden çıkan kaset boş değildi. Evin içinde küçük bir kız oyuncaklarıyla oynuyordu. Arkasındaki pencereden karla kaplı bahçe görünüyordu. Bir adam odaya girip kıza sarıldı. Bosch adamın Mora olduğunu sandı bir an. Sonra adam, "Gabrielle, Ray Amca'na atını ne kadar sevdiğini göster," dedi.

Kız oyuncak ata sarılıp, "Çook seviyom Way Amca," diye bağırdı.

Bosch kaseti kapatıp bulduğu çekmeceye yerleştirdi ve çekmecelerin ikisini de dışarı çıkarıp altındaki boşluğa baktı. Yatağın üzerine çıkıp dolabın üstüne bir göz attı. Hiçbir şey yoktu. Televizyon ile videoyu kapatıp dolabın kapaklarını örttü. Neredeyse bir saattir burdaydı.

Giysi dolabı olarak kullanılan girintinin iki yanına özenle askılar sıralanmıştı. Yerde sekiz çift ayakkabı duruyordu. İlgi çekecek başka bir şey göremeyince tekrar yatak odasına dönüp, aceleyle yatağını, altını ve çalışma masasının çekmecelerini araştırdı. Aşağı kata inip salona tekrar bir göz attı, ama televizyon yoktu. Mutfakta ve yemek odasında da yoktu. Mutfağın yanından

arkaya doğru kısa koridor, daha sonra inşa edilmiş bir garaja ya da ek bir odaya açılıyordu. Tavanda havalandırma tesisatının delikleri görülüyordu. Beyaz çam döşeme tahtaları, diğer odalardaki kahverengi meşe parkeler kadar eski değildi.

Birinci kapının ardında çamaşırhane vardı. Çamaşır ve kurutma makinelerinin üstündeki dolaplarda ilgi çekici bir şey göremedi. İkinci kapının açıldığı banyonun tesisatı ise üst kattaki banyoya oranla daha yeniydi.

Sonuncu kapının ardında üzerinde pembe bir örtü bulunan baldaken bir karyola vardı. Bir kadının odası olduğu belliydi. Hafif bir parfüm kokusu geldi burnuna. Ama odanın yaşanıyor gibi bir havası yoktu. Daha çok birini bekler gibiydi. Mora'nın uzaktaki bir üniversitede okuyan bir kızı olup olmadığını merak etti. Yoksa boşanmadan önce karısı mı bu odayı kullanmıştı?

Bir köşedeki tekerlekli masanın üzerinde televizyonla video duruyordu. Alttaki kaset çekmecesinde yalnızca buz hokeyinde kullanılan diske benzeyen metal bir cisim vardı. Yukardaki kondisyon aletlerinden birine ait olacağını düşünerek yerine bıraktı.

Beyaz şifonyerin üst çekmecesinde kadın iç çamaşırları, ikinci çekmecesinde ise makyaj malzemeleri gözüne çarptı. Ama hepsi de evde kullanılmak üzere hazırlanmış büyük boy kutulardaydı. Çantada taşınamayacağından Taklitçi'nin kurbanlarına ait olamazdı. Bu odayı kullanan kadına ait olmaları gerekiyordu.

Alttaki üç çekmece tümüyle boştu. Şifonyerin üzerindeki aynaya bakınca yine ter içinde kaldığını gördü. Saatine bir göz atınca bir saat geçtiğini fark etti.

Dolabın kapağını açtı ve korkuyla kendini geri attı. Kapının yanına sığınıp tabancasını çekti.

"Ray, sen misin?"

Yanıt gelmedi. Dolabın aslında içine girilen küçük bir giyinme odası olduğunu anladı. Lambanın düğmesine basıp, çömelerek kapıyı açtığı anda gördüğü adama tabancasını doğrulttu.

Uzanıp aceleyle ışığı söndürdü. Elbise askılarının üstündeki rafta köpük bir topun üzerinde uzun siyah saçlı bir peruk duruyordu. Bosch soluğunu tutarak içeri girdi. Elini sürmeden peruğu inceledi. Bunun ne işi vardı? Sağ tarafta birkaç ipek kadın giysisi ve geceliği asılıydı. Yerde ise bir çift incecik topuklu kırmızı ayakkabı duruyordu.

Öteki tarafta kuru temizlemeci poşetlerindeki giysilerin ardında bir fotoğraf makinesi ayağı gözüne çarptı. Damarlarındaki adrenalinin daha hızlı aktığını hissetti. Askıların üzerinde olan raftaki kutuların birinde Japonca yazılar gözüne çarptı. Ağır kutunun içinde bir video kamera ve projektör duruyordu.

Koskoca kamera her dükkânda bulabileceğiniz cinsten değildi. Televizyon ekiplerinin kullandıklarını andırıyordu. Ayrılabilen bir aküsü ve flaşı vardı. İki buçuk metrelik bir kabloyla oynatıcıya bağlanmıştı. Üzerindeki küçük monitör ve kurgu düğmeleri dikkatini çekti.

Mora'nın böylesine pahalı bir makineye sahip olması ilginçti ama bir anlam çıkaramıyordu. Acaba bunu bir porno film yapımcısının bürosuna yapılan baskında ele geçirip, kanıt arşivine göndermemiş olabilir miydi? Kameranın kaset gözü boştu. Dikkatle hepsini kutuya yerleştirip rafa kaldırdı. Böylesine araç gereci olan bir adamın evindeki kasetlerin boş olması ilgi çekiciydi. Dolabın içine son kez göz atarken, kasetlerin çok kısa bir süre önce silinmiş olabilecekleri aklına geldi. Eğer bu olasılık doğruysa, anlaşılan Mora izleme ekiplerini fark etmişti.

Saati yetmiş dakika geçtiğini bildiriyordu. Sınırını zorlamaya başlamıştı.

Bir an bakışlarını yatağın üzerinde odaklayıp her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. Gitme zamanının geldiğini anlayarak kapıya yöneldi.

Tam odadan çıkarken bir kez daha televizyon ile videoya baktı ve bir noktayı atladığını fark etti. Derhal diz çöküp makineleri çalıştırdı. Bir düğmeye basınca bir kaset dışarı çıktı. Yerine sokup geri sarmaya bastı. Televizyonu açıp telsizi eline aldı.

"Ekip Bir, nasıl gidiyor?"

"Sinema boşalıyor, onu bekliyorum."

Doğru söylemediğini biliyordu Bosch. Hiçbir film bu kadar kısa sürmezdi. Üstelik Dome'da tek film oynardı. Yani Mora film başladıktan sonra içeri girmişti. Tabii eğer gerçekten girdiyse. Adrenalin düzeyi paniklemesine yol açtı.

"Bittiğinden emin misin Ekip Bir? Sinemaya gireli ancak bir saat oldu."

"İçeri giriyoruz!"

Sheehan'ın sesi kapıldığı paniği yansıttı. Bosch anladı. İçeri giriyoruz. Yani Opelt, Mora'nın peşinden sinemaya girmemişti. Rollenberger'in emrini dinlemişler ama uygulamamışlardı. Bunu yapamazlardı. Mora bir gün önce ikisini sandviç büfesinin önünde görmüştü. İçlerinden birinin karanlık sinema salonuna girip onu araması tehlikeli olurdu. Mora onu fark ederse neler olup bittiğini anlardı. Sheehan teğmenin emrine evet demişti, çünkü bunu yapmazsa, bir gün önce neredeyse kendilerini ele vereceklerini ona anlatmak zorunda kalacaktı.

Kaset başa sarılmıştı. Bosch hiç kıpırdamadan eli düğmenin üzerinde kalakaldı. İşi berbat etmişlerdi. Mora bir polisti. Peşine takılanları fark etmiş ve onları atlatmak için sinemaya girmişti.

Düğmeye bastı.

Kaset silinmemişti. Ekrandaki resimlerin kalitesi Bosch'un dört gün önce X Marks the Spot adlı dükkânın küçük bölmelerinde izlediklerinden çok daha iyiydi. Uzun metrajlı profesyonel bir porno filmin tüm özelliklerine sahipti. Ekranda baldaken karyolanın üzerinde sevişen iki erkekle bir kadın görülüyordu. Bosch bir süre baktı ve ileri sarma düğmesine bastı. Hareketler hızlanınca adeta bir komediye dönüştü. İnanılmaz bir hızla her türlü pozisyonda sevişiyorlardı. Sonunda normal hıza indirip oyuncuları inceledi.

Kadın Taklitçi'nin kurbanlarına benzemiyordu. Dolaptaki siyah peruğu takmıştı. Sıska ve çok gençti. Yasal açıdan kadın denemeyecek kadar gençti. En fazla on altı yaşında olduğunu tahmin etti. Erkeklerden biri onunla yaşıt gibi duruyordu. Üçüncü oyuncu ise Ray Mora idi. Gerçi yüzü kameraya dönük değildi ama Bosch onu tanıdı. Göğsündeki altın Kutsal Ruh madalyonu açıkça görülebiliyordu. Kaseti kapattı.

"Bu kaseti unutmuşum, değil mi?"

Televizyonun karşısında dizlerinin üstünde oturan Bosch arkasını döndü. Ray Mora'nın elindeki tabanca suratına doğrultulmuştu.

"Merhaba, Ray!"

"Hatırlattığın için sağ ol."

"Kaygılanma Ray. Bak niçin şu..."

"Bana bakma."

"Nee?"

"Bana bakmanı istemiyorum! Arkanı dön, televizyona bak."

Bosch söz dinleyerek boş ekrana dikti gözlerini.

"Sen solaksın değil mi? Sağ elinle tabancanı çıkar ve yere koyup bana doğru it."

Bosch emirleri dikkatle yerine getirdi. Mora'nın tabancayı yerden aldığını duydu.

"Lanet herifler, benim Taklitçi olduğumu düşünüyorsunuz."

"Sana yalan söylemeyeceğim Ray, seni izliyorduk hepsi bu... şimdi yanıldığımızı anlıyorum. Sen..."

"Şu sandviççi de gördüğüm çocuklar. Biri onlara kuşkulu birini nasıl izleyeceklerini öğretmeli. Hiçbir bok bilmiyorlar... Biraz zamanımı aldı, ama onları gördükten sonra bir şeylerin döndüğünü anladım."

"Yani senin hakkında yanılıyoruz, öyle mi Ray?"

"Bunu sormak zorunda mısın Bosch? Şimdi gördüklerinden sonra da soracak mısın? Bence sen kafanı kıçına sokmuşsun. Beni izlemek kimin fikriydi? Eyman mı? Leiby mi?"

Eyman ile Leiby Asayiş Şubesi'nin müdürleriydi.

"Hayır. Fikir benimdi. Ben ortaya attım."

Bu itirafın ardından uzun bir sessizlik oldu.

"Öyleyse şimdi senin kafanı patlatmam gerekir. Buna hakkım var, di mi?"

"Bak Ray..."

"Yapma!"

Bosch arkaya dönmekten vazgeçip tekrar ekrana baktı.

"Bunu yaparsan, yaşamın tümüyle altüst olur Ray. Bunu biliyorsun."

"Sen evime girdiğin anda altüst oldu Bosch. Niçin mantıklı bir sonuca ulaşmayayım? Seni zımbalayıp, ortadan kaybolurum."

"Yapamazsın, çünkü sen bir polissin, Ray."

"Öyle mi? Çıkıp gitmene izin verirsem, polis olmayı sürdürecek miyim? Orda diz çöküp, benim için her şeyi yoluna sokacağını mı söyleyeceksin?"

"Ray, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Kasetteki çocuklar reşit bile değil. Ama bunu yasal olmayan bir arama sonucunda öğrendim. Sen bunu yok edersin, tabancanı kaldırırsın ve birlikte bir çıkar yol buluruz."

"Öyle mi Harry? Her şey eskisi gibi olabilir mi? Bu rozetten başka bir şeyim yok benim. Bundan vazgeçmem..."

"Ray, ben..."

"Kes sesini! Kapa çeneni! Düşünmeye çalışıyorum."

Mora'nın öfkesinin yağmur gibi sırtına indiğini hissetti Bosch.

"Sırrımı öğrendin Bosch. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bosch'un verecek bir yanıtı yoktu. Beyni karmakarışıktı, bundan sonra atacağı adımı, söyleyeceği kelimeyi tasarlamaya çalışıyordu. Cebindeki telsizden Sheehan'ın sesi duyulunca irkildi.

"Onu kaybettik. Sinemada yok."

Sheehan'ın sesi kapıldığı paniği anlatıyordu.

Bosch ile Mora ses çıkarmadan dinlediler.

"Ne demek istiyorsun Ekip Bir?" dedi Rollenberger'in sesi.

"Kim bu?" diye sordu Mora.

"Rollenberger, Gasp-Cinayet Masası'ndan."

"Film on dakika önce bitti. İnsanlar çıktı ama o çıkmadı. İçeri baktım yoktu. Arabası burda ama kendisi yok," diyordu Sheehan.

"Birinizin içeri girdiğini varsaymıştım," diye gürledi Rollenberger. O da paniğe kapılmaya başlıyordu.

"Girdik ama onu göremedik," dedi Sheehan.

"Yalancı," dedi Mora. Uzun bir sessizlikten sonra devam etti. "Şimdi herhalde beni bulmak için otelleri arayacaklardır. Çünkü benim Taklitçi olduğuma inanıyorlar."

"Evet, " dedi Bosch. "Ama benim burda olduğumu biliyorlar. Onlarla konuşmalıyım Ray."

Bunu duymuş gibi Sheehan'ın sesi yükseldi telsizden.

"Ekip Altı?"

"Sheehan bu. Benim kod adım Altı."

"Konuş onunla ama dikkatli ol Harry."

Bosch sağ eliyle ağır ağır telsizi cebinden çıkarıp ağzına yaklaştırdı.

"Ekip Bir, onu buldunuz mu?"

"Hayır. Sanki uçup gitti. Televizyonda ne var?"

"Hiçbir şey. Bu gece hiçbir şey yok."

"Öyleyse evden ayrılıp bize yardım etmelisin."

"Yola çıkıyorum," dedi Bosch duraksamadan. "Nerdesiniz?"

"Bo... şey Ekip Altı, ben Ekip Lideri. Bize katılman gerek. Kuşkuluyu bulmak için tüm özel ekibi topluyoruz. Herkes Dome sinemasının parkında toplansın."

"On dakika içinde ordayım. Tamam."

Elini aşağıya indirdi.

"Yeni bir Özel Ekip ha?" diye sordu Mora.

"Bak Ray, tüm konuşmalar şifreliydi. Senin evinde olduğumu biliyorlar. Eğer on dakika içinde Dome'un parkında olmazsam, gelip beni burda ararlar. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum... ama sanırım karar vermek için on beş dakikam var, değil mi?"

"Elbette Ray. Acele etme. Hata yapma."

"Bunu söylemek için çok geç," dedi Mora pişmanlık dolu bir sesle. "Bak ne diyeceğim. Şu kaseti çıkar."

Bosch kaseti çıkarıp sol omzunun üzerinden Mora'ya uzattı.

"Yok, yok senin yapmanı istiyorum. Alt çekmeceyi açıp, mıknatısı al."

Hokey diskine benzeyen cisim demek mıknatıstı. Bosch kaseti televizyonun yanındaki sehpanın üstüne bırakıp, çekmeceyi açtı. Mıknatısın ağırlığını hissedince, Mora'nın ateş etmesine fırsat vermeden dönüp kafasına fırlatıp fırlatamayacağını merak etti.

"Denemeye kalkış, ölürsün," dedi Mora aklından geçenleri okur gibi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Bosch mıknatısı kasetin üzerinde dolaştırdı.

"Evet şimdi kontrol edelim, becermiş miyiz," dedi Mora.

"Pekâlâ Ray. Nasıl istersen."

Bosch kaseti makineye yerleştirdi ve düğmeye bastı. Ekran kapalı bir televizyon kanalının gri-beyaz parazit noktacıklarıyla doldu. İleri sarmaya basınca sonuna dek aynı görüntü sürüp gitti. Kaset tümüyle silinmişti.

"İyi," dedi Mora. "Tamamdır. Bu sonuncu kasetti."

"Hiç kanıt kalmadı Ray. Artık temizsin."

"Ama sen her zaman bileceksin. Ve onlara söyleyeceksin, değil mi Harry? Dahili Soruşturma'ya söyleyeceksin. Dünyaya açıklayacaksın. Hiçbir zaman bundan sıyrılamayacağım, onun için bana temiz olduğumu söyleme sakın. Herkes bunu öğrenecek."

Bosch yanıtlamadı. Bir an sonra döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydu. Mora tekrar söze başladığında sesler iyice yaklaşmıştı.

"Sana bir ipucu vereyim Harry... Bu dünyada hiç kimse görünmek istediği gibi değildir. Hiç kimse. Evlerine girip, kapılarını kilitleyince değişirler. Kim ne derse dersin, kimse kimseyi tanı-

maz... En iyi ihtimal sadece kendini tanımaktır. Ve bazen gerçek kişiliğini görünce de, başını çevirmek zorunda kalırsın."

Bosch birkaç saniye hiçbir şey işitmedi. Gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Noktacıkların arasında hayaletlerin oluşup kaybolduklarını gördüğünü sandı. Gözlerinin ardında grimsi mavi bir ışığın yandığını ve başının ağrımaya başlayacağını hissetti. Bir yandan da başağrısı çekecek kadar uzun yaşayacağını umuyordu.

"Sen hep bana karşı iyi davrandın Harry. Ben..."

Aşağı kattan bir gürültü ve bir haykırış duyuldu.

"Mora!"

Sheehan'ın sesiydi. Bir anda odanın içine ışık doldu ve ahşap döşemede bir sürü ayak sesi yankılandı, sonra Mora bağırdı ve birileri üzerine atladı. Bosch parmağını telsizin konuşma düğmesinden çekip kendini sağa doğru attı. Aynı anda odada yankılanan kurşun sesinin şimdiye dek duyduğu en büyük gürültü olduğunu düşündü.

YİRMİ SEKİZ

Bosch telsiz hattını boş bıraktığı anda Rollenberger'in sesi duyuldu.

"Bosch! Sheehan... Ekip Bir! Neler oluyor? Derhal rapor edin!"

Bir süre sonra Bosch sakin bir sesle yanıtladı.

"Ben Ekip Altı. Ekip Lideri, kuşkulunun evine doğru yola çıkın."

"Evine mi? Ne... Biraz önce ateş mi edildi?"

"Ekip Lideri, hattı açık tutun. Tüm özel ekip birimlerine aramanın sona erdiğini bildirin. Ekip Beş beni duyuyor musun?"

"Ben Ekip Beş," dedi Edgar.

"Benimle kuşkulunun evinde buluşur musun?"

"Geliyorum."

"Ekip Altı tamam."

Rollenberger'in hatta girmesine fırsat vermeden Bosch telsizi kapattı.

Teğmenin Parker Center'daki Harekât Merkezi'nden Sierra Linda Sokağı'ndaki eve ulaşması yarım saat sürdü. Edgar daha önce gelmişti ve bir plan uygulanmaya başlamıştı. Rollenberger kapıya vardığı anda Bosch kapıyı açtı. Teğmen şaşkınlık ve öfkeyle kıpkırmızı kesilmiş bir suratla içeri girdi.

"Pekâlâ, Bosch, burda neler dönüyor? Aramayı durdurma emri verme yetkin yoktu. Benim emirlerime karşı gelmeye hakkın yok."

"Ne kadar az insan bilirse, o kadar iyi olur diye düşündüm teğmen. Edgar'ı çağırdım. Buradakilerin, tüm dünyaya duyurmadan, halledebilmek için yeterli olduğunu düşündüm."

"Neyi duyurmak Bosch? Neyi halletmek? Burda neler oluyor?"

Bosch bir an yüzüne baktı ve sakin bir sesle yanıtladı. "Emrindeki ekipten biri kuşkulunun evinde yasadışı bir arama yaptı. Kuşkulu senin yönettiğin izleme ekiplerini atlatıp evine dönünce, arama yapan yakayı ele verdi. Olup biten bu."

Rollenberger bir tokat yemiş bir tepki gösterdi.

"Sen delirdin mi Bosch? Telefon nerde? Benim..."

"Müdür Irving'i ararsan bir daha bir özel ekibe komuta etmeyi rüyanda bile göremezsin. Çok şeyi unutman gerekir."

"Saçmalama! Benim burda olanlarla ilgim yok. Kendi başına bir iş çevirmeye kalkıştın ve parmaklarını kapana kıstırdın. Mora nerde?"

"Yukarda sağdaki odada Nautilus kondisyon aletine kelepçeli."

Rollenberger odada bulunan Sheehan, Edgar ve Opelt'a baktı. Hepsi de ifadesiz gözlerle ona bakıyordu. "Eğer bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylüyorsan *teğmen,* bunu kanıtlaman gerekir. Bu gece Symplex beş frekansında konuşulan her şey kent iletişim merkezinde bant kaydına geçti. Ben evde olduğumu söylerken, sen dinlemedeydin. Hatta benimle birkaç kez konuştun," dedi Bosch.

"Bosch sen şifreli konuşuyordun, ben bilmiyordum, hiçbir şey bilmi..."

Rollenberger birdenbire Bosch'un gırtlağına atladı. Bu tepkiyi bekleyen Bosch daha saldırgan davrandı. İki eliyle adamın göğsüne bastırıp duvara doğru itti. Duvarda asılı bir tablo yerinden kayıp düştü.

"Bosch sen aptalsın, baskını berbat ettin," dedi Rollenberger duvara dayalı durduğu yerden. "Her şey yasal..."

"Baskın filan yok. Yanlış adamı izledik. Ben masum olduğunu düşünüyorum. Ama emin olmak zorundayız. İstersen evi aramamıza yardım edebilir ve konuyu burda bitiririz ya da amirini arar ve komuta etme görevini ne kadar kötü kullandığını açıklarsın."

Birkaç adım uzaklaşıp, tekrar konuştu. "Telefon mutfakta."

Evin aranması beş saatten fazla sürdü. Beş dedektif ses çıkarmadan sistemli bir şekilde bütün odaları, bütün dolapları, bütün çekmeceleri aradılar. Dedektif Ray Mora'nın gizli yaşamıyla ilgili tüm kanıtları yemek masasının üzerinde biriktirdiler. Bu arada ev sahibi üst kattaki.spor odasında makinelerden birine kelepçeli olarak oturmayı sürdürdü. Evinde yakalanan bir katile tanınandan daha az hak tanınmıştı. Ne avukatını çağırabilmiş, ne hakları okunmuştu. Polisler polisleri aradıkları zaman hep böyle olurdu. Polislerin hepsi, kendi içlerinden birini suçlandıkları zaman polis gücünün en şiddetli sahnelerinin yaşandığını bilirdi.

İşe başlarken ara sıra Mora'nın sesi duyulmuştu. Genelinde Bosch ve Rollenberger'e sesleniyordu. Sonunda komşuların kuşkuya kapılıp karakolu arayacaklarını düşünerek Sheehan ile Opelt yukarı çıkarak ağzına bir havlu tıkıp, bantla yapıştırdılar.

Aramayı yapan dedektiflerin sessizliği yalnızca komşulara duyulan saygıdan ileri gelmiyordu. Aralarındaki gerginlik buna yol

açmıştı. Gerçi en çok Rollenberger, Bosch'un eve girişine öfkelenmişti ama gerginliğin ana nedeni izleme olayını yüzüne gözüne bulaştırıp, Mora'nın Bosch'u evde bulmasına neden olan Sheehan ile Opelt'dan kaynaklanıyordu. Rollenberger'den başka kimse Bosch'un yasal olmayan bir biçimde eve girmesine sinirlenmemişti. Teşkilat içindeki araştırmaların odağı olduğu dönemde Bosch'un kendi evi de en az iki kez aynı biçimde aranmıştı. Tıpkı size verilen rozet gibi, bu davranış da mesleğin bir parçasıydı.

Arama sona erince masanın üstüne porno dergiler, hazır porno kasetler, video çekim gereçleri, peruk, kadın giysileri ve Mora'nın telefon defteri sıralanmıştı. Mora'nın özel kasetlerini izlediği televizyon da masadaydı. Aradan geçen saatler boyunca durumunu düşünen Rollenberger'in öfkesi biraz olsun dinmiş gibiydi.

"Pekâlâ," dedi herkes masanın çevresinde toplanınca. "Elimizde ne var? Mora'nın aradığımız kişi olmadığından emin miyiz?"

Rollenberger bakışlarını odada dolaştırdı ve Bosch'un yüzünde durdu.

"Sen ne diyorsun Bosch?"

"Anlattıklarımı duydun. Bunu inkâr etti ve silmemi emrettiği kasetteki görüntüler Taklitçi'ye uymuyordu. Gerçi filmdeki kızla oğlanın yaşı küçüktü, ama kendi rızaları alınarak çekildiği belliydi. Mora Taklitçi değil."

"Öyleyse ne?"

"Bazı sorunları olan bir insan. Bana kalırsa, Ahlak Masası'nda gereğinden fazla uzun çalıştığı için yoldan çıktı ve kendi filmlerini kendi çekmeye başladı."

"Acaba satıyor muydu?"

"Bilmiyorum ama sanmam. Sattığını gösteren bir kanıt yok. İzlediğim kasette kendini gizlemeye çalışmamıştı. Yalnızca kendi zevki için çektiğini düşünüyorum. Para için yapmıyordu bunu. Daha derin bir nedeni olmalı."

Kimse ağzını açmayınca Bosch devam etti.

"Bence onu izlemeye başladığımızı fark etti ve kanıtlardan kurtulmaya çalıştı. Bu gece herhalde peşindekilerle oyun oynarken niçin onu izlediğimizi anlamaya çabalıyordu. Kanıtların çoğundan kurtuldu ama şu telefon defterindeki isimleri araştırırsak, olayın tamamını çözebileceğimize bahse girerim. Defterdekilerin çoğunun yalnızca ön adı yazılı. Bunları ararsak, filmlerde kullandığı çocuklar olduğunu görürüz."

Sheehan deftere doğru uzandı.

"Elleme," dedi Rollenberger. "Bu işi sürdürecek olan yalnızca Dahili Soruşturma Bölümü'dür."

"Ya bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu Bosch.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepsi zehirli bir ağacın meyveleri. Arama filan her şey yasadışı. Mora'ya karşı harekete geçemeyiz."

"Ama polis rozetini taşımayı sürdürmesine de izin veremeyiz," dedi Rollenberger. "Bu herifin hapse tıkılması gerekir."

Odayı kaplayan sessizlik Mora'nın boğuk haykırışıyla bozuldu. Her nasılsa, ağzındaki havludan kurtulmuştu.

"Bosch! Bosch! Bir anlaşma yapalım Bosch. Ben size..." Birden öksürmeye başladı. "Onu size vereceğim Bosch. Beni duyuyor musun? Duyuyor musun?"

Sheehan merdivene doğru yürürken, "Bu kez öylesine sıkı bağlayacağım ki, neredeyse boğulacak," dedi.

"Bir dakika," diye emretti Rollenberger.

Sheehan basamaklara yaklaşmadan durdu.

"Ne diyordu? Kimi bize verecek?" diye sordu Rollenberger.

Bakışları Bosch'un üzerindeydi, ama o omzunu silkmekle yetindi. Rollenberger gözlerini tavana dikmiş beklerken Mora'nın sesi çıkmadı.

Bosch masaya yaklaşıp telefon defterini aldı. "Galiba iyi bir fikrim var."

Mora'nın ter kokusu odaya sinmişti. Elleri arkadan kondisyon aletine kelepçelenmiş yerde oturuyordu. Ağzına bantla yapıştırılıp boynuna sarılmış olan havlu aşağıya kaymış ve adeta bir rahip giysisinin yakası görüntüsünü almıştı. Dudaklarına gelen kısmı tükürükle ıslanmıştı. Mora'nın çenesini oynatarak bağlarını gevşettiğini tahmin etti Bosch.

"Çöz beni Bosch."

"Daha değil."

Rollenberger ona yaklaştı.

"Dedektif Mora, senin bazı sorunların var. Sen..."

"Sorunları olan sensin. Sen sorunlusun. Bunların hepsi yasadışı. Nasıl açıklayabileceksin? Ne yapacağım biliyor musun? Şu Money Chandler denen karıyı avukat olarak tutacağım ve emniyete bir milyon dolarlık tazminat davası açacağım. Evet, ben..."

"Bir milyon doları hapiste harcayamazsın Ray," dedi Bosch.

Mora'nın görebilmesi için telefon defterini havaya kaldırdı.

"Bunu Dahili Olayları Soruşturma Bölümü'ne verince, işe başlarlar. Bütün isimler ve numaralar burda yazılı. İçlerinden biri herhalde senin hakkında konuşacaktır. Belki de yaşı küçük olanlardan biri. Bizim sana kötü davrandığımızı mı düşünüyorsun? Dahili Soruşturma işe başlayana dek bekle istersen. Bu gece yapılan aramaya bile gerek duymadan senin dosyanı açа-

caklar. Senin sözüne karşılık bizim sözlerimize kulak verecekler."

Mora'nın gözlerinin hareketinden zayıf noktasını bulduğunu hissetti. Mora defterdeki isimlerden korkuyordu.

"Peki," dedi Bosch. "Nasıl bir anlaşma geçiyordu aklından Ray?"

Mora'nın gözleri defterden Rollenberger'e, Bosch'a ve tekrar Rollenberger'e döndü.

"Sen anlaşma yapabilir misin?"

"Önce ne olduğunu öğrenmem gerekir," dedi Rollenberger.

"Pekâlâ. Beni serbest bırakın ben de size Taklitçi'nin adını vereyim. Kim olduğunu biliyorum."

Bosch derhal kuşkuya kapıldı ama ses çıkarmadı. Rollenberger yüzüne bakınca, başını bir kez sallamakla yetindi.

"Biliyorum," dedi Mora. "Sana sözünü ettiğim röntgenci. Saçmalık değildi. Bugün kimliğini öğrendim. Kim olduğunu biliyorum."

Bosch şimdi onu ciddiye alıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup Rollenberger'e kısa bir bakış attı.

"Kimmiş?" dedi Rollenberger.

"Önce anlaşma."

Rollenberger pencereye yaklaşıp perdeyi araladı. Mora'ya bir adım daha yaklaşıp önünde çömelen Bosch'a bırakıyordu.

"Anlaşma şöyle. Yalnızca bir tek kez söyleyeceğim. İster alırsın, istersen her şeyin sonunu beklersin. Adamın adını bana söyleyeceksin ve rozetini de Teğmen Rollenberger'e vereceksin. Derhal istifa edeceksin. Teşkilatı ya da bireysel olarak bizleri dava etmeyeceğine söz vereceksin. Buna karşılık çekip gideceksin."

"Nerden bileceğim sizin beni..."

"Bilemeyeceksin. Ya biz senin sözünü tutacağını nerden bileceğiz? Telefon defterin bende kalacak Ray. Bizim başımızı derde sokmaya kalkışırsan, Dahili Soruşturma'ya vereceğiz. Anlaştık mı?"

Mora sesini çıkarmadan uzun bir dakika yüzüne baktı. Sonunda Bosch doğruldu ve kapıya doğru yürüdü. Peşinden gelen Rollenberger, "Onu çöz Bosch," dedi. "Doğruca Parker Center'a götür ve bir polis memuruna saldırmak, küçük yaşta biriyle cinsel ilişkiye girmek, muhabbet tellallığı yapmak, aklına ne geliyorsa, hepsiyle suçla..."

"Anlaşabiliriz," dedi Mora birden. "Ama benim güvencem yok."

Bosch dönüp ona baktı.

"Doğru, güvencen yok. Adı nedir?"

Mora'nın bakışları Bosch ile Rollenberger arasında dolaştı.

"Çöz beni."

"Önce adını söyle," dedi Rollenberger. "Bu iş böyle."

"Locke. Hani şu deli doktoru. Siz salaklar beni izlerken, o düğmelere basıp duruyordu."

Bosch bir an şaşkına döndü ama doğru olabileceğini de düşündü. Locke, Bebekçi'nin programını biliyordu, Taklitçi'nin profiline rahatça uyabilirdi.

"Röntçü o mu?"

"Evet o. Bugün bir yapımcı onu tanıdı. Bir kitap yazdığını söyleyerek kızlara yaklaşmaya çalışmış. Ve sonra onları öldürmüş Bosch. Seninle bunca zamandır doktorculuk oynarken bir yandan da kızları öldürüyormuş."

Rollenberger dönüp Bosch'a baktı. "Ne dersin?"

Bosch yanıtlamadan odadan çıktı. Aşağıya inip arabasına gitti. Locke'un kitabı aldığı gün bıraktığı gibi arka koltukta duru-

yordu. Elinde kitapla eve dönerken, günün ilk ışıklarının karanlığı delmeye başladığını fark etti.

Mora'nın yemek masasının üstünde kitabı karıştırdı ve "Yazarın Notu" başlıklı sayfayı buldu. İkinci paragrafta Locke, "Bu kitap için gerekli malzeme üç yıl boyunca yetişkinlere yönelik filmlerde oynayanlarla yapılan görüşmelerden toplanmıştır. Görüştüğüm kişilerin çoğu adlarının kesinlikle verilmemesi ya da yalnızca sahne adlarının kullanılmasını istemiştir. Yazar gerek bu kişilere, gerekse görüşmelerin yapılmasına olanak tanımak için çekim setlerine ve bürolarına gelmesine izin veren film yapımcılarına teşekkürü borç bilir," diye yazmıştı.

Esrarengiz adam. Mora haklı olabilirdi. Porno filmlerde oynayan Gallery adlı kız, dört yıl önce ilk özel ekibi arayıp böyle birinin varlığından söz etmişti. Belki de bu adam Locke idi. Bosch kitabın dizin bölümüne geçti ve isimleri araştırdı. Velvet Box gibi Holly Lere ve Magna Cum Loudly'nin de adı listedeydi.

Locke'un bu dosyayla bağlantısını aklından geçirdi. Mora gibi o da benzer nedenlerle Taklitçi profiline uyum gösteriyordu. Kendisinin dediği gibi her iki dünyayla ilişkisi vardı. Bebekçi'nin cinayetleriyle ilgili tüm bilgilere ulaşırken, bir yandan da porno endüstrisinde çalışan kadın artistlerin psikolojisi üzerine kitap yazmak için araştırma yapıyordu.

Bosch hem heyecanlandı hem de öfkelendi. Mora haklıydı. Locke gerekli düğmelere basıp, polisleri yanlış adamın peşine takmıştı. Eğer Locke gerçekten Taklitçi'yse, Bosch'u parmağında oynatmıştı.

Rollenberger derhal Opelt ile Sheehan'ı, Locke'un evini gözetlemeye gönderdi. "Bu kez işin içine etmeyin," derken emir verme yetkisini yeniden kazanmış görünüyordu.

Altı saat sonra, pazar günü öğle vakti on ikide özel ekibin bir toplantısı olacağını duyurdu. Locke'un evini ve bürosunu aramak için izin çıkarmaları gerekecekti ve bundan sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi. Kapıya doğru yürürken Bosch'a baktı. "Git onu çöz. Sonra gidip biraz uyu. İhtiyacın olacak."

"Sen ne yapacaksın? Irving'i nasıl idare edeceksin?"

Rollenberger elindeki altın dedektif rozetine bakıyordu. Mora'nın rozeti. Avucunu kapatıp rozeti spor ceketinin cebine attı. Sonra Bosch'a döndü.

"Bu benim işim, değil mi Bosch? Sen kaygılanma."

Ötekiler çıkınca Edgar ile Bosch yukarı kata çıktılar. Mora'nın sesi çıkmıyordu ve kelepçelerini çözerlerken ikisinin de yüzüne bakmadı. Yağlı ip gibi boynuna dolanmış duran havluyla kırık aynadaki aksine bakarken bıraktılar onu.

Bosch bir sigara yakıp arabaya binerken saat 06:20'yi gösteriyordu. Eve gidip uyuyamayacak kadar gergindi. Telsizi açtı.

"Frankie ayakta mısın?"

"Evet," dedi Sheehan.

"Bir şey var mı?"

"Henüz geldik. Yaşam belirtisi bile yok. Evde olup olmadığını bilmiyoruz. Garajın kapısı kapalı."

"Pekâlâ."

Bosch'un aklına yeni bir fikir geldi. Locke'un kitabının kapağını çıkarıp cebine attı ve arabayı çalıştırdı.

Winchell's de bir kahve içtikten sonra saat yedide Sybil Brand Kliniği'ne vardı. Saat çok erken olduğundan Georgia Stern ile görüşmek için nöbetçi şefinden izin alması gerekti.

Görüşme odasına getirildiği zaman kızın çok hasta olduğunu gördü. Omuzları çökmüş, kolları sanki taşıdığı yiyecek torba-

sı patlamış da içindekileri düşürmemek için sımsıkı tutuyormuş gibi göğsünde kavuşmuştu.

"Beni hatırladın mı?"

"Beni burdan çıkarmalısın."

"Bunu yapamam. Ama seni kliniğe yatırıp tedavi etmelerini sağlarım. Portakal suyuna metadon koyarlar."

"Ben çıkmak istiyorum."

"Seni kliniğe yatıracağım."

Yenilgiye uğradığını anlayarak başını eğdi. Hafifçe öne arkaya sallanmaya başladı. Acınacak bir hali vardı. Ama Bosch'un bunun üzerinde durmaması gerekiyordu. Daha önemli konular vardı ve kızı hemen kurtaramazdı.

"Beni geçen akşamdan hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu tekrar.

Kız başını salladı.

"Sana resim göstermiştik. Bir resim daha var."

Kitap kapağını masaya bıraktı. Kız uzun bir süre Locke'un resmine baktı.

"Eeee?"

"Ne? Onu gördüm. Bir keresinde benimle konuştu."

"Hangi konuda?"

"Filmler hakkında. Sanırım... galiba bir araştırmacıydı."

"Araştırmacı mı?"

"Yani bir yazar filan. Bir kitap için görüştüğünü söyledi. Ona adımı kullanmamasını söyledim, ama kitabı görmedim."

"Georgia iyi düşün. Hatırlamaya çalış. Çok önemli. Sana saldıran kişi bu adam mıydı?"

"Yani Bebekçi mi? Bebekçi öldü."

"Biliyorum. Bana kalırsa sana saldıran başkasıydı. Resme iyi bak. Saldırgan bu muydu?"

Tekrar resme bakıp başını salladı.

"Bilmiyorum. Bana Bebekçi olduğunu söylemişlerdi. Öldürüldükten sonra adamın neye benzediğini unuttum."

Bosch arkasına yaslandı. İşe yaramayacaktı.

"Beni yine de kliniğe yatıracak mısın?" diye sordu kız, Bosch'un davranışının değiştiğini fark edince.

"Evet. Onlara hasta olduğunu söylememi ister misin?"

"Ne hastası?"

"AIDS."

"Niye?"

"Gerekli ilaçları sana vermeleri için."

"Ben AIDS'li değilim."

"Bak son kez Van Nuys Ahlak Masası seni içeri attığında çantanda AZT kutusu vardı."

"Bu kendimi korumak için. İlaç kutusunu hasta olan bir arkadaşımdan aldım. Şişenin içine nişasta koydum."

"Korumak mı?"

"Herhangi bir satıcı için çalışmak istemiyorum. Herifin biri çıkageliyor ve kendisiyle çalışmamı söylüyor. Ona şişeyi gösterip, hasta olduğumu söylüyorum. Çekip gidiyor tabii. AIDS'li kızlarla çalışmazlar. İşleri bozulur."

Georgia Stern kurnazca gülümseyince, Bosch onun hakkındaki fikrini değiştirdi. Her şeye karşın kurtulabilirdi. Hayatta kalmayı başaracak birinin içgüdülerine sahipti.

Pazar sabahı saat dokuzda Hollywood Şubesi Dedektiflik Bölümü'nde kimsenin bulunmaması son derece doğaldı. Çavuş duvardaki haritayla ilgilenirken, nöbetçilerin odasından bir fincan kahve yürüten Bosch, Cinayet Masası Bölümü'ne gidip Sylvia'yı

aradı, ama yanıt alamadı. Belki arka bahçede çalıştığı için telefonun sesini duymamıştı, belki de Beatrice Fontenot hakkındaki haberi okumak için pazar gazetelerini almaya gitmişti.

Arkasına yaslanıp otururken, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Telsizi açıp Sheehan ile görüşünce Locke'un evinde hiçbir değişiklik olmadığını öğrendi.

"Sence gidip kapıyı vurmalı mıyız?" diye sordu Sheehan.

Ama yanıt beklemiyordu ve Bosch da sesini çıkarmadı. Aklına yeni bir fikir geldi. Locke'un evine gidip ağzından laf almaya çalışabilirdi. Mora'nın öyküsünü anlatıp, nasıl tepki vereceğini ölçer ve Ahlak Masası polisinin onun değerlendirmelerine göre Taklitçi olup olamayacağını sorabilirdi.

Boş kahve bardağını çöp sepetine atıp, duvardaki mektup gözünde kendisine ayrılan bölmeye baktı. Pembe kâğıtlara yazılmış üç telefon mesajıyla beyaz zarfı alıp masasına döndü. Mesajların önemli olmadığını görünce, daha sonra ilgilenmek üzere bir kenara koydu. Arayanların ikisi televizyon muhabiri, üçüncüsü ise izlediği başka bir dosyayla ilgili kanıtları soran bir savcıydı. Üstelik hepsi de cuma gününün tarihini taşıyordu.

Gözleri zarfa takılınca sırtından aşağı soğuk bir çelik top yuvarlanmış gibi birdenbire ürperdi. Üzerinde yalnızca adı yazılıydı, ama yazı karakteri kimden geldiğini açıkça belli ediyordu. Zarfı masaya bırakıp çekmecedeki defterler, kalemler, ataşlar arasından bir çift lastik eldiven çıkardı. Ve Taklitçi'nin mektubunu dikkatle açtı.

Beden kokusu bittikten sonra bile
Sen yine beni düşüneceksin
Şu çok değerli sarışınını
Kanlı ellerinden aldığım için

Onu kendi bebeğim yapacağım
Tabii önce biraz eğleneceğim
Ve belki de bundan sonra
Başka diyarlara gideceğim

Alacağı soluk kalmayacak
Beni izlemeye cüret edemeyeceksin
Onun söyleyeceği son söz
Boschhhh gibi bir ses olacak.

Karakoldan ayrılırken acelesinden nöbetçi çavuşa çarpıp az kalsın şaşkına dönmüş adamı yere deviriyordu. "Hemen dedektif Jerry Edgar'ı bul! Telsizini açmasını söyle. Ne demek istediğimi o anlar!"

YİRMİ DOKUZ

Karayoluna ulaşmak öylesine zordu ki, Bosch tansiyonunun yükselmekte olduğunu fark etti. Yüzü ısınmaya, gözlerinin çevresi gerilmeye başladı. Anlaşılan Hollywood Bowl salonunda pazar sabahı için bir gösteri düzenlenmişti ve bu yöne giden sokaklar dolup taşıyordu. Ara sokaklara dalıp bir an önce kurtulmaya çabaladı, ama sanki herkes aynı yöne gider gibiydi. Arabasında yanıp sönen bir lamba ve siren olduğunu anımsayıncaya dek bu bataklığın içine düştüğü için kendi kendine küfredip durdu. Cinayet Masası'nda çalışmaya başladığından bu yana aceleyle bir yere gitmesi gerekmediği için bunların varlığını unutmuştu.

Lambayı tavana yerleştirip sireni çalmaya başlayınca, önündeki arabalar yol verdi ve işin ne kadar kolay olduğunu anladı. Hollywood Karayolu'na çıkıp, Cahuenga Geçidi'ne doğru ilerlerken, yan koltukta duran telsizden Jerry Edgar'ın sesi duyuldu.

"Harry Bosch?"

"Evet Edgar dinle. Valencia bölge şerifini arayıp, Sylvia'nın evine kod üç olarak bir araba göndermelerini söyle. İyi olup olmadığını kesinlikle kontrol etsinler."

Kod üç, ışıkların yandığı, sirenlerin çaldığı acil durum işaretiydi. Edgar'a adresi verdi.

"Hemen ara ve sonra tekrar beni ara."

"Pekâlâ Harry, neler oluyor?"

"Hemen şerifi ara!"

Üç dakika sonra Edgar'ın sesi yine telsizden duyuldu.

"Yola çıktılar. Neler buldun?"

"Ben de oraya gidiyorum. Şimdi sen doğruca şubeye git. Masamın üzerinde bir mektup var. Taklitçi'den. Mektubu emniyete al ve sonra Rollenberger ile Irving'i arayıp neler olduğunu anlat."

"Peki ama neler oluyor?"

Bosch önüne çıkan bir arabaya çarpmamak için orta şeride geçti. Hiç değiştirmeden yaklaşık yüz yirmi kilometre hızla gidiyordu ve siren sesinin öndeki arabaları uyarması için yeterli zaman bırakmadığının da farkındaydı.

"Mektupta yine bir şiir var. Sarışını benim elimden alacağını söylüyor. Yani Sylvia. Evini aradım ama telefon açılmadı. Umarım zamanımız vardır. Herhalde mektubu ancak pazartesi sabahı işe gelince bulacağımı hesaplamıştı."

"Tamam gidiyorum. Dikkatli ol dostum. Sakin ol." Sakin, diye düşündü Bosch. Doğru. Locke, Bebekçi'yi öldürdüğü için Taklitçi'nin ona çok kızdığını söylemişti. Hedefi Sylvia olmamalıydı. Bu acıyla yaşamaya dayanamazdı.

Tekrar telsize uzandı.

"Ekip Bir?"

"Evet," dedi Sheehan'ın sesi.

"Gidip alın onu. Eğer evdeyse merkeze getirin."

"Emin misin?"

"Getirin onu."

Sylvia'nın evinin önünde şerifin bürosunun bir arabası duruyordu. Bosch arabayı durdurunca üniformalı bir memurun ar-

kası kapıya dönük, evi koruyormuş gibi durduğunu gördü. Ya da sanki bir suç mahallini koruyordu.

Arabadan inerken göğsünün sol tarafında ani bir sancıyla kıvrandı. Bir saniye hareketsiz kalınca ağrı geçti. Bahçeden eve doğru koşarken bir yandan da rozetini cebinden çıkarmaya uğraşıyordu.

"Los Angeles Emniyeti, ne buldunuz?"

"Kapı kilitli. Etrafını dolaştım, tüm kapılar ve pencereler kilitli. Sanki evde kimse yok..."

Bosch yanından geçip kendi anahtarıyla kapıyı açtı. Odadan odaya koşarak bir şeyler olup bittiğini gösteren izler aradı. Hiçbir işaret yoktu. Memur haklıydı. Evde kimse yoktu. Garaja bakınca Sylvia'nın Cherokee'sinin yerinde olmadığını gördü.

Bu kez dolapları, çekmeceleri açıp yatakların altına bakarak bir daha evi dolaştı. Yatak odasından çıktığında memur, salonun ortasında duruyordu.

"Gidebilir miyim? Bundan biraz daha önemli bir görevdeyken buraya çağrıldım da."

Adamın sesindeki bıkkınlığı hissederek gitmesi için başını salladı. Ardından dışarı çıkıp, arabadan telsizi aldı.

"Edgar sen misin?"

"Orda neler oluyor Harry?"

"Hiçbir şey. Sylvia yok. Başka bir iz de yok."

"Ben şubedeyim. 'Gözden Kaçırmayın' bülteni çıkartayım mı?"

Bosch, tüm devriye arabalarına gönderilecek haber için Sylvia'nın ve arabasının tanımını yaptı.

"Hemen dağıtırım. Özel ekip burda toplanacak. Irving de geliyor. Beklemekten başka yapılacak bir şey yok."

"Ben biraz burda kalacağım. Bana haber ver... Ekip Bir?"

"Ekip Bir," diye yanıtladı Sheehan. "Kapıyı çaldık. Evde kimse yok. Bekliyoruz. Ortaya çıktığı anda onu getireceğiz."

Bosch bir saat kadar kollarını göğsünde kavuşturup salonda oturdu. Sybil Brand Kliniği'nde gördüğü zaman Georgia Stern'in niçin böyle oturduğunu şimdi anlıyordu. İnsanı rahatlatan bir yanı vardı. Yine de evin sessizliği sinir bozucuydu. Çaldığı zaman açabilmek için hemen yanındaki sehpaya getirdiği telefona gözlerini dikmiş otururken, ön kapının anahtarla açıldığını duydu. Yerinden fırlayıp hole doğru giderken, kapı ardına kadar açıldı ve bir adam içeri girdi. Gelen Locke değildi. Bosch'un tanımadığı biriydi, ama evin anahtarına sahipti.

Hiç duraksamadan adama yaklaştı ve sırtını duvara dayadı.

"Nerde o?" diye bağırdı.

"Ne? Kim?" diye şaşkınlıkla yanıtladı adam.

"Nerede o?"

"Kendisi gelemedi. Onun adına ben geldim. Newhall'da başka bir ev daha gösteriyor. Lütfen!"

Kemerine takılı çağrı aygıtının tiz sesi duyulduğu anda Bosch ne olup bittiğini anlayıverdi.

"Sen emlakçı mısın?"

"Emlakçının yanında çalışıyorum. Sen burda ne arıyorsun? Burda kimse olmayacaktı."

Bosch çağrı aygıtını kemerinden çıkarınca, kendi evinden arandığını gördü.

"Telefon etmem gerek."

Salona dönerken emlakçının, "İyi edersin! Neler oluyor burda?" diye söylendiğini duydu.

Numarayı çevirdi ve Sylvia ilk çalışta açtı.

"İyi misin?"

"Evet Harry. Sen nerdesin?"

"Senin evinde. Sen neredeydin?"

"Marie Callendar'dan bir pasta aldım ve çiçeklerle birlikte Fontenot'ların evine gittim. Bunu yaparsam..."

"Sylvia dinle beni. Kapı kilitli mi?"

"Nee? Bilmiyorum."

"Telefonu bırak ve gidip kontrol et. Verandaya açılan kapıya da bak. Park yerine açılanı da kontrol et. Bekliyorum."

"Harry, ne olu..."

"Dediğimi yap!"

Sylvia bir dakika içinde döndü. Sesi çok ürkek çıkıyordu.

"Tamam hepsi kilitli."

"Pekâlâ. Şimdi dinle. Hemen oraya geliyorum ve yarım saat bile sürmez. Bu arada kapıya kim gelirse gelsin, sakın açma ve hiç sesini çıkarma. Anladın mı?"

"Beni korkutuyorsun Harry."

"Biliyorum. Ama dediğimi anladın mı?"

"Evet."

"Harika."

Bosch bir an düşündü. Başka ne söyleyebilirdi...

"Sylvia telefonu kapatınca, kapının yanındaki dolabı açmanı istiyorum. Rafın üstünde beyaz bir kutu var. İçindeki tabancayı al. Lavabonun üstündeki dolapta duran kırmızı kutunun içinde kurşunlar var. Kırmızı kutu, mavi olan değil. Tabancayı doldur."

"Bunu yapamam. Neler söylüyorsun bana?"

"Evet yapabilirsin Sylvia. Silahı doldur. Ve beni bekle. Kapıdan içeri benden başkası girerse kendini koru."

Sylvia yanıt vermedi.

"Ben geliyorum. Seni seviyorum."

Bosch güneye giden karayoluna ulaştığı zaman telsizden Edgar'ın sesi duyuldu, Sheehan ile Opelt'ın hâlâ Locke'u bulamadıklarını bildirdi. Başkanlar Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne gönderilmişlerdi, ama Locke bürosunda da yoktu.

"Her iki adreste de bekleyecekler. Ev için arama izni çıkartmaya çalışacağım. Ama yeterli neden olduğunu sanmıyorum."

Haklı olduğunu biliyordu Bosch. Mora'nın Locke'u porno film setlerinde gördüğü adam olarak tanımlaması ve üç kurbanın adının kitapta geçmesi evinin aranması için izin verilmesine yeterli neden sayılmazdı.

Edgar'a Sylvia'yı bulduğunu ve şu anda onun yanına gitmekte olduğunu söyledi. Telsizi kapatınca, belki de Fontenot'ların evine gitmekle yaşamını kurtarmış olduğu aklına geldi. Bir yaşamın yitirilmesi, başka bir yaşamı kurtarmıştı.

Anahtarı kilide sokmadan önce yüksek sesle kendisinin geldiğini belirtti ve kapıyı açıp Sylvia'nın titreyen kollarına atıldı. Göğsüne bastırıp telsize, "Biz burda güvendeyiz," dedi ve telsizi kapattı.

Yan yana kanapeye oturdular ve Bosch son kez birlikte olduklarından bu yana geçen zaman içinde olup bitenleri anlattı. Bunları öğrenmenin, Sylvia'yı bilmemekten daha fazla ürküttüğünü gözlerinden okuyabiliyordu.

Sylvia da emlakçı evi alıcılara göstereceği için uzaklaşmayı tercih ettiğini söyledi. Bu nedenle Fontenot'ları ziyaretten sonra doğruca Bosch'un evine gelmişti. Daha önce söylediği halde Bosch bunu tümüyle unutmuştu.

"Bugünden sonra kendine yeni bir emlakçı bulman gerekecek," dedi Bosch.

Gergin havadan sıyrılmak için gülmeye başladılar.

"Çok üzgünüm," dedi Bosch. "Sen bu işlere hiç bulaşmamalıydın."

Bir süre sessizce oturdular. Sylvia her şeyden bıkmış gibi ona yaslandı.

"Niçin bunu yapıyorsun Harry? En kötü insanlarla ve işledikleri suçlarla ilgileniyorsun hep. Niçin devam ediyorsun?"

Bosch bir an düşündü, ama doğru yanıtı bulamadı. Ayrıca onun da bir yanıt beklemediğini biliyordu.

"Burda kalmak istemiyorum," dedi bir süre sonra.

"Saat dörtten sonra benim eve gidebiliriz."

"Yoo, çıkıp gidelim burdan."

Santa Monica bölgesindeki Loews Oteli'nin iki odalı dairesi geniş kumsalın ardındaki okyanusa bakıyordu. Yastıkların üzerine altın yaldıza sarılı çikolataların bırakıldığı, banyoya yumuşak uzun bornuzların asıldığı kalitede bir oteldi burası. Dördüncü kattaki dairenin kapısı beş kat yüksekliğinde cam duvarlı ve cam tavanlı avluya açıldığından, gün batımının tüm renklerini izlemek mümkündü.

Öğle yemeklerini oda servisinden isteyip, balkondaki şezlonglarda yediler. Bosch telsizini yanında getirmişti, ama kapalı tutuyordu. Locke'u arama çalışmaları sürerken, ekiplerle temas kuracaktı, ama bugünlük işten uzak kalmaya kararlıydı.

Edgar ve Irving ile konuşurken Sylvia ile birlikte kalacağını ancak Taklitçi'nin harekete geçmeyeceğini düşündüğünü söylemişti. Özel ekip şimdilik bekleme durumundaydı. Locke'un eve gelmesini ya da başka bir olayın patlak vermesini bekliyorlardı. Bosch'a gereksinim yoktu.

Irving, başkanların Güney Kaliforniya Üniversitesi Psikoloji Fakültesi dekanıyla görüştüklerini, onun da Locke'un asistanla-

rından biriyle konuştuğunu söylemişti. Asistanın bildirdiğine göre Locke cuma günü Las Vegas'a gidip Stardust Oteli'nde kalacaktı ve pazartesileri dersi olmadığından ancak salı günü okula dönecekti.

"Stardust'u araştırdık," dedi Irving. "Locke oda ayırtmış ama otele gitmemiş."

"Arama izni ne oldu?"

"Şimdiye dek üç yargıç izin vermeyi reddetti. Bir yargıç bile arama iznini imzalamıyorsa, durumumuzun ne kadar zayıf olduğunu anlayabilirsin. Bir süre bekletiyoruz. Bu arada evini ve bürosunu gözetleyeceğiz. Ortalığa çıkıncaya dek böyle kalmasına taraftarım."

Irving'in sesindeki kuşkuyu sezdi Bosch. Kuşkuların Mora'dan Locke'a çevrilmesine yol açan olayları Rollenberger'in Irving'e nasıl açıkladığını merak etti.

"Sence hata mı ediyoruz?"

Kendi sesinde de kuşku izlerinin olduğunu fark etti.

"Bilmiyorum. Mektubu araştırdım. Cumartesi gecesi ön masaya bırakılmış. Masa nöbetçisi saat dokuzda kahve almak için içeri gitmiş ve diğer bir nöbetçiyle lafa dalmış. Geri döndüğünde zarf masanın üzerindeymiş. Bundan çıkarılacak tek sonuç Mora hakkında yanılmış olmamız. Bu kez de yanılıyor olabiliriz. Şimdilik önsezilerle hareket ediyoruz. Ama sağlam önseziler olduğunu vurgulamalıyım. Bu kez biraz daha dikkatli ilerlemek istiyorum."

Bunun anlamı, Mora hakkındaki önsezilerinle başımızı derde soktun, demekti. Bu kez biraz daha kuşkucu davranacağız. Bosch her şeyi gayet açık anladı.

"Ya Las Vegas gezisi bir bahaneyse? Mektupta harekete geçmekle ilgili bir satır vardı. Belki de Locke kaçıyor."

"Olabilir."

"Acaba bir Gözden Kaçırmayın bülteni yayınlayıp, tutuklama emri çıkarmalı mıyız?"

"Bence salı gününe dek beklemek en doğrusu olacak dedektif. Geri dönmesi için ona bir şans tanıyalım. Yalnızca iki gün var."

Irving'in sağlam adım atmak istediği belliydi. Olayları kontrol altına aldıktan sonra ne yapacağına karar verecekti.

"Pekâlâ, daha sonra tekrar ararım."

Hava kararıncaya dek geniş yatağın üzerinde uyukladılar. Sonra Bosch son yirmi dört saat içinde yaşananlarla ilgili herhangi bir bilgi sızıp sızmadığını anlamak için televizyonu açtı.

Bu konuyla ilgili bir tek haber yoktu, ama Kanal 2'deki haberi duyunca uzaktan kumandayla oynamaktan vazgeçti. Beatrice Fontenot'un öldürülmesiyle ilgili bazı gelişmelerden söz ediliyordu. Genç kızın resmi ekranın sağ tarafındaydı.

Sarışın haber spikeri, "Polis, on altı yaşındaki Beatrice Fontenot'u öldüren katil zanlısının kimliğinin saptandığını açıkladı. Dedektif Stanley Hanks, aranan kişinin uyuşturucu işinde Beatrice'in ağabeylerinin rakibi olduğunu söyledi. Fontenot'ların evine açılan ateşin esas hedefinin ağabeyleri olduğunu açıkladı. Ne var ki kurşunlardan biri Valley'deki Grant Lisesi'nin onur listesi öğrencilerinden Beatrice'in başına saplandı. Cenaze töreni önümüzdeki hafta yapılacak," diyordu. Bosch televizyonu kapatıp, yastıklara dayanıp oturan Sylvia'ya baktı. İkisi de sesini çıkarmadı.

Yine oda servisine ısmarladıkları akşam yemeğini neredeyse hiç konuşmadan yediler ve sırayla duş yaptılar. Bosch sıcak suyun altında dururken, ona her şeyi anlatmanın zamanı geldi-

ğine karar verdi. Sylvia'ya güven duyuyor, kendisini tanıma isteğinin içten olduğuna inanıyordu. Üstelik hiçbir şey yapmadığı, sırlarını kendine sakladığı takdirde, aralarındaki ilişkiyi gün geçtikçe tehlikeye attığını biliyordu. Bir bakıma onunla konuşmak, kendi benliğiyle yüzleşmek gibiydi. Eğer Sylvia tarafından kabul edilmek istiyorsa, nereden geldiğini, kim ve ne olduğunu öncelikle kendisinin kabul etmesi gerekiyordu.

Beyaz bornozları içinde Sylvia sürgülü kapının yanındaki koltukta oturuyor, Bosch yatağın yanında ayakta duruyordu. Cam kapıdan Pasifik Okyanusu'na değişken yansımalar yapan dolunay görünüyordu. Söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

Sylvia turistlere yönelik bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Derginin önerileri bu kentte yaşayanların yaptıklarına hiç benzemiyordu. Dergiyi masaya bırakıp Bosch'un yüzüne baktı ve sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Konuşmasına fırsat vermeden söze başladı.

"Harry, senin eve gitmeni istiyorum."

Bosch yatağın kenarına ilişip, dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla ölüm var."

"Ne diyorsun Sylvia?"

"Bu hafta sonu o kadar çok düşündüm ki Harry, artık düşünemez oldum. Ama bir süre ayrı kalmamız gerektiğini biliyorum. Bazı şeyleri düşünmem gerekiyor. Senin yaşamın..."

"İki gün önce aramızdaki sorunun, kendi hakkımda konuşmamam olduğunu söylüyordun. Şimdiyse benim hakkımda hiçbir şey öğrenmek istemiyorsun. Senin..."

"Senin kişiliğinden söz etmiyorum. İşinden söz ediyorum."

Bosch başını salladı.

"İkisi de aynı Sylvia. Bunu bilmen gerekir."

"Bak, kötü günler geçirdik. Bu ilişkinin benim için doğru olup olmadığına karar vermek zorundayım. Daha doğrusu bizim için. İnan bana, seni de düşünüyorum. Senin için en doğru kadın olduğumdan emin, değilim."

"Ben eminim Sylvia."

"Lütfen böyle konuşma. Daha fazla zorlaştırma. Ben..."

"Sensiz olduğum günlere dönmek istemiyorum Sylvia. Bundan kesinlikle eminim. Yalnız olmak istemiyorum."

"Harry seni incitmek istemiyorum, ama benim için değişmeni de asla senden isteyemem. Seni tanıyorum ve istesen bile değişemeyeceğini biliyorum. Yani... bu gerçekle yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermek zorundayım... Seni seviyorum Harry, ama biraz zamana gereksinim..."

Sylvia'nın ağladığını aynadaki aksinden görüyordu Bosch. Ona sarılmak istedi, ama yanlış bir adım olacağını hissetti. Gözyaşlarının nedeni kendisiydi. Uzun bir sessizlik içinde acıyla kıvranarak oturdular. Sylvia'nın gözleri kucağında kenetlenmiş ellerine dikilmişti. Bosch okyanusa doğru bakınca ayın sarı ışıkları arasında Channel Adaları'na doğru bir balıkçı teknesinin ilerlediğini gördü.

"Bana bir şey söyle," dedi Sylvia sonunda.

"Sen ne istersen, onu yaparım," dedi Bosch. "Bunu biliyorsun."

"Sen giyinip gidene kadar ben banyoda olacağım."

"Sylvia, senin emniyette olduğundan emin olmak istiyorum. İzin ver öteki odada kalayım. Sabahleyin bir karar veririz. Sabahleyin giderim."

"Hayır. Hiçbir şey olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Locke denen şu adam herhalde çok uzaklarda, senden kaçıyor Harry. Ben emniyetteyim. Yarın sabah bir taksiye atlayıp okula giderim. Yalnızca bana biraz zaman tanı."

"Karar verme zamanı."

"Evet karar verme zamanı."

Sylvia yerinden kalkıp banyoya doğru yürüdü. Yanından geçerken Bosch elini uzattı, ama Sylvia dokunmadan geçti. Kapıyı kapatınca kâğıt mendillerin hışırtısını ve ardından ağladığını duydu.

"Lütfen git artık Harry," dedi Sylvia bir süre sonra. "Lütfen."

Yanıtını duymamak için suyu açtığını işitti. Yumuşak bornozuyla otururken kendini aptal gibi hissetti. Hırsla üstünden çıkarırken bornoz yırtıldı.

Arabanın bagajından bir battaniye çıkarıp, otelden yüz metre kadar ilerde kumların üzerinde kendine yatak yaptı. Ama gözünü bile kırpmadı. Sırtını okyanusa dönüp, dördüncü kattaki odanın sürgülü balkon kapısına bakışlarını dikip oturdu bütün gece. Odanın ana kapısını da avlunun cam duvarından görebiliyordu. Biri kapıya yaklaştığı takdirde fark edecekti. Kumsal soğuktu, ama uyanık kalmak için denizden esen rüzgârın serinliğine ihtiyacı yoktu.

OTUZ

Pazartesi sabahı Bosch mahkeme salonuna on dakika geç geldi. Eve gidip üstünü değiştirmeden önce Sylvia'nın taksiye binip okula gittiğinden emin olmak istemişti. Aceleyle salona girerken, Yargıç Keyes'in kürsüde, Chandler'ın da davacı makamında bulunmadığını gördü. Church'ün dul karısı dua eder gibi ellerini bitiştirmiş, ileriye bakarak oturuyordu.

Belk'in yanına oturup, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Seni ve Chandler'ı bekliyorduk. Şimdi yalnızca onu bekliyoruz. Yargıç bu durumdan hiç memnun kalmadı."

Mahkeme kâtibinin yerinden kalkıp yargıcın oda kapısı tıklatmasını ve başını içeri uzatıp, "Dedektif Bosch geldi. Bayan Chandler'ın sekreteri henüz onu bulamamış," demesini izledi.

Göğsünü sıkan bir ağrı hissetmeye başladı. Bir anda ter içinde kalıverdi. Bunu nasıl atlayabilirdi? Öne eğilip, elleriyle yüzünü örttü.

"Telefon etmem gerek," diyerek ayağa kalktı.

Belk dışarı çıkmamasını söylemek üzere ona dönerken yargıcın oda kapısı açıldı. Yargıç Keyes kürsüye geldi. "Oturun lütfen."

Kâtibe jüriyi içeri almasını söyledi. Bosch yerine oturdu.

"Bayan Chandler olmadan duruşmaya başlayacağız. Geç kalmasıyla ilgili olarak onunla başka zaman görüşürüm."

Jüri üyeleri içeri girince, söylemek istedikleri herhangi bir şey, bir zaman sorunu filan olup olmadığını sordu. Kimse ağzını açmadı.

"Öyleyse görüşmelerinizi sürdürmek için yine sizi toplantı odasına göndereceğiz. Öğle yemeği konusunda mübaşir sizinle sonra konuşacak. Bu arada, bu sabah Bayan Chandler'ın takviminde bir karışıklık olduğundan kendisini salonda göremiyorsunuz. Bunu dikkate almayın. Teşekkür ederim."

Jüri üyeleri dışarı çıkınca yargıç, salonda bulunanlara mahkeme binasından en fazla on beş dakika mesafeye kadar uzaklaşabileceklerini bildirdi ve kâtibe, Bayan Chandler'ı aramayı sürdürmesini söyledi. Ardından yerinden kalkıp odasına döndü.

Bosch aceleyle salondan çıkıp, koridordaki telefonlara koştu. Kent iletişim merkezinin numarasını çevirdi. Adını ve yaka numarasını verip, sekreterden Honey Chandler'ın telefon numarasını ve ev adresini acilen bulmasını istedi.

Mahkeme binasının kapalı garajından çıkana dek telsiz çalışmadı. Ancak Los Angeles Caddesi'ne varınca, Edgar'ı yakalayabildi ve Chandler'ın Brentwood semti, Carmelina Sokağı'ndaki adresini verdi.

"Orda buluşalım."

"Gidiyorum."

Üçüncü Cadde'den geçip tünele girdi ve Harbor Karayolu'na çıktı. Tam Santa Monica Karayolu'na girerken çağrı aygıtının sesi duyuldu. Ekrandaki numarayı tanımıyordu. Karayolundan çıkıp, duvarında jetonlu bir telefon asılı duran bir Kore manavının önünde durdu.

"Duruşma salonu dört," dedi telefon açan kadın.

"Ben Dedektif Bosch, beni arayan oldu mu?"

"Evet biz aradık. Karar verildi. Derhal buraya gelmelisiniz."

"Ne demek bu? Şimdi mahkemeden çıktım ben. Nasıl olur da..."

"Olağandışı değil Dedektif Bosch. Jüri herhalde cuma günü karara vardı ve hafta sonu boyunca fikir değiştirip değiştirmeyeceklerini düşündüler. Bakın, bunu yapmakla bir gün daha işten kaytarmış oldular."

Bosch arabaya dönüp, telsizi açtı.

"Edgar, adrese vardın mı?"

"Henüz değil, ya sen?"

"Geri dönmek zorundayım. Karar verilmiş. Bu araştırmayı yalnız yapabilir misin?"

"Sorun yok. Neyi araştıracağım?"

"Orası Chandler'ın evi. Kadın sarışın. Bugün mahkemeye gelmedi."

"Anlıyorum."

Bosch şimdiye dek Honey Chandler'ı davacı masasında görmekten mutlu olacağını hiç düşünmemişti, ama şimdi bu duyguya kapıldığını hissediyordu. Ne var ki Chandler yerinde değildi. Tanımadığı biri davacının yanında oturuyordu.

Savunma masasına doğru yürürken, aralarında Bremmer'ın da bulunduğu birkaç gazetecinin izleyici sıralarında oturduğunu gördü.

"Kim bu?" diye sordu Bosch, Church'ün dul karısının yanında oturan adamı işaret ederek.

"Dan Daly. Yargıç Keyes ona koridorda rastlayıp, karar açıklanırken kadının yanında oturması için getirmiş. Anladığım kadarıyla Chandler ile temas kurulamıyor. Onu bulamıyorlar."

"Evine giden olmuş mu?"

"Bilmiyorum. Sanırım telefon etmişlerdir. Sana ne bundan? Verilecek kararı düşünmelisin şimdi."

Yargıç Keyes salona girdi ve kâtibe jüriyi içeri almasını söyledi. On iki jüri üyesi içeri girerken, hiçbiri Bosch'a bakmadı. Hepsinin gözü Deborah Church'ün yanında oturan adamın üzerindeydi.

"Bayan Chandler yine aynı nedenle henüz salona gelmedi," dedi yargıç. "İyi bir avukat olan Bay Daly, karar açıklanırken onun yerini almayı kabul etti. Mübaşirden öğrendiğime göre, karara varmışsınız."

Bir kısmı başıyla onayladı. İçlerinden birinin en sonunda kendisine baktığını gördü Bosch. Ama adam hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi. Bosch kalbinin hızla çarptığını hissederken bunun nedeninin varılan karar mı yoksa Honey Chandler'ın yok olması mı olduğunu anlayamadı. Ya da belki ikisi birden.

"Karar formlarını alabilir miyim, lütfen?"

Jüri sözcüsü kâğıtları kâtibe uzattı. Yargıcın okuma gözlüğünü takıp, teker teker incelemesini beklemek işkence gibiydi. Sonunda kâğıtları kâtibe geri verdi. "Kararı açıklayın."

Kâtip yazılanları bir kez sessizce okudu ve yüksek sesle tekrarladı.

"Söz konusu davada, davalı Hieronymus Bosch'un, yasal olmayan bir biçimde evine girmesi ve yakalaması konusunda, davacı Norman Church'ün yurttaşlık haklarını ihlal edip etmediği savında jüri, davacı lehine karar vermiştir."

Bosch kıpırdamadı. Bakışlarını çevirince, tüm jüri üyelerinin kendisine baktığını gördü. Davacı masasına bakınca Deborah Church'ün, yanında oturan hiç tanımadığı adamın koluna sarılıp, gülümsediğini fark etti. Zafer dolu gülüşüyle Bosch'a doğru dönerken, Belk kolundan tuttu.

"Kaygılanma," diye fısıldadı. "Önemli olan tazminat miktarıdır."

Kâtip okumayı sürdürdü.

"Jüri davacıya zarar tazminatı bedeli olarak bir dolar ödenmesine karar vermiştir."

Belk'in, "Evet!" diye fısıldadığını duydu Bosch.

"Cezai tazminat olarak da davacıya bir dolar ödenmesine karar verilmiştir."

Belk tekrar, "Evet!" diye fısıldarken bu kez sesi izleyici sıralarından duyulacak kadar yüksek çıktı. Bosch, Deborah Church'e bakınca gözündeki zafer pırıltılarının söndüğünü ve bakışlarının donuklaştığını fark etti. Her şey gerçeküstü gibiydi. Sanki bir oyun izliyordu, ama aynı zamanda aktörlerle birlikte sahnedeydi. Kendi açısından kararın bir anlamı yoktu. Yalnızca oturmuş çevresindekileri izliyordu.

Yargıç Keyes jüriye teşekkür konuşmasına başlayıp, anayasal görevlerini yerine getirdikleri ve Amerikan vatandaşı olarak ülkeye hizmet ettikleri için gurur duymaları gerektiğini söyledi. Bosch kulaklarını konuşmalara tıkayıp olduğu yerde oturdu. Aklına Sylvia geldi ve bunu ona söylemeyi çok istedi.

Yargıç tokmağını son kez kürsüye indirdi ve jüri son kez salondan çıktı. Kürsüden ayrılırken yüzünde sıkıntılı bir ifadenin dolaştığını fark etti Bosch.

"Harry," dedi Belk. "Harika bir karar verildi."

"Öyle mi? Ben anlayamadım demek."

"Aslında karışık bir karar. Ama temel olarak jüri bizim söylediklerimize inandı. Biz onlara senin eve bu biçimde girmekle hata ettiğini ama bu davranışın yüzünden çalıştığın kuruluş tarafından cezalandırılmış olduğunu söyledik. Jüri senin kapıyı tekmeleyerek açmanı hukuka uygun bulmadı. Ama toplam tazmi-

nat bedeli olarak iki dolar ödenmesine karar vererek sana inandıklarını gösterdiler. Church'ün, ölümüne neden olacak hareketi yaptığına inandılar. Ve Church'ün Bebekçi olduğuna inandılar."

Eliyle Bosch'un sırtını okşarken, teşekkür etmesini bekliyordu.

"Chandler ne olacak?"

"Sorun burda. Jüri davacı lehine karar verdiği için onun faturasını biz ödeyeceğiz. Herhalde yüz seksen ya da iki yüz bin isteyecektir. Sanırım doksan bine anlaşırız. Hiç fena değil Harry. Hiç fena değil."

"Gitmek zorundayım."

Bosch ayağa kalkıp mahkeme salonunun kapısında toplanan izleyicilerin ve gazetecilerin arasından zorlukla kendine yol açtı. Yürüyen merdivenden aşağıya inerken, paketteki son sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Bremner elinde not defteriyle hemen arkasında belirdi.

"Tebrikler Harry."

Bosch yüzüne baktı, gazetecinin yüz ifadesi samimi gibiydi.

"Ne için? Jüri benim bir cins anayasal aptal olduğumu söyledi."

"Ama yalnızca iki dolar tazminat ödenecek. Pek fena sayılmaz."

"Evet ama ..."

"Bir yorum yapacak mısın? Sanırım 'anayasal aptal' lafının geçmesini istemezsin."

"Kullanmazsan sevinirim. Bak ne diyeceğim, bırak biraz düşüneyim. Hemen gitmem gerek ama seni sonra ararım. Niçin gidip Belk ile konuşmuyorsun? Adının gazeteye geçmesine çok sevinir."

Dışarı çıkınca sigarasını yakıp, telsizi açtı.

"Edgar nerdesin?"

"Burdayım."

"Ne var?"

"Hemen gelsen iyi olur Harry. Herkes buraya geliyor."

Bosch sigarasını küllüğe attı.

Olayı gizli tutmayı başaramamışlardı. Bosch, Carmelina Sokağı'na vardığında bir haber helikopteri havada dolanıyor, başka iki kanalın yayın arabası evin yakınında duruyordu. Şenliğin başlaması uzun sürmeyecekti. İki önemli isim bir aradaydı: Taklitçi ve Honey Chandler.

Yolun iki yanına sıralanmış resmi arabalar yüzünden Bosch iki ev önce park etmek zorunda kaldı. Polis bantının yanında bekleyen memurun elindeki defteri imzalayıp bantın altından geçti. İki katlı Bauhaus stili ev, yamaca yaslanmıştı. Dışardan bakarken, üst kattaki odaların yere kadar inen pencerelerinden, aşağının manzarasının çok güzel görüneceğini tahmin etti. İki tane bacası vardı. İyi avukatların, Kaliforniya Üniversitesi profesörlerinin de yaşadığı mahallede güzel evleri olurdu. Ama artık değil, diye geçirdi içinden. İçeri girerken bir sigara içmeyi çok istedi.

Edgar kapının hemen yanında durmuş, telefonda konuşuyordu. Basınla ilişkiler bölümünü arayıp, işi idare etmeleri için birilerini göndermelerini istiyordu. Bosch'u görünce yukarı çıkan merdiveni işaret etti.

Kapının sağ tarafındaki merdiveni tırmanınca, dört oda kapısının açıldığı geniş holde dolaşan dedektifleri gördü. En sondaki kapının önünde durup ara sıra içeri bakıyorlardı. Bosch yanlarına yaklaştı.

Bir bakıma beynini bir psikopatın beyni gibi çalışmaya alıştırmıştı. Ölüm sahnelerinde nesnel olmanın psikolojisini öğrenmişti. Ölüler artık insan değil yalnızca cisimlerdi. Bedenlerine yalnızca ceset olarak, kanıt olarak bakacaktı. İşini ancak bu biçimde düşünebildiği sürece yapabiliyordu. Bunca sahneyi gördükten sonra yaşamını sürdürmenin tek yolu buydu. Ama tabii bunu düşünmek ya da söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Bosch sık sık sendeliyordu.

Bebekçi özel ekibinin üyesi olarak seri katilin öldürdüğü varsayılan kurbanların son altısını görmüştü. Üstelik kurbanları bulundukları yerde, oldukları halde görmüştü. Hiç de kolay bir iş değildi. Kurbanların görünüşlerinde öylesine bir umarsızlık vardı ki, nesnel olma çabalarını boşa çıkarıyordu. Ve onların zor yaşam koşullarından gelen kişiler olduklarını bilmek işi daha da güçleştiriyordu. Sanki katilin onlara yaptığı işkence, horgörüyle dolu yaşamlarının son hakaretiydi.

Şimdi Honey Chandler'ın işkence izlerini taşıyan çıplak cesedine bakarken, kendini ne kadar kandırmaya çabalarsa çabalasın, gördüğü dehşetin ruhunu yakmasını önleyemiyordu. Cinayet Masası'nda çalıştığı yıllar boyunca ilk kez gözlerini kapatıp çıkıp gitmeyi geçiriyordu içinden.

Ama bunu yapmadı. Aldırmazmış gibi görünmeye çalışan diğer dedektiflerle birlikte durup cesede baktı. Seri katillerin bir toplantısına katılmış gibiydi. Locke'un anlattığı San Quentin Hapishanesi'ndeki briç oyunları geldi aklına. Masanın çevresinde oturan dört psikopat, ellerindeki kâğıt sayısından daha çok insan öldürmüştü.

Chandler sırtüstü, kolları iki yana açılmış yatıyordu. Yüzündeki aşırı makyaj boynundan yukarı doğru yayılan morumsu lekeyi kapatıyordu. Yerde duran çantasının deri sapı boynuna sım-

sıkı bağlanıp, sanki bir solak tarafından düğümlenmişti. Daha önceki cinayetlerde olduğu gibi katil, kurbanını zaptetmek için kullandığı tüm araç gerecini alıp götürmüştü.

Ama bu cinayette bir farklılık vardı. Bosch, Taklitçi'nin artık Bebekçi'nin kamuflajı altına saklanmadığını fark etti. Chandler'ın bedeni sigara yanıkları ve diş izleriyle kaplıydı. Yaraların bir kısmının kanamış olması, bazılarının mora çalması, işkencenin yaşamını yitirmeden önce yapıldığını gösteriyordu.

Rollenberger herkese emirler yağdırıyor, hatta fotoğrafçıya hangi açılardan resim çekilmesi gerektiğini bile söylüyordu. Nixon ile Johnson da odadaydı. Bosch, Chandler açısından uğradığı son hakaretin, çıplak bedeninin hayatta olduğu sürece kendisinden hoşlanmamış kişiler tarafından seyredilmesi olduğunu düşündü. Nixon onu görünce yanına yaklaştı.

"Kadının evine adam göndermek nerden aklına geldi Harry?"

"Bu sabah duruşmaya gelmedi. Kontrol edilmesi gerektiğini düşündüm. Anlaşılan mektupta söz edilen sarışın oydu. Daha önce tahmin edememem çok kötü oldu."

"Doğru."

"Ölüm zamanı saptandı mı?"

"Tahmini olarak. Adli tıp teknisyeni, en az kırk sekiz saat önce öldüğünü söylüyor."

Bosch başını salladı. Bu durumda daha notu bulmadan Chandler ölmüştü. Bunu düşünmek durumu kolaylaştırıyordu.

"Locke'dan haber var mı?"

"Hayır."

"Soruşturmayı Johnson ile sen mi yürüteceksin?"

"Evet Hans Off böyle istedi. Gerçi kadını Edgar buldu, ama o hâlâ geçen haftaki soruşturmayı yürütüyor. Aslında iş senindi biliyorum ama sen duruşmaya gittiğin için Hans Off..."

"Üstünde durma. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Bunu sen söyle. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu odadan uzak kalmak istiyorum. Ondan hoşlanmazdım ama yine de beğenirdim. Anlıyor musun?"

"Galiba. Evet bu sefer iş kötü. Adam değişmeye başlamış. Kadını ısırıyor, yakıyor."

"Evet gördüm. Başka bir yenilik var mı?"

"Henüz bilmiyorum."

"Evi biraz dolaşmak istiyorum. Temiz mi?"

"Parmak izi almaya zaman olmadı. Yalnızca bir göz attık. Eldiven kullan ve bir şeyler bulursan bana haber ver."

Bosch holde duran malzeme kutularından birini açıp, bir çift ince naylon eldiven çıkardı. Merdivenden inerken yanından geçen Irving ile ancak bir saniye kadar göz göze geldi ve ikisi de konuşmadı. Aşağıda iki müdür yardımcısı giriş kapısının önünde hiçbir şey yapmadan dikilmiş duruyordu. Yüzlerindeki ciddi ve endişeli ifadeyle görüntülerinin ekranlara yansıyacağından emin olmaya çalışıyorlardı. Polis bantının ardında kameraların ve gazetecilerin sayısının hızla arttığını gördü Bosch.

Salonun hemen yanında Chandler'ın küçük çalışma odası vardı. İki duvar boyunca kitap rafları uzanıyordu. Odanın tek penceresi ön bahçenin ilersindeki kalabalığı görüyordu. Eldivenleri giyip masanın çekmecelerini araştırmaya başladı. Gerçi aradığını bulamadı, ama başka biri tarafından karıştırılmış olduğunu anladı. Çekmeceler altüst edilmiş, dosyaların içindeki kâğıtlar ortalığa saçılmıştı. Chandler'ın mahkeme salonundaki masasına kâğıtlarını yerleştirdiği kadar düzenli değildi.

Taklitçi'nin mektubu sümenin altında da yoktu. Masanın üzerinde duran *Black's Hukuk Sözlüğü* ile *Kaliforniya Ceza Yasası* adlı kitapların sayfalarının karıştırdı, ama yine bulamadı. Deri koltuğa oturup raflardaki kitaplara baktı.

Hepsini elden geçirmek iki saatini alacak ve belki de notu bulamayacaktı. Sonra pencerenin yakınındaki rafta yeşil deri sırtı çatlamış bir kitap dikkatini çekti. Chandler'ın kapanış konuşmasında kullandığı kitabı tanımıştı. *The Marble Faun.* Kitabı raftan indirdi.

Taklitçi'nin mektubu ve zarfı kitabın içindeydi. Chandler hakkında yanılmadığını anladı Bosch. Geçen pazartesi sabahı açılış konuşmaları yapılmadan önce karakola bırakılan notun fotokopisiydi. Ama bu kez zarf içinde postayla gelmişti. Van Nuys postanesinde duruşmaların başlamasından önceki cumartesi günü damgalanmıştı.

Bosch posta damgalarına bakarken, bir sonuç çıkmayacağını anladı. Zarf herhalde bir sürü posta görevlisinin elinden geçmişti. Parmak izi sağlamak açısından pek yararlı olmayacağına karar verdi.

Eldivenli elleriyle mektubun ve zarfın ucundan tutarak çalışma odasından çıktı. Üst kattaki bir teknisyenden kanıt torbasını istemek zorundaydı. Yatak odasının kapısından içeri göz atınca, adli tıp görevlilerinin bir sedyenin üzerine plastik ceset torbası yerleştirdiklerini gördü. Honey Chandler'ın çıplak bedeninin herkesin izlemesi için sergilenme süresi sona eriyordu. Görmemek için dışarı çıktı. Edgar teknisyenin etiketlediği notu okuyup yanına geldi.

"Aynı notu ona da mı göndermiş? Acaba niçin?"

"Herhalde bize bıraktığı notu açıklamak istemeyiz, diye düşündü. Bir kopyasını ona gönderip açıklanacağından emin olmak istedi."

"Ama eğer Chandler başından beri bu nota sahip ise, niçin bizimkini de resmen istetti?"

"Sanırım kendisine puan kazandıracağını düşündü. Polisin elindeki notun mahkemeye sunulması meselenin jüri tarafından daha ciddiye alınmasını sağladı. Eğer yalnızca kendisine gönderilen notu ortaya çıkarsaydı, benim avukat değersiz kılmanın bir yolunu bulabilirdi. Emin değilim. Yalnızca tahmin yürütüyorum."

Edgar başını salladı.

"Bu arada," dedi Bosch. "Sen eve nasıl girdin?"

"Ön kapı açıktı. Ne kilitte bir zorlama, ne de kapıda çizik vardı."

"Taklitçi buraya geldi ve kadın onu karşıladı... Bu kez kurbanını kandırıp kendine çekmedi. Bir şeyler oluyor. Adam değişiyor. Kurbanını yakıyor ve ısırıyor. Hata yapıyor. Bir şeylerin etkisinde kalıyor. Seks filmlerinde oynayan birini çağırmak yerine niçin bir avukata gidiyor?"

"Locke'un kuşku altında olması çok kötü. Bunun anlamını ona sorabilirdik."

"Dedektif Harry Bosch!" diye biri seslendi alt kattan. "Harry Bosch!"

Bosch merdivene yürüyüp aşağıya baktı. Eve girenlerin isim listesini tutan genç devriye ona sesleniyordu.

"Adamın biri içeri girmek istiyor. Sizinle çalışan deli doktoru olduğunu söyledi."

Bosch ile Edgar bakıştılar. Bosch tekrar genç polise döndü.

"Adı neymiş?"

Polis elindeki not kâğıdına bakıp yanıtladı. "Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden John Locke."

Bosch aşağı inerken eliyle Edgar'a işaret etti. "Ben onu çalışma odasına alacağım. Hans Off'a söyle ve aşağıya gel."

Locke'a masanın yanındaki koltuğa oturmasını söyledi ve kendisi ayakta durdu. Pencereden bakınca medya mensuplarının, birinin yapacağı basın açıklamasını dinlemek üzere belirli bir noktada toplandıklarını gördü.

"Hiçbir yere dokunma," dedi Bosch. "Ne arıyorsun burda?"

"Duyar duymaz geldim," dedi Locke. "Ama sanırım kuşkulu kişinin izlendiğini söylemiştin bana."

"İzleniyordu. Ama hedef yanlışmış. Nerden duydun?"

"Radyodan. Yolda duydum ve derhal buraya geldim. Tam olarak adresi vermediler, ama Carmelina'ya gelince evi bulmak zor olmadı. Helikopterleri izlemek yeterli."

Edgar içeri girip kapıyı kapattı.

"Dedektif Jerry Edgar, seni Dr. John Locke ile tanıştırayım."

Edgar başını salladı, ama tokalaşmak için elini uzatmadı. Kapıya yaslanıp bekledi.

"Nerelerdeydin? Dünden beri seni arıyoruz."

"Las Vegas'taydım."

"Vegas mı? Niçin Vegas'a gittin?"

"Niçin olacak, kumar oynamak için. Ayrıca bazı kentlerde yasal olarak çalışan fahişeler hakkında bir kitap yazmak için hazırlık... Bana bak niçin zaman kaybediyoruz? Cesedi bulduğunuz yerde görmek isterim. Neler olup bittiğini size bundan sonra anlatabilirim sanırım."

"Ceset çoktan götürüldü doktor," dedi Edgar.

"Öyle mi? Lanet olsun. Belki öldürüldüğü odayı görmek bile..."

"Şu anda orda bir sürü insan var," dedi Bosch. "Belki daha sonra. Katilin kurbanı ısırmasına ve tenine sigara bastırmasına ne anlam verirsin?"

"Yani bu kez böyle izler mi var?"

"Üstelik öldürülen porno film yıldızı değildi," diye ekledi Edgar. "Adam buraya geldi, kadını evine çağırmadı."

"Çok hızlı değişiyor. Benliği parçalanıyor diyebilirim. Ya da belki bilinmeyen bir güç, bir dürtü böyle davranmasını sağlıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Bosch.

"Bilemem."

"Seni Vegas'ta da aradık. Otele gitmemişsin."

"Stardust'a mı? Şey, kente varınca yeni MGM Oteli'nin açıldığını gördüm ve boş oda olup olmadığını sormaya karar verdim. Orda kaldım."

"Yanında kimse var mıydı?" diye sordu Bosch.

"Yani sürekli olarak, yanından ayrılmayan biri var mıydı?" diye ekledi Edgar.

Locke şaşkınlıkla onlara baktı.

"Neler..."

Ve anladı.

"Harry benimli dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Buraya böyle gelmekle sen mi dalga geçiyorsun?"

"Bence sen..."

"Hayır yanıt verme. Bak ne diyeceğim. Konuşmaya devam etmeden önce sana haklarını okusak daha iyi olacak. Jerry, kartın yanında mı?"

Edgar cüzdanından tutuklama anında polisin tutukladığı kişiye haklarını bildiren Miranda uyarısını yazan kartı çıkardı. Her ikisi de bu sözleri ezbere biliyordu, ama emniyet teşkilatı karttan okunmasını yeğliyordu. Daha sonra savunma avukatının mahkemeye çıkıp polisin müvekkiline haklarını tam olarak bildirmediğini ileri sürmesine böylece fırsat kalmıyordu.

Edgar kartı okurken pencereden dışarı bakan Bosch, haberci kalabalığının müdür yardımcılarından birinin çevresine top-

lanmış olduğunu gördü. Bremmer da aralarındaydı. Not tutmadığına göre, müdür yardımcısının söyledikleri ilgisini çekmiyor demekti. Kalabalığın kıyısında durmuş sigarasını tüttürüyordu. Herhalde Irving ile Rollenberger gibi konuyu gerçekten bilen kişilerden bilgi almayı bekliyordu.

"Tutuklu muyum?" diye sordu Locke.

"Henüz değil," dedi Edgar.

"Bazı noktaları açığa kavuşturmalıyız," diye ekledi Bosch.

"İğrenç bir durum."

"Anlıyorum. Neyse, şu Vegas gezisini biraz açıklar mısın? Yanında biri var mıydı?"

"Cuma günü saat altıdan, on dakika önce şuraya park edene dek, tuvalete girdiğim dakikalar dışında yanımda biri vardı. Saçmalık..."

"Bu kişi kimdi?"

"Bir arkadaşım. Adı Melissa Mencken."

Locke'un bürosunda çalışan Melissa adlı genç kadını anımsadı Bosch.

"Çocuk psikolojisi okuyan kız mı? Hani senin büronda çalışıyor? Sarışın kız?"

"Doğru," dedi Locke isteksizce.

"Yani bize senden hiç ayrılmadığını söyleyecek mi? Aynı otel, aynı oda filan mı?"

"Evet. Hepsini onaylayacaktır. Zaten haberi radyoda duyduğumuzda geri dönüyorduk. Şimdi beni arabada bekliyor. Git konuş onunla."

"Araba ne?"

"Mavi bir Jaguar. Harry git onunla konuş ve bu işi bitir. Eğer sen benim bir öğrencimle beraber olduğumu ortaya yaymazsan, ben de bu... sorgulama konusunu açmam."

"Bu sorgu değil doktor. Eğer seni sorguya çekseydik, ne olduğunu anlardın."

Başıyla işaret edince Edgar mavi Jaguar'daki kızla konuşmak için dışarı çıktı. Bosch duvarın önündeki iskemlelerden birini çekip masanın karşısına oturdu.

"İzlediğiniz kişiye ne oldu Harry?"

"İzledik."

"Ne demek bu?"

"Boş ver."

Beş dakika sonra Edgar kapıdan işaret etti.

"Dediği doğru Harry. Kız da aynısını anlattı. Ayrıca arabada kredi kartı slipleri var. Cumartesi saat üçte MGM Oteli'ne gitmişler. Victorville'den benzin almışlar ve fişin üzerinde saat yazılı. Cumartesi sabahı saat dokuzda. Victorville bir saat mesafede. Yani Chandler öldüğü zaman onlar yoldaymış. Üstelik kız cuma gecesini de adamın tepedeki evinde birlikte geçirdiklerini söylüyor. Biraz daha araştırabiliriz, ama bence adam bize doğruyu söyledi."

"Pekâlâ..." dedi Bosch ama cümlesini tamamlamadı. "Niçin gidip herkese adamın temiz olduğunu söylemiyorsun? Eğer hâlâ bakmak istiyorsa onu yukarı çıkaracağım."

"Tamam."

Bosch odaya girip masanın önündeki iskemleye oturdu. Locke dikkatle yüzüne baktı.

"Eee?"

"Kız korktu Locke. Bize gerçeği söyledi."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye haykırdı Locke.

Şimdi Bosch onu dikkatle inceliyordu. Yüzündeki şaşkınlık ve korku ifadesi gerçekti. Bosch artık emindi. Locke'u böyle bir

tuzaktan geçirdiği için hem üzülüyor, hem de garip bir güçlülük duygusuna kapılıyordu.

"Temize çıktın Dr. Locke. Ama emin olmak istedim. Sanırım katilin cinayet işlediği yere geri gelmesi ancak filmlerde olur."

Locke derin bir soluk alıp başını eğdi. Bosch doktorun bir kamyonla kafa kafaya çarpışmaktan son anda kurtulup kendini toplamak için arabasını kenara çekmiş bir sürücüye benzediğini düşündü.

"Allah kahretsin Bosch, karabasan gibiydi."

Bosch başını salladı. Karabasanları çok iyi tanırdı.

"Edgar herkese bilgi veriyor. Ayrıca teğmene senin yukarı çıkıp olay yerini incelemene izin verip vermeyeceğini de soracak. Tabii hâlâ istiyorsan."

"Harika," dedi doktor ama heyecanını yitirmiş gibiydi.

Bir süre konuşmadan oturdular. Bosch cebinden sigara paketini çıkardı ve boş olduğunu gördü. Yanıltıcı bir kanıt bırakmamak için çöp sepetine atmak yerine tekrar cebine koydu.

Locke ile konuşmak içinden gelmiyordu. Pencereden dışardaki koşuşturmacayı izlemeye başladı. Basın toplantısından sonra medya grubu dağılmıştı. Bazı televizyon sunucuları 'ölüm evini' arkalarına almış, haberlerini geçiyorlardı. Bremmer'ın komşularla görüşüp not tuttuğunu gördü.

Edgar içeri girdi. "Yukarsı hazır."

Bosch bakışlarını pencereden ayırmadan konuştu. "Jerry, sen onu yukarı çıkarabilir misin? Yapmam gereken bir şey şimdi aklıma geldi."

Locke ayağa kalkıp iki dedektife baktı.

"Allah kahretsin sizi. İkinizin de belasını versin... Neyse bunu da söyledim. Şimdi bu konuyu unutalım ve işimize bakalım."

Edgar'la birlikte dışarı çıkarlarken Bosch seslendi.

"Dr. Locke?"

Dönüp yüzüne baktı.

"Bu herifi yakaladığımız zaman, bizimle alay edip böbürlenecektir, değil mi?"

Locke bir süre düşündü. "Evet kendisiyle, başarılarıyla övünecektir. Sesini çıkarmaması gerektiğini bildiği halde, sessiz kalmak onun için çok zor olacaktır. Böbürlenmek isteyecektir."

Bosch bir süre daha pencereden dışarı baktı ve yerinden kalktı.

Kendisini tanıyan gazetecilerin bir kısmı polis bantının dışından soru yağdırmaya başladılar. Bantın altından geçip, yorum yapmayacağını ve Müdür Irving'in kısa bir süre sonra kendileriyle görüşeceğini söyledi. En azından bir süre için onları tatmin ettiğini anlayıp, arabasına doğru yürüdü.

Bremmer'ın grup oluşturma fikrine karşı olduğunu biliyordu. Her zaman ötekilerin toplu halde haber peşinde koşmasını bir kenardan izler ve sonra gelip öğrenmek istediklerini sorardı. Bosch doğru düşünmüştü. Bremmer arabanın yanında belirdi.

"Şimdiden gidiyor musun Harry?"

"Yoo, arabadan bir şey alacaktım."

"İçersi çok mu kötü?"

"Yazacak mısın, yazmayacak mısın?"

"Sen nasıl istersen."

Bosch arabanın kapısını açtı.

"Yazmayacaksan, evet içersi berbat. Yazacaksan yorum yok."

Arabaya eğilip torpido gözünde bir şey arar gibi yaptı, ama aradığını bulamadı.

"Siz bu olaya ne ad takıyorsunuz? Yani Bebekçi öldüğüne göre, buna ne diyeceksiniz?"

Bosch geri çekildi.

"Taklitçi. Ama bu da yazılmayacak. Irving'e sor."

"Dikkat çeken bir isim."

"Öyle, gazetecilerin hoşlanacağını düşünmüştüm."

Bosch cebinden boş sigara paketini çıkardı ve buruşturup arabanın içine attı.

"Bana bir sigara verir misin?"

"Elbette."

Bremmer spor ceketinin cebinden bir paket Marlboro çıkarıp uzattı. Sonra Zippo çakmağıyla sigarasını yaktı. Sol eliyle.

"Berbat bir kentte yaşıyoruz, değil Harry?"

"Evet. Bu kent ..."

OTUZ BİR

Aynı gece saat 19:30'da Bosch, kent merkezindeki St. Vibiana binasının otoparkında arabasının içinde oturuyordu. Bulunduğu yerden Spring Caddesi'nin köşesine kadar İkinci Cadde'nin yarım blokunu görebiliyor ama *Times* gazetesi binasını göremiyordu. Önemli değildi çünkü yöneticilerin garajına park etme ayrıcalığına sahip olmayanların tümü, Spring Caddesi'ndeki otoparka ulaşmak için bu sokağın köşesinden karşıya geçmek zorundaydılar. Bosch da Bremmer'ı bekliyordu.

Honey Chandler'ın evinden çıkınca Bosch kendi evine gidip iki saat uyumuştu. Sonra tepenin üstündeki evin içinde gezinip Bremmer'ın bu kalıba ne kadar iyi uyum gösterdiğini düşünmüştü. Hatta Locke'u arayıp, Taklitçi'nin psikolojisi üzerine birkaç soru sormuş, ama Bremmer'dan kuşkulandığından söz etmemişti. Daha doğrusu bu konudan hiç kimseye söz etmemişti. Üçüncü hatalı vuruş, sizi oyun dışı bırakabilir. Bir plan yaparak evinden çıkmış Hollywood Karakolu'ndan benzin ve gerekli araç gereci alıp bu otoparka gelmişti.

Şimdi de bekliyordu. İkinci Cadde üzerinde evsizlerin adeta sıra olmuş gibi aynı yöne doğru yürümelerini izledi bir süre. Bir çağrıya yanıt verir gibi birkaç blok ötedeki Los Angeles Misyonu'nda yemek yiyip, uyuyacak bir yer bulmak amacındaydılar.

Çoğunun elindeki torbalarda sahip oldukları tüm mal varlıkları vardı.

Bosch gözlerini sokağın köşesinden hiç ayırmadı, ama aklı başka yerlere kayıp gitti. Sylvia'nın şu anda ne yaptığını, neler düşündüğünü merak etti. Karar vermesinin çok uzun sürmeyeceğini umut ediyordu. İçgüdüsel kendini koruma tepkileri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu. Eğer Sylvia geri dönmezse, atması gereken olumlu adımları düşünmeye başlamıştı bile. Bir bakıma onun varlığı Bosch'u zayıf düşürüyordu. Taklitçi'nin notunu bulduğu anda aklına Sylvia gelmemiş miydi? Evet, Sylvia onun zayıf noktasıydı. Belki de Bosch'un yaşam misyonu için doğru insan değildi, ondan vazgeçmesi daha iyi olurdu.

Bremmer köşede görünüp otoparka doğru yürürken, Bosch'un kalp atışları biraz hızlandı. Önündeki bina görüşünü engellediğinden, İkinci Cadde'den çıkıp Spring Caddesi'ne geçti.

Bremmer kart anahtarını kullanarak yeni otoparka girince, Bosch çıkış kapısını gözlemeye başladı. Beş dakika sonra mavi bir Toyota Celica parktan çıktı ve sürücü Spring Caddesi'ndeki trafiği rahatça görebilmek için yavaşladı. Direksiyondakinin Bremmer olduğu açıkça görülüyordu. Spring Caddesi'nde ilerlemeye başlayınca, Bosch ardından gitti.

Gazeteci, Beverly Caddesi'nden batıya gidip Hollywood'a yöneldi. Bir marketin önünde durup on beş dakika sonra yiyecek torbasıyla dışarı çıktı. Paramount Stüdyoları'nın kuzeyinde, genellikle bekârların yaşadığı mahalleye girip, müstakil, küçük bir evin yanındaki kapalı garaja park etti. Bosch bir ev ötede kaldırım kenarına yanaştı.

Mahallenin tüm evleri üç değişik mimarı tarza sahipti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ülkeye dönen askerlerin satın alabile-

ceği fiyatlarda evlerin inşa edildiği, adeta zaferi simgeleyen mahallelerden biriydi. Ama şimdi bir ev almak için herhalde bir generalin maaşına sahip olmanız gerekiyordu. 1980'li yıllar çevreyi değiştirmiş, zengin iş adamlarının işgal ordusu evlere sahip olmuştu.

Her bahçenin önünde küçük bir tabela göze çarpıyordu. Üç ya da dört güvenlik şirketine ait tabelaların mesajı aynıydı: SİLAHLI KORUNMA. Bir bakıma kentin en önemli yazısıydı bu. Bosch bazen tepenin üstündeki Hollywood yazısını indirip bu sözcükleri yazmanın daha anlamlı olacağını düşünürdü.

Bremmer'ın ya posta kutusuna bakmak için ön bahçeye gelmesini ya da evin içindeki ışıkları yakmasını bekledi bir süre. Beş dakika sonra Bremmer her ikisini de yapmayınca, arabadan inip usulca garaja doğru yürüdü. Hiç farkına varmadan eliyle Smith & Wesson tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol etti, ama silahı kılıfından çıkarmadı.

Bahçe duvarıyla evin arasındaki yoldan garaja doğru yürürken her türlü saldırıya açık olduğunu biliyordu, ama silahını çekmenin de yararı olmayacağının farkındaydı. Garajın karanlığına gözlerini alıştırmaya çalışarak kapısında durdu. Kenarı eğrilmiş eski bir basket potasının altında durup, "Bremmer?" diye seslendi.

Garajdaki arabanın motorunun soğuma tıkırtılarından başka bir ses yoktu. Sonra arkasından, betonun üzerinde bir ayak sesi duyuldu. Geri dönünce elinde yiyecek torbasıyla Bremmer'ı gördü.

"Ne yapıyorsun burda?" diye sordu Bosch.

"Bunu benim sormam gerekir."

Bosch konuşurken gözünü adamın ellerinden ayırmadı.

"Beni aramadın. Onun için geldim."

"Ne için arayacaktım?"

"Karar hakkında yorum yapmamı istemiştin."

"Sen beni telefonla arayacaktın. Unuttun mu? Ama artık önemli değil, bu öykü rafa kalktı bile. Günün diğer gelişmelerinin yanında önemini yitirdi. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Taklitçi'nin haberi birinci sayfadan giriyor. Irving bu ismi açıkça kullandı."

Bosch birkaç adım yaklaştı.

"Öyleyse niçin Red Wind'de kutlama yapmıyorsun? Yazın ön sayfada çıktığı zaman oraya gittiğini söylemiştin."

Bremmer torbayı sağ eliyle tutup, sol elini cebine soktu. Bosch anahtar sesini duydu.

"Bu gece içmek içimden gelmedi. Biliyor musun, bir bakıma Honey Chandler'ı severdim. Sen burda ne arıyorsun Harry? Beni izlediğini fark ettim."

"İçeri davet etmeyecek misin? Belki birer bira içip, ön sayfadaki yazını kutlarız."

"Üstelik sayfanın üst kısmında çıkacak."

"Üst kısmında çıkmasına sevindim."

Karanlıkta bir süre birbirlerine baktılar.

"Ne diyorsun? Bira konusunda."

"Elbette," dedi Bremmer. Dönüp evin arka kapısına yaklaştı ve kilidi açtı. Uzanıp kapının üstündeki ve mutfaktaki lambaları yaktı. Sonra geri çekildi ve Bosch'u içeri girmek için davet etti.

"Buyrun. Salona geçip, otur istersen. Ben biraları alıp gelirim."

Bosch mutfakla salonu bağlayan kısa koridoru geçti. Sokağa açılan pencerenin perdesini çekip dışarı baktı. Sokakta kim-

seler yoktu. Hiç kimse buraya girdiğini görmemişti. Hata yapıp yapmadığını merak etti.

Pencerenin altındaki eski tip radyatöre bakıp, eliyle dokundu. Siyaha boyalı radyatör soğuktu.

Birkaç dakika daha aynı yerde durup bakışlarını gri ve siyah renklerle bezenmiş salonda dolaştırdı. Sonra siyah deri kanapeye oturdu. Bremmer'ı evinin içinde tutukladığı takdirde, etrafa kısaca göz atabileceğini biliyordu. Eğer onu suçlayacak bir kanıt bulabilirse, bir arama izni çıkartmak zorunda kalacaktı. Adliye ve polis muhabiri olan Bremmer da bunu bilirdi. Öyleyse beni niçin içeri aldı diye geçirdi içinden? Yaptığı plana duyduğu güven azalıyordu.

Bremmer iki şişe birayla salona geldi. Bardak getirmemişti. Bosch'un sağ tarafındaki koltuğa otup, şişeyi uzattı. Bir süre şişeyi inceleyen Bosch sonunda havaya kaldırdı. "Birinci sayfanın şerefine."

"Birinci sayfanın şerefine," diye karşılık verdi Bremmer. Gülümsemiyordu. Birasından bir yudum alıp sehpanın üstüne bıraktı.

Buz gibi bira Bosch'un dişlerini kamaştırdı. Bebekçi'nin ya da Taklitçi'nin kurbanlarına ilaç verdiğine hiç rastlanmamıştı. Bir an Bremmer ile göz göze geldi ve birayı yutarken soğukluğunun boğazına iyi geldiğini hissetti.

Dirseklerini dizlerine dayayıp, bira şişesi sağ elinde öne eğildi ve kendisine inceleyen Bremmer'a baktı. Locke'la yaptığı görüşmede Taklitçi'nin vicdan azabı çekerek itirafa kalkışmayacağını öğrenmişti. Daha doğrusu Taklitçi'nin vicdanı yoktu. Yapılacak tek şey, gururuyla oynayıp konuşturmaktı. Özgüvenini tekrar kazanmaya başladığını hissetti. Delip geçen bakışlarını Bremmer'ın yüzünden ayırmadı.

"Ne oluyor?" diye sordu gazeteci alçak sesle.

"Söyle bana, her şeyi gazete yazıları için mi, yoksa kitap için mi yaptın? Yani ön sayfanın üst kısmında yer almak ya da çok satan bir kitap yazmak için mi? Ama sakın şu deli doktorunun dediği gibi hasta bir adam olduğunu söyleme."

"Ne diyorsun sen?"

"Sadede gel Bremmer. Katil sensin ve bunu benim bildiğimi de gayet iyi biliyorsun. Yoksa niye burda zaman yitireyim?"

"Yani Beb... Taklitçi ben miyim? Benim Taklitçi olduğumu mu söylüyorsun? Sen deli misin?"

"Ya sen? Ben bunu öğrenmek istiyorum."

Bremmer uzun bir süre konuşmadı. Sanki karmaşık bir denklemi çözmeye çabalarken ekranda "Lütfen Bekleyin" yazan bir bilgisayar gibi kabuğuna çekilmiş gibiydi. Sonunda yanıt belirdi ve bakışlarını tekrar Bosch'un üzerinde odakladı.

"Gitsen iyi olur Harry," diyerek ayağa kalktı. "Bu dava nedeniyle çok fazla baskı ve stres altında kaldığın açıkça görülüyor ve bence..."

"Benliği parçalanan sensin Bremmer. Çok hata yaptın."

Bremmer bir anda üzerine atıldı ve sol omzuyla göğsüne bastırıp koltuğa yapıştırdı. Bosch ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissederken gazetecinin elleri ceketinin altında dolaştı ve tabancasını çekip aldı. Sonra Bremmer geriye çekilip emniyetini açtığı silahı Bosch'un suratına doğrulttu.

Neredeyse bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. "Bir tek şey söyleyeceğim," dedi Bremmer sonunda. "İlgimi çektin Harry. Ama bu görüşmeyi sürdürmeden önce yapmam gereken bir şey daha var."

Yepyeni bir rahatlama ve bekleyiş duygusu Bosch'un bedenini kapladı. Belli etmemeye çabalayarak yüzüne bir korku

ifadesi yerleştirdi. İri iri açılmış gözleriyle tabancaya baktı. Bremmer üzerine doğru eğilip, elini göğsünde, kasığında ve belinde dolaştırdı. Bir kabloya rastlayamadı.

"Bu samimiyetim için özür dilerim ama sana güvenmiyorum. Sen de bana güvenmiyorsun, doğru değil mi?"

Sonra doğrulup yerine oturdu.

"Şimdi sana bunu anımsatmam gerekli değil, ama yine de söyleyeceğim: Şu anda ben daha avantajlıyım. Onun için sorularıma yanıt ver. Ne hatası? Hangi hataları yaptım? Ne hata yaptığımı söyle Harry, yoksa ilk kurşunu dizine yersin."

Bosch nasıl yanıtlaması gerektiğini düşünürken, sessizliğiyle adamı çileden çıkarmaya çalıştı.

"Önce, temel noktalara değinelim," dedi sonunda. "Dört yıl önce Bebekçi dosyasını yakından takip ediyordun. Bir gazeteci olarak başından beri her şeyi biliyordun. Senin haberlerin nedeniyle özel bir ekip kuruldu. Gazeteci olarak zanlıların listesine ve hatta otopsi raporlarına bile ulaşabiliyordun. Ayrıca hem özel ekipte, hem de adli tıpta, benim gibi bir sürü haber kaynağın vardı. Yani sen Bebekçi'nin her hareketini yakından biliyordun. Ayak tırnağına çizdiği minik haçlardan bile haberin vardı. Daha sonra Bebekçi ölünce bu bilgiyi kitabında kullandın."

"Evet, biliyordum. Ama bunun bir anlamı yok ki Bosch. Birçok insan biliyordu."

"Yaa artık bana Bosch diyorsun. Harry demeyecek misin? Yoksa senin gözünde aşağılık biri mi oluverdim? Ya da elindeki tabanca artık eşit olmadığımız duygusu mu veriyor?"

"Lanet olsun Bosch. Sen aptalsın. Elinde hiçbir şey yok. Ne var ki zaten. Biliyor musun bunların hepsi harika. Taklitçi konusunda yazmakta olduğum kitabın bir bölümünde bundan söz edeceğim."

"Elimde başka ne var? Betondaki sarışın var. Ve betonun kendisi var. Beton dökerken boş sigara paketini düşürdüğünü biliyor muydun? Hatırlıyor musun? Eve dönerken bir sigara yakmak için elini cebine attın ama paket yoktu.

"İşte Becky Kaminski gibi sigara paketin de bizi betonun içinde bekliyordu. Yumuşak paketli Marlboro. Sen bunu içiyorsun Bremmer. İşte bir numaralı hatan."

"Çok insan bu markayı kullanır. Bunu bölge savcısına söylerken, sana iyi şanslar dilerim."

"Bir sürü insan da tıpkı senin gibi ve Taklitçi gibi solaktır. Ve benim gibi. Ama bir şey daha var. Duymak ister misin?"

Bremmer bakışlarını pencereye çevirdi ve yanıtlamadı. Bana tuzak kuruyor, diye düşündü Bosch. Tabancayı almaya çalışmamı bekliyor.

"Hey Bremmer!" diye bağırdı. "Bir şey daha var."

Gazeteci ani bir hareketle başını çevirip yüzüne baktı.

"Bugün karar açıklandıktan sonra, devlet yalnızca iki dolar tazminat ödeyeceği için sevinmem gerektiğini söyledin. Ama geçen akşam içki içerken, jüri bir dolar tazminata bile karar verse Chandler'ın en aşağı yüz bin dolarlık fatura çıkaracağını söylemiştin. Hatırladın mı? Yani bu sabah devletin cebinden yalnızca iki dolar çıkacağını söylerken bundan emindin çünkü Chandler'ın öldüğünü ve bu dava için fatura çıkaramayacağını biliyordun. Biliyordun, çünkü onu sen öldürmüştün. İki numaralı hatan."

Bremmer karşısında bir çocuk varmış gibi başını salladı. Tabanca şimdi Bosch'un midesine doğrultulmuştu.

"Bak dostum, bugün onu söylerken, senin kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum, tamam mı? Onun canlı mı,

ölü mü olduğunu bilmiyordum. Hiçbir jüri böyle bir lafı dikkate almaz."

Bosch parlak bir gülüşle yüzüne baktı.

"Demek artık bölge savcısının bürosundan geçip jürinin karşısına çıktım. Sanırım anlattığım öykü gitgide güzelleşiyor."

Bremmer soğuk bir gülüşle bakıp, tabancayı yukarı doğru kaldırdı.

"Hepsi bu mu Bosch? Elinde başka bir şey var mı?"

"En iyisini en sona sakladım."

Gözlerini Bremmer'dan ayırmadan bir sigara yaktı.

"Chandler'ı öldürmeden önce işkence yaptığını anımsıyorsun, değil mi? Herhalde hatırlıyorsun. Onu ısırdın. Sigaranın ucuyla yaktın. Herkes yatağın çevresinde durmuş Taklitçi'nin niçin bu kadar değiştiğini, bilinen kalıbına uymadığını düşünüyordu. Şu deli doktoru Locke şaşkına döndü. Adamın aklını karmakarışık ettin. Bu yaptığını bir bakıma sevdim diyebilirim Bremmer. Ne var ki, Locke benim bildiğim bazı şeyleri bilmiyordu."

Bir süre bu sözleri havada asılı bıraktı. Bremmer'ın oltaya takılacağından emindi.

"Peki, ne biliyordun Sherlock Holmes?"

Bosch gülümsedi, artık kontrolü tümüyle eline geçirmişti.

"Ona bunu niye yaptığını biliyordum. Nedeni çok basitti. Yazdığın notu geri istiyordun, değil mi? Ama Chandler sana notun nerde olduğunu söylemedi. Sana verse bile öleceğini biliyordu. Bu nedenle sonuna dek, yaptığın her şeye karşın sana direndi ve notu vermedi. Bu kadın çok cesurdu Bremmer ve sonunda seni yenilgiye uğrattı. Seni yakalayan oydu. Ben değildim."

"Ne notu?" dedi Bremmer zayıf bir sesle.

"Yüzüne gözüne bulaştırdığın not. Bulamadın, ev kolayca aranmayacak kadar büyük. Üstelik yatakta ölü bir kadın yatarken, aramak daha da zor. Biri kapıyı çalsa, ne diyecektin? Ama kaygılanma notu ben buldum. Hawthorne'un kitaplarını okumaman çok kötü. Kitabın arasında duruyordu. Çok yazık. Ama dediğim gibi, Chandler seni yendi. Belki bir yerlerde adalet vardır."

Bremmer'ın verecek bir yanıtı yoktu. Bosch iyiye gittiğini anlayarak yüzüne baktı. Neredeyse sonuca ulaşacaktı.

"Eğer merak ediyorsan, söyleyeyim, zarfını da saklamış. Onu da buldum. Ve bize gönderdiğin bir notun fotokopisini geri almak için ona niçin bu kadar işkence yaptığını merak ettim. Yalnızca bir fotokopi için. Sonra anladım. Sen notun değil, zarfın peşindeydin."

Bremmer gözlerini ellerine dikti.

"Nasıl gidiyorum? Takip edebiliyor musun?"

"Hiç fikrim yok," dedi Bremmer başını kaldırarak. "Bana sorarsan, sen zır delisin."

"Ben yalnızca anlatacaklarımı bölge savcısının algılayıp algılamayacağını merak ediyorum. Mektuptaki şiirin aslında, pazartesi günü, yani davanın başladığı gün, gazetede yayınlanan yazıyla bağlantılı olduğunu söylemem sanırım yeterli olacak. Ama zarfın üzerinde bir önceki cumartesi gününün tarihi var. İşte bilmece burada. Taklitçi iki gün sonra gazetede yayınlanacak bir yazıya karşılık bir şiiri nasıl daha önceden hazırlamış olabilir? Elbette bunun yanıtı, Taklitçi'nin yazıyı yayınlanmadan önce bildiği şeklindedir. Çünkü haberi de kendisi yazmıştır. Ertesi günkü haberinde, nottan söz etmen de böylece açıklanıyor. Sen kendi haber kaynağından Bremmer. İşte üç numaralı hatan da buydu. Üç hatalı vuruş yapınca oyun dışı kaldın."

Salondaki sessizlik öylesine yoğundu ki, Bremmer'ın bira şişesinden yükselen fıslama Bosch'a kadar gidiyordu.

"Bir şeyi unutuyorsun, Bosch," dedi Bremmer sonunda. "Tabanca benim elimde. Şimdi, bu çılgın masalı başka kimlere anlattın?"

"Konuyu kapatmadan önce söylemem gereken bir şey daha var," dedi Bosch. "Hafta sonunda bana gönderdiğin yeni şiir yalnızca bir kamuflajdı. Şu deli doktorunun ve geri kalan herkesin, Chandler'ı bana iyilik yapmak için öldürdüğünü ya da buna benzer psikolojik bir saçmalığı düşünmelerini istiyordun, değil mi?"

Bremmer yanıt vermedi.

"Böylece hiç kimse onu öldürmenin esas nedenini anlayamayacaktı. Aslında sen notu ve zarfı geri almak istiyordun... Onun tanıdığı bir gazeteci olduğundan, herhalde kapıyı çalınca, seni içeri davet etti. Hani senin beni buraya davet etmen gibi. Yakın tanışıklık bazen tehlike getirir Bremmer."

Bremmer yanıt vermedi.

"Sana bir şey soracağım Bremmer. Notun birini elden bırakırken, niçin ötekini postayla gönderdin, merak ediyorum. Senin bir gazeteci olarak karakoldaki kalabalığa karışacağını ve dikkati çekmeden notu bırakabileceğini biliyorum. Ama ona niye postayla gönderdin? Hata yaptığını sonra anladın ve bu nedenle gidip onu öldürdün. Ama bu hatayı niçin yaptın?"

Bremmer uzun bir dakika yüzüne baktı ve bakışlarını tabancaya çevirdi. Hâlâ kontrolü elinde tuttuğundan ve bu olaydan rahatça sıyrılacağından emin olmak istiyordu. Tabanca çok çekici bir yemdi. Bosch adamı avucuna aldığını biliyordu.

"Benim yazım aslında cumartesi günü gazetede yayınlanacaktı. Ama salak editörün biri, vazgeçip pazartesiye sarkıtmış. Cu-

martesi günü gazeteye bakmadan önce mektubu postaya verdim. Tek hatam buydu. Ama sen çok daha büyük bir hata yaptın."

"Öyle mi? Ne yapmışım?"

"Buraya tek başına geldin..."

Bu kez Bosch'un sesi çıkmadı.

"Buraya niçin yalnız geldin Bosch? Bebekçi'ye de böyle mi davrandın? Onu soğukkanlılıkla öldürebilmek için mi evine yalnız gittin?"

Bosch bir an düşündü.

"İyi bir soruydu."

"Bu da ikinci hatan. Beni de onun kadar değersiz bir düşman gibi gördün. Bebekçi'nin hiç değeri yoktu. Sen onu öldürdüğüne göre, ölmeyi hak etmişti. Ama şimdi ölmeyi hak eden sensin."

"Tabancayı bana ver Bremmer."

Bosch komik bir şey söylemiş gibi güldü Bremmer.

"Sence..."

"Orda daha kaç tane var? Daha başka kaç kadını gömdün?"

Bremmer'ın gözleri gururla ışıldadı.

"Yeterince. Özel gereksinimlerimi karşılamaya yetecek sayıda."

"Kaç tane? Nerde onlar?"

"Bunu asla öğrenemeyeceksin Bosch. Son duyacağın acı bu olacak. Öğrenememek ve kaybetmek."

Bremmer tabancayı kaldırıp tam kalbine nişan aldı. Tetiği çekti.

Metalik bir ses çıktığı anda gözlerinin ifadesini inceledi Bosch. Bremmer defalarca tetiği çekti. Her seferinde aynı sonuçla karşılaşınca gözlerini korku bürüdü.

Bosch eğilip çorabından, içinde on beş XTP mermi bulunan yedek şarjörü çıkardı. Şarjörü sıkıca avuçlayıp ani bir hareketle kanapeden kalkıp tüm gücüyle yumruğunu Bremmer'ın çenesine indirdi. Darbenin etkisiyle koltuk arkaya devrildi ve Bremmer yere yuvarlandı. Tabanca elinden düşünce, Bosch derhal kaptı ve boş şarjörü çıkarıp dolusunu taktı.

"Ayağa kalk! Ayağa kalk dedim!"

"Öldürecek misin beni? Tabancanın kabzasına bir çentik daha mı atacaksın?"

"Karar senin Bremmer."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin kafanı uçurmak istiyorum, ama bunu yapabilmem için ilk adımı senin atman gerekir Bremmer. Tıpkı Bebekçi gibi. Oyunu o başlatmıştı. Şimdi de başlama sırası sende."

"Dinle Bosch, ben ölmek istemiyorum. Söylediğim her şey... bir oyundu. Sen bir hata yapıyorsun. Her şeyin açığa çıkmasını istiyorum. Beni eğer nezarete atarsan, her şey kolayca açıklanabilir. Lütfen."

"Çanta saplarını boyunlarına doladığın zaman onlar da böyle yalvardılar mı? Yalvardılar mı? Yaşamak ya ölmek için yalvarmalarını istedin mi onlardan? Ya Chandler'a nasıl davrandın? Sonunda öldürmen için sana yalvardı mı?"

"Beni tutukla ve nezarethaneye götür lütfen."

"Öyleyse şu duvara dön ve ellerini arkada birleştir."

Bremmer istenileni yaptı. Bosch sigarasını bir küllüğe atıp, ardından yürüdü. Kelepçeleri takınca Bremmer'ın omuzları kendini güvende hissedercesine çöktü. Ellerini, kollarını oynatmaya, bileklerini kelepçelere sürtmeye başladı.

"Bileklerime kelepçelerin izi çıkıyor. Eğer beni şimdi öldürürsen, bu izleri görecekler ve yargısız infaz ettiğine karar verecekler. Bir hayvan gibi öldürdüğün Church kadar salak değilim ben."

"Doğru. İşin her yönünü bilirsin, değil mi?"

"Hepsini bilirim. Şimdi götür beni. Sen yarın sabah uyanmadan ben çıkmış olurum. Elindeki kanıtları biliyor musun? Serseri bir polisin çılgın varsayımları yalnızca. Federal jüri bile senin fazla ileri gitmiş olduğuna karar verdi Bosch. Yaptıkların işe yaramaz. Elinde kanıt yok."

Bosch onu kendisine doğru döndürdü ve aralarında ancak elli santim uzaklık olduğundan bira kokulu solukları birbirine karıştı.

"Sen yaptın, değil mi? Yine de çekip gidebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Bremmer'ın gözlerindeki kibirli ifadeyi gördü Bosch. Locke haklıydı. Kendisiyle övünüyordu. Yaşamının ağzından çıkacaklara bağlı olduğunu bilmesine karşın, çenesini tutmayı başaramayacaktı.

"Evet," dedi garip bir sesle. "Ben yaptım. Aradığın kişi benim. Ama yine de çekip gideceğim. Beklersen görürsün. Ve ben ordan çıkınca, yaşamının her günü beni düşüneceksin."

Bosch başını salladı.

"Ama bunları hiç söylemedim. Senin iddialarına karşı benim ifadem. Serseri bir polis böyle bir iddiayı mahkemeye bile götüremez. Seni benim karşımda tanık sandalyesine çıkarmaya cesaret edemezler."

Bosch ona biraz daha yaklaşıp gülümsedi.

"Öyleyse sanırım, konuşmaları kaydetmem iyi bir fikirdi."

Bosch radyatör dilimlerinin arasına gizlediği minik teybi çıkardı. Avucunda tutarak görmesi için Bremmer'a uzattı. Gazetecinin gözleri öfkeyle karardı. Aldatılmıştı. Oyuna getirilmişti.

"Bosch bu kaseti kullanamazsın. Bir tuzak bu. Bana haklarımı okumadın. Bana haklarımı okumadın!"

"Haklarını şimdi okuyacağım. Şimdi seni tutukluyorum. Seni tutuklayana kadar haklarını okumak zorunda değilim. Polislerin nasıl çalıştığını bilirsin."

Gülümseyerek yüzüne bakarken, gerçeği adamın beynine kazımaya çalışıyordu.

"Hadi gidelim Bremmer," dedi kazandığı zaferin tadını yeterince çıkardıktan sonra.

OTUZ İKİ

Salı sabahı Bremmer'ın ön sayfanın üst kısmında yer alan Honey Chandler'ın öldürülmesiyle ilgili haberini okurken Bosch ironik bir keyif almıştı. Gece yarısından biraz önce gazeteciyi bölge hapishanesine götürüp işlemlerini kefaletle serbest bırakılmayacak biçimde tamamlamış ve medyaya haber vermemişti. Gazetenin baskıya girme saatine kadar kimsenin haberi olmadığından ön sayfada, katil tarafından yazılmış bir cinayet haberi yer almıştı. Bosch bu durumdan zevk almıştı ve okurken gülümsüyordu.

Neler yaşandığını anlattığı tek kişi Irving idi. İletişim merkezi aracılığıyla müdür yardımcısının telefonunu bulmuş ve yarım saat süren görüşmede ona, attığı her adımı ve tutuklamasına neden olan tüm kanıtları teker teker açıklamıştı. Irving onu kutlamadığı gibi, tek başına tutuklamaya kalkıştığı için de azarlamamıştı. Tutuklamanın sonucuna göre ya kutlanacak ya da azarlanacaktı. Her ikisi de bunu biliyordu.

Sabah saat dokuzda Bosch kent merkezindeki ceza mahkemeleri binasında, bölge savcısının bürosunda tutuklama yargıcının karşısında oturuyordu. Sekiz saat içinde ikinci kez, neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar anlattı ve Bremmer ile yaptığı konuşmayı kaydettiği kaseti dinletti. Savcı yardımcısı Chap

Newell, kaseti dinlerken bir yandan da not alıyordu. Sesler pek iyi olmadığından ara sıra kaşlarını çatıyor ya da başını sallıyordu. Bremmer'ın salonundaki konuşma sesleri demir radyatörde yankılandığından kaset kaydı ekoluydu ama yine de en önemli sözcükler rahatça duyulabiliyordu.

Bosch ağzını açmadan adamı izledi. Newell hukuk fakültesinden herhalde ancak üç yıl önce mezun olmuştu. Bu tutuklama henüz gazetelere geçip sansasyon yaratmadığından, bu bölümde çalışan daha kıdemli birinin ilgisini çekmemişti. Görev sırası gelen Newell'e rutin bir iş olarak aktarılmıştı.

Kaset bitince Newell ne yaptığını iyi biliyormuş gibi birkaç not daha alıp Bosch'un yüzüne baktı.

"Evinde buldukların hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Dün gece eve üstünkörü göz attım ve hiçbir şey bulamadım. Şimdi orda başkaları ellerinde arama izniyle köşe bucağı arıyorlar."

"Umarım bir kanıt bulabilirler."

"Evet iyi bir iş olacak."

"Doğru, iyi bir iş çıkarmışsın Bosch. Gerçekten çok iyi."

"Bunun senden duymanın anlamı çok büyük."

Newell gözlerini kısarak Bosch'a baktı. Ne anlam vereceğini bilemiyordu.

"Ama şey..."

"Ama ne?"

"Elimizde çok bilgi var. Bunlarla bir dosya açabiliriz."

"Ne peki?"

"Konuya savunma avukatının gözüyle bakmaya çalışıyorum. Elimizde gerçekten ne var? Bir sürü rastlantı. Adam solak, sigara içiyor, Bebekçi dosyasının ayrıntılarını biliyor. Ama bunlar sağlam kanıt değil. Bir sürü insan için geçerli olabilir."

Bosch bir sigara yaktı.

"Lütfen burda..."

Dumanını masanın öbür tarafına doğru üfledi.

"Neyse boş ver."

"Ya yazdığı not ve postanenin tarih damgası ne olacak?"

"İyi bir kanıt, ama çok karmaşık olduğundan anlamak oldukça zor. İyi bir avukat jürinin bunu başka bir rastlantı olarak görmesini sağlayabilir. Konuyu biraz daha karıştırabilir demek istiyorum."

"Kasete ne diyorsun Newell? Elimizde itirafı var. Daha fazla ne..."

"Ama itiraf ederken, itiraf ettiğini de reddediyor."

"Sonunda kabul ediyor."

"Bak bu kaseti kullanmayı düşünmüyorum."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Ne dediğimi anlıyorsun. Ona haklarını okumadan önce itiraf etti. Tuzak kurulduğu izlenimi ortaya çıkıyor."

"Tuzak filan yok. Benim polis olduğumu biliyordu. Ona okusam da okumasam da haklarını gayet iyi biliyordu. Üstelik elindeki tabanca *bana* çevrilmişti. Bu sözleri kendi özgür iradesiyle söyledi. Sonunda onu tutuklayınca, haklarını bildirdim."

"Ama üzerinde kayıt aygıtı olup olmadığını anlamak için seni aradı. Konuşmasının kayda geçmesini istemediğinin açık bir göstergesi. Ayrıca son bombayı yani kendisine en fazla zarar verecek sözleri, onu kelepçeledikten ama haklarını okumadan önce ortaya attı. Bu bir hile sayılabilir."

"Bu kaseti kullanacaksın."

Newell uzun uzun yüzüne baktı. Gencecik yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Neyi kullanıp neyi kullanmayacağımı bana söyleyecek konumda değilsin Bosch. Üstelik yalnızca bu kadar kanıtla mahke-

meye gidersek, temyize gitme hakkı doğar. Bremmer istediği avukatı tutabileceği için derhal temyiz edecektir. Burdaki mahkemenin yargıçları genellikle daha önceden bölge savcısının bürosunda çalışmış olduğundan, davayı kazanabiliriz. Ama temyize ya da San Francisco'daki Yüksek Mahkeme'ye giderse, sonucu önceden tahmin bile edemeyiz. Sen bunu mu istiyorsun? Birkaç yıl bekleyip, davanın boşa çıkmasını mi istiyorsun? Yoksa ilk adımı doğru atıp, işlerin yolunda yürümesini mi?"

Bosch öne eğilip öfkeyle genç avukatın yüzüne baktı.

"Bak, hâlâ başka açıları araştırıyoruz. Henüz işimiz bitmedi. Daha başka kanıtlar da toplayacağız. Ama şimdi ya bu adamı gözaltına alacağız ya da çekip gitmesine olanak tanıyacağız. Gözaltına almak için dün geceden başlayarak kırk sekiz saatimiz var. Eğer şimdi onu kefaletsiz olarak içeri atmazsak, hemen bir avukat bulup kefaletle serbest bırakılmasını isteyebilir. Ona karşı bir tek suçlama bile yapmazsak, yargıç kefaletsiz olarak tutuklanmasına karar vermez. Onun için dediğimi yap. İşlemi desteklemeye yetecek kadar kanıt bulacağız."

Newell kabul etmiş gibi başını salladı, ama yine de kesin kararlı değildi. "Aslında ben bir dosyaya başlarken, her şeyin önceden toparlanmış olmasını yeğlerim. Ancak böylelikle ne şekilde yargılanacağını başından itibaren biliriz. Adamın suçunu kabul edip etmeyeceğini ya da işi sonuna kadar götürüp götürmeyeceğimizi biliriz."

Bosch yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve dış duvardaki isim plaketine baktı. Tekrar içeri girdi.

"Ne yapıyorsun Bosch?"

"Komik. Ben senin yalnızca tutuklama ile ilgilenen savcı yardımcısı olduğunu sanmıştım. Aynı zamanda duruşma yargıcı olduğunu bilmiyordum."

Newell elindeki kalemi not kâğıtlarının üstüne düşürdü. Yanaklarındaki kırmızı noktalar büyüyerek tüm yüzünü kaplar gibiydi.

"Evet ben tutuklama yaparım ama dava açılacaksa elimizde en iyi kanıtların bulunmasına da özen gösteririm. Şu kapıdan içeri giren her suçlama için tutuklama kararı çıkartabilirim, ama konu bu değil. Önemli olan inandırıcı kanıtlara sahip olmaktır. Davalar geri tepmemeli. Bu nedenle Bosch..."

"Kaç yaşındasın?"

"Ne?"

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı. Bunun konumuzla ne..."

"Dinle beni genç adam. Bana bir daha yalnızca soyadımla hitap etme. Sen ilk hukuk kitabının kapağını açmadan önce, ben bu gibi olaylarla uğraşmaya çoktan başlamıştım ve sen üstü açık Saab arabanı satın alıp, bencil, gösterişli yaşamını Century City'ye taşıdıktan sonra da devam edeceğim. Bana dedektif, Dedektif Bosch ya da belki Harry diyebilirsin. Ama bir daha Bosch deme."

Newell'in ağzı açık kaldı.

"Anladın mı?"

"Elbette."

"Bir şey daha var. Daha fazla kanıt bulacağız ve her şeyi olabildiğince çabuk ortaya çıkaracağız. Bu arada sen Bremmer'ın birinci derecede cinayetle suçlanıp, kefaletle serbest bırakılmasına olanak vermeyecek biçimde içeri tıkılmasını sağlayacaksın. Çünkü Bay Newell biz, bu pislik torbasının bir daha gün ışığını görmemesi için elimizden geleni yapacağız.

"Kanıtlar arttıkça eğer hâlâ bu dosyayla ilgileniyorsan, ölümlerin arasındaki bağlantıları kurup, suçlamaların adedini arttıracak-

sın. Duruşma yargıcına vereceğin dosya konusunda hiç kaygıları mayacaksın. Kararları verecek olan, duruşma yargıcıdır. Çünkü senin yalnızca masana getirilen bilgileri dosyalayan bir kâtip olduğunu ikimiz de biliyoruz. Eğer bir mahkeme salonunda, bir duruşma yargıcının yanında oturacak kadar bilgili olsaydın, burada bulunmazdın. Soracak bir şeyin var mı?"

"Hayır," dedi adam aceleyle.

"Hayır ne?"

"Hayır, soru... Hayır, Dedektif Bosch."

Irving'in toplantı salonuna gelen Bosch, Bremmer'dan saç, kan ve tükürük örnekleri alınması ve diş kalıbının çıkarılması için bir başvuru formu hazırladı.

Başvuruda bulunmak üzere mahkemeye gitmeden önce, özel ekip elemanlarının görevleri konusunda rapor verdikleri kısa toplantıya katıldı.

Edgar, Sybil Brand Kliniği'ne gidip hâlâ orada bulunan Georgia Stern'e Bremmer'ın resmini gösterdiğini, ama kızın kendisine saldıran kişi konusunda emin olamadığını söyledi. Yine de Georgia tümüyle reddetmemişti.

Sheehan ile Opelt, Bremmer'ın resmini, Bing'in Yeri'nin arkasındaki depoların sahibine göstermişlerdi. Mal sahibi iki yıl önce depolardan birini kiralayanın bu adam olabileceğini söylerken pek emin olmadığını da eklemişti. Aradan çok uzun süre geçtiğinden, bir adamı gaz odasına yollayacak kadar emin değildi.

"Adam korkağın teki," dedi Sheehan. "Bana kalırsa Bremmer'ı tanıdı, ama kesin konuşmaktan kaçındı. Yarın bir daha ziyaret edeceğiz."

Rollenberger, Bremmer'ın evindeki başkanları telsizle aradı ve henüz hiçbir kanıt bulamadıklarını öğrendi. Ne bir kaset, ne de bir ceset vardı.

"Aslında bahçeyi kazmak için de izin istemeliyiz," dedi Nixon.

"Bunu yaparız," diye yanıtladı Rollenberger. "Siz aramaya devam edin."

En son olarak Yde telsizle *Times* avukatlarının Mayfield ile kendisine zorluk çıkarttıklarını ve henüz Bremmer'ın çalışma masasına bile ulaşamadıklarını bildirdi.

Rollenberger, Heikes ile Rector'ın, Bremmer'ın geçmişini araştırmakta olduklarını bildirdi. Irving ise saat beşte konuyu açıklamak için bir basın toplantısı yapacaktı. Bu saate kadar yeni bir bilgi gelirse herkes Rollenberger'e haber verecekti.

"Hepsi bu kadar," dedi Rollenberger.

Bosch dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı.

Eyalet hapishanesinin en üst katındaki revir, Frankenstein'ın laboratuvarını andırıyordu. Yatakların kenarında hastaların bağlandığı zincirler yerdeki halkalara tutturulmuştu. Her yatağın üzerinde asılı olan lambanın ampülü, hastaların yerinden çıkarıp silah olarak kullanmamaları için çelik kafesle örtülmüştü. Zemindeki karoların bir zamanlar beyaz olduğu, ama aradan geçen yıllar içinde kirli sarıya dönüştüğü görülüyordu.

Altı yatağın bulunduğu bölmenin kapısında duran Bosch ile Edgar, altıncı yatakta yatan Bremmer'ın işbirliği yapmasını sağlamak için sodyum pentatol iğnesi yapılmasını izlediler. Mahkeme kararı olmasına karşın, saç, tükürük ve kan örnekleri vermeyi, dişlerinin kalıbının alınmasını reddetmişti.

İlaç etkisini gösterince doktor, Bremmer'ın ağzını açtı ve önce üst sonra alt dişlerinin kalıbını kolayca aldı. İşi bittiği zaman Bremmer uyur gibi görünüyordu.

"Eğer ona bir şey sorarsak, bize gerçeği söyler, di mi?" diye sordu Edgar. "Ona gerçeği söyletecek ilacı yaptılar di mi?"

"Sanırım ama bu girişim, mahkemenin davayı reddetmesine yol açar," dedi Bosch.

Doktor diş kalıplarını plastik kutulara yerleştirip Edgar'a uzattı. Enjektörle kan örneği, ucu pamuklu çubukla tükürük örneği aldı, saçından ve beden kıllarından örnekler kesti. Hepsini fastfood lokantalarında yiyeceklerin konduğu karton kutulara benzeyen küçük bir kutuya yerleştirdi.

Revirden çıkınca Bosch doğruca Amado ile görüşmek üzere adli tıp binasına giderken, Edgar da betonda bulunan sarışının yüzünün yeniden yapılanmasına yardımcı olan Northbridge Kaliforniya Eyalet Üniversitesi'ndeki adli tıp arkeologu ile görüşmeye gitti.

Saat beşe çeyrek kala Edgar dışında herkes toplantı salonuna dönmüştü. Irving'in basın toplantısının başlamasını bekliyorlardı. Öğleden sonra hiçbir ilerleme olmamıştı.

"Kanıtları sence nereye saklamış olabilir Harry?" diye sordu Nixon fincanına kahve doldururken.

"Bilmiyorum. Belki bir yerde bir depo tutmuştur. Eğer elinde kaset varsa, saklamak isteyeceğinden eminim. Herhalde bir gizli deposu var. Nasıl olsa buluruz."

"Öldürdüğü öteki kadınlar nerede olabilir?"

"Kentin herhangi bir noktasına gömülü olabilir. Ancak şansımız yerindeyse onları bulabiliriz."

"Ya da eğer Bremmer konuşursa," diye ekledi odaya gelen Irving.

Gün boyu işler çok ağır ilerlemesine karşın, toplantı odasının genel atmosferi iyiydi. Herkes sonunda doğru adamın yaka-

landığına inanıyordu. Sonuca yaklaştıklarını hissettikleri için, kahve içip dalga geçmeye başlamışlardı. Irving bile böyle davranıyordu.

Beşe beş kala Irving medyanın karşısına çıkmadan önce elindeki raporları son kez gözden geçirirken, telsizden Edgar'ın sesi duyuldu. Rollenberger derhal telsizi alıp yanıtladı.

"Ne buldun Ekip Beş?"

"Harry orda mı?"

"Evet Ekip Beş. Ekip Altı burda. Ne buldun?"

"Kesin sonuç. Zanlının diş kalıbıyla kurbanının bedenindeki diş izleri tıpatıp aynı."

"Anladım Ekip Beş."

Toplantı salonunda sevinç haykırışları duyuldu; herkes birbirinin sırtını yumruklarıp ellerini çaktı. "Artık elimizden kurtulamaz," dedi Nixon.

Irving kâğıtlarını alıp koridordaki kapıya doğru yürüdü. Geç kalmak istemiyordu. Kapıda Bosch ile karşılaştı.

"Turnayı gözünden vurduk Bosch. Teşekkürler."

Bosch başını sallamakla yetindi.

Birkaç saat sonra Bosch tekrar eyalet hapishanesindeydi. Görüşme saati sona erdiğinden Bremmer getirilemediği için, gardiyanlar kapalı devre televizyonlardan kendisini izlerken, sıkı güvenlik altındaki 6-36 numaralı hücrelerin bulunduğu koridorda yürümeye başladı. Yekpare çelik kapının yaklaşık otuz santimetrekare büyüklüğündeki çelik tel kaplı penceresinden içeri baktı.

Bremmer 'tecrit' konumunda olduğundan, hücrede yalnızdı. Bosch'un kendisini izlediğini fark etmeden, alt ranzada, ellerini başının arkasında kenetlemiş sırtüstü yatıyordu. Açık gözleri tavana dikilmişti. Bir gece önce bir an için fark ettiği içine kapan-

ma durumunda bulunduğunu anladı Bosch. Sanki kendisi orada yoktu. Bosch ağzını tele dayayıp seslendi.

"Bremmer briç bilir misin?"

Bremmer yalnızca gözlerini oynatarak ona baktı.

"Ne?"

"Briç oynamayı bilir misin, diye sordum. Hani şu kâğıt oyunu."

"Ne istiyorsun Bosch?"

"Yalnızca sana bu sabahki tek cinayete, üç tane daha eklendiğini bildirmek için uğramıştım. Betondaki şarışın ile daha önceleri Bebekçi'nin öldürdüğünü varsaydığımız iki kurban da senin üstüne kaldı. Bir de elinden kaçıp kurtulmayı başaran kadına saldırı suçlaması var."

"Ne fark eder ki? Ha biri, ha hepsi. Chandler cinayetinden sıyrılmayı başarırsam, ötekiler domino taşları gibi birbiri ardına devirilir."

"Ama böyle bir şey olmayacak. Senin diş kalıbını aldık Bremmer. En az parmak izi kadar sağlam. Şimdi adli tıptan geliyorum. Senin kasığından alınan kıl örneklerinin yedi ve on bir numaralı kurbanların bedeninde bulunan yabancı kıl örneklerine uyduğunu söylediler. Hani Bebekçi'nin öldürdüğünü sandığımız kadınlar. Uzlaşmayı düşünsen iyi edersin Bremmer. Eğer öteki kurbanların nerede olduklarını söylersen, herhalde yaşamana izin verirler. Bu nedenle briç bilip bilmediğini sordum."

"Ne ilgisi var?"

"Duyduğuma göre San Quentin'de bazıları çok hızlı briç partileri çeviriyormuş. Her zaman dördüncü aranıyormuş. Ortak noktanız çok olduğundan, onlardan hoşlanacağından eminim."

"Beni niye rahat bırakmıyorsun, Bosch?"

"Bırakacağım, bırakacağım. Ama önce bu adamların idama mahkûm olduklarını söylemek istiyorum. Ama kaygılanma, oraya gidince uzun süre kâğıt oynayabilirsin. Ortalama bekletme süresi ne kadar? Birini gaz odasına tıkmadan önce sekiz, on yıl bekliyorlar değil mi? Pek fena sayılmaz. Tabii eğer konuşmak istemezsen."

"Hiçbir anlaşma olmayacak Bosch. Def ol git burdan."

"Gidiyorum. İnan bana burdan özgürce yürüyerek çıkmak çok güzel. Seninle sonra görüşürüz, tamam mı? Yani sekiz, on yıl sonra. Ben de orda olacağım Bremmer. Seni iskemleye bağladıkları zaman camın ardından bakıp gazın odayı doldurmasını izleyeceğim. Sonra dışarı çıkıp gazetecilere senin nasıl öldüğünü anlatacağım. Çığlıklar attığını söyleyeceğim. Pek de erkek gibi davranmadığını açıklayacağım."

"Lanet olsun Bosch."

"Lanetleyebilirsin. Seninle sonra görüşeceğiz Bremmer."

OTUZ ÜÇ

Bremmer'ın salı sabahı tutuklanmasından sonra, Bosch soruşturma süresince kazandığı fazla mesaiye karşılık hafta boyunca izin yapmak için başvurdu.

Zamanını evinde geçirip, ufak tefek onarım işlerini tamamladı. Arka balkonunun ahşap trabzanını yeniledi. Trabzan için tahta alırken, verandadaki şezlong ve iskemleler için de yeni minderler seçti.

Yine *Times*'ın spor sayfalarını okuyup, takımların ve oyuncuların performans sıralamalarındaki değişmeleri izlemeye başladı.

Ara sıra da gazetenin kent haberleri sayfalarında artık ülke çapında Taklitçi cinayetleri olarak anılmaya başlayan olayla ilgili gelişmelere göz atıyordu. Pek fazla ilgisini çektiği söylenemezdi, zaten konu hakkında gereğinden fazla bilgisi vardı. *Times*'ın Teksas'a gönderdiği bir muhabir, Bremmer'ın Austin kentinin dış mahallelerinde geçen çocukluğu hakkında, çocuk mahkemelerinin dosyalarından ve komşuların dedikodularından oluşan ilginç bir öyküyle geri dönmüştü. Gezgin bir müzisyen olan babasını çocukluk döneminde yılda ancak bir iki kez görebilen Bremmer'ı annesi tek başına büyütmüştü. Eski komşulardan biri anneyi sıkı bir disiplin düşkünü ve oğlu söz konusu olunca kötü kalpli davranan biri olarak tanımlamıştı.

Gazetecinin bulgularının en kötüsü Bremmer'ın on üç yaşındayken bir komşunun bahçede aletlerinin durduğu depoyu kundakladığından kuşkulanıldığı, ama hiç suçlanmadığı konusuydu. Komşular annesinin onun bu suçu işlediğine gerçekten inanmış gibi davranarak, yaz tatilinin sonuna dek evden çıkmasına izin vermemekle çocuğu yeterince cezalandırmış olduğunu söylemişlerdi. Aynı dönemde bazı komşular evcil hayvanlarının ortalıktan kaybolduğunu fark etmişler, ama bu işi Bremmer'ın yapacağı hiç akıllarına gelmemişti. Yani şimdiye kadar. Artık herkes mahallede yaşanmış tüm kötü olaylardan onun sorumlu olduğuna inanıyordu.

Yangından bir yıl sonra Bremmer'ın alkolik annesi ölünce, küçük oğlan, termometrenin sıcaktan çıldırdığı günlerde bile öğrencilerin derslere beyaz gömlek, mavi kravat ve ceketle girdiği bir yetiştirme yurduna gönderilmişti. Öyküye göre yurdun çıkardığı öğrenci gazetelerinden birinde yazıları yayınlanmıştı. Böylece başlayan gazeteciliği, sonunda onu Los Angeles kentine kadar getirmişti.

Yaşam öyküsü, Locke gibi insanların, çocuk Bremmer'ın nasıl olup da yetişkin Bremmer'ın yaptıklarını gerçekleştirmeye yönlendiği konusunda kuramlar hazırlaması için yeterli bilgi sunuyordu. Bosch'u ise üzmekten öteye gitmiyordu. Ne var ki, gazetenin bir yerlerden bulup yayınladığı annesinin resminden uzun süre gözlerini ayıramamıştı. Resimde annesi elini küçük Bremmer'ın omzuna dolamış, güneşte sararmış bir çiftlik evinin kapısında dururken görülüyordu. Sarıya boyanmış saçları, çekici bir vücudu ve iri göğüsleri vardı. Bosch, kadının aşırı makyaj yapmış olduğunu fark etti.

Bremmer ile ilgili yazıların dışında perşembe günkü gazetenin kent haberleri sayfasında tekrar tekrar okuduğu bir öykü vardı. Beatrice Fontenot'un cenaze töreninden söz eden öyküde Sylvia'nın da adı geçiyordu. Grant Lisesi'ndeki öğretmenin Beatrice'nin ödevinden bir bölüm okuduğu yazılıydı. Ama törende çekilmiş resimde Sylvia yoktu. Beatrice'in gözü yaşlı annesi görünüyordu yalnızca. Bosch bu sayfayı şezlongun yanındaki sehpaya açık olarak bıraktı ve her oturuşunda bir kez daha okudu.

Evin içinde huzursuzluğa kapılınca arabayla dolaşmaya çıkıyordu. Tepeleri, vadileri, doğup büyüdüğü kentin sokaklarını amaçsızca dolaşıyordu. Bazen kırk dakika ötedeki hamburgerciye bile gidiyordu. Perşembe ve cuma sabahları Grant Lisesi'nin önünden geçti ama sınıf penceresinden Sylvia'yı göremedi. Onu düşündüğü zaman yüreğinin sızladığını hissediyordu, ama en fazla okulun önünden geçecek kadar yaklaşabiliyordu. Artık ilk adımı Sylvia'nın atmasını beklemekten başka çaresi yoktu.

Cuma günü öğleden sonra eve dönünce, telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördüğü anda inanılmaz bir umuda kapıldı. Belki de Sylvia arabasını görmüş ve yüreğinin ne denli yaralı olduğunu hissederek aramıştı. Ama mesaj bırakan kişi Edgar idi.

Sonunda Edgar'ı aradı.

"Harry çok şey kaçırdın."

"Öyle mi?"

"Evet, dün *People* dergisinden geldiler."

"Kapaktaki resmine bakarım."

"Şaka yapıyordum. Ama büyük gelişmeler oldu."

"Ne gibi?"

"Bunca haberin çıkmasının yararı dokunacaktı tabii. Culver City'den bir hanım arayıp Bremmer'ı resminden tanıdığını söyledi. Ona Woodward adıyla bir depo yeri kiraladığını söyledi. Derhal arama emri çıkarttık ve bu sabah oraya gittik."

"Eee?"

"Locke haklıydı. Her şeyi videoya kaydetmiş. Kasetleri yani ganimetleri bulduk."

"Tanrım!"

"Doğru. Artık hiç kuşku kalmadı. Yedi kaset ile kameraya el koyduk. Bebekçi'nin öldürdüğünü varsaydığımız ilk ikisini kaydetmemiş ama aralarında Chandler ile Maggie Cum Loudly'nin de olduğu yedi kurbanın kasetlerini bulduk. Aşağılık herif tüm dehşet sahnelerini kaydetmiş. Kasetlerdeki beş kadının kimliğini saptamaya çalışıyorlar, ama sanırım Mora'nın verdiği listedekiler çıkacak karşımıza. Gallery ile diğer dört porno yıldızı."

"Depoda başka ne vardı?"

"Her şey. Her şeyi aldık. Kelepçeler, kemerler, ağız bantları, bir bıçak ve dokuzluk bir Glock. Cinayet aletleri. Herhalde kurbanlarını kontrol altında tutmak için tabancayı kullanıyordu. Bu nedenle Chandler'ın evinde boğuşma izine rastlamadık. Onları kelepçeleyip, ağızlarını örtünceye dek tabancayı kafalarına dayadığını düşünüyoruz. Kasetlere bakarsan, Chandler dışında tüm cinayetleri kendi evinin arka taraftaki yatak odasında işlemiş. Chandler kendi evinde öldürülmüş... şu kasetlere bakamadım doğrusu Harry."

Bosch anlıyordu. Sahneleri gözlerinin önünde canlandırınca, yüreğinde beklenmedik bir çarpıntı hissetti. Sanki yerinden

çıkmış, kafesinden kurtulmaya çabalayan bir kuş gibi kaburga kemiklerine çarpıyordu.

"Neyse hepsini bölge savcısına teslim ettim. En büyük gelişme ise Bremmer'ın konuşmaya karar vermesi."

"Konuşacak mı?"

"Evet, kasetlerin bulunduğunu duymuş. Sanırım avukatına uzlaşmak istediğini söylemiş. Bize cesetlerin yerlerini söylemek ve deli doktorlarının kendisini muayene etmelerine izin vermek karşılığında, kesinlikle affa uğramayacak biçimde ömür boyu hapisle cezalandırılacak. Galiba doktorların kendisini incelemesi fikri hoşuna gidiyor. Bana kalırsa onu bir böcek gibi ezmek isterim, ama herhalde kurbanların ailelerini ve bilime katkılarını düşünüyorlar."

Bosch yanıtlamadı. Bremmer yaşayacaktı. Önce ne düşüneceğini bilemedi. Sonra bu fikre alışacağını anladı. Kurbanların hiç ortaya çıkmayacağı düşüncesi onu çok rahatsız etmişti. Bu nedenle Bremmer'ı hapse atıldığı ilk gün ziyaret etmişti. Kurbanların kendilerini merak eden aileleri var mı yok mu bilmiyordu, ama bilinmezliğin karanlık boşluğunda kalmalarını istemiyordu.

Fena bir anlaşma olmadığına karar verdi sonunda. Bremmer ölmeyecekti, ama yaşadığı da söylenemez bir konumda olacaktı. Belki de onun açısından gaz odasına gitmekten daha kötü olacaktı. İşte bu adaletin yerine gelmesi, diye geçirdi içinden.

"Neyse, bunları bilmek isteyeceğini düşündüm," dedi Edgar.

"İyi yaptın."

"Ne kadar garip değil mi? Katilin Bremmer olması. Yani benim ce Mora'nın katil olmasından çok daha garip. Bir gazeteci! Ve üstelik ben adamı tanıyordum."

"Çoğumuz tanıyorduk. Galiba kimse kimseyi iyi tanımıyor."

"Evet. Görüşürüz Harry."

Akşamüstü, arka balkonda yeni meşe korkuluğa dayanıp aşağıdaki geçide bakarken, kara yürekleri düşünüyordu. Kara yüreklerin ritmi öylesine güçlüydü ki, bir kentin ritmini kendine uyarlayabiliyordu. Bosch kendi yaşamının gerisinde de bu ritmin her zaman süreceğini biliyordu. Bremmer sonsuza dek kilit altında kalacak, kimseye kötülük yapamayacaktı, ama bir başkasının ortaya çıkacağından da emindi. Kara yürekler tek başına çarpmazlar.

Bir sigara yakıp Honey Chandler'ı düşünmeye başladı. Onu son kez gördüğü sahneyi aklından çıkarmak için mahkeme salonundaki halini anımsamaya çalıştı. Her zaman onu böyle anımsayacaktı. Kadının kapıldığı öfkenin tıpkı bir kibritin sönmeden önceki son mavi alevi gibi saf bir yönü vardı. Bu öfke kendisine yöneltildiği zaman bile takdir etmişti.

Mahkeme binasının önündeki heykele takıldı aklı. Adalet terazisini taşıyan kadının adını bulamadı. Chandler ona beton sarışın demişti. Acaba Chandler sonunda adalet hakkında ne düşünmüştü? Sonuna kadar umudunu yitirmemiş miydi? Yitirmediğine inanıyordu. Yok olup giden mavi alev gibi umudunu sonuna dek taşımıştı. Ancak böylelikle Bremmer'ı yenilgiye uğratabilmişti.

Balkona çıkana dek Sylvia'nın geldiğini duymadı. Başını kaldırıp onu görünce yanına gitmek istedi, ama kendini tuttu. Sylvia'nın üzerinde kot pantolon ve koyu mavi gömlek vardı. Yaşgününde armağan ettiği gömleği giymesini iyi bir işaret olarak kabul et-

ti. Haftanın son günü bir saat önce kapanan okuldan çıkıp, dolaş
ruca buraya gelmişti herhalde.

"Büroyu aradım ve izinli olduğunu söylediler. Nasıl olduğu
nu merak ettim. Cinayeti gazeteden öğrendim."

"Ben iyiyim Sylvia. Sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Ya biz nasılız?"

Sylvia hafifçe gülümsedi.

"Araba tamponlarına yapıştırılan etiketlere benziyor, 'Nasıl bir sürücüyüm?' Harry bizim nasıl olduğumuzu bilmiyorum. Sanırım bu nedenle burdayım."

Sylvia bakışlarını çevresinde dolaştırıp aşağıdaki geçide çevirirken huzursuz bir sessizlik ortalığı kapladı. Bosch sigarasını söndürüp kapının yanındaki eski konserve kutusuna attı.

"Hey yeni minder almışsın."

"Evet."

"Niçin biraz zaman istediğimi anlamalısın Harry. Yalnızca..."

"Anlıyorum."

"Bırak sözümü bitireyim. Yeterince prova yaptım. Bunu sana söylemek için fırsat arıyordum. İlişkimizi sürdürmenin senin, benim yani bizim için çok zor olacağını düşünüyordum. Kendi geçmişlerimiz, açıklamadığımız sırlarımız, en önemlisi senin işin ve yanında eve getirdiğin şeylerle bu ilişkiyi yürütmek..."

Devam etmesini bekledi Bosch. Sözlerinin bitmediğini biliyordu.

"Sana bunu hatırlatmama gerek yok, ama aynısını, sevdiğim başka bir erkekle yaşadım. Her şeyin kötüye gittiğini gördüm

ve sonunda neler olduğunu sen biliyorsun. İkimiz de çok acı çektik. Bu nedenle bir adım geri atıp, ilişkimize bakmak istedim. Bize bakmak istedim."

Bosch başını salladı, ama Sylvia ona bakmıyordu. Bakışlarının başka tarafta oluşu sözlerinden daha çok rahatsız etmişti. Ne diyeceğini bilemediği için konuşmaya çekiniyordu.

"Çok zorlu bir mücadele veriyorsun Harry. Polis olarak yaşamından söz ediyorum. Yine de taşıdığın bunca yüke karşın, bazı soylu yönlerin olduğunu da görüyorum."

Şimdi ona bakıyordu.

"Seni seviyorum Harry. Bu sevgiyi canlı tutmak istiyorum çünkü sen benim yaşamımın en iyi taraflarından birisin. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Çok zor olacağını biliyorum, ama belki de bu zorluk daha iyisini yaşamamıza yardım eder. Kim bilir?"

Bosch ona yaklaştı.

"Kim bilir?"

Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. Sylvia'nın saçlarının, cildinin kokusunu içine çekti. Çok nazik bir porselen vazoymuş gibi ensesinden tutarak korumaya çalışıyordu.

Sessizlik içinde, hava kararmaya, gökyüzü San Gabriels üzerinde kırmızıya ve mora boyanmaya başlayana dek sarmaşdolaş şezlongda oturdular. Bosch hâlâ açıklamadığı bazı sırları olduğunu biliyordu, ama şimdilik yine kendine saklayacaktı. Bir süre daha yalnızlığın karanlığından kurtulmuş olacaktı.

"Bu hafta sonu bir yere gitmek ister misin?" diye sordu. "Kentten uzaklaşmak ister misin? Tasarladığımız gibi Lone Pine'a gidebiliriz. Yarın gece orada kalabiliriz."

"Harika olur. Bana... ikimize de çok iyi gelecek."

Birkaç dakika sonra ekledi. "Ama oda bulamayız Harry. Zaten oda sayısı çok az ve genellikle cuma günleri hepsi ayırtılmış oluyor."

"Ben bir oda ayırttım bile."

Sylvia dönüp yüzüne baktı. Kurnaz bir gülüş dolaştı dudaklarında. "Yani hep biliyordun. Burda durup geri gelmemi bekliyordun. Ne uykusuz bir gece geçirdin, ne de şaşırdın."

Bosch gülümsemedi. Başını sallayıp, San Gabriels'ın batı duvarına yansıyan günün son ışıklarına dikti gözlerini.

"Bilmiyordum, Sylvia. Yalnızca umut ediyordum."

MICHAEL CONNELLY

BETONDAKİ SARIŞIN

Los Angeles sokaklarında işlediği seri cinayetlerde kurbanlarının yüzüne kartvizit bırakan bir katil dolaşmaktadır. Adı bilinmeyen katilin yeni adı ise Bebekçi'dir.

Şehrin tüm emniyet teşkilatını ve Harry Bosch adındaki bir dedektifi de peşinde koşturan katil her yeni günü ve geceyi bir kâbusa çevirmiştir. Hary Bosch sonunda asıl katili öldürür. Ne var ki bir başka katil Bebekçi'nin kaldığı yerden işine devam edecek, dedektif ise Los Angeles'in tanıdığı karanlık sokaklarından, kendi yüreğinin tanımadığı karanlığına yürüyecektir.

Edgar ödüllü yazar Michael Connely, **Betondaki Sarışın**'la mesleğinde yepyeni bir sayfa açarak, okurları mahkeme salonlarındaki çatışmalardan, sadist bir katilin izini süren soluk kesici maceralara taşıyor.

ISBN 975-21-0122-4

9 789752 101227

ALTIN KİTAPLAR